

САРА ДЖ. МААС

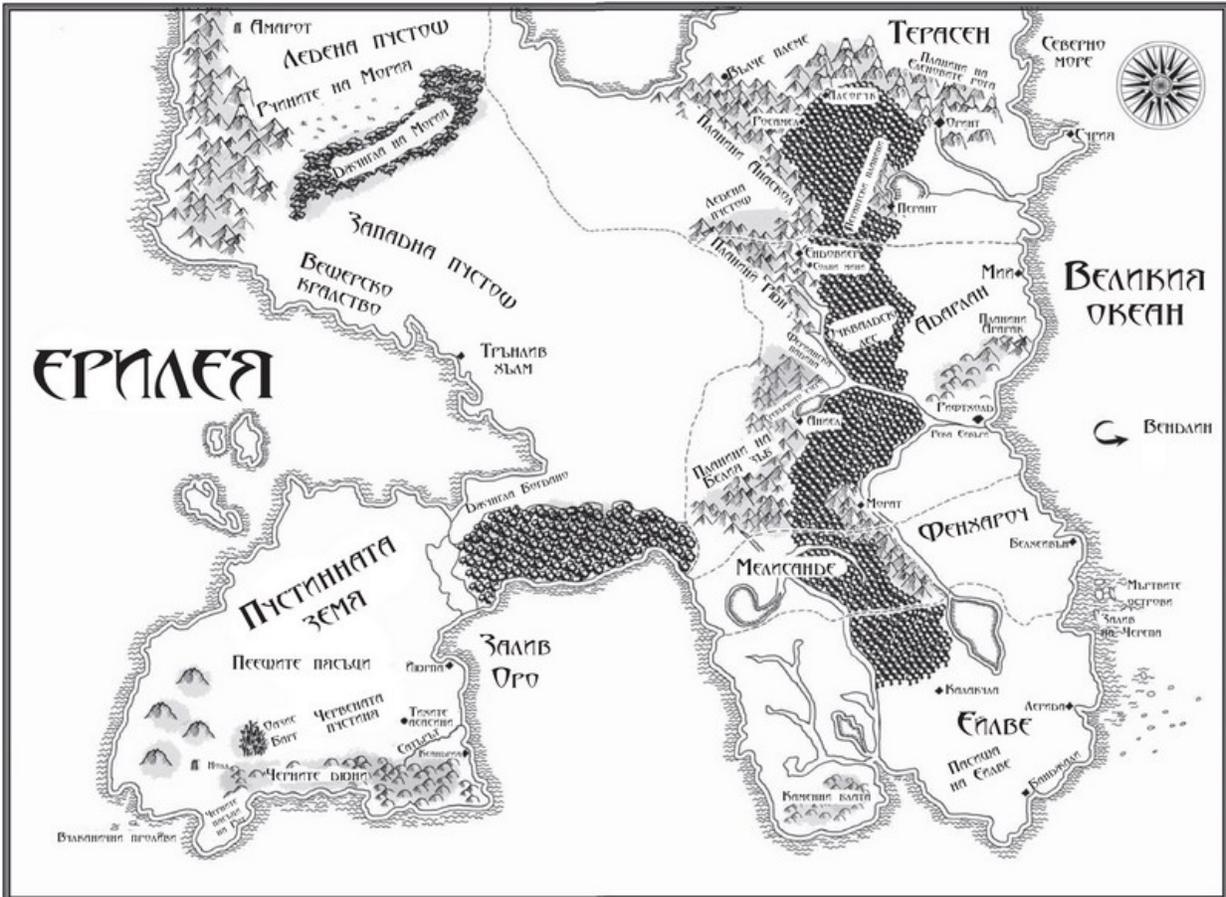
СРЕДНОЩНА КОРОНА

Част 2 от „Стъкленият трон“

Превод от английски: Александър Драганов, 2014

chitanka.info

На Сюзън, с която ще сме приятелки дори и след като станем на прах.

ПЪРВА ЧАСТ
КРАЛСКИ ШАМПИОН

1

Люлеещите се от бурята капаци на прозорците бяха единственият знак за преминаването ѝ. Никой не бе забелязал как прескача градинската стена на мрачното имение, нито пък бе чул как изкачва водосточната тръба и влиза през прозореца в коридора на втория етаж. Ужасната гръмотевична буря и вятърът, идващ от морето, бяха идеалното прикритие.

Кралският шампион се заслони в една ниша, щом чу звука от приближаващи стъпки. Скрита зад черна маска и качулка, тя се сля със сенките и се превърна в поредната ивица мрак. Една слугиня мина покрай отворения прозорец и промърмори нещо, докато го затваряше. Няколко секунди по-късно изчезна по стълбището в другия край на коридора. Така и не забеляза мокрите следи по пода.

Блесна мълния, която освети помещението. Асасинът си пое дълбоко въздух и отново си припомни плана, който бе запаметила през трите дни внимателно наблюдение на имението в покрайнините на Белхейвън. И от двете страни на коридора имаше по пет врати. Спалнята на лорд Нирал бе третата отляво.

Заслуша се, за да прецени дали няма да се появят още слуги, но къщата остана тиха, докато навън бурята бушуваше.

Продължи напред по коридора безшумна като призрак. Вратата на спалнята на лорд Нирал се отвори с тихо скърцане. Асасинът изчака следващия тътен на гръмотевичните, преди да затвори след себе си. Блесналата мълния разкри двете фигури в леглото с балдахин. Лорд Нирал бе на не повече от трийсет и пет, а красивата му тъмнокоса жена спеше дълбоко, облегнала глава на раменете му. Какво ли бяха сторили, за да разгневят краля толкова, че да пожелае смъртта им?

Приближи ъгъла на леглото. Не бе в позиция да задава въпроси. Работата ѝ бе да се подчинява. От това все пак зависеше свободата ѝ. С всяка следваща крачка отново и отново си припомняше плана.

Мечът ѝ излезе от ножницата със звук по-тих и от шепот. Тя си пое дълбоко въздух и се подготви за това, което ѝ предстоеше.

Лорд Нирал отвори очи колкото да види как кралският шампион вдига меча си над главата му.

Селена Сардотиен вървеше надолу по коридорите на стъкления замък в Рифтхолд. Тежката торба, която стискаше в ръката си, се поклащаше при всяка нейна стъпка и я удряше в коленете. Въпреки качулката на черния плащ, която скриваше голяма част от лицето ѝ, стражите не я спряха по пътя ѝ към съвещателната зала на краля на Адарлан. Те много добре знаеха коя е тя и каква е работата, която върши за него. Като кралски шампион тя имаше по-висок ранг. Всъщност в замъка бяха останали малцина по-висшестоящи. А онези, които не се бояха от нея, бяха още по-малко.

Тя приближи отворените стъклени врати, а плащът се развя зад гърба ѝ. Стражите от двете страни изпънаха рамене, когато тя им кимна на влизане в залата. Черните ѝ ботуши стъпваха почти безшумно по червения мраморен под.

На стъклен трон в центъра на залата седеше кралят на Адарлан, а черните му очи се спряха на торбата, поклащаша се в ръцете ѝ. Точно както и предишните три пъти, Селена падна на едно коляно пред трона и сведе глава.

Дориан Хавилиард стоеше зад трона на баща си и тя усещаше сапфирените му очи върху себе си. На стълбите пред подиума, както винаги между нея и кралското семейство, бе Каол Уестфол, капитанът на стражата. Погледна го иззад сянката на качулката си, като изучаваше чертите на лицето му. Ако се съдеше по изражението му, тя бе напълно непозната за него. Това бе част от игра, в която през последните няколко месеца и двамата бяха станали майстори. Каол може и да бе неин приятел и някой, на когото има доверие, но все пак бе капитан на стражата и преди всичко носеше отговорността за живота на кралското семейство.

— Стани — рече кралят.

Селена вдигна брадичка, докато се изправяше, и свали качулката си. Кралят ѝ махна с ръка, а обсидиановият му пръстен заблестя на светлината на следобедното слънце.

— Свърши ли работата?

Селена пъхна облечената си с ръкавица ръка в торбата и хвърли отсечената глава към него. Никой не каза нищо, когато мъртвата плът тупна зловещо върху мрамора. Търкулна се и спря досами подиума, а млечнобелите очи се втренчиха в пищния полилей над нея.

Дориан извърна поглед от главата, а Каол втренчи поглед в асасина.

— Съпротивляваше се — рече Селена.

Кралят се приведе напред, като огледа белязаното лице и разреза на врата.

— Почти не мога да го позная.

Селена се усмихна студено, макар гърлото ѝ да се сви.

— Отсечените глави не понасят добре дългия път. — Тя отново бръкна в торбата си и извади ръка. — Ето го и пръстена с печата му.

Опита се да не мисли за разложената плът, чиято смрад ставаше все по-лоша с всеки изминал ден. Подаде ръката на Каол, чиито бронзови очи сякаш гледаха в нищото, когато я взе от нея, за да я занесе на краля. Владетелят сви устни, но взе пръстена от ръката и я захвърли в краката ѝ.

Дориан се размърда неспокойно зад баща си. Докато се бе сражавала в съревнованието, той не изглеждаше като да се безпокои от историята ѝ на убиец. Какво обаче бе очаквал, че ѝ предстои, след като стане кралски шампион? Макар че, от друга страна, отрязаните ръце и глави определено ужасяваха повечето хора, дори и онези, които живееха под игото на Адарлан. А Дориан, който никога не бе виждал битка и начина, по който хладното оръжие разкъсва плътта...

Може би трябваше да е впечатлена, че още не е повърнал.

— Ами съпругата? — попита кралят, като не спираше да върти пръстена.

— Вързах я за това, което остана от съпруга ѝ, на морското дъно — отвърна Селена със злокобна усмивка и извади нежната бледа ръка от торбата си. На нея имаше златна гривна с датата на брака им. Предложи я на краля, но той поклати глава. Селена не смееше да погледне към Дориан и Каол, докато прибираще ръката обратно в торбата.

— Много добре — промърмори кралят. Тя остана неподвижна, докато очите му преценяваха нея, торбата и главата. Времето, преди да поговори отново, ѝ се стори прекалено дълго. — В Рифтхолд зрее бунт,

дело на хора, които са готови на всичко, за да ме свалят от трона. Те искат да попречат на плановете ми. Следващата ти задача е да ги намериш и ликвидираш, преди да се превърнат в заплаха за моята империя.

Селена стисна торбата толкова силно, че пръстите я заболяха. Каол и Дориан се втренчиха в краля, все едно за пръв път чуваха за това.

Наистина, преди да я пратят в Ендовиер, бе чувала, че се готви бунт и бе срещала бунтовници в самите солни мини. Но движение в самата столица... И сега я пращаха да го унищожи. Какво знаеха бунтовниците за делата на краля, че да му се бъркат? Тя потисна въпросите, така че той да не може да ги види в изражението на лицето ѝ.

Кралят потропа по облегалката на трона, като все още си играеше с пръстена на Нирал в другата си ръка.

— Има няколко души в моя списък със заподозрени предатели, но ще ти давам имената едно по едно. Замъкът е пълен с шпиони.

Каол се напрегна при тези думи, но кралят махна с ръка и когато капитанът я приближи и ѝ подаде листа, лицето му бе безизразно.

Тя избегна порива да го погледне, макар облечените му с ръкавица пръсти да погалиха нейните, преди да я пусне. Тя запази изражението си неутрално и погледна към листа. На него бе изписано едно-единствено име: Арчър Фин.

Тя впрегна цялата си воля и чувство за самосъхранение, за да не покаже шока, който изпита. Познаваше Арчър. Познаваше го от тринайсетгодишен, когато бе дошъл да се учи в Асасинската крепост. Бе с няколко години по-голям от нея и вече търсен любовник... който имаше нужда да научи как да се предпазва от ревниви клиентки. И от техните съпрузи.

Никога ѝ не се беше сърдил за глупавото ѝ влюбване в него. Даже пофлиртува, като винаги я караше да се смее до припадък. Разбира се, от няколко години не го бе виждала — всъщност отпреди да я пратят в Ендовиер, — но никога не си бе мислила, че е способен на подобно нещо. Той бе красив, мил и добродушен, а не предател, достатъчно опасен, че кралят да поиска главата му.

Това бе абсурдно. Който и да бе дал информацията на краля, бе напълно луд.

— Само него или и клиентките му? — изпусна се Селена.

— Познаваш Арчър? — усмихна се бавно кралят. — Не съм изненадан...

Това бе предизвикателство.

Тя погледна към него, като си наложи да остане спокойна и да диша равномерно.

— Познавах го. Той е много добре охраняван човек. Ще ми трябва време, за да премина през защитите му.

Каза го внимателно и едновременно с това спокойно. Всъщност имаше нужда от време, за да разбере в какво се бе забъркал Арчър и дали кралят не я лъже. Ако наистина бе предател и бунтовник... тя щеше да мисли за това по-късно.

— В такъв случай ти давам един месец — отвърна кралят. — Ако дотогава не са го погребали, ще преосмисля позицията ти, момиче.

Тя кимна, кротка, покорна и благодарна както винаги.

— Благодаря ви, Ваше Величество.

— Когато приключиш с Арчър, ще ти дам следващия в списъка.

Тя бе избягвала политиката в кралствата — особено бунтовете — години наред, а сега се озоваваше в центъра им.

Просто чудесно.

— Действай бързо и внимателно — предупреди я кралят. — Заплащането ти за Нирал вече е в покоите ти.

Селена отново кимна и прибра бележката в джоба си.

Кралят се взираше в нея. Селена погледна настрани, но се принуди да се усмихне леко, да накара очите си да заблестят от нетърпение за убийството.

Най-после кралят погледна към тавана.

— Вземай главата и се махай.

Той прибра пръстена на Нирал, а Селена преглътна отвращението си. Трофей.

Тя хвана главата за тъмната коса и я прибра в торбата. Погледна към Дориан, чието лице бе преbledняло, завъртя се на пети и излезе.

* * *

Дориан Хавилиард стоеше смълчан, докато слугите пренареждаха залата и поставяха огромната дъбова маса и богато украсените столове в центъра ѝ. Съветът започваше след три минути. Почти не чу как Каол излиза, за да разпита Селена допълнително. Баща му изсумтя нещо одобрително.

Селена бе убила човек и жена му. А баща му бе издал заповедта. Дориан не можеше да ги гледа и двамата. Бе мислел, че е успял да убеди баща си да не продължава с бруталната си политика след клането над ейлвийските бунтовници преди Юледа, но явно не бе така. А Селена...

Веднага след като слугите приключиха с масата, Дориан седна на обичайното си място отдясно на баща си. Съветниците започнаха да пристигат начело с херцог Перингтън, който веднага отиде при краля и започна да му шепти нещо — прекалено тихо, че Дориан да може да ги чуе.

Принцът не си направи труда да заговори когото и да е, а само се загледа в стъклената кана с вода на масата. Селена изобщо не приличаше на себе си.

Всъщност се държеше така вече втори месец — откакто стана кралски шампион. Красивите ѝ скъпи рокли си отидоха, заменени от черни туники и панталони, а косата ѝ бе вързана на плитка, която потъваше в неизменното ѝ тъмно наметало. Приличаше на красив призрак, а когато го погледнеше, се държеше, все едно не го познава.

Щом можеше да убива хора, без да ѝ мигне окото, да го манипулира сигурно ѝ беше още по-лесно. Дали не го бе накарала да се сприятели... не, да се влюби в нея, за да я защитава пред баща си и тя да е сигурна, че ще стане шампион...

Дориан не искаше дори да си го помисля. Щеше да я навести скоро — може би още утре. Да види има ли шанс да бърка.

Не можеше да спре да се пита дали обаче изобщо означава нещо за Селена.

* * *

Селена вървеше тихо и бързо по коридорите и стълбите, по познатия път към кралските канали. Това беше същият проход, към

който водеше и тайният тунел зад гоблена в стаята ѝ, но оттук миришеше по-лошо заради слугите, които изхвърляха отпадъци на всеки час.

Скоро втори чифт стъпки отекна в подземието. Каол. Тя не каза нищо, докато не стигна края на канала, загледана в отделните арки от двете страни на реката. Наоколо нямаше никого.

— Е — каза тя, без да поглежда зад гърба си, — ще ме поздравиш ли, или просто са те изпратили да ме следиш?

Тя се обърна към него. Торбата все още се поклащаше в ръката ѝ.

— А ти Селена ли си в момента, или кралският шампион? — Бронзовите му очи заблестяха на светлината на факлата.

Каол, разбира се, правеше разликата. Той не пропускаше нищо. Селена не можеше да прецени дали това я радва, или не. Особено предвид леко хапливия му тон.

Когато не му отговори, той я попита:

— Как мина в Белхейвън?

— Както винаги. — Тя знаеше какво има предвид. Интересуваше се дали мисията ѝ е минала успешно.

— Каза, че се е съпротивлявал — посочи с брадичка той към торбата.

Тя сви рамене и се обърна към черната река.

— Не беше проблем.

С тези думи хвърли торбата в канала. Не продумаха, когато тя избълбука, а после потъна.

Каол се прокашля. Селена знаеше, че той мрази тези разпити. Преди първата ѝ мисия се бе суетил толкова, че тя се бе запитала дали в крайна сметка няма да ѝ забрани да тръгне. Когато се върна с отрязана глава в торбата и злокобна вест за смъртта на сър Карлин, му бе отнело цяла седмица, докато я погледне в очите.

Какво друго обаче бе очаквал?

— Кога започваш следващата си мисия? — попита той.

— Утре или всъщност. Имам нужда от малко почивка — добави тя, когато той се намръщи. — Освен това ще ми отнеме само два дни, за да разбера каква е охраната на Арчър и как трябва да го напада. Надявам се да не опра до месеца, който кралят ми даде.

Надяваше се и Арчър да знае защо е в списъка на краля и в кои точно негови планове се е набъркал. Така тя щеше да разбере и какво

да прави с него.

Каол застана зад нея, все още загледан в мръсната вода. Торбата вече несъмнено бе повлечена от течението към река Ейвъри и морето.

— Бих искал да те разпитам.

— Няма ли първо да вечеряме? — повдигна вежда тя.

Той се намръщи, а тя от своя страна се нацупи.

— Не се шегувам. Трябва да разбере какво точно е станало с Нирал.

Тя му се усмихна и обърса ръкавиците в панталоните си, преди да се отправи обратно нагоре по стълбите.

Каол я хвана за ръката.

— Ако Нирал се е съпротивлявал, може би има свидетели, които...

— Не можа да издаде нито звук — сопна се Селена и дръпна ръката си от неговата, след което хукна нагоре по стълбите. След две седмици път просто искаше да поспи. Дори разстоянието до покоите ѝ ѝ се виждаше безкрайно. — Няма нужда да ме разпитваш, Каол.

Той обаче я спря отново на една сенчеста площадка, като постави ръка на рамото ѝ.

— Когато те няма — каза той, а светлината на факлите освети лицето му, — нямам никаква представа какво ти се случва. Не зная дали си ранена, дали не си в някоя тъмница. Вчера чух, че са хванали убиеца на Нирал. — Той приближи лицето си към нейното. Гласът му бе прегракнал. — Докато не пристигна, мислех, че говорят за теб. Бях готов да тръгна да те търся.

Това обясняваше защо когато пристигна, видя коня му оседлан в конюшните. Въздъхна, а лицето ѝ внезапно пламна.

— Вярвай малко повече в мен. Кралски шампион съм все пак.

Нямаше време да реагира, когато той я придърпа към себе си и я прегърна. Тя му отвърна със същото без миг колебание, след което вдиша дъха му. Не я бе прегръщал от деня, в който тя официално стана шампион, макар споменът за онази прегръдка да бе избледнял. А сега го държеше и желаше това никога да не спира.

Носът му опря задната част на врата ѝ.

— Богове, вониш ужасно — промърмори той.

Тя изсъска и го блъсна назад. Лицето ѝ пламна от яд.

— Няколкоседмичното разнасяне на части от трупове не води до приятен аромат. Ако ми бе дал време да се изкъпя, вместо да ме извикаш незабавно при краля, може би щях... — Селена се спря при вида на усмивката му и го блъсна по рамото. — Идиот! — След което го хвана за ръката и го дръпна нагоре по стълбите. — Хайде да вървим към покоите ми, където ще ме разпиташ като истински джентълмен.

Каол изсумтя и я смуши с лакът. Но не пусна ръката ѝ.

* * *

След като щастливата Лапичка се успокои достатъчно, че позволи на Селена да говори, без да бъде лигавена цялата, Каол изстиска цялата информация, след което си тръгна с обещанието да се върне след вечеря. Селена позволи на Филипа да я гълчи в банята за състоянието на косата и ноктите ѝ, а накрая се просна в леглото.

Лапичка скочи и се сви до нея. Селена погали златистата козина на кученцето и се загледа в тавана. Изтощението налегна измъчените ѝ мускули.

Кралят бе повярвал.

Каол също не се бе усъмнил в историята ѝ, нито за миг. Не можеше да реши дали трябва да се чувства доволна, разочарована или виновна от това. Лесно обаче изрече лъжите — че Нирал се е събудил точно преди да го убие, че е трябвало да пререже гърлото на жена му, за да не вика, че цялата история е била далеч по-кървава, отколкото ѝ е било приятно. Бе добавила и някои верни детайли — за прозореца на втория етаж, бурята, слугата със свещта... най-хубавите лъжи се получаваха, когато ги смесиш с истина.

Селена стисна амулета на гърдите си. Окоето на Елена. Не бе виждала древната кралица от последната им среща в гробницата, надяваше се призракът да я остави на мира сега, когато вече бе шампион. Въпреки това, в месеците откакто Елена ѝ бе дала амулета си, Селена бе установила, че присъствието му я успокоява. Металът бе винаги топъл, все едно имаше свой собствен живот.

Тя го стисна здраво. Ако кралят разбереше какво бе направила през последните два месеца...

Тръгна на първата мисия с намерението бързо да обезвреди мишената си. Бе готова за убийството, каза си, че сър Карлин е непознат, чийто живот не означава нищо за нея.

Когато обаче стигна имението му и видя добротата, с която се отнасяше към слугите си, когато го видя да свири на лирата на пътуващ музикант, когото бе подслонил, осъзна, че не може да свърши работата, за която е наета. Опита да се принуди, да се убеди, да се подкупи да го направи. Но не можа.

Затова трябваше да намери труп.

Бе дала на лорд Нирал същия избор, който бе предложила и на сър Карлин — да умре на място или да инсценира собствената си смърт и да избяга далеч, без да използва истинското си име никога повече. Досега я бяха изпратили по следите на четирима и те всички бяха избрали бягството.

Не бе трудно да се разделят с пръстените и другите си принадлежности. Още по-лесно ги бе убедила да ѝ дадат дрехите си, така че да ги посече според раните, които твърдеше, че им е нанесла. Трупове също се намираха. Моргите винаги изобилстваха от такива, не бе трудно и да се намери някой, който да прилича на търсената жертва — особено предвид факта, че мишените ѝ живееха достатъчно далеч, че плътта им да се разложи по пътя.

Нямаше представа на кого принадлежи главата на лорд Нирал — знаеше само, че имаше подобна коса, а когато нарязва лицето му и го остави да се разложи, това свърши работа. Ръката дойде от същия труп. Тази на дамата принадлежеше на младо момиче, загинало малко след първия си цикъл, поразено от болест, която само допреди десет години щеше да бъде изцерена без проблеми от изкусен лечител. Но магията си бе отишла и мъдрите лечители бяха обесени или изгорени на клада. Хората умираха на тълпи. Умираха от глупави и някога напълно лечими болести.

Обърна се на една страна и зарови лице в меката козина на Лапичка.

Как щеше да фалшифицира смъртта на Арчър? Той бе популярен и лесно разпознаваем. Не можеше да разбере каква е връзката му с подземния свят. Но след като бе попаднал в списъка на краля, може би през годините, през които не го бе виждала, бе използвал талантите си, за да стане могъщ.

Каква информация обаче можеше да има за делата на краля, че да се превърне в заплаха? Владетелят бе покорил целия континент — какво още искаше?

Разбира се, имаше и други континенти с богати царства — като Вендлин, далечната земя отвъд морето. Вендлин досега бе удържал атаките му, но Селена не знаеше какво е развитието на войната след като я бяха затворили в Ендовиер.

А и защо бунтовниците биха се грижили за събитията в други владения на друг континент, когато техният бе достатъчно голям проблем?

Не, плановете на краля се отнасяха за нещо тук.

Тя не искаше да знае. Не искаше да научава какво прави кралят и какво готви на империята си. Селена трябваше да използва този месец, за да реши какво да прави с Арчър и да се преструва, че никога не е чувала тази ужасна дума: планове.

Селена потрепери. Танцуваше по ръба на бръснача. Сега, когато мишените ѝ бяха хора от Рифтхолд... когато една от тях беше Арчър... трябваше да започне да играе по-добре. Ако кралят узнаеше истината за това, което прави...

Щеше да я унищожи.

3

Селена тичаше в мрака на тайния коридор. Задъха се, когато погледна през рамо и видя ухиления Каин. Очите му горяха като въглени.

Колкото и бързо да бягаше, преследвачът ѝ никога не изоставаше. Той оставяше диря от зеленикави Знаци на Уирда. Странните символи осветяваха древните камъни. А зад Каин прегърбен вървеше ридеракът, чиито дълги нокти нанасяха дълбоки бразди в пода.

Селена се препъна, но запази равновесие. Чувстваше се, все едно върви в рядка кал. Не можеше да му избяга. Рано или късно, щеше да я настигне. А щом ридеракът я хванеше... тя не смееше да погледне към огромните зъби, които излизаха от устата му, нито към черните очи, които блестяха от неестествен глад.

Каин се изсмя, а кикотът му отекна в каменните стени. Вече бе съвсем близо. Толкова близо, че пръстите му я докоснаха по врата. Той прошепна името ѝ. Истинското ѝ име.

Тя изкрещя.

* * *

Селена се събуди от кошмара, стиснала Окото на Елена. Огледа стаята за по-плътни сенки или сияещи Знаци на Уирда, които да подсказат, че тайната врата към прохода се е отворила. Видя обаче само тлеещия в камината огън.

Отпусна се обратно на възглавниците си. Това бе само лош сън. Каин и ридеракът си бяха отишли, а Елена нямаше да я безпокои повече.

Всичко бе свършило.

Лапичка, която спеше на завивките, постави главичка на стомаха ѝ. Момичето прегърна кученцето и затвори очи.

Всичко бе свършило.

* * *

Селена метна пръчката в широкото поле на игрището, скрито от студените утринни мъгли. Лапичка хукна през тревата като златиста мълния. Бе толкова бърза, че Селена подсвирна одобрително. Зад нея Нехемия изцъка с език, докато гледаше светкавичната хрътка. Принцесата бе толкова заета да печели доверието на кралица Джорджина, за да научи чрез нея плановете на владетеля за Ейлве, че утрините бяха единственото време, в което двете можеха да се виждат. Дали кралят знаеше, че принцесата е сред шпионите, за които говори?

Едва ли, иначе нямаше да направи Селена свой шампион. Приятелството между двете бе добре известно на всички.

— Защо Арчър Фин? — прошепна Нехемия на ейлвийски. Селена ѝ бе разказала за последната си мисия, без да разкрива много детайли. Лапичка хвана пръчката и се върна при тях, като махаше с опашка. Макар още да не бе пораснала напълно, вече бе ненормално голяма. Дориан така и не бе казал с куче от каква точно порода се е чифтосала майката. Предвид размерите на Лапичка, вероятно вълкодав или дори истински вълк.

Селена сви рамене при въпроса на Нехемия и прибра ръце в джобовете си.

— Кралят смята, че Арчър е част от някакво тайно движение срещу него. Движение от Рифтхолд, което иска да го свали от трона.

— Никой не би имал дързостта. Бунтовниците се крият в планините и горите — на места, където местните могат да им помогнат и да ги скрият. Рифтхолд би бил смъртоносен капан.

Селена отново сви рамене, точно когато Лапичка се върна с пръчката, за да ѝ я хвърлят отново.

— Очевидно не е така. И кралят има списък с хора, които смята за ключови фигури в това движение.

— А ти смяташ да ги избиеш всичките? — Тъмното лице на Нехемия леко пребледня.

— Един по един — отвърна Селена, като метна пръчката колкото се може по-надалече в мъглата. Лапичка се стрелна подире ѝ, а сухата трева и остатъците от снега, навят през последната буря, започнаха да хрущят под краката ѝ. — Ще ми разкрива имената им един по един.

Вижда ми се прекалено драматично. Щом обаче пречат на плановете му...

— Какви планове? — попита Нехемия.

— Надявах се ти да знаеш — намръщи се Селена.

— Не зная.

Настъпи неловко мълчание.

— Ако научиш нещо... — започна Нехемия.

— Ще видя какво мога да направя — излъга Селена. Не бе сигурна дали наистина иска да разбере какво е намислил кралят и дали би го споделила с някой друг. Това бе егоистично и може би глупаво, но тя не можеше да забрави предупреждението, които ѝ бе отправил.

Че ако го предаде, ще убие Каол.

А после Нехемия.

А накрая и семейството ѝ.

И всичко това — всяка инсценирана смърт, всяка лъжа — ги излагаше на риск.

Нехемия поклати глава, но не каза нищо. Когато принцесата, Каол или дори Дориан я погледнеха по този начин, ѝ се струваше, че не може да го понесе. Те обаче също трябваше да вярват в лъжите ѝ. Заради собствената им безопасност.

Нехемия започна да кърши ръце, а очите ѝ станаха далечни. Селена често бе виждала това изражение през последните месеци.

— Ако се тревожиш за мен...

— Не — отвърна Нехемия, — ти можеш и сама да се грижиш за себе си.

— Какво има тогава?

Стомахът на Селена се сви. Ако Нехемия ѝ заговореше отново за бунтовниците, не знаеше дали ще издържи. Да, тя искаше да се освободи от краля — и като негов шампион, и като дете на поробен народ, — но не искаше да се забърква в заговорите, които се крояха в Рифтхолд, нито пък да споделя отчаяните надежди на бунтовниците. Да се изправи срещу краля бе глупаво. Всички, които го правеха, биваха унищожени.

Нехемия обаче каза:

— Изпращат все повече хора в лагера на смъртта в Калакула. С всеки изминал ден там пристигат нови бунтовници от Ейлве. Повечето смятат за чудо това, че изобщо са живи. След като войниците избиха

петстотин от тях, моите хора се страхуват. — Лапичка отново се върна. Този път Нехемия взе пръчката от устата на кучето и я метна в мъглата. — Но условията в Калакула...

Тя направи пауза, като вероятно си мислеше за трите белега, обезобразили гърба на Селена. Постоянно напомняне за жестокостта в солните мини на Ендовиер... както и че макар да е свободна, хиляди все още се мъчат и умират там. А за Калакула се говореше, че е дори още по-отвратителен лагер от Ендовиер.

— Кралят не желае да говори с мен — каза Нехемия, докато си играеше с една от тънките си плитки. — Три пъти го молих да обсъдим условията в Калакула и три пъти ми отвърна, че е прекалено зает. Зает с това да ти намира жертви.

Селена се изчерви от горчивината в гласа на Нехемия. Лапичка отново се върна, но когато Нехемия взе пръчката, я задържа в ръка.

— Трябва да направя нещо, Елентия — рече тя, като използва името, което даде на Селена в нощта, когато момичето ѝ разкри, че е асасин. — Трябва да помогна на хората си. Кога събирането на информация става безплодно? Кога трябва да действаме?

Селена преглътна. Думата „действаме“ я плашеше повече, отколкото искаше да признае. Повече дори от думата „планове“.

Лапичка седна в краката им и замаха с опашка в очакване да ѝ хвърлят пръчката.

Но когато Селена отново не каза и не обеща нищо, както винаги, когато Нехемия ѝ говореше за тези неща, принцесата пусна пръчката на земята и тихо тръгна към замъка.

Селена изчака стъпките на Нехемия да заглъхнат и въздъхна. След няколко минути трябваше да се види с Каол за сутрешното им бягане, но после... после отиваше в Рифтхолд. Арчър можеше да почака до следобеда.

Все пак кралят ѝ бе дал цял месец и въпреки въпросите за Арчър, които я очакваха, тя заслужаваше да разпусне.

А и имаше пари за харчене.

Каол Уестфол тичаше през игрището, а Селена го следваше. Хладният сутрешен въздух беше като парченца стъкло в дробовете му, а дъхът му излизаше на пара. Бяха облечени колкото се може по-топло, но без да се натоварват излишно — с няколко чифта ризи и ръкавици, — но макар да бе изпотен, Каол имаше чувството, че ще замръзне.

Знаеше, че и Селена се чувства така. Носът ѝ бе порозовял, бузите — поруменели, ушите — силно зачервени. Тя го видя, че я гледа, и се ухили. Тюркоазеносините ѝ очи, които винаги го изумяваха, заблестяха весело.

— Умори ли се? — подразни го тя. — Знам, че не си тренирал изобщо, докато ме нямаше.

Той успя да се изкиска, макар да бе задъхан.

— Ти си тази, която не е тренирала по време на мисията си. За втори път тази сутрин трябваше да забавям ход, за да не изостанеш.

Това бе лъжа. Сега тя с лекота поддържаше темпото му, пъргава като сърна. Понякога му бе трудно да не зяпа движенията ѝ.

— Продължавай да си го повтаряш — каза тя и се затича малко по-бързо.

Той увеличи темпото, тъй като не искаше да изостава. Слугите бяха изчистили част от натрупалия в парка сняг, така че да образуват пътека, но земята си оставаше ледена и хлъзгава.

Каол започваше да осъзнава колко много мрази да остава зад нея. Далеч от нея. Как ненавижда тези проклети мисии, които ги разделяха за дни, а понякога и за цели седмици. Не знаеше кога и как се бе случило, но бе започнал да се безпокои дали тя ще се върне от поредната си задача, или не. След всичко, което бяха преживели заедно...

Бе убил Каин след дуела. За да я спаси. Част от него не съжаляваше за това, съзнаваше, че би го направил отново. Но друга част го събуждаше посред нощ, облян в студена пот, която твърде много напомняше за кръвта на Каин.

— Какво има? — погледна го тя.

Той пребори чувството за вина.

— Гледай си в краката, за да не паднеш.

Този път тя го послуша.

— Говори ли ти се за това?

Да. Не. Ако някой можеше да разбере вината и гнева, които го измъчваха заради убийството на Каин, щеше да е тя.

— Колко често — попита той между вдишванията — мислиш за хората, които си убила?

Тя го погледна, след което забави ход. На него не му се спираше. Щеше да продължи да бяга, ако тя не го бе хванала и задържала за лакътя. Устните ѝ се свиха.

— Ако смяташ, че е добра идея да ме съдиш преди закуска...

— Не! — прекъсна я Каол задъхан. — Не, не това имах предвид... — Той си пое дълбоко въздух. — Не те съдя.

Само да успееш да си поеме дъх, щеше да ѝ обясни какво има предвид. Очите ѝ бяха ледени като парка наоколо, но след това тя внезапно килна глава.

— Става дума за Каин, нали?

Когато чу името му, стисна зъби, но успя да кимне.

Погледът ѝ веднага омекна. Мразеше съчувствието и разбирането, което прочете в лицето ѝ. Той бе капитан на стражата. Нормално бе да му се наложи да убие някого. Вече бе видял и свършил доста неща в името на краля. Бе се борил с други мъже, бе ги наранявал. Тези чувства бяха неестествени и не трябваше да ги споделя с нея. Между двама им имаше преграда, бе сигурен в това. Преграда, която все повече изтъняваше.

— Не забравям никого от хората, които съм убила — каза накрая тя. Парата от дъха ѝ увисна между тях. — Дори тези, чийто живот съм отнела, за да се защитя. Все още виждам лицата им, помня точния удар, който ги е убил. — Тя погледна към оголените дървета. — Понякога сякаш друг човек е извършил тези неща. А и съм доволна за повечето хора, които съм убила. Но независимо от причините, поради които го правиш, това винаги ти отнема частица от теб. Затова не мисля, че някога ще ги забравя.

Погледът ѝ срещна неговия отново и той кимна.

— Но, Каол — каза тя и стисна ръката му. Той не бе усетил, че все още го държи. — Това, което стана с Каин, не бе убийство. — Той

се опита да отстъпи, но тя не го пусна. — Това, което стори, не бе нечестно. И не го казвам само защото спаси моя живот. — Тя направи пауза. — Никога няма да забравиш смъртта на Каин — пророни накрая. Когато погледите им се срещнаха, сърцето му заби като барабан, чийто тътен отекна в цялото му тяло. — Но и аз няма да забравя, че ме спаси.

Поривът да я прегърне бе смазващ. Принуди се да отстъпи от нея, наложи си отново да кимне.

Между тях имаше преграда. Кралят можеше и да не се безпокои от приятелството им, но ако то се превърнеше в нещо повече, това можеше да убие и двама им. Кралят щеше да се усъмни в лоялността на Каол, в позицията му, във всичко.

А ако се наложеше да избира между владетеля и Селена... Помоли се на Уирда да не се стига до там. Да остане от тази страна на преградата бе логичният избор. Честният избор, особено предвид начина, по който Дориан продължаваше да гледа Селена. Не можеше да предаде приятеля си по този начин.

— Е — каза накрая Каол с престолено ведър тон, — това Асасинът на Адарлан да ти е длъжник си има своите предимства.

— На твоите услуги — поклони се тя.

Усмивката му този път бе искрена.

— Хайде, капитане — каза тя и се затича бавно. — Гладна съм, а и не искам да ми замръзне дупето.

Той се засмя тихо, а после се затича подире ѝ.

* * *

Когато свършиха с бягането, краката на Селена се подгъваха, а дробовете я боляха толкова силно, че се уплаши да не кървят. Забавиха ход, докато се връщаха към топлия замък и огромната закуска, която тя смяташе да опустоши преди да иде на пазар.

Влязоха в градините на замъка и тръгнаха по чакълениите пътеки между огромните подравнени храсти. Тя остана с ръце, скрити под мишниците — въпреки ръкавиците пръстите ѝ бяха замръзнали, а ушите определено я боляха. Може би трябваше да започне да носи забрадка, макар че Каол нямаше да спре да я дразни.

Тя погледна към спътника си, който бе свалил горницето на дрехата си и бе разкрил подгизналата от пот риза, залепнала по тялото му.

Когато завиха след поредния храст, Селена завъртя очи, като видя кой ги очаква.

Всяка сутрин все повече и повече млади дами си намираха извинение да се разхождат из градините призори. В началото бяха само няколко, случайно погледнали потното тяло на Каол и забавили ход. Селена можеше да се закълне, че се ококориха така, че очите им за малко не изпаднаха от главите им, и изплезиха езици чак до земята.

Следващата сутрин се появиха отново, облечени в още по-хубави рокли. А на по-следващия ден дойдоха още момичета. И след това още повече. Сега всяка от пътеките, водещи от парка към замъка, бе вардена от групи млади жени, които чакаха Каол да мине покрай тях.

— Нямам думи — изсъска Селена, когато минаха покрай две жени, които запърхаха с клепки към него. Явно се бяха събудили преди зората да се пукне, за да се облекат така изискано.

— Какво? — вдигна вежди Каол.

Не можеше да прецени дали наистина не забелязва, или не иска да коментира, но...

— Градините са доста пълни за сезона — каза тя внимателно.

— Някои хора полудяват от това, че стоят затворени цяла зима — сви рамене той.

„Или просто се наслаждават на капитана на стражата и неговите мускули.“

Тя обаче просто каза:

— Ами да, така е.

След което си замълча. Нямаше нужда да му показва очевидното, особено предвид факта, че някои от дамите бяха изключително красиви.

— Днес ли ще ходиш в Рифтхолд да шпионираш Арчър? — попита тихо Каол, когато пътят най-сетне се разчисти от кикотещите се изчервени девойчета.

— Най-вероятно — кимна тя. — Искам да разбера графика му, затова вероятно ще го следя.

— Мога да ти помогна.

— Не ми трябва помощта ти.

Тя знаеше, че той вероятно ще приеме тези думи като надменни — а и те наистина бяха такива. Истината обаче бе, че ако той се намесеше, щеше да стане почти невъзможно да измъкне Арчър от кашата. Това, след като разбереше истината за него, а също и за какви планове на краля става дума.

— Знам, че не ти трябва. Просто си мислех...

Той млъкна, след което поклати глава, все едно се кара сам на себе си. Тя осъзна, че ѝ се иска да разбере какво беше тръгнал да казва, но бе най-добре да остави темата.

Подминаха още един храст. Замъкът бе толкова близо, че тя почти простена при мисълта за скорошната закуска, когато...

— Каол — отекна гласът на Дориан в студения въздух.

И тогава наистина простена, макар и съвсем тихичко. Каол я погледна учуден преди да завият и да видят как Дориан върви към тях, придружаван от русокос мъж. Тя никога не бе виждала младежа, който бе добре облечен и изглеждаше на възрастта на Дориан, но Каол целият се напрегна.

Младежът не изглеждаше опасен, макар на нея да ѝ бе ясно, че никой в този проклет двор не е за подценяване. Носеше само кинжал на кръста си, а бледото му лице изглеждаше ведро въпреки студеното утро.

Видя, че Дориан я наблюдава полуусмихнат. Очите му блещукаха весело и на нея ѝ ще прищя да го зашлеви. След това принцът погледна към Каол и се засмя.

— А аз си мислех, че госпожиците са излезли заради Роланд и мен. Когато всички простинат, ще пиша на бащите им, че ти си виновен.

Каол леко се изчерви. Значи не бе толкова невеж за присъствието им, колкото се правеше.

— Лорд Роланд — каза той тихо на приятеля на Дориан и се поклони.

— Капитан Уестфол — поклони се младежът в отговор.

Гласът му я накара да изтръпне. Не бе надменен или яростен, но... имаше нещо, което тя не можеше да назове.

— Позволи ми да ти представя братовчед си — каза ѝ Дориан, след което потупа Роланд по рамото. — Лорд Роланд Хавилиард от

Мий. — След което посочи Селена. — Роланд, това е Лилиан. Тя работи за баща ми.

Все още използваша фалшивата ѝ самоличност пред останалите придворни, макар всички да знаеха, че тя не е в двореца заради административните дела или политиката.

— Удоволствието е мое — поклони се ниско Роланд. — Нова ли си в двора? Не съм те виждал преди.

От начина, по който говореше, Селена разбра какво е отношението му към жените.

— Пристигнах тази есен — отвърна тихо тя.

Роланд я дари с усмивката на ухажор.

— И каква работа вършиш за чичо ми?

Дориан се размърда неспокойно, а Каол замръзна. Селена обаче отвърна на усмивката на Роланд и отговори.

— Погребвам враговете на краля така, че никой да не ги намери.

За нейна изненада Роланд се разсмя. Тя не се осмели да погледне към Каол. Бе сигурна, че после ще ѝ се накара жестоко.

— Чух, че имаме нов кралски шампион. Не очаквах да е толкова... привлекателен?

— Какво те води в замъка, Роланд? — попита капитанът.

Когато Каол погледнеше така нея, тя обикновено се понасяше в обратната посока. Роланд обаче само се усмихна. Усмихваше се прекалено много и прекалено лесно.

— Негово Величество ми предложи място в Съвета.

Очите на Каол се стрелнаха към Дориан, който кимна в знак, че потвърждава.

— Пристигнах снощи и започвам работа днес.

Каол се усмихна — ако това можеше да се нарече така. Приличаше повече на озъбена гримаса. Да, Селена със сигурност щеше да побегне, ако я погледнеше по този начин. Дориан също разчете изражението му и нарочно се разсмя.

Но преди да заговори, Роланд погледна Селена по-внимателно. Твърде внимателно.

— Може би ще работим заедно, Лилиан. Намирам позицията ти за интригуваща.

Тя нямаше нищо против да поработи върху него. С кинжал, лопата и неотбелязан гроб.

Каол все едно прочете мислите ѝ, защото постави ръка на гърба ѝ.

— Закъсняваме за закуска — рече той и кимна към Дориан и Роланд. — Поздравления за назначението.

Звучеше все едно е пил развалено мляко.

Когато влязоха в замъка, тя осъзна, че трябва да се изкъпе. Това обаче нямаше нищо общо с потните ѝ дрехи, а се дължеше на мазната усмивка и жадния поглед на Роланд Хавилиард.

* * *

Дориан изпрати Селена и Каол с поглед, докато се скриха иззад храстите. Ръката на капитана остана върху гърба ѝ. Тя не направи нищо, за да я махне оттам.

— Баща ти е направил неочакван избор въпреки слабата конкуренция — отбеляза Роланд зад него.

Дориан сподави яда си, преди да отговори. Никога не бе харесвал братовчед си, когато бе виждал поне два пъти в годината като малък. Каол направо мразеше Роланд и всеки път, когато станеше дума за него, го наричаше „жалък интригант“ и „разглезен сополив задник“. Това беше изръмжал и преди три години, когато бе ударил Роланд така силно в лицето, че младежът бе припаднал.

Роланд обаче си го бе заслужил. Затова инцидентът не навреди на Каол и не му попречи да стане капитан на стражата. Нещо повече — дори повиши мнението на останалите стражи и на по-нисшите благородници за него. Дориан не смееше да попита какво бе накарало баща му да назначи Роланд в съвета. Мий бе малък, макар и процъфтяващ крайбрежен град на Адарлан, но нямаше реално политическо значение. Дори нямаше армия, а само обикновени стражи. Роланд бе син на братовчед на баща му. Може би владетелят смяташе, че трябва да има повече съветници с кръвта на Хавилиард. Роланд обаче бе неопитен и винаги се бе интересувал повече от момичета, отколкото от политика.

— Откъде идва шампионът на баща ти? — попита Роланд, като отново привлече вниманието на Дориан.

Дориан се обърна към замъка, като избра друг вход, различен от този, който бяха използвали Каол и Селена. Все още помнеше как изглеждаха, когато ги бе заварил в покоите ѝ след съдбоносния дуел преди два месеца.

— Историята на Лилиан не е моя, че да я разказвам — излъга Дориан. Всъщност просто не искаше да обяснява на братовчед си за съревнованието. Беше достатъчно неприятно, че трябва да го разхожда тази сутрин. Единственото забавно нещо бе да наблюдава Селена, докато тя така очевидно разсъждаваше как да погребее младия благородник.

— Тя за лична употреба на баща ти ли е, или работи и за останалите съветници?

— Няма и ден, откакто си тук, а вече си намерил врагове, от които да се отървеш, братовчече?

— Ние сме от рода Хавилиард, братовчече. Винаги има врагове, от които да се отървем.

Дориан се намръщи, макар това да бе вярно.

— Договорът ѝ е стриктно с баща ми. Но ако се чувстваш заплашен, мога да говоря с капитан Уестфол да...

— Не, естествено. Просто любопитствах.

Роланд бе задник и знаеше какъв ефект има името Хавилиард върху жените, но беше безобиден. Нали?

Дориан не знаеше отговора на този въпрос. И не бе сигурен дали иска да го узнава.

* * *

Заплатата ѝ на кралски шампион не бе малка, но Селена успя да я изхарчи до последното петаче. Обувки, шапки, туники, рокли, скъпоценности, оръжия, фиби и, разбира се, книги. Накупи си толкова много книги, че Филипа донесе още един рафт, на който да ги нареди.

Когато Селена се върна в покоите си следобеда, натоварена с кутии за шапки, шарени чанти с парфюми и сладки и книги, които смяташе да прочете незабавно, едва не изпусна всичко при вида на Дориан Хавилиард в преддверието си.

— Богове — възкликна той и пое покупките ѝ.

Не знаеше и половината. Това бе само тази част от пазара, която можеше да носи. Бе поръчала още неща и скоро щяха да ѝ ги доставят.

— Е — каза той, като стовари торбите на масата и едва не се спъна в купчина панделки, — поне днес не си облечена в онова ужасно черно.

Тя го погледна през рамо, докато се изправяше. Носеше рокля в бели и люлякови цветове. Бе малко светло за зимата, но се надяваше, че така пролетта ще дойде по-скоро. Освен това колкото по-добре бе облечена, толкова по-добре я обслужваха. За нейна изненада, мнозина от продавачите я помнеха от преди години — но се хванаха за лъжата ѝ, че е пътувала до южния континент.

— На какво дължа удоволствието? — Тя свали бялото си палто, още един подарък, който си бе направила, и го подхвърли на стола. — Не се ли видяхме заранта в градината?

Дориан остана седнал, а момчешката усмивка не напускаше лицето му.

— Приятелите не може ли да се виждат и повече от веднъж на ден?

Тя го изгледа кръвнишки. Всъщност не бе сигурна, че наистина може да е приятелка с Дориан. Не и когато я гледаше с блеснал поглед и не и след като бе син на човека, в чиито ръце бе съдбата ѝ. Но два месеца, след като бе прекратила така наречената им връзка, често установяваше, че той ѝ липсва. Не целувките и свалките, а той.

— Какво искаш, Дориан?

На лицето му се изписа гняв и той се изправи. Селена трябваше да вдигне глава, за да може да го гледа в очите.

— Нали каза, че искаш да останем приятели? — прошепна той.

Тя затвори очи за миг.

— Не те излъгах.

— Ами дръж се като моя приятелка — повиши глас той, — вечеряй с мен, поиграй билиард с мен, разкажи ми за книгите, които четеш, които си накупила... — Той кимна към кашоните ѝ.

— О? — попита тя и се принуди да се усмихне. — Толкова ли малко задължения имаш, че можеш да прекарваш цели часове с мен?

— Е, имам обичайното ято госпожици, на които да обръщам внимание, но за теб мога винаги да намеря време.

— Каква чест — запърха с клепки тя. Всъщност от мисълта за това, че Дориан е с други жени, ѝ идеше да строши прозореца, но не бе честно да му позволява да го узнае. — Погледна към малката масичка до стената. — Всъщност трябва да се върна в Рифтхолд.

Не лъжеше. Все още оставаха няколко часа до края на деня. Предостатъчно, за да проучи елегантното имение на Арчър и да разбере къде се намира той.

Дориан кимна и усмивката му угасна.

Единствено тиктакането на часовника нарушаваше тишината. Селена скръсти ръце, припомняйки си аромата на Дориан и вкуса на устните му. Но преградата, която се бе издигнала между тях, ги разделяше все повече с всеки изминал ден...

Така беше по-добре.

Дориан я приближи и разпери ръце.

— Да се боря ли с теб трябва? Това ли искаш?

— Не — отвърна тихо тя, — искам да ме оставиш сама.

Неизказаните думи проблеснаха в очите му. Селена остана загледана в него и не помръдна, докато той не излезе.

Останала сама, тя сви и отпусна юмруците си.

Внезапно всички покупки ѝ се сториха отвратителни.

Приклепнала на един покрив в най-модерната и уважавана част на Рифтхолд, Селена се мръщеше на идващия от Ейвъри леден вятър. Скрита в сенките на един комин, тя погледна часовника си за трети път. Предишните срещи на Арчър Фин бяха траели само около час. А сега бе прекарал в къщата от другата страна на улицата цели два.

В изисканата къща със зелен покрив нямаше нищо интересно. Не знаеше кой живее в нея, единствено името на клиента — някоя си лейди Баланшин. Бе използвала трика от предните две къщи, за да разбере това — направи се, че е куриер с пратка за лорд еди-кой-си. Когато икономът отговореше, че това не е къщата на лорд-еди-кой-си, тя се правеше на смутена, питаше чия е, бърбеше си със слугата и после продължаваше по пътя си.

Селена намести краката си и отметна глава назад. Слънцето почти се бе скрило, а температурата падаше с всяка изминала минута. Нямаше да научи много повече, освен ако не проникнеше в къщата. Предвид вероятността обаче Арчър да прави това, за което му плащат, тя не бързаше да нахълтва. По-добре да разбере къде ходи и с кого се среща, преди да предприеме следващата си стъпка.

Бе минало толкова време, откакто бе правила нещо подобно в Рифтхолд — да се крие по изумрудените покриви в търсене на информация за плячката си. Когато кралят я пратеше в Белхейвън или в имението на някой благородник, емоцията бе съвсем различна. Но тук, в Рифтхолд, чувството бе все едно...

Все едно не си бе тръгвала. Все едно можеше да погледне назад и да види Сам Кортланд, коленичил зад нея. Все едно довечера щеше да се върне в Асасинската крепост в другия край на града, а не в стъкления замък.

Селена въздъхна и прибра ръце под мишниците си, за да запази пръстите си затоплени и гъвкави.

Беше минала година и половина от нощта, в която загуби свободата си. От нощта, в която загуби Сам. Там някъде градът криеше

истината за случилото се. Ако дръзнеше да се вгледа по-внимателно, щеше да я узнае. Бе сигурна в това.

Но бе сигурна и че знанието ще я унищожи.

Входната врата на къщата се отвори и Арчър слезе напето по стълбите, право към каляската, която го очакваше. Селена успя да зърне златистокафявата му коса и изисканите му дрехи, преди да се скрие от погледа ѝ.

Тя изпъшка и се изправи, след което се затича по покрива. След няколко доста страшнички изкачвания и скокове се озова обратно на калдъръмената улица.

Последва каляската на Арчър, като ту се скриваше, ту изникваше от сенките, докато пътуваха из града. Темпото се забавяше от уличното движение. Макар да не бързаше да узнае как са я хванали и кой е отговорен за смъртта на Сам, и да бе сигурна, че кралят бърка за Арчър, част от нея се чудеше дали истината за бунтовниците и за плановете на владетеля няма да е също толкова опустошителна.

За нея и за всички, които обича.

* * *

Селена се наслаждаваше на топлината на припукващия огън, положила глава на облегалката на малкия диван и поставила крака на страничната подложка. Редовете на листа, който четеше, започнаха да се замъгляват, но това не я изненада. Минаваше единайсет, а тя бе на крака от ранни зори.

Изтегнат на килима пред нея, Каол прелистваше документи и отбелязваше разни неща със стъклената си писалка, блещукаща на светлината на огъня. Селена въздъхна и отпусна хартията в ръцете си.

За разлика от нейните просторни покои, Каол разполагаше само с една голяма спалня, чиито мебели се изчерпваха с масичка край единствения прозорец и стар диван до камината. Няколко гоблена висяха на сивите каменни стени, а в ъгъла имаше голям дъбов шкаф. Леглото с балдахин бе постлано с доста стари пухени завивки, чийто червен цвят отдавна бе избледнял. Банята не беше така обширна като нейната, но достатъчно за вана и тоалетна. Имаше само един грижливо подреден малък шкаф за книги. Ако тя познаваше Каол достатъчно

добре — по азбучен ред. Вероятно съдържаше само най-любимите му книги — за разлика от библиотеката на Селена, в която бяха натъпкани всички заглавия, които бе докопала, все едно дали бе харесала прочетеното, или не. Въпреки неестествено подредения рафт с книги, тя харесваше стаята му. Беше уютна.

Бе започнала да идва тук преди две седмици, когато мислите за Каин, Елена и тайните проходи я бяха накарали да избяга от собствените си покои. И въпреки че се бе оплакал, че му нарушава спокойствието, Каол никога не я пъдеше при честите ѝ посещения след вечеря.

Внезапно писалката на Каол спря да драска.

— Напомни ми върху какво точно работеше.

Тя се обърна по гръб и размаха във въздуха листа, който държеше.

— Събирам информация за Арчър. Клиенти, любими места, програма за деня.

Златистокафявите очи на Каол изглеждаха втечнени на светлината на пламъците.

— И за какво ти е всичко това? Можеш просто да го застреляш в някоя тъмна алея. Каза, че е добре охраняван, но нямаше проблеми да го проследиш днес.

Тя се намръщи. Понякога Каол бе досадно интелигентен.

— Понеже ако кралят наистина си има работа с група заговорници, трябва да узная повече за тях, преди да убия Арчър. Като го следя, мога да открия още заговорници или поне следи за това къде се намират.

Тук не излъга. Бе последвала богато украсената каляска на Арчър по улиците на столицата именно затова.

Но през цялото време, в което го бе следила, той само бе отишъл да изпълни ангажиментите си, а след това се бе върнал в собственото си имение.

— Ясно — отвърна Каол. — И сега просто наизустяваш информацията, така ли?

— Ако смяташ, че няма причина да съм тук и трябва да се махам, можеш да ми го кажеш.

— Просто се чудя какво те е отегчило толкова, че да задремеш преди десет минути.

— Не съм! — облегна се на лактите си тя.

— Чух те как хъркаш — повдигна вежди той.

— Лъжеш, Каол Уестфол! — Тя хвърли листа по него и подскочи на дивана. — Просто затворих очи за минутка.

Той поклати глава и се върна към своята работа.

— Не хъркам наистина, нали? — изчерви се Селена.

— Като дъскорезница — отвърна той с каменно изражение на лицето.

Селена удари с юмрук по една възглавничка и той се ухили. Тя изсумтя, след което спусна ръката си надолу и прокара пръсти по нишките на стария килим.

— Защо мразиш Роланд?

— Не съм казвал, че го мразя — погледна я Каол.

— Но е имало инцидент, при който...

— Имаше много инциденти и изобщо не ми се говори за тях.

Тя свали крака от облегалката на дивана и се изправи.

— Много си сприхав, знаеш ли?

Взе друг от документите, карта на града, на която бе отбелязала местоположението на клиентите на Арчър. Повечето, изглежда, живееха в луксозния квартал на Рифтхолд, обитаван от елита. Там бе и собствената му къща, скътана на тиха и спокойна уличка. Селена прокара нокът по нея и се спря, когато очите ѝ попаднаха на една улица на няколко сгради разстояние.

Тя познаваше улицата и къщата в края ѝ. Винаги, когато влизаше в Рифтхолд, правеше всичко възможно да не я приближава много. Днес също — дори бе заобиколила, за да не попадне на нея.

Без да смее да поглежда към Каол, попита:

— Знаеш ли кой е Рурк Фаран?

Името я изпълни с отдавна потиснати гняв и скръб, но успя да го произнесе. Защото, макар да не искаше да узнава истината за това как е хваната, трябваше да го направи. Макар да бе минало много време.

Усети вниманието на Каол върху себе си.

— Разбойническият главатар?

Тя кимна. Очите ѝ все още бяха вперени в картата върху онази уличка, където всичко се бе объркало.

— Имал ли си вземане-даване с него?

— Не — отвърна Каол, — но това е защото Фаран е мъртъв.

— Фаран е мъртъв? — свали листа тя.

— От девет месеца. Намериха него и тримата му най-приблизени убити от... — Каол прехапа устната си в опит да се сети името. — Уесли. Човек на име Уесли ги изкла. Той беше... — Каол наклони глава към нея. — Личният телохранител на Аробин Хамел. — Тя бе затаила дъх. — Познаваше ли го?

— Мислех, че да — прошепна в отговор тя. През четирите години, които бе изкарала с Аробин, Уесли бе постоянно тихо присъствие, човек, когото едва я понасяше и винаги бе давал да се разбере, че ще я убие, ако тя се превърне в заплаха за господаря му. Но в нощта, когато я бяха предали и заловили, Уесли се бе опитал да я спре. Тя бе решила, че Аробин му бе заповядал да я заключи, за да я спре да отмъсти на Фаран, задето е убил Сам, но...

— Какво се случи с Уесли? — попита тя. — Намериха ли го хората на Фаран?

Каол прокара пръсти през косата си, загледан в килима.

— Не. Намерихме Уесли ден по-късно, благодарение на Аробин Хамел.

Тя усети как кръвта се отцежда от лицето ѝ, но успя да попита:

— Как?

Каол я погледна внимателно.

— Тялото му бе побито на желязната ограда пред къщата на Рурк. Имаше достатъчно кръв, за да допуснем, че Уесли е бил жив, когато са го направили. Слугите от къщата никога не си признаха, но останахме с впечатлението, че и те са били инструктирани да го оставят така, докато умре. Решихме, че е опит да се уравни смъртта със смърт, така че когато следващият разбойнически главатар се издигне, да не гледа на Аробин и на асасините му като на врагове.

Тя се загледа отново в килима. Нощта, в която бе избягала от Асасинската крепост, за да преследва Фаран, Уесли се бе опитал да я спре.

Бе ѝ казал, че това е капан.

Селена потисна мисълта, преди да стигне до заключението. Това бе истина, която щеше да разкрие друг път, когато е сама и не трябва да мисли за Арчър и бунтовниците. Когато можеше да разбере защо Аробин Хамел я е предал — и какво да прави с това ужасно знание. Колко ще го накара да страда, за да си плати.

След няколко минути тишина, Каол попита:

— Така и не разбрахме обаче защо Уесли е тръгнал по петите на Рурк Фаран. Уесли бе само един телохранител. Какво може да е имал срещу Фаран?

Очите ѝ засмъдяха, а тя погледна към прозореца и небето, окъпано в звездна светлина.

— Отмъщавал е.

Все още можеше да види разкривения труп на Сам, проснат на масата под Асасинската крепост, да усети ръцете на Фаран по парализираното си от ужас тяло. Преглътна с мъка.

— Фаран отвлече, изтезава и уби един... един от спътниците ми. Следващата нощ излязох, за да му върна услугата. Нещата не се развиха добре за мен.

Една от цепениците в огъня изпука и озари стаята за миг със светлината на пламъците.

— Това ли е нощта, в която те хванаха? — попита Каол. — Мислех, че не знаеш кой те е предал.

— Все още не знам. Някой нае мен и спътника ми, за да убием Фаран, но това бе просто капан. Фаран бе примамката.

Настъпи тишина, а след това Каол попита:

— Как се казваше?

Тя сви устни и прогони спомена за това как бе изглеждал на онази маса.

— Сам — отвърна тя. — Казваше се Сам. — Пое си глътка въздух. — Дори не знам къде са го погребали. Не знам и кого да попитам.

Каол не отвърна нищо. Без сама да знае защо, тя продължи да говори.

— Провалих го — каза тя. — Във всеки смисъл на думата.

Отново настъпи тишина. Накрая тя въздъхна.

— В едно нещо не си — отговори Каол. — Обзалагам се, че той е искал да оцелееш. Да живееш. Поне в това не си го провалила.

Когато кимна, трябваше да отклони поглед, за да спре сълзите си.

След малко Каол отново проговори:

— Казваше се Литаен. Преди три години тя работеше за една от придворните дами. Роланд разбра това и реши, че ще е забавно да го

намеря в леглото с нея. Знам, че не може да се сравнява с това, което си изпитала...

Селена не знаеше, че харесвал някоя, но...

— А тя защо го направи?

Той сви рамене, но лицето му помръкна от спомена.

— Защото Роланд е Хавилиард, а аз съм просто капитан на стражата. Убеди я да отиде в Мий с него. Но така и не разбрах какво е станало после.

— Обичал си я.

— Така мислех. Мислех, че и тя ме обича. — Той поклати глава и се скара мислено на себе си. — Сам обичаше ли те?

Да. Повече от всеки друг. Достатъчно, че да рискува и да изгуби всичко. Толкова силно, че тя все още го усещаше, дори сега.

— Много — въздъхна на глас.

Часовникът отброи единайсет и половина и Каол поклати глава, сякаш за да прогони напрежението.

— Уморен съм.

Тя се изправи. Нямаше представа защо се бяха заприказвали за хората, които значат толкова много за тях.

— Тогавя ще тръгвам.

Той също стана на крака, а очите му заблестяха.

— Ще те изпратя до покоите ти.

— Мислех, че няма нужда да ме ескортират повече — повдигна брадичка тя.

— Няма — каза той и отвори вратата, — но е нещо, което приятелите правят един за друг.

— Интересно — отвърна тя и запърха с клепки, — изпращаш ли Дориан до покоите му, или това е привилегия, запазена само за дамите?

— Ако познавах истинска дама, щях да я изпращам. Не знам обаче дали мога да те нарека така.

— Какъв кавалер си само! Нищо чудно, че онези девойчета те чакат всяка сутрин в градината.

Той изсумтя и двамата притихнаха, докато вървяха към нейните покои. Това си бе същинско пътешествие, най-често мразовито, тъй като коридорите на замъка бяха опасани с прозорци, допускащи вътре зимния мраз.

Когато стигнаха вратата на покоите ѝ, тя му пожела лека нощ и понечи да влезе. Пръстите ѝ хванаха бравата на вратата и тя се обърна към него.

— В името на всичко свято, Каол — каза и той я погледна с ръце в джобовете. Селена се усмихна леко. — Щом е избрала Роланд пред теб, значи е най-голямата глупачка, живяла някога.

Той се вгледа в нея и отвърна тихо:

— Благодаря ти.

След което тръгна обратно към стаята си.

Селена го изпрати с поглед, който следеше мощните мускули по гърба му, видими дори под тъмната туника. Внезапно благодари на съдбата, че Литаен отдавна е напуснала замъка.

* * *

Звънът на мрачната часовникова кула в градината отекна, когато настъпи полунощ. Макар Каол да я бе изпратил до вратата ѝ, след пет минути разходки в спалнята тя излезе отново, като този път се отправи към библиотеката. Имаше планини непрочетени книги в покоите си, но в момента не ѝ бе до нито една от тях. Трябваше да прави нещо, което да я разсее от разговора с Каол и от спомените, които той бе извадил наяве.

Селена уви наметалото плътно около себе си и се загледа към страховитата снежна виелица, която биеше по прозорците. Надяваше се в камините в библиотеката да има напален огън, иначе щеше да вземе някоя интересна книга, да се прибере в стаята си и да се свие с Лапичка в кревата си.

Селена зави зад един ъгъл и навлезе в тъмния опасан с прозорци коридор, който водеше към библиотеката.

И замръзна.

Предвид ледената нощ не бе изненада да види някой забулен в черно наметало и качулка, смъкната така, че да скрива лицето му. Но нещо във фигурата, застанала между отворените врати на библиотеката, предизвика такъв първичен ужас в нея, че тя не посмя да продължи напред.

Онзи наклони глава и също замръзна.

Навън виелицата продължаваше да блъска по прозорците.

„Това е просто човек“ — каза си тя, когато фигурата изцяло се обърна към нея. Човек с наметало, по-черно от нощта, с качулка, толкова дълбока, че скриваше чертите му напълно.

Фигурата подуши въздуха като звяр.

Селена не посмя да помръдне.

Човекът подуши отново, след което тръгна към нея. Движеше се като сянка между сенките, като облак черен пушек, стелец се по пода...

Усети някаква топлина в гърдите, а после блесна светлина.

Окото на Елена.

Нещото спря заедно с дъха на Селена. После изсъска и се скри обратно в сенките отвъд вратите на библиотеката. Мъничкият скъпоценен камък в центъра на амулета заблестя още по-ярко и Селена премигна от силната светлина.

Когато отвори очи, амулетът бе изстинал, а качулатата фигура бе изчезнала без следа.

Селена не влезе в библиотеката. Изобщо. Просто се прибра обратно в покоите си, като отчаяно се мъчеше да остане спокойна. Повтаряше си, че ѝ се е привидяло, че това е някаква странна халюцинация, породена от това, че е останала будна прекалено дълго...

Но не можеше да спре ехото на омразната дума в ушите си.

Планове.

Човекът пред библиотеката сигурно нямаше нищо общо с краля, каза си Селена, докато вървеше — а не тичаше — към покоите си. В замъка имаше много особени хора и макар рядко да срещаше в библиотеката други посетители, бе възможно някой... да е искал да отиде там сам. Без да се представя никому. В двор, в който четенето бе излязло от мода, бе напълно възможно някой придворен да се опита да скрие любовта си към книгите от присмеха на приятелите си.

Някой злокобен и звероподобен придворен. Който кара амулета ѝ да гори.

Селена влезе в спалнята си, точно когато лунното затъмнение започна, и изпъшка.

— Разбира се, че има затъмнение — изръмжа тя и загърби вратата на балкона, за да приближи към гоблена на стената.

Макар да не искаше да вижда Елена отново и дори се надяваше никога повече да не се случи... имаше нужда от отговори.

Може би мъртвата кралица щеше да ѝ се присмее и да ѝ каже, че няма нищо. Богове, надяваше се Елена да стори точно това. Защото ако не го направеше...

Селена поклати глава и погледна към Лапичка.

— Ще дойдеш ли с мен?

Кученцето сякаш надуши какво смята да направи стопанката му, защото направи истинско представление — обиколи леглото и се сви на кравай със сумтене.

— Така си и знаех.

За броени минути Селена избута най-големия скрин пред гоблена, така че да скрива тайната врата, взе една свещ и тръгна надолу по забравените стълби, водещи към подземие.

Трите каменни арки я приветстваха. Лявата ѝ позволяваше да шпионира Голямата зала. Тази в центъра водеше към каналите и към скрития изход, който някой ден можеше да спаси живота ѝ. А дясната... тя водеше до гробницата на древната кралица.

Докато вървеше към гробницата, дори не посмя да погледне към мястото, където бе видяла как Каин призовава ридерак от друг свят, макар останките от разбитата от изчадието врата все още да стояха разпръснати по стълбите. Имаше вдлъбнатини в камъка там, където ридеракът го бе драл, докато я бе преследвал надолу по стълбите. После тя бе открила Дамарис, меча на отдавна загиналия крал Гавин, и бе убила чудовището с него.

Селена погледна към ръката си. Пръстен от бели белези минаваше през дланта ѝ и образуваше кръг около палеца ѝ. Ако Нехемия не я бе открила онази нощ, отровата от ухапването на ридерака щеше да я убие.

Най-накрая стигна вратата в края на витото стълбище и се озова пред бронзовото чукало с форма на череп.

Може би това не беше добра идея. Може би отговорите на въпросите не си струваха.

Трябваше да се върне горе. Като се замислеше, тук щеше да разбере само нещо наистина лошо.

Елена изглеждаше доволна, че Селена е изпълнила заповедта ѝ и бе станала кралски шампион, но ако се появеше, щеше да изглежда все едно желае да изпълни още някоя от задачите ѝ. А Уирда ѝ бе свидетел, че и сега си има достатъчно грижи.

Макар че онова нещо в коридора не изглеждаше никак дружелюбно.

Чукалото сякаш ѝ се ухили. Кухите му очи се втренчиха в нейните.

Богове. Трябваше да си ходи.

Пръстите ѝ обаче сами посегнаха към бравата на вратата, все едно я направляваше невидима ръка...

— Няма ли да почукаш?

Селена отскочи назад и когато се облегна на стената, кинжалът вече беше в ръката ѝ. Това беше невъзможно. Беше си го въобразила.

Чукалото, оформено като череп, бе проговорило. Устата му се бе размърдала.

Да, това беше несъмнено, безспорно, напълно невъзможно. Прекалено невероятно дори за магиите на Елена.

Бронзовият череп я погледна, след което ѝ се изплези. Имаше език.

Може би бе паднала по стълбите и си бе ударила главата в камъните — далеч по-вероятен вариант от това. Докато гледаше черепа, в ума ѝ нахлу порой ругатни, всяка от които — по-вулгарна от предишната.

— Не бъди толкова смотана — изсумтя черепът и сви очните си кухини. — Привързан съм към вратата. Нищо не мога да ти направя.

— Но ти — преглътна тежко тя — си вълшебен.

Това бе невъзможно. Трябваше да е невъзможно. Магията бе изчезнала от земите на краля преди десет години, дори преди той да я забрани.

— Всичко на тоя свят е вълшебно. Но благодаря, че отбеляза очевидното.

Тя се успокои, колкото да каже:

— Но магията вече не работи.

— Новата не. Кралят обаче не може да заличи старите заклинания на древните сили. Виж примерно Знаците на Уирда. Те още си работят. Особено онези, които вдъхват живот.

— Ти си... жив?

— Жив? — изсмя се черепът. — Аз съм направен от бронз. Не дишам, не се храня, не пия. Не, не съм жив. Нито мъртъв, между другото. Просто съществувам.

Тя загледа мъничкия череп. Не беше по-голям от юмука ѝ.

— Редно е да се извиниш — рече той. — Нямах идея колко шумна и досадна беше през последните месеци с цялото това припкане нагоре-надолу и с убиването на грозни животни. Мълчах си, докато не си рекох, че вече си видяла достатъчно странни неща, че да приемеш съществуването ми. Явно ме очаква горчиво разочарование.

С треперещи ръце тя прибра кинжала си и остави свещта настрана.

— Толкова съм благодарна, че най-накрая си решил, че си струва да ме заговориш.

Бронзовият череп затвори очи. Имаше си клепачи. Как не бе забелязала?

— И защо да заговарям някой, който никога не ме поздравява и дори не си прави труда да похлопа, преди да влезе?

Селена си пое дълбоко въздух и погледна към вратата. Камъните на прага още носеха следите от ридерака.

— Тя вътре ли е?

— Коя? — направи се на ударен черепът.

— Елена. Кралицата.

— Да, разбира се. Тук е от около хиляда години.

Очните му кухни сякаш засияха.

— Не ми се подигравай, иначе ще те изтръгна от вратата и ще те стопя.

— Никакъв шанс. Дори най-силният човек не може да ме откъсне от вратата. Лично крал Бранън ме постави там да наглеждам гроба му.

— Толкова ли си стар?

— Много е невъзпитано да коментираш възрастта ми — изсумтя черепът.

Селена скръсти ръце. Глупости. Магията винаги водеше до подобни глупости.

— Как се казваш?

— А ти как се казваш?

— Селена Сардотиен — каза истината тя.

— Колко забавно — изсмя се черепът. — По-смешно нещо не бях чувал от векове!

— Млъкни.

— Аз се казвам Морт, ако те интересува.

Селена взе свещта.

— Всичките ни срещи ли ще бъдат толкова приятни? — посегна тя към бравата на вратата.

— Наистина ли няма да почукаш? Страшно си невъзпитана!

С върховно усилие на волята тя се сдържа да не заблъска силно мъничкото личице, когато почука три пъти по дървената врата.

Морт се ухили, когато вратата се отвори.

— Селена Сардотиен — каза той на себе си и отново се изсмя. Тя му изсъска и затръшна вратата.

Гробницата бе изпълнена със смътна светлина и Селена доближи решетката, през която се процеждаше сребърен лъч и се отразяваше в повърхността. Обикновено тук бе по-светло, но затъмнението бе направило гробницата изключително мрачна.

Спря недалеч от прага, остави свещта на земята и се загледа в...

Нищото. Елена я нямаше.

— Ехо?

Морт се изкикоти от другата страна на вратата.

Селена завъртя очи и отново я отвори. Естествено, че Елена нямаше да е тук, когато имаше да я пита нещо важно. Щеше да остави някой като Морт, с когото да си приказва. Разбира се, защо не?

— Ще дойде ли тази нощ? — попита Селена.

— Не — отвърна Морт с тон, който подсказваше, че е трябвало и сама да се досети. — Изхаби се да ти помага последните два месеца.

— Какво? Тя... отишла ли си е?

— Засега. Докато не си върне силата.

Селена скръсти ръце и си пое дълбоко въздух.

Залата изглеждаше същата, както и последния път, когато бе дошла тук. Каменните саркофази стояха в центъра. Единият изобразяваше Гавин, съпруг на Елена и първ крал на Адарлан, а другият — самата Елена. И двата изглеждаха поразително истински. Сребрилата коса на кралицата се спускаше по ковчега на вълни, прекъсвани само от короната на главата ѝ и от заострените ѝ уши, които подсказваха, че е полуелфа.

Вниманието на Селена бе привлечено от думите в краката на Елена: „Ах! Времената на Разлома!“.

Бранън, елфът, дал живот на Елена — и първи крал на Терасен — лично бе изписал думите върху саркофага.

Всъщност цялата гробница бе много особена. На пода бяха изобразени звезди, а на тавана — цветя и дървета. По стените имаше Знаци на Уирда — древни символи, които все още имаха сила. Сила, която Нехемия и семейството ѝ дълги години бяха пазили в тайна, докато Каин някак не я бе овладял. Ако кралят някога узнаеше за силата им, щеше да може да призове чудовища, както бе сторил Каин, и да отприщи невиджано зло върху Ерилея. Плановете му щяха да станат дори по-гибелни.

— Елена обаче се досети, че пак ще дойдеш тук — отбеляза Морт, — даже ти остави съобщение.

Селена имаше чувството, че стои срещу приливна вълна и се надява тя да я отмине. Това съобщение и идващата с него тежба можеха да почакаат — още миг или два свобода... Тя се върна в задния край на гробницата, който бе отрупан със злато и скъпоценности.

Сред всичко това бяха изложени доспехите и мечът на Гавин, легендарния Дамарис. Дръжката беше от сребристо злато и имаше малко украшения, с изключение на един орнамент във форма на око. В неговата вдлъбнатина нямаше скъпоценен камък, беше просто празен златен пръстен. Някои легенди твърдяха, че докато държал Дамарис, Гавин виждал само истината и затова бил провъзгласен за крал. Или някакви други подобни глупости.

Ножницата на Дамарис бе украсена с няколко Знака на Уирда. Сякаш всичко бе свързано с тези проклетни символи. Селена се намръщи и разгледа бронята на краля. Все още носеше драскотини и вдлъбнатини, несъмнено от отминали битки. Може би дори от сблъсъка с Ераван Мрачния владетел, повел армия от демони и живи мъртъвци срещу континента, във времената, когато кралствата не са били нищо повече от воюващи помежду си територии.

Елена бе казала, че също е била воин. Нейната броня обаче я нямаше. Къде ли бе отишла? Сигурно стоеше забравена в някой замък из кралствата.

Забравена. По същия начин, по който легендата бе превърнала великата принцеса воин в девойка, която трябва да бъде спасявана от Гавин.

— Не е свършило, нали? — попита Селена накрая.

— Не — отвърна Морт по-тихо отпреди.

От това Селена се страхуваше вече седмици — не, месеци наред.

Лунната светлина в гробницата избледня. Скоро затъмнението щеше да е пълно и всичко наоколо щеше да потъне в мрак, разпръскван единствено от пламъка на свещта.

— Да чуем съобщението — въздъхна Селена.

Морт се прокашля и след това изрече с глас, който злокобно прозвуча като този на кралицата:

— Бих те оставила на мира, стига да можеш. Ти обаче знаеш, че има препятствия, които си неспособна да избегнеш. Независимо дали ти харесва, или не, ти си обвързана със съдбата на този свят. Като кралски шампион вече имаш силата да промениш живота на мнозина.

Стомахът на Селена се сви.

— Каин и ридеракът бяха само началото на заплахата срещу Ерилея. — Думите на Морт отекнаха в гробницата. — Далеч по-злокобна сила се надига, за да погълне света.

— И аз трябва да я откроя, така ли?

— Да. Ще има следи, които да те водят. Знаци, които ще трябва да следваш. Това, че отказваш да убиеш жертвите на краля, е само първата и най-малка стъпка.

Селена погледна към тавана, все едно можеше да види какво има отвъд изобразените дървета, далеч над нея.

— Видях някого в коридора на замъка тази нощ. Нещо. Накара амулета да заблести.

— Човек? — попита Морт, като звучеше заинтригуван пряко волята си.

— Не зная — призна Селена, — но не го почувствах като такъв.

Тя притвори очи и си пое дълбоко въздух. Месеци бяха минали в очакване точно на това.

— Всичко е свързано с краля, нали? Всички тези ужасни неща? Дори заповедта на Елена е свързана с въпроса откъде идват неговите сили и каква точно заплаха представлява за Ерилея?

— Вече знаеш отговора на този въпрос.

Сърцето ѝ бясно затуптя. От страх, от гняв — самата тя не знаеше.

— Щом е толкова могъща и знае толкова много, сама да намери източника на силите на краля!

— Това е твоя съдба и твоя отговорност.

— Не съществува такова нещо като съдба — изсъска Селена.

— Казва момичето, спасено от ридерака, защото някаква сила я е накарала да дойде тук навръх Самхейн, за да види къде точно е Дамарис.

Селена приближи вратата.

— Казва момичето, изкарало година в Ендовиер. Момичето, което е видяло, че на боговете не им пука за живота ни повече, отколкото на нас за насекомите под подметките ни. — Тя загледа ухиленото лице на Морт. — Всъщност дори не знам защо трябва да помагам на Ерилея, след като боговете определено не си правят труда да го сторят.

— Сама не го вярваш — отвърна черепът. Селена стисна дръжката на кинжала си.

— Напротив. Предай на Елена да си намери друга глупачка, която да ѝ търчи по задачите.

— Трябва да разбереш какво е намислил кралят и откъде идва силата му. Преди да стане прекалено късно.

Селена изсумтя.

— Не виждаш ли? Вече е прекалено късно. От години е прекалено късно. Къде беше Елена преди десетилетие, когато цял полк терасенски герои можеше да отвърне на призива ѝ? Къде беше тя и абсурдните ѝ загадки, когато светът имаше нужда от тях? Когато армиите на Адарлан посичаха воините на Терасен? Когато кралствата едно по едно паднаха в нозете на този крал? — Очите ѝ запламтяха, но Селена натика болката обратно в мрачното място, откъдето тя извираше. — Светът вече е съсипан. Няма да похабя живота си в изпълнение на безсмислени задачи.

Морт присви очи. Светлината в гробницата избледня, луната бе почти напълно затъмнена.

— Съжалявам за това, което си изгубила — каза накрая той с глас, който не звучеше съвсем като неговия. — Съжалявам за смъртта на родителите ти онази нощ. Това беше...

— Никога не споменавай родителите ми! — изсъска Селена и посочи към черепа. — Не ми пука дали си вълшебен лакей на Елена, или част от болния ми ум. Спомени родителите ми отново и ще направя тази врата на подпалки. Ясна ли съм?

Морт само ѝ се ухили.

— Толкова ли си себична? Толкова ли си страхлива? Защо дойде тогава тази нощ, Селена? За да помогнеш на всички ни? Или за да спасиш само собствената си кожа? Елена ми разказа всичко за теб. За миналото ти.

— Млъквай, черепче! — излая тя и избяга нагоре по стълбите.

Селена се събуди призори с пронизващо главоболие. Трябваше ѝ само да погледне към почти разтопилата се свещ на нощното си шкафче, за да разбере, че срещата в гробницата не е била просто лош сън. Това означаваше, че дълбоко под стаята ѝ имаше говорещо чукало на врата, съживено с древна магия. А също, че Елена отново бе намерила начин да усложни живота ѝ.

Селена простена и зарови лице във възглавницата си. Бе искрена, когато наговори онези неща на вратата. Светът не можеше да бъде спасен. Дори ако не бе видяла от първа ръка колко опасен може да бъде само опитът за това. А и онзи човек в коридора...

Тя се обърна по гръб и Лапичка я докосна по бузата с влажния си нос. Селена погали кученцето по главата и се загледа в тавана и в сивата светлина, процеждаща се през завесите.

Не искаше да си го признава, но Морт беше прав. Тя бе отишла до гробницата, само за да помоли Елена за помощ срещу създаването от коридора и да получи уверение, че няма да ѝ се наложи да прави нищо.

„Планове“ — бе казал кралят. Ако Елена искаше да разбере какви са и да открие истината за силата му... значи нещата отиваха много на зле, по-зле, отколкото дори предполагаха лагерите на смъртта в Калакула и Ендовиер, в които ежедневно умираха бунтовници.

Тя се загледа в тавана за още няколко минути, докато две неща не ѝ станаха ясни.

Първото бе, че ако не разбереше каква е заплахата, щеше да допусне фатална грешка. Елена току-що ѝ беше казала, че трябва да открие какво става. Нито дума да го унищожи. Нищо за опълчване срещу краля. Това си бе известно облекчение.

Второто бе, че трябва да говори с Арчър, да се сближи с него и да измисли начин, по който да фалшифицира смъртта му. Защото ако наистина бе част от движение, което знае какво прави кралят, може би щеше да ѝ спести усилията да шпионира владетеля и да събира сама парченцата от пъзела. Но сближеше ли се с Арчър, играта ставаше на живот и смърт.

Селена се изкъпа бързо и се облече в най-красивите си и топли дрехи, преди да извика Каол.

Бе настъпил моментът, в който трябваше да се сблъска — уж случайно — с Арчър Фин.

* * *

Заради навалелия през нощта сняг чистачите бяха натоварени с неблагодарната работа да приведат модните квартали на Рифтхолд в приличен вид. Търговията си бе търговия и въпреки кишавите улици и хлъзгави тротоари столицата бе точно толкова натоварена този следобед, колкото и през най-топлите месеци.

Въпреки това на Селена ѝ се искаше да е лято, тъй като влажните улици намокриха краищата на синкавата ѝ рокля и бе толкова студено, че дори наметалото ѝ от бяла козина не можеше да я стопли. Докато вървяха надолу по претъпкания главен булевард, тя се стараеше да е близо до Каол. Той бе настоявал да ѝ помогне с Арчър. Да го покани днес бе най-невинният начин да се отърве от присъствието му. Бе настояла той да носи обикновени дрехи, а не униформата си на капитан.

Според него това означаваше да цъфне в черна туника.

За щастие, никой не им обърна внимание — имаше прекалено много хора и прекалено много магазини. Тя обожаваше този булевард, на който можеше да купиш и продадеш всичко на този свят. Бижута, шапки, дрехи... Каол не я изненада и мина покрай всичките витрини все едно бяха пътни знаци. Дори не погледна към прекрасните неща, които предлагаша.

Както обикновено, пред „Уилоус“ — чайната, в която Арчър обядваше — се бе насъбрала тълпа. Той, изглежда, се хранеше всеки ден тук в компанията на други мъже, които работеха като платени любовници. Това, че и повечето богати матрони на Рифтхолд идваха, никак не вредеше.

Когато приближиха чайната, тя хвана Каол за ръката.

— Ако нахлуеш вътре с поглед, който подсказва, че искаш да пребиеш някого — хвана го под ръка тя, — всички ще разберат, че нещо не е наред. Не говори с него, умолявам те. Аз ще го очаровам.

— Значи си ме взела за украшение — повдигна вежди Каол.

— Да, и трябва да си благодарен, задето оценявам качествата ти на моден аксесоар.

Той изсумтя под нос нещо, което бе сигурна, че не иска да чуе, но въпреки това забави ход и крачката му стана почти елегантна.

Пред купола на чайната имаше скъпи каляски, от които слизаха различни хора. Селена и Каол също бяха имали възможността, а и трябваше да наемат каляска, предвид ужасния мраз и подгизналата ѝ рокля. Като последната глупачка тя бе решила, че иска да се разходи, хванала капитана на стражата под ръка, макар и през цялото време да се оглеждаше по ъглите на уличките за спотайваща се заплаха. Като се замисли, с каляската щеше да влезе в „Уилоус“ доста по-ефектно.

Входът бе ограничен само за членове. Селена бе пила чай там няколко пъти много отдавна, благодарение на името Аробин Хамел. Още помнеше звъна на порцеланови чаши, клюките, боядисаната в цвят на мента зала и високите прозорци, които гледаха към прекрасна градина.

— Няма да влизаме вътре — отсече Каол.

Тя му се усмихна лукаво.

— Не ми казвай, че си уплашен от няколко баби и подхилкващи се девойки.

Той я погледна кръвнишки, а тя го потупа по ръката.

— Не ме ли слушаше, докато ти обяснявах плана? Ще се престорим, че си чакаме масата. Не се паникьосвай. Няма да те дам на ужасните старици.

— Следващата тренировка — рече той, докато минаваха покрай тълпа красиво облечени жени — ми напомни да те ступам.

Една възрастна жена се сепна, когато чу тези думи и Селена трябваше да я погледне извинително, все едно иска да каже: „Мъже!“. А след това заби нокти в дебелата туника на Каол и изсъска:

— Тук идва моментът, в който трябва да млъкнеш и да се преструваш на глупаво украшение. Не би следвало да е много трудно.

Той я оципа в отговор и това ѝ подсказа, че на следващата тренировка горко ще съжалява за днешния ден. Въпреки това се ухили.

След като намери местенце под стълбите, които водеха към двойните врати, Селена погледна джобния си часовник. Арчър бе започнал обяда си в два и обикновено приключваше след час и

половина, което означаваше, че ще се появи всеки момент. Тя направи голямо шоу, като се престори, че тършува в мъничкото си портмоне, а Каол, слава на боговете, не каза нищо. Само наблюдаваше младите жени наоколо, все едно са особено опасни зверове, които всеки миг могат да го нападнат.

Минаха няколко минути, а пръстите ѝ изтръпнаха в ръкавиците. Хората продължиха да влизат и излизат от чайната, така бързо, че никой не забеляза, че двамата само стоят отпред и не влизат. Тогава обаче входните врати се разтвориха и Селена видя кичури бронзова коса и ослепителна усмивка, които я накараха да се раздвижи.

Каол изигра ролята си с неподозирано майсторство, като я приближи до стълбите, докато...

— Ох! — извика тя, щом се блъсна в широкото, мускулесто рамо.

Каол даже я побутна към него, като положи ръка на гърба ѝ, за я задържи да не падне по стълбите. Тя погледна напред изпод мигли и тогава...

Премигване. Второ премигване.

— Лена? — усмихна се красавецът.

Според плана тя също трябваше да се усмихне, но когато чу прякора, който ѝ бе измислил...

— Арчър!

Почувства как Каол се напруга, но дори не си направи труда да го погледне. Не беше много лесно да свалиш поглед от Арчър, който си оставаше най-красивият мъж, когото е виждала. Не просто хубав. Красив. Кожата му изглеждаше златиста дори посред зима, а зелените му очи...

„Богове, в името на Уирда, спасете ме.“

Устата му също бе същинско произведение на изкуството, едновременно чувствена и мека, приканваща към целувка.

Арчър поклати глава, все едно излиза от транс.

— Трябва да се дръпнем от стълбите — протегна той силната си ръка към улицата долу, — освен ако със спътника ти нямате резервация...

— И без това подранихме — каза тя, като пусна Каол и се върна на улицата. Арчър я последва и тя огледа дрехите му — майсторски ушити туника и панталони, високи до коленете ботуши, тежък плащ.

Всяка от тях демонстрираше богатството му, но така, че да шепти, вместо да крещи. За разлика от типичното жиголо, което излъчваше нежност и кич, Арчър винаги го играеше мъжкар. Имаше широки рамене и мускулесто тяло, усмивка, която сякаш подсказваше, че знае всичко. Дори красивото му лице излъчваше мъжество, което я караше да забравя какво е искала да каже.

Но самият Арчър също сякаш бе изгубил ума и дума, когато двамата застанаха един срещу друг на улицата, на няколко крачки от шумната гълпа.

— Мина доста време — усмихна се той отново.

Каол остана зад нея, без да казва нищо. И без да се усмихва.

Арчър пъкна ръце в джобовете си.

— Едвам те познах. Беше малко момиче, когато те видях за последно. Беше... богове. Беше на тринайсет.

Не можа да се сдържи и измърка в отговор, пърхайки с клепки:

— Но вече не съм тринайсет.

Арчър се усмихна чувствено и я изгледа от глава до пети, преди да отвърне:

— И на мен така ми се струва.

— Но и ти си заякнал — върна му жеста тя и го огледа одобрително.

— Професионално изкривяване — ухили се Арчър. Наклони глава на една страна и премигна с прекрасните си очи към Каол, който вече стоеше скръстил ръце. Не бе забравила колко добър е Арчър в улавянето на детайли. Това вероятно бе една от причините да стане най-изтъкнатото жиголо в Рифтхолд и опасен съперник на Селена в тренировките в Асасинската крепост.

Тя се взря в Каол, но той не забеляза, тъй като бе зает да гледа лошо към Арчър.

— Той знае всичко — рече тя. Напрежението напусна Арчър, но с него си отидоха и изненадата, и веселието, заменени от странно съжаление.

— Как се измъкна? — попита внимателно Арчър. Не спомена нито професията ѝ, нито лагера на смъртта в Ендовиер, въпреки думите ѝ, че Каол знае истината.

— Пуснаха ме. По нареждане на краля. Вече работя за него.

Арчър отново погледна към Каол, а Селена приближи жиголото.

— Той ми е приятел — каза меко тя. Страх или подозрение прочете в очите му? И дали защото бе бунтовник и криеше нещо, или просто защото се бе превърнала в слугиня на тиранина? Тя се постара да остане спокойна и отпусната, все едно наистина е попаднала случайно на стар приятел.

— Аробин знае ли, че си се върнала? — попита Арчър.

Това беше въпрос, за който не бе подготвена и който не искаше да чува.

— Той има очи навсякъде — сви рамене тя. — Ще се изненадам, ако не знае.

— Съжалявам — кимна тъжно Арчър. — Чух за Сам и за това, което се е случило в къщата на Фаран. — Той поклати глава и притвори очи. — Просто... съжалявам.

Сърцето ѝ се сви от думите му, но кимна.

— Благодаря ти.

Постави длан върху ръката на Каол, внезапно изпитала нужда да го докосне, да е сигурна, че той още е там. Трябваше да спре да говори за това. Въздъхна и се престори, че стъклените врати са ѝ интересни.

— Трябва да влизаме — излъга тя и се усмихна на Арчър. — Знам, че в Крепостта бях една малка досадница, но... би ли искал да вечеряме утре? Имам свободна вечер.

— И тогава си имаше своите добри моменти — отвърна на усмивката ѝ Арчър. — Ще трябва да разместя някои ангажименти, но да, ще се радвам. — Той бръкна под плаща си и извади пъстра картичка, на която бяха изписани името и адресът му. — Просто кажи кога и къде и ще бъда там.

* * *

Селена остана смълчана, след като Арчър си тръгна, а Каол не я заговори, макар да имаше да ѝ казва много неща.

Но не знаеше дори откъде да започне.

По време на целия разговор не бе спрял да мисли за това как иска да размаже красивата мутричка на Арчър в каменната сграда.

Каол не беше глупав. Знаеше, че не всичките ѝ усмивки и изчервявания са престорени. И макар да не бе обвързан с нея — а и

връзка между двамата да бе възможно най-глупавият ход, който можеше да направи, — идеята, че Арчър може да я съблазни, го изкушаваше да хвърли един бой на жиголото.

Вместо да се отправи към замъка, Селена тръгна към богатия квартал в сърцето на града, без да бърза. След половин час тишина Каол прецени, че вече се е успокоил достатъчно, за да говори възпитано.

— Лена? — попита той.

Относително възпитано.

Златните искрици в тюркоазените ѝ очи засияха на следобедното слънце.

— От всичко, което си казахме, това ли те притесни най-много?

Всъщност да. Уирда му бе свидетел, беше ужасен.

— Когато каза, че го познаваш, нямах представа, че сте били толкова... близки.

Той усети как пак побеснява и си наложи да се успокои. Дори да бе омаяна от красотата му, все пак щеше да го убие, напомни си.

— Да, и това ще ми позволи да науча повече за бунтовниците — каза тя, докато разглеждаше скъпите къщи, покрай които минаваха. Улиците в тази част на града бяха спокойни въпреки шумотевницата само на няколко преки от тях. — Той е от малцината, които наистина ме харесват, знаеш ли. Или поне така беше преди няколко години. Няма да е трудно да разбере какви точно са плановете срещу краля и кои са останалите в съзаклатието.

Трябваше да се срамува, че е доволен от това, че тя ще го убие. Смяташе се за по-добър човек и съвсем не за ревнив.

А и боговете му бяха свидетели, че двамата с Арчър не бяха любовници. Бе видял изражението на лицето ѝ, когато жиголото спомена Сам.

Самият той бе чул между другото за смъртта на Сам Кортланд. Не знаеше, че двамата със Селена са били заедно, че Селена... го е обичала толкова силно. В нощта, когато я бяха хванали, тя не бе излязла за пари. А за отмъщение за загуба, каквато Каол не можеше и да си представи.

Минаха надолу по улицата, а тя остана притисната до него. Той сподави порива да я прегърне по-силно.

— Каол? — каза тя след няколко минути.

— Хм?

— Разбра, че ненавиждам да ме нарича Лена, нали?

Той се усмихна и изпита леко облекчение.

— Значи следващия път, когато поискам да те подразня...

— Не си го и помисляй.

Усмивката му се разшири, а когато тя му се усмихна в отговор, облекчението прерасна в чувство, от което в стомаха му запърхаха пеперуди.

Бе планирала да изкара остатъка от деня, като следи Арчър от разстояние, но след като излязоха от чайната Каол я информира, че кралят е изискал присъствието ѝ като страж по време на официалната вечеря днес. Можеше да измисли хиляди извинения, за да откаже, но така само щеше да привлече ненужно внимание към себе си. Ако наистина планираше да изпълни молбата на Елена, кралят и цялата му империя трябваше да са сигурни, че тя е техен верен слуга.

Официалната вечеря се състоя в Голямата зала и Селена трябваше да положи огромно усилие, за да не се втурне към дългата маса в центъра и да награби с пълни шепи храната от чиниите на събралите се съветници и аристократи. Печено агне, поръсено с мащерка и лавандула, патица в портокалов сос, фазан с лук...

Наистина не беше честно.

Каол я сложи на пост до една колона в близост до стъклените врати. Макар да не носеше униформата на кралски страж със златен уивърн на гърдите, тя не се отличаваше от останалите, тъй като също бе облечена в черни дрехи. Поне бе на достатъчно разстояние от тях, че да не чуят как ѝ къркори стомахът.

Другите маси също бяха наредени. Около тях бяха по-нисшите благородници, поканени на събирането. Всички бяха облечени безупречно. Вниманието им бе насочено към централната маса, където кралят и кралицата седяха заедно с най-приближените си аристократи. Грубоватият херцог Перингтън също беше там, недалеч от Дориан и Роланд, които говореха с останалите надменни и напудрени мъже от Кралския съвет. Тези хора бяха изсмукали кръвта на владенията си, за да се облекат за пред тирана.

Но пък точно тя едва ли имаше право да ги съди.

Макар да се опитваше да избегне да поглежда към краля, всеки път, щом спреше очи на него, се чудеше защо му е да събира тези глупаци на едно място. Не разбра обаче нищо, а и не мислеше, че той би бил толкова глупав, че да разкрие истинските си планове пред тези хора.

Каол бе до най-близката до стола на краля колона. Очите му шареха навсякъде, постоянно нащрек. Бе събрал най-верните си хора тази нощ. Сякаш не разбираше, че никой не е такъв самоубиец, че да нападне краля на такова събитие. Бе се опитала да му обясни това, но Каол само ѝ каза да не прави пакости.

Все едно ѝ се умираше!

Вечерята приключи, когато кралят се изправи и се сбогува с гостите. Кралица Джорджина послушно и тихо го последва извън Голямата зала. Другите гости останаха, но вече започнаха да се разхождат от маса на маса, като разговаряха много по-спокойно, отколкото в присъствието му.

Дориан стана на крака, а Роланд го последва. Двата заговориха три изключително красиви придворни дами. Роланд каза нещо, което разсмя момичетата и ги накара да се изчервят, а устните на Дориан се разтеглиха в усмивка.

Не можеше да хареса Роланд. Нямахше причини да е срещу него, освен усета си и разказа на Каол, но... нещо в изумрудените му очи я караше да иска да придърпа Дориан настрана от него. Престолонаследникът играеше на ръба, осъзна Селена. От него се изискваше да бъде любезен с определени хора. Може би тя трябваше да поговори с Каол за това.

Намръщи се. Ако кажеше на Каол, само щеше да усложни нещата. Може би трябваше да предупреди Дориан след вечеря. Бе прекратила романтичната им връзка, но все още я бе грижа за него. Наистина бе женкар, но иначе отговаряше на всички изисквания за принц. Бе интелигентен, чаровен и добронамерен. Защо Елена не се бе обърнала към него за помощ?

Не беше възможно Дориан да знае какво замисля баща му. Нямахше да се държи така, ако подозираше, че се готви нещо злокобно. И може би не трябваше и да научава.

Но каквото и да чувстваше Селена към него, Дориан щеше да стане владетел. Вероятно някой ден баща му щеше да разкрие силите си и да го принуди да избере какъв владетел иска да бъде. Тя обаче не бързаше да изправя принца пред този избор. Все още не. Можеше само да се моли, че ще е по-добър от баща си.

* * *

Дориан знаеше, че Селена го наблюдава. Току поглеждаше към него по времето на цялата иначе доста тягостна като настроение вечеря. Не спираше обаче да гледа и към Каол и всеки път, щом го зърнеше, лицето ѝ се променяше — ставаше по-меко и някак замечтано.

Тя се облегна на колоната до стъклените врати и почисти ноктите си с кинжал. Слава на Уирда, че баща му си беше излязъл, тъй като щеше да я наругае за това.

Роланд каза нещо на трите момичета пред тях — чиито имена Дориан чу и моментално забрави, — а те отново се разсмяха. Роланд определено му съперничеше по чар, а и изглеждаше, че майка му е дошла с него, за да му намери булка — имотно момиче, което да добави богатствата си към тези на Мий. На Дориан обаче не му трябваше да го разпита, за да разбере, че до сватбата си Роланд щеше максимално да се възползва от предимствата да живее като млад благородник в кралския замък.

Докато го слушаше как флиртува, Дориан не знаеше дали иска да го фрасне, или просто да си тръгне. Животът сред празноглавите придворни обаче го бе калил и затова той се задоволи само с това да изглежда изключително отегчен.

Погледна отново към Селена, само за да я завари как зяпа Каол, който от своя страна наблюдаваше Роланд. Селена усети погледа му и вдигна очи към него.

Нищо. Никаква емоция. Дориан усети как се изнервя, така бързо, че не можеше да запази самообладание. Особено когато тя отново отмести поглед към капитана. И продължи да се взира в него.

Достатъчно.

Без да си прави труда да казва довиждане на Роланд или на момичетата, той излезе от Голямата зала. Имаше си по-големи грижи от това какво чувства Селена към приятеля му. Той бе престолонаследникът на най-голямата империя в света. Цялото му съществуване бе свързано с короната и със стъкления трон, на който един ден щеше да седне. Селена бе приключила нещата между тях

именно заради короната и трона — понеже искаше свобода, която той не можеше да ѝ даде.

— Дориан — извика някой, когато той излезе в коридора. Не му трябваше да се обръща, за да разбере, че е Селена. Тя го настигна с лекота, въпреки че той крачеше бързо и нервно, при това без да го осъзнава. Не знаеше накъде отива, само че трябваше да излезе от Голямата зала. Тя го докосна по лакътя и той се намрази заради удоволствието, което изпита от това.

— Какво искаш? — попита я. Излязоха от претъпканите коридори и Селена го дръпна за лакътя, принуждавайки го да забави ход. — Какво не е наред?

— Какво може да не е наред?

А всъщност искаше да я попита откога желае него. Мразеше се, задето му пука. Мразеше всеки миг, който бе прекарал с нея.

— Изглеждаш все едно би размазал някого в стената.

Той повдигна вежда. Бе сигурен, че не е направил гримаса.

— Когато се ядосаш — обясни му тя, — очите ти стават... студени. Като стъклени.

— Добре съм си.

Продължиха да вървят, а тя остана зад него, следвайки го към... мястото, на което щеше да отиде. Библиотеката, реши той, като зави по един коридор. Щеше да се скрие в кралската библиотека.

— Ако имаш да ми казваш нещо — изрече той провлачено, сподавяйки гнева си, — просто го направи.

— Нямам доверие на братовчед ти.

Той се спря. Бляскавият коридор около тях бе празен.

— Та ти дори не го познаваш!

— Наречи го инстинкт.

— Роланд е безобиден.

— Може би. А може би не. Той обаче си има свои цели, а ти си твърде умен, за да се оставиш да бъдеш пионка, Дориан. Не забравяй, че той е от Мий.

— И какво от това.

— Мий е малък незначителен крайморски град. Роланд няма много какво да губи, но за сметка на това има много какво да спечели. Такива хора са опасни. Безпощадни. Ако може, ще те използва.

— Свикнал съм. По същия начин един асасин от Ендовиер ме използва, за да стане шампион на краля.

— Така ли мислиш? — сви устни тя.

— Не зная какво да мисля — извърна се той.

Тя изръмжа. Наистина му изръмжа.

— Тогава нека ти кажа какво мисля аз, Дориан. Свикнал си да получаваш всичко наготово. Включително хората. И понеже веднъж стана така, че не получи, каквото искаше...

Той се извърна към нея.

— Та ти не знаеш какво исках. Дори не ми даде шанс да ти кажа.

— Не ми се води този разговор точно сега — завъртя очи тя. — Дойдох да ти кажа да държиш този свой братовчед под око. На теб явно не ти пука. Не очаквай тогава на мен да ми пука, когато се събудиш в ролята на марионетка. Ако вече не си такава!

Той отвори уста. Беше толкова ядосан, че искаше да удари по стената.

Селена обаче вече му бе обърнала гръб.

* * *

Селена застана пред килията на Калтейн Ромпие.

Някога красивата дама се бе свила до стената. Роклята ѝ бе подгизнала, а черната ѝ коса бе разрошена и сплъстена. Бе заровила лице в ръцете си, но Селена виждаше, че кожата ѝ е мокра от пот и има нездрав сивкав оттенък. А миризмата...

Не бе я виждала от дуела, от деня, в който Калтейн бе сипала отрова във водата ѝ, така че да загине в ръцете на Каин. Когато го победи, Селена бе напуснала, без да стане свидетел на писъците ѝ. Бе изтървала момента, в който Калтейн бе признала, че я е отровила, подмамена от приятеля си херцог Перингтън. Херцогът, естествено, бе отрекъл, и сега Калтейн бе хвърлена тук в очакване на наказанието си.

Два месеца по-късно изглеждаше, че все още не знаят какво да правят с нея.

Или че не им пука.

— Здравей, Калтейн — каза тихо Селена.

Калтейн вдигна глава и тъмните ѝ очи засияха, щом я разпозна.

— Здравей, Селена.

Селена приближи решетките. В килията имаше кофа с вода, кофа за облекчаване, трохите от последното ядене на затворничката и влажна купа сено, оформена в груб сламеник. Това бе всичко, което бяха дали на Калтейн.

„Всичко, което заслужава.“

— Дошла си да ми се подиграваш? — Гласът ѝ, някога мелодичен и изтънчен, сега звучеше като дрезгав шепот. Тук долу бе леденостудено. Бе цяло чудо, че Калтейн още не се е разболяла.

— Имам някои въпроси към теб — каза Селена, като умишлено говореше тихо. Стражите не я бяха питали нищо, когато слезе в тъмниците, но не искаше да ги слушат какво говорят.

— Заета съм днес — усмихна се Калтейн и се облегна на каменната стена. — Защо не дойдеш утре?

Изглеждаше много по-млада сега, когато бе разпуснала косата си. Селена осъзна, че едва ли е много по-голяма от нея. Асасинът приклепна и подпря ръка на решетките, за да запази равновесие.

Металът бе студен като лед.

— Какво знаеш за Роланд Хавилиард?

— На посещение ли е дошъл? — загледа се в тавана Калтейн.

— Назначиха го за кралски съветник.

Тъмните като нощта очи на Калтейн срещнаха тези на Селена. В тях се четеше спотаена лудост, но също и безкрайна умора.

— Защо ме питаш за него?

— Защото искам да знам дали може да му се има доверие.

— Не можеш да имаш доверие никому — изсмя се немощно Калтейн, — най-малкото на Роланд. Нещата, които съм чувала за него, биха погнусили дори и теб. Предполагам.

— Какво например?

— Измъкни ме от тази клетка и ще ти кажа — озъби се в усмивка Калтейн.

— Ами ако вляза вътре и намеря начин да проговориш? — усмихна се в отговор Селена.

— Недей — прошепна Калтейн и се размърда така, че Селена да види синините по китките ѝ. Приличаха на следи от ръце и асасинът усети как я полазват тръпки.

— Стражата отвръща поглед, когато Перингтън ме посещава — скри ръце в роклята си Калтейн.

— Съжалявам — прехапа устни Селена. Бе искрена.

Трябва да каже това на Каол при следващата им среща. Да му обърне внимание за нощната стража.

Калтейн облегна буза на коляното си.

— Той съсипа всичко и дори не знам защо. Можеше просто да ме прати у дома.

Гласът ѝ прозвуча по начин, който бе смразяващо познат на Селена от престоая ѝ в Ендовиер. Завладееха ли спомените и болката Калтейн, нямаше да има начин да се разговаря с нея.

— Беше близка с Перингтън — прошепна тихо Селена. — Научи ли нещо за плановете му?

Това бе опасен въпрос, но ако някой знаеше нещо, това бе Калтейн. Момичето обаче остана загледано в нищото и не отговори.

Селена се изправи.

— Късмет.

Калтейн само потрепери и скри ръце под мишниците си.

Трябваше да я остави да замръзне, да умре за това, което бе опитала да ѝ направи. Да излезе от тъмниците с усмивка, защото поне веднъж бяха затворили правилния човек.

— Пускат гарваните тук — започна да мърмори Калтейн, повече на себе си, отколкото на Селена, — а главоболията ми стават все по-лоши и по-лоши. Навсякъде плющят черни криле.

Селена запази лицето си безизразно. Не чуваше никакви гарвани — нямаше грачене, а още по-малко плющене на криле. И да имаше такива, бе невъзможно да долетят толкова надълбоко в подземията.

— Какво имаш предвид?

Калтейн обаче вече се бе свила на кравай и се мъчеше да запази колкото се може повече топлина в себе си. Селена не искаше и да помисля колко студена е килията нощем и добре помнеше какво е да се свиеш така в отчаян копнеж за малко топлинка, без да знаеш дали ще се събудиш на следващата сутрин, или мразът ще те вкочани в мрака.

Без да му мисли, Селена свали черното си наметало и го хвърли през решетките, като се прицели внимателно, за да избегне засъхналото повръщано по камъните. Бе чула, че момичето е пристрастено към опиума. Да я затворят без необходимата доза бе като да я подлудят нарочно, а тя и преди това бе почти луда.

Калтейн се загледа в наметалото в скута си, а Селена се завъртя, за да се изкачи по тесния мразовит коридор и да достигне топлите и светли горни етажи.

— Понякога — рече тихо Калтейн и Селена спря. — Понякога си мисля, че нарочно ме доведоха тук. Не за да се омъжа за Перингтън, а заради нещо друго. Да ме използват за нещо.

— За какво?

— Така и не ми казват. Когато идват тук долу, не ми казват нищо, а и аз не мога да си спомня. Всичко е... отломки. Парчета от счупено огледало, всяко — с различно отражение.

Тя бе луда. Селена сподави порива да отвърне с нещо язвително, като си спомни синините по китките ѝ.

— Благодаря ти за помощта.

Калтейн се уви с плаща на Селена.

— Нещо идва — прошепна тя, — аз трябва да го поздравя.

Селена издиша, без да осъзнава, че беше затаила дъха си. Този разговор не водеше доникъде.

— Довиждане, Калтейн.

Момичето се изсмия тихо. Звукът последва Селена дълго след като остави мразовития затвор зад гърба си.

* * *

— Копелета гадни — излая Нехемия и стисна чашката си с чай толкова силно, че Селена се уплаши да не я счупи. Двете седяха на леглото ѝ, а помежду им бе сервирана голяма закуска. Лапичка наблюдаваше всяка тяхна хапка, готова да изяде всичко, което изпадне. — Как може стражите да ѝ обръщат гръб? Как може да я държат в такива условия? Та тя е придворна! Щом с нея се отнасят така, кой знае какви са условията за престъпниците от другите класи!

Нехемия се спря и погледна извинително към Селена.

Селена сви рамене и поклати глава. След срещата си с Калтейн бе излязла да проследи Арчър, но започна такава снежна буря, че видимостта стана нулева. След час преследване из заснежения град, тя се предаде и се прибра в замъка.

Бурята бе продължила цяла нощ. Натрупа дебела снежна покривка, която попречи на Селена да тича сутринта с Каол. Затова бе поканила Нехемия на закуска в леглото, а принцесата — която вече бе намразила снега — с радост дойде в покоите ѝ и скочи в топлите завивки.

Нехемия остави чая си настрана.

— Трябва да кажеш на капитан Уестфол за това как се отнасят с нея.

Селена изяде кифличката си и се облегна на възглавниците.

— Вече го направих. Зае се с проблема.

Не спомена, че след като се върна в спалня си, където Селена четеше, Каол бе с окървавени кокалчета, раздърпана риза и студен блясък в очите, който ѝ подсказа, че в стражата на тъмниците ще има сериозни промени и нови назначения.

— Знаеш ли — рече Нехемия, като нежно избута с крак Лапичка, която се опитваше да си открадне храна от чинията ѝ, — някога придворните не са били такива. Имало е времена, в които хората са ценели верността и лоялността и са служели на владетеля си от уважение, а не от страх.

Тя поклати глава и златните накити по китките ѝ издрънчаха. Лешниковата ѝ кожа изглеждаше гладка и прекрасна на утринното слънце. На Селена ѝ се стори несправедливо, че Нехемия изглежда толкова добре дори рано сутрин.

— Мисля, че това достойнство е угаснало в Адарлан преди много поколения, но преди Терасен да бъде завзет, кралският двор там беше за пример — продължи Нехемия. — Баща ми разказваше истории за воините и благородниците, служили на крал Орлон, за невероятната им сила и вяроност. Затова кралят на Адарлан се прицели първо в Терасен. Понеже бе най-силното кралство и понеже ако Терасен бе имал шанса да се подготви за война, Адарлан щеше да бъде унищожен. Баща ми все още твърди, че ако Терасен се надигне, би имал шанса да се превърне в истинска заплаха за Адарлан.

Селена се приведе към огнището.

— Зная — успя да отвърне тя.

— Дали такъв двор ще се появи отново? — обърна се към нея Нехемия. — Не само в Терасен, но някъде другаде? Чувала съм, че придворните във Вендлин пазят старата традиция, но те са от другата страна на океана и не ни помагат. Когато кралят ни зароби, погледнаха настрана и все още отказват да ни помогнат.

Селена си наложи да изсумти и да махне с ръка.

— Това са много тежки разговори за закуска. — След това напълни устата си със сандвич. Когато се осмели да погледне към Нехемия, видя, че изражението на принцесата остава изпитателно. — Някакви новини за краля?

Нехемия изцъка с език.

— Само това, че е включил онзи келеш Роланд в съвета си, а на Роланд е възложено да опитоми мен. Явно съм била груба с министър Мълисън, съветника, отговарящ за лагера на смъртта в Калакула. Предполага се, че Роланд трябва да ме предразположи.

— Не знам за кого да ми е жал повече — за теб или за Роланд...

Нехемия понечи да я перне и Селена се разсмя, отбивайки удара ѝ. Лапичка използва разсейването им, за да си отмъкне парче бекон от подноса, а Селена се развика:

— Ах, ти, крадла такава!

Кученцето обаче бързо скочи от леглото, отиде до камината и загледа нахално право към Селена, докато изяждаше бекона.

Нехемия се разсмя и Селена се присъедини към нея, преди да подхвърли на Лапичка още едно парче бекон.

— Хайде да лежим целия ден — предложи Селена и се протегна обратно на купчината възглавници и завивки.

— Ще ми се да можем — въздъхна тежко Нехемия, — но, уви, имам друга работа.

„Както и аз“ — осъзна Селена. Трябваше да се приготви за вечерята с Арчър.

Дориан потръпна, докато влизаше в кучкарника и изтръскваше снега от червеното си наметало. Зад него Каол се опита да стопли длани с дъха си. Двамата младежи влязоха навътре, а сеното хрущеше под краката им. Дориан мразеше зимата — нетърпимия студ и това, че ботушите му сякаш винаги бяха влажни.

Бяха избрали да влезнат в замъка през кучкарника, понеже бе най-лесният начин да избегнат десетгодишния брат на Дориан, който се бе върнал от училище тази сутрин и вече бе започнал да раздава заповеди на всички, имали нещастieto да се озоват на пътя му. Холин никога не би ги потърсил тук. Той мразеше животните.

Продължиха сред какофонията от лай и скимтене, а Дориан постоянно спираше, за да погали любимите си хрътки. Можеше да изкара целия ден тук — дори и само за да избегне пира по случай завръщането на Холин.

— Не мога да повярвам, че мама го върна от училище — промърмори той.

— Искала е да види сина си — отвърна Каол, докато все още разтриваше ръцете си, макар в кучкарника да бе много по-топло, отколкото навън. — А и с този бунт, който назрява срещу баща ти, Холин трябва да му е под око, докато нещата се наредят.

„Докато Селена избие предателите“ — бе това, което Каол нямаше нужда да изрича.

Дориан въздъхна.

— Дори не искам да си представям какъв абсурден подарък му е измислила мама. Помниш ли последния?

Каол се ухили. Бе трудно да забравят последния подарък, който Джорджина направи на сина си — четири бели понита с миниатюрна златна каляска, която Холин да управлява сам. Бе изпотъпкал половината цветя в любимата градина на кралицата.

Каол се отправи към вратата в далечния край на кучкарника.

— Знаеш, че не можеш да го избягваш вечно.

Дориан виждаше, че дори докато говори, очите на капитана следят за възможна заплаха. След толкова години Дориан бе свикнал с това, но то все още нараняваше гордостта му.

Минаха през стъклените врати и влязоха в замъка. За Дориан коридорът бе топъл и светъл. Цветя и вечнозелени венци украсяваха арките и масите. Но за Каол това вероятно бе място, в което може да се е спотаил враг.

— Може да се е променил през последните няколко месеца. Да е пораснал — предположи Каол.

— Така каза и миналото лято и едва не му избих зъбите.

— Слава на Уирда, че моят брат никога не смееше да ми отговаря — поклати глава Каол.

Дориан се опита да прикрие изненадата си. Откак преди години Каол бе абдикирал от титлата на наследник в Аниел, не бе виждал семейството си и рядко говореше за тях.

Дориан с радост щеше да убие бащата на Каол заради това, че му бе отнел наследството, и дори отказваше да се вижда с него, когато той идваше на аудиенция при краля в Рифтхолд. Каол никога не се оплакваше, но престолонаследникът знаеше, че всичко това го наранява.

— Напомни ми защо трябва да отида на тази вечеря? — шумно въздъхна Дориан.

— Защото татко ти ще убие и двама ни, ако не се покажеш да поздравиш брат си.

— Може и да наеме Селена за тази работа.

— Тя е заета тази вечер. Има среща с Арчър Фин.

— Не трябваше ли да го убива?

— Иска да получи информация от него. — Настъпи тишина. — Не го харесвам.

Дориан се скова. Бяха успели поне един следобед да не говорят за нея. И през тези няколко часа нещата бяха все едно нищо помежду им не се е променило. Само дето беше.

— Не смятам, че трябва да се плашиш от Арчър. Няма да ти я открадне. Всъщност до края на месеца трябва да е мъртъв.

Думите му прозвучаха по-остро и студено, отколкото искаше.

— Затова ли, мислиш, се безпокоя? — погледна го косо Каол.

„Да. И е очевидно за всички, освен за вас двамата.“

Той обаче не искаше да води този разговор с Каол, а и Каол със сигурност не искаше да говори за това с него, затова Дориан просто сви рамене.

— Тя ще се оправи, а ти ще се смееш сам на себе си, че си се безпокоил. Колкото и добре да е охраняван Арчър, тя неслучайно стана кралски шампион, нали така?

Каол кимна, ала Дориан прочете тревогата в очите му.

* * *

Селена знаеше, че алената рокля е леко скандална. Знаеше също, че изобщо не е подходяща за зимата, предвид широкото деколте и разголения гръб. През черните дантели дори се виждаше, че не носи корсет.

Арчър Фин обаче винаги бе харесвал дръзките жени, които предизвикват модата. А тази рокля с прилепналите корсаж и ръкави, и елегантната пола, падаща на вълни, бе нова и различна.

Затова, когато едва не се сблъска с Каол на излизане от покоите си, не остана изненадана, че той спря на място и премигна. Два пъти.

— Здравей и на теб! — усмихна му се Селена.

Каол остана на прага, а бронзовите му очи огледаха нея и роклята ѝ. От глава до пети и обратно.

— Не те пускам с това.

Тя изсумтя и мина покрай него, като нарочно му разкри още провокативния си гръб.

— Не зависи от теб.

Каол тръгна подире ѝ, докато тя се отправи към предната порта и очакващата я каляска.

— Ще настинеш до смърт.

— Не и с това — уви се тя в хермелиновото си палто.

— Поне оръжия носиш ли?

Тя слезе надолу по главното стълбище, което водеше към входната зала.

— Да, Каол, нося. Нося тази рокля, понеже искам Арчър да ме попита същото. Да реши, че нямам такива.

И наистина, по краката ѝ имаше ножове, а фибите, които образуваха къдрава вълна в косата ѝ, бяха дълги и остри. Предоставени ѝ, за нейна радост, от Филипа, която бе казала, че не ѝ прилича „да се разхожда със стоманени неща между гърдите“.

— О! — каза само Каол. Стигнаха главния вход в тишина, а когато приближиха огромните двойни врати, водещи към двора, Селена си сложи ръкавиците. Канеше се да излезе, когато Каол я хвана за рамото.

— Пази се — каза той, докато разглеждаше каляската, кочияша и лакея. Явно получиха одобрението му. — Не се излагай на риск.

— С това си вадя хляба.

Не трябваше да му разправя за това как са я хванали, да му позволява да я вижда уязвима. Сега щеше да се страхува за нея, да се съмнява в уменията ѝ. Да я дразни до безкрай. Тя не знаеше защо го прави, но се отърси от допира му и изсъска.

— До утре!

Той изтръпна, все едно бе ударен, и се озъби.

— Как така до утре?

Глупавият гняв я обзе отново и тя се усмихна бавно.

— Ти си умно момче — каза и тръгна към каляската. — Сети се сам.

Каол продължи да я гледа, все едно не я познава. Бе напълно неподвижен. Не можеше да го остави да я мисли за ранима, глупава или неопитна. Не и след като бе пожертвала толкова много, за да стигне до тук. Може би не трябваше да го допуска до себе си. От идеята, че той я смята за слаба и че иска да я защити, ѝ идеше да счупи нечия глава.

— Лека нощ — каза тя и преди да успее да осмисли какво всъщност е казала, се качи на каляската и отпътува.

После щеше да мисли за Каол. Сега трябваше да се съсредоточи върху Арчър и да измъкне истината от него.

* * *

Арчър я чакаше в специален ресторант, често посещаван от елита на Рифтхолд. Повечето от масите вече бяха заети, а скъпите

дрехи и бижута на посетителите блестяха на слабата светлина.

Докато слугата на входа ѝ помагаше да съблече палтото си, тя направи така, че Арчър да може да огледа хубаво разголения ѝ гръб през черните дантели — които от своя страна скриваха белезите от Ендовиер. Усети, че и слугата я зяпа, но се направи, че не забелязва.

Арчър въздъхна и тя се обърна към него, за да види как клати глава широко ухилен.

— Красива, ослепителна... това са думите, които търсиш — каза тя и го хвана за ръката, а слугите ги упътиха към маса в една от нишите в богато украсената зала.

Арчър прокара пръст по червеното кадифе на ръкава ѝ.

— Радвам се, че вкусът ти се е развил със самата теб. Както изглежда, и арогантността ти.

Тя и без това щеше да се усмихне. Поне така си каза.

Когато седнаха, им изрецитираха менюто и те поръчаха вино, а Селена установи, че се е загледала в красивото му лице.

— Та — каза тя и се облегна назад, — колко дами искат да ме убият заради това, че съм те заела за тази вечер?

— Ако ти кажа — засмя се тихо той, — ще побегнеш обратно към замъка.

— Още ли си се радваш на такова внимание?

Арчър махна с ръка и отпи от виното си.

— Още дължа пари на Кларис — каза той, споменавайки името на най-влиятелната мадам в столицата, — но... да. — Очите му заблещукаха весело. — А твоят сърдит приятел? Трябва ли да си пазя гърба от него?

Бе танц, прелюдия към онова, което предстоеше. Тя му намигна.

— Той е достатъчно умен, за да знае, че не може да ме заключи.

— Уирда да е на помощ на човека, който опита. Още помня каква фурия беше.

— А аз мислех, че си ме намирал за сладка.

— Сладка, да... като малкото на пума.

Тя се разсмя и отпи малко от виното си. Трябваше да остане трезва. Когато остави чашата си на масата, видя, че Арчър отново я удостоява с тъжния преценяващ поглед, който ѝ бе отправил вчера.

— Мога ли да попитам как стана така, че работиш за него?

Знаеше, че има предвид краля. И знаеше, че не са единствените хора в ресторанта. От Арчър щеше да излезе добър убиец.

Може би подозренията на краля не бяха толкова безпочвени.

Тя обаче се бе подготвила и за този, и за други въпроси, затова само се усмихна злокобно:

— Изглежда, усилията ми са по-полезни за изграждането на една империя, отколкото за мината в Ендовиер. А и да работя за него не е много по-различно от това да работя за Аробин.

Последното не беше лъжа. Арчър кимна бавно.

— Професиите ни не са толкова различни. Всъщност не мога да преценя кое е по-лошо: да си трениран за бойното поле или за спалнята.

Ако си спомняше добре, Кларис го бе открила като скитащ из столицата дванайсетгодишен бездомен сирак и го бе взела, за да го обучи. А когато станал на седемнайсет и наддаването за девствеността му започнало, между клиентките настанала истинска битка.

— И аз не знам. Предполагам, че са еднакво ужасни. — Тя вдигна чашата вино за поздравница. — За честитите ни собственици.

Очите му се спряха за миг върху нея, преди да вдигне чашата и да промърмори:

— За нас.

Гласът му бе достатъчен, за да я накара да се изчерви, но погледът в очите му, извивката на божествените му устни... той също бе оръжие. Красиво, но смъртоносно оръжие.

Той се приведе напред и я прикова с поглед. Това бе предизвикателство — и интимна покана.

„Уирда и боговете да са ми на помощ.“

Този път наистина трябваше да отпие дълбока глътка от виното си.

— Няколко сладникави погледа няма да ти стигнат, за да ме прелъстиш, Арчър. Абсурдно е да очакваш, че номерата ти ще минат пред мен.

Той се разсмя дълбоко, а гласът му отекна в цялото ѝ същество.

— Пък аз мисля, че ти ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че не ги използвам. Ако го бях направил, вече щяхме да сме напуснали ресторанта.

— Какво дръзко твърдение. Не мисля, че искаш да се надпреварваш с мен, когато става дума за номера.

— Ох, ако знаеш какво искам да правя с теб...

Никога не бе била толкова щастлива да види слуга през живота си, нито бе подозирала, че паница супа може да е толкова интересна.

* * *

Селена отпрати каляската си, само за да направи напук на Каол и да подкрепи думите си с дела, и се озова в каляската на Арчър. Самата вечеря бе минала приятно — като среща между стари приятели, прекарана в разговори за театъра, книгите и лошото време. Приятни и безопасни теми, макар той да бе продължил да я гледа все едно тя е плячката, а той — ловецът в едно дълго преследване.

Седнаха един до друг в каляската, достатъчно близо, че тя да усети елегантния му парфюм, който я караше да мисли за копринени чаршафи и светлина на свещи. Трябваше да реши какво ще прави.

Каляската спря и Селена надникна през мъничкия прозорец, за да види познато красиво имение. Арчър я погледна и внимателно пое пръстите ѝ, преди да ги поднесе към устните си. Целувката бе нежна и бавна и накара кръвта ѝ да кипне.

— Искаш ли да влезеш? — прошепна той.

— Свободна нощ ли имаш? — преглътна тежко тя.

Определено не очакваше това. И не го искаше... встрани от флирта.

Той вдигна глава, но задържа ръката ѝ, а палецът погали пламналата ѝ кожа.

— Когато го правя по свой избор, а не за пари, е съвсем различно, да знаеш.

Някой друг може би щеше да пропусне горчивината в гласа му, но тя бе израснала без да има право на избор и я разпозна. Измъкна ръката си от неговата.

— Мразиш ли живота си? — Думите ѝ прозвучаха като шепот.

Арчър я погледна — истински, така, сякаш досега не я бе виждал.

— Понякога — призна той и очите му се загледаха през прозореца зад гърба ѝ, в каменното имение отвъд. — Но някой ден ще събера парите да изплатя на Кларис всичко — и ще бъда свободен. Завинаги.

— Би изоставил професията си?

Той се усмихна криво. Това бе най-истинското от всичките му изражения, които бе видяла тази вечер.

— Тогава или ще бъда толкова богат, че да не ми се налага да работя, или толкова стар, че никой да не ме иска.

Тя си спомни времето, когато поне за малко бе свободна. Когато светът изглеждаше необятен и прекрасен и сякаш очакваше нея и Сам. Това бе свобода, за която още се бореше, защото макар да я бе изпитала само за миг, бе най-хубавото нещо, което ѝ се бе случвало.

Тя си пое дълбоко въздух и го погледна в очите. Часът бе настъпил.

— Кралят ме изпрати да те убия.

Обучението му при асасините не бе минало напразно, тъй като за миг Арчър се озова на другия край на каляската с кинжал, появил се в ръката му от нищото.

— Моля те — прошепна задъхан той, — моля те, Лена.

Тя отвори уста, готова да обясни всичко, но той бе изпаднал в паника. Очите му бяха изцъклени, а дишането — учестено.

— Мога да платя.

Една малка и злобна част от нея се наслади на факта, че е толкова уплашен. После обаче вдигна ръце, за да покаже, че е невъоръжена. Поне на пръв поглед.

— Кралят смята, че си част от бунтовническо движение срещу властта му.

Той отвърна със смях, груб и горчив, в който нямаше и следа от красивия самоуверен мъж, когото тя познаваше.

— Не участвам в никакво движение, кълна се в Уирда! Може да съм проститутка, ала не съм изменник!

Селена задържа ръцете си така, че той да може да ги вижда, и отвори уста, за да му каже да млъкне и да я изслуша.

— Не знам нищо за подобно движение. Не съм чувал за някой, който би дръзнал да се изрепчи на краля. Но... но... — Дишането му се учести още повече. — Ако ме пощадиш, мога да ти разкажа за група, която наистина крои нещо в Рифтхолд.

— Значи кралят се цели в погрешните хора?

— Не зная — добави бързо той, — но тази група... със сигурност би искал да научи за нея. Изглежда, са разбрали, че кралят ни подготвя някакъв нов невидан досега ужас. Те искат да го спрат.

Ако Селена бе добър и мил човек, щеше да му каже да се успокои и да си събере мислите. Обаче не бе нито добра, нито мила. Паниката развързваше езика му и затова тя го остави да говори.

— Знам само това, което шушнат клиентите ми. Но има група, която се събира в Рифтхолд. Те искат да върнат Елин Галантиус на трона в Терасен.

Сърцето ѝ спря да бие. Елин Галантиус, изгубената наследница на Терасен.

— Елин Галантиус е мъртва — прошепна тя.

— Те не мислят така — поклати глава Арчър. — Казват, че е жива и събира армия срещу краля. Че иска да възстанови двора си, да намери оцелелите благородници на крал Орлон.

Тя се взря в него. Искаше да отпусне пръсти, да видиша дълбоко. Ако в това имаше някаква истина...

Но нямаше. Ако тези хора наистина твърдяха, че са срещнали престолонаследницата, то тя трябваше да е измамница.

Съвпадение ли бе обаче, че Нехемия спомена двора на Терасен тази сутрин? Както и че Терасен е едничката сила, способна да се изправи срещу краля, стига да си стъпи на краката? Нехемия обаче се бе заклела да не я лъже повече. Ако знаеше нещо, щеше да ѝ го каже направо.

Селена затвори очи, макар че и така бе наясно с всяко движение на Арчър. В тъмнината събра мислите си и потисна глупавата отчаяна надежда под покривалото на страха.

Отвори очи. Арчър я гледаше ококорен, а лицето му бе побеляло като тебешир.

— Нямам намерение да те убивам, Арчър — каза тя. Той се облегна на седалката и отпусна кинжала си. — Вместо това ще ти дам избор. Можеш да инсценираш смъртта си още сега и да напуснеш града преди пладне. А мога да ти дам време и до края на месеца. Четири седмици, през които да оправяш делата си и да си вземеш паричките, които си спечелил в Рифтхолд. Това време обаче ще си има цена. Ще те оставя жив само ако ми намериш информация за бунтовниците от Терасен и за това какво знаят за плановете на краля. А в края на месеца ще инсценираш смъртта си, ще отидеш някъде далеч и никога повече няма да използваш името Арчър Фин.

Той я погледна предпазливо.

— Ще ми трябва времето до края на месеца, за да си събера парите. — След което въздъхна и потърка лицето си. След дълга пауза каза: — Може пък всичко това да е за добро. Ще се измъкна от Кларис и ще започна живота си наново някъде другаде. — Макар да ѝ се усмихна немощно, в очите му все още се четеше ужас. — Защо изобщо кралят ме подозира?

Тя се намрази заради съжалението, което изпита към него.

— Не зная. Просто ми даде бележка, на която бе написано името ти. Каза, че си част от някакво движение, което може да обърка плановете му, каквито и да са те.

— Де да бях такъв — изсумтя Арчър.

Тя започна да го изучава — мъжествената извивка на врата му и широките рамене, всичко в него предполагаше сила. Но това, на което бе станала свидетелка, разкриваше единствено слабост. Каол веднага бе разбрал що за човек е Арчър. Бе прозрял, че силата му е илюзия. А тя не. Почувства как се изчервява от срам.

— Можеш ли наистина да ми намериш информация за бунта в Терасен?

Макар наследницата да бе измамница, движението заслужаваше внимание. Елена ѝ бе казала да търси следи. Сега ѝ се удаваше възможност да намери такива.

— Утре вечер ще има бал в къщата на един клиент — кимна Арчър. — Чух как с приятелите му говорят за движението. Ако те уредя да присъстваш на тържеството, ще можеш да огледаш кабинета му. Може би ще намериш истински предатели, а не само заподозрени.

И някакви идеи какво може да е намислил краля. Да, тази информация щеше да ѝ бъде много полезна.

— Изпрати подробностите утре сутрин в замъка, адресирани до лейди Лилиан Гордайна — каза му тя, — но ако тържеството се окаже безсмислено, ще преразгледам предложението си. Не ме прави на глупачка, Арчър.

— Та ти си протеже на Аробин — прошепна той и отвори вратата на каляската, като запази дистанция между тях, докато слизаше. — Не бих посмял.

— Хубаво — отвърна тя. — И още нещо.

Той спря с ръка на вратата на каляската. Тя се приведе напред и позволи на тъмнината да проблесне в погледа ѝ.

— Ако разбера, че си се разприказвал, ако привлечеш твърде много внимание към себе си в опит да избягаш, ще те приключа. Ясно ли е?

— Аз съм Ваш вечен слуга, милейди — поклони се ниско той.

И след това се усмихна така, че тя се запита дали няма да съжالياва за решението си да го остави жив. Облегна се на седалката и

удари по тавана на каляската. Кочияшът потегли към замъка.

Макар да бе уморена, трябваше да свърши още нещо, преди да си легне.

* * *

Потропа веднъж, а след това откряна вратата, колкото да надникне в спалнята на Каол. Той стоеше неподвижен пред камината, все едно досега бе крачел напред-назад.

— Мислех, че спиш — каза тя и влезе вътре. — Минава дванайсет.

Той скръсти ръце пред гърдите си. Капитанската му униформа бе разкопчана под яката.

— За какво тогава дойде? Мислех, че изобщо няма да се прибираш тази нощ.

Тя уви плаща около себе си и заби пръсти в меката му тъкан. Вирна брадичка.

— Оказа се, че Арчър не е така чаровен, както го помня. Невероятно е как една година в Ендовиер променя начина, по който виждаш хората.

Устните му се извиха леко нагоре, но лицето му остана спокойно.

— Научи ли каквото искаше?

— Дори повече — отвърна тя и обясни какво ѝ бе разказал Арчър (като промени историята и се престори, че той се е изпуснал между другото). Разказа му за слухове за изчезналата наследница на Терасен, но прескочи частта за това как Елин Галантиус се опитва да си върне двора и да въздигне армия. Пропусна и че Арчър не е част от движението. Естествено и факта, че самата тя иска да разбере какви са истинските планове на краля.

Когато приключи разказа с новината за предстоящия бал, Каол отиде до камината и облегна ръце на нея, загледан в гоблена на стената. Макар да бе избелял, тя веднага разпозна древния град, сгушен в планината над езерото.

Аниел, домът на Каол.

— Какво смяташ да кажеш на краля? — попита той и извърна глава към нея.

— Нищо, докато не науча кое наистина е вярно и не изцедя достатъчно информация от Арчър, преди да го убия.

— Просто бъди внимателна — кимна Каол и се отдръпна от камината.

— Престани да ми го повтаряш.

— Лошо ли е?

— Да, лошо е! Не съм някаква глупачка, която да не може да се защитава и да използва главата си!

— Да съм казвал такова нещо?

— Не, но постоянно повтаряш „внимавай“ и ми обясняваш колко се безпокоиш, все искаш да помагаш и...

— Защото наистина се безпокоя!

— Не трябва! Мога да се грижа за себе си не по зле от теб!

Той направи крачка към нея, но тя не отстъпи.

— Селена, повярвай — изръмжа той и очите му заблестяха, — знам, че можеш да се грижиш за себе си. Безпокоя се обаче, защото ми пука. Боговете са ми свидетели, знам, че не бива, но е така. Затова ти казвам да внимаваш, защото винаги ме е грижа какво ще стане!

Тя премигна.

— О! — успя само да каже.

Той потупа носа си и притвори очи, след което си пое дълбоко въздух.

Селена му се усмихна глуповато.

Балът с маски се състоя в имение край река Ейвъри и бе толкова претъпкан, че Селена нямаше проблеми да влезе с Арчър. Филипа бе успяла да ѝ намери елегантна бяла рокля, направена от пластове ефирна коприна, оформени като пера. Маска в подобен стил закриваше горната половина на лицето ѝ, а бели перли и пера бяха вплетени в косата ѝ.

Това, че балът бе с маски, се оказа на късмет, тъй като разпозна няколко от гостите. Това бяха най-вече други куртизанки, които бе познавала, дошли с мадам Кларис. Докато пътуваха с каляската, Арчър ѝ бе обещал, че Аробин Хамел няма да присъства, нито пък Лизандра — куртизанка, с която Селена имаше дълга и неприятна история. Бе сигурна, че ако я види отново, ще я убие. Сега обаче дори видът на Кларис, която се носеше през бала и уреждаше поръченията на своите подчинени, почти я изкара извън нерви.

Докато Селена бе избрала костюма на лебед, Арчър се бе облякъл като вълк — със сиви туника и панталони и черни ботуши. Вълчатата маска скриваше цялото му лице, освен чувствените му устни, които се изкривиха в хищна усмивка, щом тя го хвана под ръка.

— Бил съм и на по-хубави тържества — рече той, — но Дейвис има най-добрия готвач в Рифтхолд.

И наистина, масите в помещението изобилстваха от най-красивите и скъпи ястия, които бе виждала. Пасти с крем, курабийки, поръсени със захар и много, много шоколад. Може би щеше да успее да си хапне малко, преди да тръгне.

С усилие върна погледа си на Арчър.

— Откога ти е клиент?

Вълчатата усмивка помръкна.

— От няколко години. Така забелязах промяната в поведението му. — Гласът му спадна до шепот, а думите му достигнаха само до нейните уши. — Стана параноичен. Яде по-малко и използва всяка възможност да се скрие в кабинета си.

От другата страна на балната зала имаше огромни прозорци, гледащи към бляскавата повърхност на река Ейвъри. Селена можеше да си ги представи отворени през лятото. Щеше да е красиво да танцуваш по брега на реката на фона на звездите и светлините на града.

— Имам пет минути, преди да започна смените си — каза Арчър, без да изпуска от поглед Кларис, която обикаляше помещението. — Тя ще очаква наддаване за мен в нощ като тази.

Стомахът на Селена се преобърна и тя установи, че се протяга да хване ръката му. Той обаче само се усмихна.

— Само още няколко седмици, нали? — В думите му имаше достатъчно горчивина, та тя да стисне пръстите му утешително.

— Точно така — закле се Селена.

Арчър кимна към пълен човек на средна възраст, който разговаряше с група добре облечени гости.

— Това е Дейвис — прошепна той. — Не съм виждал много по време на визитите си, но подозирам, че той е водачът в групата.

— И го подозираш, само защото си видял някакви хартийки из къщата?

Арчър прибра ръце в джобовете си.

— Една нощ преди два месеца бях тук, когато трима от приятелите му дойдоха. Всички те са ми клиенти. Казаха, че имало нещо спешно и когато Дейвис се измъкна от стаята...

— Ти случайно си чул всичко? — усмихна се коварно тя.

Арчър също се усмихна, но после отново стана сериозен и погледна към Дейвис, който наливаше вино на гостите около себе си. Включително на две момичета, които изглеждаха на не повече от шестнайсет. Усмивката на Селена също угасна. Ето това бе част от живота в Рифтхолд, която не ѝ бе липсвала.

— Прекараха по-голямата част от времето да джафкат срещу краля, вместо да правят планове. И независимо от твърденията им, не мисля, че наистина ги интересува съдбата на Елин Галантиус. Мисля, че искат владетел, който да служи на техните интереси. Вероятно искат война само заради печалбите, които биха имали от нея. Ако дадат припаси на Галантиус...

— Тя ще им е длъжница. Не искат кралица, а марионетка. — Разбира се. Разбира се, че ще се стремят към нещо такова. — Тези хора

от Терасен ли са изобщо?

— Не. Семейството на Дейвис е оттам, но той е прекарал целия си живот в Рифтхолд. Ако твърди, че е верен на Терасен, това не е истина.

— Подло копеле — озъби се тя.

— Сигурно — сви рамене Арчър, — но са отгървали доста хора от кралските екзекутори. Нощта, в която приятелите му нахлуха в къщата, бе защото бяха измъкнали един от своите, преди да бъде разпитан. Отвели го от Рифтхолд рано сутринта на следващия ден.

Каол знаеше ли за това? Предвид начина, по който бе реагирал на убийството на Каин, тя не мислеше, че изтезанията и обесванията са част от работата му. Вероятно дори не му ги споменаваха. Нито на него, нито на Дориан.

Ако Каол обаче не отговаряше за разпитите, кой тогава се занимаваше с това? Този ли човек бе предоставил списъка предатели на краля?

Имаше да обмисли много неща. Всичко бе оплетено в паяжина от тайни.

— Можеш ли да ме вкараш в кабинета на Дейвис? Трябва да го огледам — попита Селена.

— Мила моя, защо, мислиш, те доведох тук? — ухили се Арчър и я поведе към близката врата. Слугинският вход. Никой не забеляза как се промъкват вътре, а и да бяха видели, щяха да предположат друго, предвид начина, по който ръцете на Арчър галеха раменете, ръцете и врата ѝ.

Усмехнат изкусително, Арчър я вкара в малкия коридор, а после я поведе нагоре по стълбите, като внимаваше да я милва, в случай че някой ги погледне. Слугите обаче бяха затрупани с работа, а горният етаж бе тих и празен. Дървените стени и червеният килим бяха безупречни. Картините струваха цяло състояние и дори тя разпозна някои от художниците. Арчър се движеше с ловкост, вероятно придобита през годините, в които се бе измъквал от чужди спални. Стигнаха до заключена двойна врата.

Преди Селена да успее да извади една от иглите на Филипа, за да отвори ключалката, в ръката на Арчър се появи шперц. Той ѝ се усмихна съучастнически и миг по-късно вратата се отвори, за да разкрие стая, цялата с рафтове книги, саксии цветя и застлана с

изкусно изплетен син килим. В центъра имаше огромно бюро с две кресла пред него и стол до камината. Селена се спря на прага и провери тънкия кинжал в корсажа си. След това събра краката си, за да провери ножовете на бедрата си.

— Аз ще слизам — каза Арчър, като погледна към коридора зад тях. Шумът от забавата в балната зала се чуваше и тук. — Моля те, побързай.

Тя повдигна вежда, макар това да остана скрито от маската.

— Да не ми казваш как да си върша работата?

Той се приведе напред и докосна с устни врата ѝ.

— Не бих си позволил — прошепна в кожата ѝ. След това се завъртя на пети и се отдалечи.

Селена бързо затвори вратата, след което отиде до прозореца в другия край на стаята и спусна завесите. Слабата светлина, процеждаща се изпод вратата, ѝ бе достатъчна, за да стигне до дървеното бюро и да запали едва свещ. Видя книжа, покани за днешния бал, счетоводна книга...

Всичко бе нормално. Напълно нормално. Тя претърси остатъка от бюрото, като отваряше чекмеджетата и потропваше по всяка повърхност, за да види дали няма нещо скрито. Когато не намери нищо, отиде до един от рафтовете и почука по книгите, за да провери дали част от тях не са кухи.

Канеше се да се откаже, когато едно заглавие привлече вниманието ѝ. Книга с един-единствен Знак на Уирда, изписан на гръбчето ѝ с кървавочервено мастило.

Издърпа я, изтича до бюрото, остави свещта и разтвори книгата.

Бе пълна със Знаци на Уирда. Имаше ги на всяка страница, заедно с думи от език, който не разбираше. Нехемия бе казала, че това е тайно познание, че Знаците са древни и забравени от векове. Заглавия като това се изгаряха с останалите магически книги. Тя бе намерила една в дворцовата библиотека — „Ходещите мъртвци“, — но бе попаднала на нея напълно случайно. Знанието за употребата на Знаците бе изгубено, само семейството на Нехемия помнеше как се употребяват. Но тук, в ръцете ѝ... Тя започна да прелиства книгата.

Някой бе написал изречение от вътрешната страна на задната корица. Селена приближи свещта, за да го прочете.

Бе гатанка — или някаква странно завъртяна фраза.

Можеш да видиш истината само през окото.

Какво ли означаваше това? И какво правеше корумпираният търговец Дейвис с книга, изписана със Знаците? Ако се опитваше да се бърка в плановете на краля...

Заради доброто на Ерилея Селена се надяваше кралят никога да не е чувал за Знаците.

Тя запомни гатанката. Можеше да си я запише, когато се върнеше в замъка, и евентуално да попита Нехемия дали знае какво означават думите и дали е чувала за Дейвис. Арчър може би й бе дал безценна информация, но очевидно не беше запознат с подробностите.

Много хора се бяха разорили след забраната на магията. Хора, които си бяха изкарвали хляба със силата й, останаха без нищо. Бе нормално да потърсят друг източник на сила, макар кралят да го бе обявил извън закона. Но това...

И тогава долетяха стъпките. Селена бързо остави книгата на рафта и погледна към прозореца. Роклята й бе твърде голяма, а прозорецът — твърде малък и твърде високо. Нямаше как да се измъкне оттам. А другият изход...

Ключалката на двойната врата изщрака.

Селена се облегна на бюрото и извади носната си кърпичка, след което се прегърби, и щом Дейвис влезе в кабинета си, започна да плаче жално.

Щом я видя, нисичкият пълен мъж спря, а цъфналата на лицето му усмивка угасна. За щастие, беше сам. Селена го приближи, като направи всичко възможно да изглежда засрамена.

— О! — каза тя, като попи с кърпичка несъществуващите си сълзи през процепа на маската. — Толкова съжалявам... имах нужда да остана насаме за малко и ми казаха да дойда тук.

Дейвис присви очи, след това завъртя ключа.

— Как влязохте? — Гласът му бе мазен и пресметлив, но в него се долавяше и страх.

— Чистачката — подсмръкна тя, треперейки. Надяваше се да не одерат жената жива заради това. Селена умишлено започна да заеква. — Моят любим... ме изостави.

Понякога наистина се чудеше дали няма нещо сбъркано в нея — плачеше с лекота.

Дейвис отново я погледна и устните му се изкривиха — не от жал, осъзна тя, а от презрение към глупавата сантиментална девойка, която лее сълзи и сополи по любимия си. Явно за него бе огромна загуба на време да утешава някой човек, който страда.

Мисълта, че Арчър трябваше да служи на тези хора като играчка...

Съсредоточи се върху дишането си. Просто трябваше да се измъкне оттук, без да предизвика подозренията на Дейвис. Една дума към стражите долу и тя щеше да загази повече, отколкото искаше. А можеше да завлече и Арчър със себе си.

Отново потрепери.

— Долу има гардеробна за дамите — каза Дейвис и пристъпи към нея, очевидно за да я придружи. Идеално.

Когато приближи, свали птичата си маска и разкри лице, което в младостта си вероятно бе било красиво. Годаините и алкохолът обаче го бяха направили подпухнало. Носът бе червеникав от напуканите капиляри, а светлата му коса оредяваше.

Той пристъпи към нея и я хвана за ръка. Тя потърка очите си още веднъж и прибра кърпичката в джоба си.

— Благодаря ви — прошепна и погледна към пода, докато го хващаше за ръката, — простете, че нахлух така.

Чу как рязко си поема въздух, преди да види блясъка на стомана.

Обезвреди го с едно движение, като го тръшна на пода.

Но не и преди тънкото острие да одраска ръката ѝ. Платът на роклята се скъса, когато тя притисна мъжа към килима, а по кожата ѝ потече тънка струйка кръв.

— Никой няма ключ за този кабинет — изсъска Дейвис въпреки неизгодната си позиция. Смел ли беше, или глупав? — Дори и чистачката.

Селена премести ръката си, като потърси точките на врата му, които биха го изпратили в несвяст. Ако успееше да скрие ръката си, щеше да се измъкне незабелязано.

— Какво търсеше? — попита Дейвис. Дъхът му я лъхна на алкохол, а той се замята в хватката ѝ. Тя не си направи труда да отговори, а той пробва да се изправи и да я събори. Тя го притисна с тежестта си и вдигна ръка, за да нанесе удар.

А той се изсмя.

— Не ти ли е любопитно да узнаеш с какво бях намазал по острието?

Можеше да му издере лицето с нокти заради мазната усмивка, с която я дари. С едно движение вдигна кинжала и го подуши.

Никога не можеше да забрави отвратителната мускусна миризма на гладиолуса, слаба отрова, която обаче причиняваше часове парализа. Използваха я в нощта, когато я плениха, за да е безпомощна пред кралските стражи, които я хвърлиха в тъмниците.

— Точно колкото да те обезвреди, докато пристигнат стражите ми — ухили се триумфално Дейвис. — Те ще те отведат на по-усамотено място.

И там щяха да я изтезават. Нямаше нужда да го казва.

Копеле.

Колко ли отрова ѝ бяха сложили? Драскотината бе къса и плитка. Тя обаче знаеше, че гладиолусата вече прониква в кръвта ѝ, точно както когато бе лежала до размазания труп на Сам, а смрадливият пушек продължаваше да се просмуква в него. Трябваше да се маха. Сега.

Тя вдигна свободната си ръка, за да го повали в несвят, но пръстите ѝ бяха някак несвързани с останалата част от тялото ѝ, а той бе силен въпреки ниския си ръст. Явно бе и обучен от някого, тъй като прекалено бързо я хвана за китките, за да я притисне към земята. Толкова силно я блъсна, че дъхът ѝ секна. Зави ѝ се свят и изтърва кинжала си. Гладиолусата действаше бързо. Прекалено бързо. Трябваше да се измъкне!

Врълхлетя я паника. Роклята ѝ пречеше, но тя фокусира малкото ѝ останал контрол, за да го ритне така, че той да я изтърве.

— Кучка! — излая той и отново се метна към нея, но тя вече бе взела собствения му отровен кинжал. Миг по-късно Дейвис вече държеше врата си, а кръвта му изпръска роклята и ръцете ѝ.

Той рухна до нея, хванал се с две ръце за гърлото, сякаш можеше да задържи живота си в него. Вече хриптеше, но Селена не бе в настроение да бъде милостива и не го довърши бързо, а само се изправи на крака. Дори не го погледна, а взе кинжала и срязва полата на роклята до коленете си. Миг по-късно отиде до малкия прозорец на кабинета му и огледа стражите и каляските долу. Всяка следваща

мисъл, която минаваше през главата ѝ, докато се изкачваше към ръба, ставаше все по-мътна и по-мътна.

Не знаеше как се е спасила и колко време ѝ е отнело, но внезапно се озова на земята и се затича към главната порта. Стражите или слугите — не бе сигурна — се развикаха. А тя бягаше колкото се може по-бързо, макар с всеки удар на сърцето глориелата да ѝ отнемаше все повече от контрола над собственото ѝ тяло.

Вече беше в богатия квартал, близо до Кралския театър. Тя огледа небето в търсене на стъкления замък. Ето го! Бляскавите кули никога не ѝ се бяха виждали толкова красиви и изкусителни. Трябваше да стигне до тях.

Селена стисна зъби и се затича през потъналия в мъгла свят.

* * *

Бяха ѝ останали достатъчно сили, за да отмъкне палтото на един заспал на ъгъла пияница и да изтрие кръвта от лицето си. Но ѝ трябваша няколко опита, за да запази ръцете си спокойни, докато тича. Когато наближи главните порти на замъка, прикри с палтото съсипаната си рокля. Стражите я разпознаха, въпреки че светлината беше твърде слаба, за да успеят да я огледат добре. Раната бе плитка и къса, можеше да се справи с нея.

Просто трябваше да влезе вътре, в безопасност...

Но се спъна по криволичетия път, който водеше към замъка, и бягането ѝ се превърна в олюляване още преди да стигне. Не можеше да влезе през входа така, освен ако не искаше всички да разберат кой е виновен за смъртта на Дейвис.

Със залитане влезе през страничния вход, където железните порти бяха оставени открити. Те водеха към казармите, които също не бяха идеалното място за нея, но ставаха. Може би стражите щяха да останат дискретни.

„Единият крак пред другия, само още малко...“

Не си спомни как е влязла в казармите, само скърцането на металните панци, когато натисна вратите. Светлините на замъка я ослепиха, но поне знаеше, че е вътре.

Вратата към трапезарията бе отворена. Посрещнаха я звуците от смях и наздравици.

От студа ли изтръпваше, или от глориелата?

Трябваше да каже на някого, че има нужда от противоотрова. Просто да каже...

Подпря ръка на стената, а с другата задържа палтото около себе си. Промъкна се покрай столовата. Всяка глътка въздух ѝ се струваше дълга като цял живот. Никой не я спря. Никой дори не я погледна.

В края на този коридор имаше врата, до която трябваше да стигне. Врата, която щеше да я отведе на сигурно място. Продължи да се подпира на стената и започна да брои вратите, покрай които преминаваше. Бе близо. Толкова близо. Наметалото ѝ се закачи на една брава и се скъса.

Но тя стигна мечтаната врата, където щеше да е в безопасност. Пръстите ѝ не усещаха дървото, когато я бутна и застана на прага.

Озова се в калейдоскоп от ярка светлина, дърво, камък и хартия... а в дъното му имаше познато лице, което я зяпна иззад бюрото.

Тя се задави и погледна надолу, за да види кръвта, която покриваше роклята, ръцете и дланите ѝ. В кръвта виждаше Дейвис и разкъсаното му гърло.

— Каол — простена тя. Копнееше да види познатото лице.

Но той вече прекосяваше тичешком кабинета си. Извика името ѝ точно когато коленете ѝ се подгънаха и тя падна. Видя само златистите му очи и запази съзнание колкото да прошепне:

— Глориела.

А после светът потъна в мрак.

Това бе една от най-дългите нощи в живота на Каол.

Всяка секунда преминаваше в ужасяваща яснота — като безкрайната агония, в която Селена бе изпаднала. Тя бе покрита с толкова много кръв, но Каол не знаеше дали е нейната, а от глупавата рокля с пластове и волани не можеше да види раните.

Бе я изгубил. Напълно. В главата му нямаше никаква мисъл, само ревяща паника. Той затвори вратата, извади ножа си и разкъса роклята ѝ.

Но не забеляза никакви рани, само корсаж, който падна на пода, и малка дракотина на ръката ѝ. Когато свали роклята, видя, че по нея няма никаква кръв. Тогава паниката му попремина и той си спомни думата, която му бе прошепнала — глориела.

Отрова за временна парализа на жертвата.

След това всичко влезе в ритъм. Тихо извика Рес и каза на младия и талантлив страж да си държи устата затворена и да намери най-близкия лечител. Уви я в плаща си така, че никой да не види кръвта по кожата ѝ, отнесе я до покоите ѝ, раздаде заповеди на лечителите и накрая я притисна към леглото, докато изсипваха противоотровата в гърлото ѝ. Последваха дълги часове, през които я държеше, докато тя повръщаше, придърпваше косата ѝ назад и се зъбеше на всички, които влизаха в стаята.

Когато Селена най-после заспа, той остана до нея и изпрати Рес и най-верните си хора да потърсят отговори за случилото се в града. Когато се върнаха и му разказаха за богатия търговец, убит със собствения си отровен кинжал, Каол сглоби пъзела какво се бе случило.

Накрая бе сигурен само в едно — че е щастлив, че Дейвис е мъртъв. Защото ако не беше, Каол щеше да слезе до града и лично да го прати на оня свят.

* * *

Селена се събуди. Устата ѝ бе пресъхнала, а главата я болеше, но поне можеше да се движи. Можеше да размърда пръстите на ръцете и краката си и разпозна аромата на завивките си. Така разбра, че е в собственото си легло и е в безопасност.

Когато отново отвори очи, клепачите ѝ натежаха. Тя премигна, за да прогони замайването, което все още не я бе напуснало. Стомахът я болеше, но ефектът на глариелата бе преминал. Тя погледна наляво, все едно дори насън бе знаела, че той е там.

Каол бе задрямал на стола си, изпънал ръце и крака, с облежната назад глава, която разкриваше разкопчаната му яка и силната извивка на врата му. От ъгъла, под който падаше слънчевата светлина, можеше да прецени, че е призори.

— Каол — прошепна прегракнало.

Той веднага се събуди и се приближи към нея, сякаш през цялото време бе осъзнавал присъствието ѝ. Щом я видя, ръката, насочена към меча му, се отпусна. — Будна си — изръмжа той, мъчейки се да прикрие гнева си. — Как се чувстваш?

Селена се погледна. Някой бе измил кръвта и я бе облякъл в нощница. Зави ѝ се свят само като си размърда главата.

— Отвратително — призна тя.

Той обхвана главата си с ръце и подпря лакти на коленете си.

— Преди да продължиш, ми кажи само това: ти ли уби Дейвис, понеже те е заварил в кабинета си, и той ли те поряза с отровно острие?

Докато изговаряше думите, се озъби, а гневът стигна до златистокафявите му очи.

Стомахът ѝ се сви от спомена, но кимна.

— Хубаво — каза той и се изправи.

— Ще кажеш ли на краля?

Каол скръсти ръце и застана до края на леглото, загледан в нея.

— Не. — Гневът отново достигна погледа му. — Понеже не ми се иска да споря дали можеш да шпионираш, без да те хванат. Хората ми също ще си мълчат. Но следващия път, когато извършиш такава глупост, отиваш в тъмницата.

— За това, че го убих?

— За това, че ми изкара акъла! — Той прокара пръсти през косата си и започна да крачи напред-назад, след което се завъртя на

пети и я посочи с пръст. — Знаеш ли как изглеждаше, като довгаса на вратата ми?

— Ще рискувам с предположение... не особено добре?

Той я изгледа кръвнишки.

— Ако не бях изгорил роклята ти, щях да ти я покажа.

— Изгорил си роклята ми?

— Е, то оставяше и да запазя доказателството наоколо?

— Можеш да загазиш за това, че си ме покрил.

— Ще се оправя.

— Сериозно?

Той се приведе над леглото и изръмжа, опрял ръце на матрака:

— Да, ще се оправя!

Тя опита да преглътне, но устата ѝ бе толкова пресъхнала, че нямаше какво. Освен гнева, прочете в очите му и спомен за такъв ужас, че потръпна.

— Толкова ли зле беше?

Той седна на ъгъла на леглото и раменете му увиснаха.

— Беше ти лошо. Ама наистина лошо. Не знаехме колко глориела има в раната и лечителите решиха да се застраховат, като те натъпкаха с конска доза от лекарството. Затова повръща няколко часа.

— Нищо не помня от това. Дори не помня как се върнах в замъка.

Той поклати глава и се загледа в стената. Под очите му имаше тъмни кръгове, а по брадата му бяха поникнали тънки косъмчета. Изглеждаше напълно изтощен. Вероятно бе заспал съвсем наскоро.

Тя самата не бе знаела къде отива, докато глориелата разкъсваше тялото ѝ. Бе знаела само, че трябва да намери сигурно място.

И подсъзнателно бе разбрала при кого ще ѝ е най-сигурно.

Селена се мразеше за това, че ѝ трябваше толкова време да събере кураж да посети библиотеката след срещата с онова... нещо преди няколко ноци. И още — мразеше, че въпросната среща е превърнала любимото ѝ в целия замък място в непозната и може би смъртоносна територия.

Почувства се леко глупаво, когато отвори високите дъбови врати на библиотеката, въръжена до зъби — макар повечето от оръжията ѝ да бяха скрити. Не ѝ трябваше някой да попита защо кралският шампион влиза сред книгите като на бойно поле.

Нямаше обаче никакво желание отново да ходи в Рифтхолд. Предпочете да осмисли информацията, която бе научила в кабинета на Дейвис, и да потърси връзка между онази книга със Знаци на Уирда и плановете на краля. И понеже бе видяла нещо странно да се случва само на едно място в замъка... Е, събра сили да провери какво е търсило онова нещо в библиотеката. И дали има някаква следа къде е отишло след това.

Библиотеката изглеждаше както винаги — мрачна като пещера и невероятно красива с древната си каменна архитектура и безкрайните коридори, опасани с книги. И напълно тиха.

Знаеше, че в замъка има малко книжовници и библиотекари и че те до голяма степен се придържат предимно към своите собствени проучвания. Мястото бе огромно — като замък в замъка.

Какво бе търсило онова нещо тук?

Вдигна глава към горните две нива, които бяха оградени с богато украсени перила. Железни полилеи образуваха фигури от светлини и сенки в главната зала, където се намираше тя. Обожаваше това помещение — разпръснатите наоколо тежки маси и удобни кадифени кресла, а също и износените дивани, поставени пред камините.

Селена застана зад масата, на която винаги седеше, докато изучаваше Знаците — маса, на която бе прекарала часове наред с Каол.

Виждаше три нива. Имаше много места, удобни за скривалища — стаи, ниши и полусрутени стълбища.

Какво ли обаче имаше под това ниво? Библиотеката вероятно бе твърде далеч от тунелите, излизащи от покоите на Селена, за да е свързана с тях, но в замъка можеше да има и други забравени катакомби. Полираният мраморен под блестеше под краката ѝ.

Каол някога ѝ бе разказал, че в подземията има втора библиотека. Ако правеше нещо, което не иска другите да виждат, или ако бе някакво отвратително същество, което трябва да се крие...

Може би да го търси бе глупава постъпка, но трябваше да разбере. Може би това щеше да ѝ подсказва какво се случва в замъка.

Запъти се към най-близката стена и скоро бе погълната от сенките, хвърляни от лавиците на библиотеката. Отне ѝ няколко минути да стигне до крайната стена, която бе изпълнена с книжни рафтове и захабени бюра пред тях. Селена извади парче въглен от джоба си и нарисова знака X на едно от бюрата. По-голямата част от библиотеката вероятно изглеждаше по подобен начин. Щеше да е добре да знае кога я е обиколила цялата, макар да подозираше, че това ще ѝ отнеме часове.

Мина покрай купчини с книги, някои обикновени, други богато илюстрирани. Факлите бяха малко и нарядко и затова на няколко пъти се наложи да върви в пълен мрак. Подът бе преминал от блестящ мрамор в син камък, а стърженето на ботушите ѝ по него бе единственият шум, нарушаващ абсолютната тишина. Чувстваше се все едно е първата, която стъпва тук от хиляда години.

Някой обаче трябваше да бе минал оттук, за да запали факлите. Ако се загубеше, едва ли щеше да остане сама завинаги. Не че щеше да се загуби, опита се да се увери тя, докато тишината на библиотеката надвисваше над нея като живо същество. Бе обучена да запомня коридори и завои. Щеше да се справи и сега.

Вероятно щеше да достигне места в библиотеката, в които дори книжовниците не си правеха труда да ходят. Веднъж, когато бе разглеждала „Ходещите мъртъвци“, бе усетила нещо. По-късно Каол ѝ бе показал как нарочно стърже с кинжал по пода, но първоначалното чувство бе за нещо друго.

„Спри — скара се тя на себе си. — Спри веднага. Въображението ти е нелепо. Каол просто те дразнеше.“

Не знаеше колко е вървяла, когато най-сетне стигна до още една стена — ъгъл. Рафтовете бяха направени от старо дърво, а краищата

им бяха оформени като стражи — навеки пазещи книгите между тях. Тук факлите привършваха. Когато погледна към задната стена на библиотеката, Селена видя само пълен мрак.

За щастие, някой книжовник бе оставил незапалена преносима факла. Бе достатъчно малка, че да не подпали цялата проклета библиотека, но пък нямаше да гори особено дълго.

Можеше да прекъсне проучването си тук, да се върне в покоите си и да обмисли начин да събере информация от клиентите на Арчър. Бе изследвала само една от стените на библиотеката и й оставаха още четири. Можеше да се върне тук и утре.

Но вече бе дошла.

Селена взе факлата.

* * *

Дориан се събуди от звъна на часовника и установи, че е изпотен въпреки ужасния студ в спалнята му.

Бе достатъчно странно и че изобщо е заспал, но ниската температура го озадачи още повече. Прозорците му бяха плътно затворени, както и вратата.

Въпреки това дъхът му излизаше на пара.

Той се изправи. Главата го болеше.

Кошмар — със зъби, сенки и блестящи кинжали. Просто кошмар...

Дориан поклати глава. Температурата в стаята вече се покачваше. Може би отнякъде бе станало течение. Бе задрямал, защото снощи бе стоял до късно, а кошмарът бе последица от разказа на Каол за инцидента със Селена.

Той стисна зъби. Работата ѝ бе рискована — и макар да бе ядосан от случилото се, имаше чувството, че ако ѝ се развиваше, само щеше да я отблъсне още повече.

Дориан се раздвижи, за да прогони студа, и тръгна към гардеробната, за да смени измачканата си туника. Когато се обърна, можеше да се закълне, че на мястото, където бе лежало тялото му, има останал скреж.

Когато обаче погледна по-внимателно, не видя нищо.

* * *

Селена чу отнякъде ударите на часовник. Не повярва, като разбра кое време е. Бе прекарала тук три часа. Цели три часа. Задната стена всъщност бе осеяна с ниши, скривалища и малки кабинети, пълни с мишки и прах. Тъкмо се канеше да отбележи със знака X мястото, до което бе стигнала, и да спре проучването си за деня, когато видя гоблена.

Обърна му внимание само защото бе единствената украса, която бе видяла на стената досега. Предвид начина, по който бяха протекли последните шест месеца от живота ѝ, част от нея знаеше, че това не е случайно. Тук не бе изобразена Елена или пък сърна, или пък нещо красиво и зелено.

Не. Този гоблен бе изтъкан от червени нишки, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. И не изобразяваше... нищо.

Тя докосна древната изработка и се изуми от цвета, който изглеждаше толкова дълбок, че пръстите ѝ сякаш потънаха в тъмнината. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха, когато издърпа гоблена. Изруга. А после изруга отново.

Посрещна я още една тайна врата.

Селена се огледа наоколо и се заслуша за издайнически стъпки или шумолене на дрехи. След като не чу такива, отвори вратата.

Тежка миризма на мухъл я лъхна от разкрилото се вито стълбище. Светлината на факлата достигаше само до първите стъпала и осветяваше стени, на които бе изобразена битка.

В мраморната стена имаше тънка бразда — канал, дълбок около седем сантиметра. Той я опасваше цялата и стигаше по-навътре, отколкото светлината на факлата. Селена докосна дъното на канала, което бе гладко като стъкло. Пръстът ѝ долови остатъка от нещо мазно.

Мъничка сребърна лампа висеше от стената и тя вдигна факлата във въздуха, за да я свали оттам. В нея се разлюля някаква течност.

— Умно — промърмори и се усмихна сама на себе си. Когато отдалечи факлата достатъчно, Селена наклони тънкия чучур на лампата към канала. Маслото се спусна надолу. Селена докосна стената с факлата. Светлината на огъня веднага разкри тъмното и

потънало в паяжини стълбище. Поставила ръка на бедрото си, тя погледна надолу, възхитена от стенописите.

Съмняваше се, че някой би я потърсил, но все пак постави гоблена в първоначалната му позиция и извади един от дългите кинжали. Докато се спускаше надолу, образите на битката се променяха така, че Селена можеше да се закълне, че каменните лица я наблюдават. Спря и се загледа в стените.

Студен вятър лъхна лицето ѝ и тя най-сетне видя края на стълбището. То свършваше с тъмен коридор, който миришеше на старост и мърша. На края на стълбите бе оставена факла, покрита с паяжини. Изглежда, че никой не бе слизал тук от много, много време.

„Освен ако онова нещо не вижда в тъмното.“

Тя прогони тази мисъл, взе факлата и я запали от огъня в стената на стълбището.

Паяжини висяха от сводестия таван и стигаха чак до калдъръмения под. Изгнили рафтове с книги опасваха коридора, а самите те бяха толкова захабени, че Селена дори не можеше да прочете заглавията им. Свитъци и парчета пергамент бяха натъпкани във всеки ъгъл или стояха разгънати върху гниещото дърво, сякаш някой току-що е спрял да ги чете. Това място някак приличаше повече на гробница, отколкото там, където почиваше Елена.

Селена се спусна надолу по коридора, като от време на време спираше, за да разгледа свитъците. Това бяха карти, завецани от крале, чиито кости отдавна бяха станали на прах.

Архиви на замъка. След всичкото това тършуване откри най-обикновени архиви от замъка. Това му трябва на създаването — списък с покупките на някой древен крал...

Селена започна да ругае наистина грозно, след което размаха факлата пред себе си и продължи да върви, докато вляво от нея не се появи друг коридор. Той явно водеше до помещение, дори по-дълбоко от гробницата на Елена — но колко точно? На стената имаше фенер и бразда и Селена отново я запали и освети слизащия като спирала надолу коридор. Този път на сивия камък бе изобразена гора. Гора и...

Елфи. Не можеше да пропусне заострените уши и удължените кучешки зъби. Елфите свиреха и танцуваха, щастливи от безсмъртието и вечната си красота.

Не, кралят и хората му не можеха да знаят за това място, иначе щяха да унищожат стенописа. Не ѝ трябваше да е историк, за да разбере, че се намира в много древно стълбище, далеч по-старо от това, по което бе слязла. Може би по-старо от самия замък.

Защо Гавин бе избрал да построи замъка си именно тук? Дали защото не бе имало нещо друго преди това?

Или нещо долу, което трябва да се скрие?

Когато надникна към стълбището, я обля студена пот. Оттам също я лъхна вятър, макар да изглеждаше невъзможно.

И миришеше на желязо.

Изображенията по стените сякаш се размърдаха, докато Селена слизаше по каменните стъпала. Когато най-после стигна дъното, си пое дълбоко въздух и запали факлата от близката ниша. Бе в дълъг коридор, покрит със сиви камъни. Имаше само една врата в центъра на стената отляво и никакъв изход, освен стълбите зад гърба ѝ.

Огледа залата. Не видя нищо, дори мишка. След като още малко проучи мястото, продължи напред и докато вървеше, палеше факлите по стените.

Желязната врата не правеше впечатление с нищо, освен че изглеждаше непробиваема. Набраздената ѝ повърхност приличаше на небе без звезди.

Селена протегна ръка, но се спря преди пръстите ѝ да докоснат метала.

Защо бе направена цялата от желязо?

Желязото бе един от малкото елементи, които не се влияеха от магия. Помнеше това много добре. Само допреди десет години бе имало толкова много вълшебници... Вярваше се, че силите им идват от боговете, въпреки че кралят на Адарлан твърдеше, че всяка магия е ерес. Откъдето и да идваше, магията имаше безброй разновидности. Можеше да лекува, да променя формата, да призовава огън, вода или буря, да ускорява растежа на растенията, да надниква в бъдещето и какво ли още не. Много от тези дарби бяха намалели през хилядолетията, но в редките случаи, в които това не бе така, желязото в кръвта на магьосниците можеше да им причини припадъци. И по-лошо.

Бе видяла стотици врати в замъка — дървени, бронзови и стъклени, — но нито една от желязо. Тази бе древна, от времена, в

които желязото бе означавало нещо. Това трябваше да задържи някого навън... Или пък вътре?

Селена докосна Окоето на Елена и отново огледа вратата. Не намери никакъв отговор какво може да има зад нея, затова хвана бравата и я натисна.

Беше заключена, но не се виждаше ключалка. Прокара ръка по пантите. Може би виновна бе ръждата?

Намръщи се. Нямаше и следа от ръжда.

Селена отстъпи назад и отново огледа вратата. Кой би поставил брава на врата, която не може да се отвори? И защо би я заключил, ако няма нещо ценно зад нея?

Тя се извърна назад, но амулетът се затопли и грейна под туниката ѝ.

Селена се спря.

Може би това бе игра на светлината на огъня от факлата, но... Огледа тънкия процеп между вратата и камъка. Една сянка — потъмна от останалите — се движеше от другата страна.

Селена бавно изтегли най-тънкия кинжал със свободната си ръка, след което остави факлата долу и легна по корем колкото се може по-близо до вратата. Сенки. Просто сенки. Или плъхове.

Така или иначе, трябваше да разбере истината.

Прокара абсолютно безшумно бляскавия кинжал под вратата. Отражението на острието не показва нищо, освен мрак — и светлината на факлата.

Тя размърда кинжала и го пхна още малко по-навътре.

Две блестящи зелени очи проблеснаха в сенките отвъд.

Тя отстъпи назад, стиснала кинжала, и прехапа устни, за да не изругае. Очи. Очи, които блестяха в тъмното. Очи на... на...

Тя въздъхна и се отпусна.

На животно. Плъх, мишка или някаква дива котка.

Въпреки това отново се наведе напред и задържа дъха си, след което пак мушна острието под вратата, за да огледа мрака.

Нищо.

Абсолютно нищо.

Огледа острието на кинжала за цяла минута в очакване очите да се появят отново.

Но чиито и да бяха, създанието беше изчезнало.

Плъх. Най-вероятно плъх.

Въпреки това Селена не можеше да се отърси от студа, който сякаш се обви около нея, нито да пренебрегне топлината на амулета на врата си. Дори зад вратата да нямаше никакво създание, тя криеше отговори на въпросите ѝ. И тя щеше да разкрие — но не и днес. Не и докато не бе готова.

Трябваше да има начин да мине през вратата. И предвид колко старо бе това място, имаше чувството, че силата му е свързана с тази на Знаците.

Но ако зад вратата наистина имаше нещо... Докато вдигаше факлата, тя огледа ръката си и белезите, останали ѝ от ухапването на ридерака.

Това бе просто плъх. Надяваше се поне този път да е права.

Голямата зала бе претъпкана за вечеря. Селена обикновено предпочиташе да се храни в покоите си, но когато чу, че Рена Голдсмит ще изпълнява песен по случай завръщането на принц Холин, се настани на една от дългите маси в края. Това бе единственото място, на което дребните аристократи, някои от по-висшестоящите стражи на Каол и останалите, дръзнали да посетят змийското гнездо на кралския двор, имаха право да седят.

Кралското семейство вечеряше на маса върху подиум заедно с херцог Перингтън, Роланд и една жена, която изглеждаше като майка на Роланд. От далечния край на залата Селена почти не можеше да види принц Холин, но доколкото успя, той ѝ се стори блед, пълничък и къдрав. Бе нечестно да поставят Холин до Дориан, та разликата между двамата принцове да стане още по-очевидна. Макар да бе чувала ужасните слухове за Холин, не можа да не изпита известно съчувствие към момчето.

За нейна изненада Каол реши да вечеря до нея. Макар в залата да имаше стражи на пост, тя не се съмняваше, че тези на масата бяха също толкова внимателни, колкото и онези, разположени до портите и подиума. Съседите ѝ на масата бяха любезни към нея — предпазливи, но любезни. Не споменаха нищо за вчерашната случка, но я попитаха как се чувства. Рес, който я бе охранявал по време на съревнованието, изглеждаше облекчен от това, че тя е по-добре, и бе най-бъбрив от всички, клюкарствайки като истински придворен.

— И тогава — разказваше Рес, а хлапашката му физиономия бе светнала, — точно когато се намърдал в леглото ѝ, гол както майка го е родила, баща ѝ влязъл!

Останалите стражи, включително и Каол, заохкаха.

— Хванал го за краката и го хвърлил надолу по стълбите. А той през цялото време викал като прасе!

Каол се облегна на мястото си и скръсти ръце.

— И ти ще се развикаш, ако някой те хвърли гол на студения под.

И се ухили, докато Рес се мъчеше да отрече. Каол изглеждаше спокоен сред хората си, отпуснат и със светнали очи. А те също го уважаваха и често търсеха одобрението и подкрепата му.

Когато Селена спря да се смее, Каол се обърна към нея:

— А ти на какво се смееш? Не познавам някой, който да се оплаква от студения под повече от теб.

Тя изправи рамене, а стражите се усмихнаха колебливо.

— Ако си спомням правилно, всъщност ти се вайкаш за това всеки път, когато забърша пода с теб на тренировка.

— Охо! — извика Рес и Каол повдигна веждите си още по-високо.

— Опасни думи — отвърна капитанът. — Да идем ли до тренировъчната зала да проверим дали можеш да ги потвърдиш?

— Ами ако хората ти не възразяват да те видят разнищен...

— Никак даже — намеси се Рес. Каол го стрелна с поглед, повече развеселен, отколкото подражен, и Рес бързо добави: — Капитане!

Каол отвори уста да отговори, но тогава на специалната сцена, издигната в единия край на залата, се появи висока и стройна жена.

Селена изви шия, когато Рена Голдсмит стъпи на дървената платформа. Там я очакваха огромна арфа и цигулар. Тя бе виждала Рена на представление само веднъж преди години в кралския театър, в студена зимна нощ като тази. За два часа театърът бе притихнал така, сякаш всички бяха спрели да дишат. После гласът на Рена бе отеквал в главата ѝ дни наред.

От мястото си Селена едва я виждаше. Можеше да различи само, че носи дълга зелена рокля без фуста, корсет или украса, като изключим кожения колан, увиснал около бедрата ѝ. Дългата ѝ златисточервена коса бе разпусната. В залата настъпи тишина и Рена направи реверанс към кралския подиум. Когато зае мястото си пред арфата в зелено и златно, зрителите затаиха дъх в очакване. Колко ли дълго обаче щеше да се задържи интересът на придворните?

Рена кимна към мършавия цигулар и дългите ѝ бели пръсти започнаха да свирят на струните на арфата. След няколко ноти се появи ритъм, последван от тъжната песен на цигулката. Двата инструмента вплетоха мелодия, която се извиси, докато Рена не отвори уста.

И когато запя, целият свят избледня.

Гласът ѝ бе мек и ефирен като отдавна забравена приспивна песен. Песните ѝ спряха дъха на Селена. Песни за далечни земи, за забравени легенди, за влюбени, които навеки очакват да се съберат. Никой в залата не помръдна. Дори слугите останаха по коридорите и в нишите. Рена спираше между песните, само колкото да позволи кратки аплодисменти, преди арфата и цигулката да засвирят отново и всички пак да бъдат хипнотизирани.

Рена погледна към подиума.

— А тази песен — каза тихо тя — е посветена на величайшото кралско семейство, което ме покани тази вечер.

Песента бе древна легенда. Много стара поема, която Селена бе чувала само като дете, и то — не изпята, а рецитирана. Днес сякаш я слушаше за пръв път. Тя разказваше историята на елфа, благословена с ужасна могъща сила, търсена от кралете и благородниците в цялото кралство. Всички я използвали, за да печелят войни, но се бояли от нея и я държали настрана.

Бе смело да пее такава песен, още повече да я посвети на кралското семейство. То обаче не реагира, дори кралят гледаше спокойно, докато Рена пееше за силата, която той самият бе забранил преди само десет години. Може би гласът ѝ успяваше да покори дори сърцето на тиранина. Може би в музиката имаше магия, по-могъща от всяка забрана.

Рена продължи, като разказа вечната история за годините, в които елфата служела на кралете и благородниците, и за самотата, която бавно я поглъщала. И тогава един ден дошъл рицар и поискал силата ѝ в името на своя крал. Докато пътували към господарството му, страхът се превърнал в любов и той видял в елфата не силата, а жената. След всички крале и императори, които идвали, за да ѝ обещаят невиджана власт, именно рицарят видял коя — а не каква — е всъщност и спечелил сърцето ѝ.

Селена не знаеше кога е започнала да плаче. Просто в един момент дъхът ѝ започна да идва на пресекулки, а устните ѝ потрепериха. Не биваше да плаче пред всички тези хора наоколо.

Но тогава една топла силна ръка хвана нейната под масата. Тя се обърна и видя, че Каол я гледа. Усмихна и се леко и тя осъзна, че той я разбира.

Затова и му се усмихна в отговор.

* * *

Холин нервничеше до него, като не спираше да съска и да мрънка колко му е скучно и колко глупаво е цялото това представление. Вниманието на Дориан обаче бе изцяло погълнато от дългата маса в края на залата.

Неземната музика на Рена Голдсмит изпълваше подобното на пещера място, сякаш бе използвана магия. Селена и Каол обаче просто си седяха там, загледани един в друг.

Повече от загледани. Дориан вече не чуваше музиката.

Тя никога не бе гледала него така. Нито веднъж. Дори за миг.

Рена приключи песента си и Дориан откъсна очи от двамата. Не смяташе, че между тях се е случило нещо — все още не. Каол бе достатъчно упорит и лоялен, че никога да не направи своя ход и дори да не разбере, че гледа към Селена по същия начин, по който и тя гледа към него.

Холин започна да се оплаква още по-силно и Дориан си пое дълбоко въздух.

Трябваше да я забрави. Нямахше да е като древните крале от песента, запазили красивата елфа за себе си. Тя имаше нужда от верен смел рицар, който да вижда коя е, а не каква е, и да не се страхува от нея. А самият Дориан заслужаваше някоя, която да го гледа по този начин, дори ако любовта им да не е същата, дори ако тази някоя да не е Селена.

Затова той затвори очи и си пое дълбоко въздух. А когато отново ги отвори, гледаше в друга посока.

* * *

Няколко часа по-късно кралят на Адарлан стоеше в сенките на тъмницата, докато тайните му стражи влачеха Рена Голдсмит към него. Камъкът на палача в центъра на стаята вече бе просмукан с кръвта на нейния спътник, чийто обезглавен труп лежеше на няколко крачки.

Перингтън и Роланд стояха до краля и чакаха.

Стражите принудиха певицата да коленичи пред окървавения камък. Един от тях я сграбчи за златисточервената коса и я принуди да погледне към краля, който пристъпи напред.

— Да се окуражава магията е престъпление, което се наказва със смърт. Обидно за боговете и лично за мен е, че изпя такава мерзост в дома ми.

Рена Голдсмит го загледа с блеснали очи. Не се бе съпротивлявала, когато хората му я отведоха след представлението, и дори не извика, когато обезглавиха спътника ѝ. Сякаш очакваше това.

— Нямах ли последни думи?

На лицето ѝ се изписа странна ярост. Тя вдигна брадичка.

— Работих десет години, за да стана достатъчно известна и да получа покана в този замък. Десет години, за да дойда тук и да изпея песен за магията, която ти се опитваш да заличиш. Да изпея тези песни и ти да разбереш, че сме още тук. Че може да забраняваш каквото си искаш и да избиеш хиляди, но ние ще продължим да помним старите пътища!

Роланд изсумтя зад него.

— Достатъчно — щракна с пръсти кралят.

Стражите притиснаха главата ѝ към камъка.

— Дъщеря ми бе на шестнайсет — продължи тя. Сълзи потекоха от очите и закапаха по камъка, но гласът ѝ остана твърд и висок. — На шестнайсет, когато я изгорихте жива. Казваше се Калийн и имаше очи като буреносни облаци. Все още чувам гласа ѝ в съня си.

Кралят кимна към екзекутора, който пристъпи напред.

— Сестра ми бе на трийсет и шест. Казваше се Лиеса и имаше двама сина. Радостта на живота ѝ.

Екзекуторът вдигна брадвата.

— Съседът и жена му бяха на седемдесет. Казваха се Джон и Естрел. Убиха ги, само защото се опитаха да защитят дъщеря ми от хората ти.

Рена Голдсмит продължаваше да изброява умрелите, докато брадвата най-после не я накара да замлъкне завинаги.

Селена опита кашата си, след което загреба планина от захар.

— По-добре да закусваме заедно, отколкото да се разхождаме в тоя студ. — Лапичка, която бе поставила глава в скута на Селена, изсумтя. — Мисля, че и тя смята така — добави момичето с усмивка.

Нехемия се разсмя тихо, преди да отхапе от хляба си.

— Изглежда, че двете с теб може да се виждаме само по това време — каза тя на ейлвийски.

— Напоследък съм много заета.

— Заета да убиваш съзаклятниците срещу краля? — Тя я погледна остро и отново отхапа от хляба си.

— Какво искаш да отговоря... — Селена забърка захарта в кашата, като реши да се съсредоточи върху нея, а не върху изражението на приятелката си.

— Искам да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че свободата ти си струва тази цена.

— Затова ли си толкова нервна напоследък?

Нехемия преглътна.

— Какво да кажа на родителите си? Какви извинения да измисля за това, че съм приятелка с кралския шампион! — Тя изплю думите на общия език като отрова. — Как да ги убедя, че това е достойно? Как да им кажа, че душата ти не е изгнила?

— Не знаех, че още търсиш одобрението на родителите си.

— Ти имаш власт и позиция, но единственото, което правиш, е да се подчиняваш безпрекословно в името на своята свобода.

Селена поклати глава и погледна настрани.

— Не ме гледаш, защото знаеш, че съм права!

— И кое му е лошото на това, че искам да съм свободна? Малко ли съм преживяла? И какво, ако средствата по пътя към целта са неприятни?

— Не отричам, че си страдала, Елентия, но има още хиляди, които са страдали и продължават да страдат. Те не се продават на

краля. С всяка следваща твоя жертва си намирам все по-малко извинения да остана твоя приятелка.

Селена хвърли лъжицата си на масата и отиде до камината. Искеше да разкъса гоблена и да натроши смешните малки джунджурии, които беше накупила, за да украси стаята. Най-вече искаше да накара Нехемия да спре да я гледа така, все едно е същата като чудовището, което управляваше от стъкления трон. Пое си дълбоко въздух, след това още веднъж, като се заслуша за знаци, за да се увери, че в покоите и няма никой.

А след това се обърна към принцесата.

— Не съм убила никого — прошепна тя.

— Какво? — замръзна Нехемия.

— Не съм убила никого. — Тя остана на място. Имаше нужда от разстояние, за да каже истината. — Инсценирах смъртта им и им помогнах да избягат.

Нехемия прокара ръце през лицето си и размаза златистата пудра, с която бе намазала клепачите си. След миг свали ръце. Прекрасните ѝ тъмни очи я гледаха ококорени.

— Не си убила никой от тези, които кралят ти поръча?

— Нито един.

— Ами Арчър Флин?

— Предложих му сделка. Дадох му време до края на месеца да уреди делата си, преди да инсценира смъртта си и да избяга, а в замяна той ще ми разкрие истинските врагове на краля.

Можеше да разкаже останалото на Нехемия по-късно — за плановете на краля, за катакомбите под библиотеката — но да спомене тези неща сега само би предизвикало твърде много въпроси.

Нехемия отпи от чашата си. Чаят вътре се разлюля, когато ръцете ѝ потрепериха.

— Ако разбере, ще те убие.

Селена погледна към балкона. По широкия свят започваше поредния красив ден.

— Зная.

— А какво ще правиш с информацията, която Арчър ти дава? Каква е тя?

Селена обясни накратко за хората, които се мъчат да издигнат изгубения престолонаследник на Терасен и дори ѝ описа случилото се

с Дейвис. Лицето на Нехемия преbledня. Когато Селена завърши разказа си, принцесата отново отпи трепереща от чая си.

— Имаш ли доверие на Арчър?

— Мисля, че той цени живота си повече от всичко друго.

— Той е жиголо. Как можеш да му вярваш?

Селена се отпусна на стола си, а Лапичка се сви в краката ѝ.

— Ти вярваш на мен, а аз съм асасин.

— Не е същото.

Селена погледна към gobлена на стената вляво и към шкафа пред него.

— Като съм почнала да ти казвам всички неща, за които могат да ме екзекутират, трябва да ти споделя и още нещо.

Нехемия последва погледа ѝ към gobлена и след миг ахна.

— Това... това на gobлена е Елена, нали?

Селена се усмихна лукаво и скръсти ръце.

— Това е най-малкото...

* * *

Докато вървяха надолу към гробницата, Селена разказа на Нехемия всичко, което се бе случило между нея и Елена от Самхейн досега — а също и приключенията, които я бяха сполетели. Показа ѝ стаята, в която Каин бе призовал ридерака, а когато приближиха гробницата, направи гримаса, защото си спомни новия досаден детайл.

— Довела си приятелка?

Нехемия извика. Селена поздрави бронзовия череп на вратата.

— Здравсти, Морт.

Нехемия се втренчи в черепа.

— Как... — Тя погледна иззад рамото на Селена. — Как е възможно това?

— С някоя стара и безполезна магия — отвърна Селена, за да прекъсне историята на Морт как крал Бранън лично го е създал. — Някой е направил магия със Знаците.

— Някой! — възмути се Морт. — Този някой е...

— Млъкни — прекъсна го Селена и отвори вратата, за да пусне Нехемия вътре. — Разкажи го на някой, на когото му пука.

Морт изсумтя нещо, което подозрително напомняше на псувня, но очите на Нехемия вече блестяха при вида на залата.

— Това е невероятно — прошепна принцесата, докато гледаше осеяните със Знаци на Уирда стени.

— Какво пише?

— Смърт, Вечност, Властелини — изрецитира Нехемия. — Стандартното за такива гробници.

Продължи да обикаля залата. В това време Селена се облегна на стената и седна на земята. Въздъхна и потърка една от звездите на пода, като изучаваше кривата, която те изписват в стаята.

„Дали образуват съзвездие?“

Селена се изправи и погледна надолу. Девет от звездите образуваха познатото съзвездие Водно конче. Вдигна вежди. Не го бе забелязала досега. На няколко крачки имаше още едно — съзвездието Уивърн. То бе до главата на саркофага на Гавин.

Символът на Дома Адарлан и второто съзвездие в небето.

Селена последва линията, която сенките в гробницата образуваха. Нощното небе мина под краката ѝ и тя щеше да се блъсне в Нехемия, ако принцесата не я бе хванала за ръката.

— Какво има?

Селена гледаше към последното съзвездие — то бе Еленът, Господар на Севера. Символът на Терасен, родината на Елена. Съзвездието бе обърнато към стената, а главата му бе насочена напред, все едно гледа към нещо...

Селена проследи погледа на елена през десетките Знаци на Уирда, докато...

— В името на Уирда! Виж! — посочи тя.

Око, не по-голямо от дланта ѝ, бе изгравирано на стената. В центъра му имаше дупка, перфектно замаскирана от окото. Самият Знак образуваше лице и макар другото око да бе покрито и гладко, това беше с куха зеница.

Можеш да видиш истината само през окото.

Бе извадила късмет... или ставаше дума за съвпадение? Тя се опита се да успокои и се повдигна на пръсти, за да погледне през окото.

Как не бе забелязала това и преди? Направи крачка назад и Знакът избледня от стената. Когато отново стъпи в съзвездието, се

появи отново.

— Виждаш лицето, само когато си върху Елена, Господаря на Севера — отгатна Нехемия шепнешком.

Селена прокара пръсти по лицето в търсене на цепнатини или полъх, които да подсказат, че това е врата към друга стая. Но не намери нищо. Пое си дълбоко въздух, изправи се на пръсти и извади кинжала си, в случай че нещо скочи към нея. Нехемия се изсмя тихо. Селена също се усмихна, приближи окото си до камъка и надникна в тъмнината.

Не видя нищо. Само далечна стена, слабо осветена от лунната светлина.

— Виждам само една гола стена. В това няма никакъв смисъл...

Бързаше да си извади заключения и да намери взаимовръзки там, където нямаше такава. Селена отстъпи назад, така че Нехемия да може да види сама.

— Морт! — извика. — Каква, по дяволите, е тази стена? Имаш ли представа какво търси тук?

— Не — отвърна простичко Морт.

— Не ме лъжи.

— Да те лъжа? Теб? Но аз не мога да те лъжа. Пита ме дали имам представа какво търси стената и ти отговорих с „не“. Като се научиш да задаваш правилните въпроси, ще получиш и правилните отговори.

— И какъв въпрос трябва да задам, за да науча правилния отговор? — изръмжа Селена.

Морт изцъка с език.

— Няма да стане така. Върни се, когато си готова да зададеш правилните въпроси.

— И обещаващ, че ще ми отговориш?

— Аз съм чукало, с което да почукаш на врата. Не е в природата ми да обещавам каквото и да е.

Нехемия отстъпи от стената и завъртя очи.

— Не го слушай. Аз също не виждам нищо. Може да е просто безвкусна шега. Старите замъци са направени, за да объркват следващите поколения. Всички тези Знаци обаче...

Селена си пое дълбоко въздух, след което изрече молбата, за която се канеше от доста време.

— Можеш ли да ме научиш на тях?

— Охо! — изсмя се Морт от коридора. — Сигурна ли си, че не си твърде глупава, за да ги разбереш?

Селена не му обърна внимание. Не бе казала на Нехемия за последната молба на Елена — да открие източника на силата на краля, — понеже знаеше какъв ще бъде отговорът ѝ: да се вслуша в древната кралица. Знаците на Уирда обаче изглеждаха толкова свързани с всичко наоколо. Дори с глупавата гатанка с окото и с празната стена. Ако се научеше как да ги използва, може би щеше да успее да отключи железната врата в библиотеката и да намери отговорите зад нея.

— Може би поне основните неща?

— Основните неща са най-трудни — усмихна се Нехемия.

Освен полезен, този таен древен език бе и начин да стигнеш до голяма сила. Кой не би искал да го усвои?

— Тогава сутрешни уроци вместо разходка?

Нехемия грейна и Селена се почувства виновна, задето не ѝ бе казала за катакомбите.

— Разбира се — отвърна принцесата.

Когато излязоха, Нехемия прекара няколко минути в разглеждане на Морт. Разпитваше го с какво заклинание е създаден, като той първо каза, че е забравил, после — че е лично, а накрая — че не е нейна работа.

Когато почти безкрайното ѝ търпение започна да се изчерпва, двете наругах Морт и се качиха обратно нагоре по стълбите, при Лапичка, която ги очакваше с нетърпение в спалнята. Кучето отказваше да стъпи в тайния коридор — вероятно заради отвратителната смрад, останала от Каин и съществото му. Дори Нехемия не бе успяла да убеди кучето да слезе с тях.

След като затвори и скриха вратата, Селена се облегна на бюрото си. Окото в гробницата не ѝ бе дало отговора на гатанката. Сега се запита дали Нехемия има представа за какво става въпрос.

— Намерих книга за Знаците в кабинета на Дейвис — каза тя на Нехемия. — Не знам дали беше гатанка или пословица, но някой бе написал на задната корица, че виждаш истината само през окото.

— На мен ми звучи като глупост, измислена от някой благородник — намръщи се Нехемия.

— Смяташ ли обаче, че е само съвпадение, че Дейвис беше част от движението срещу краля и има книга за Знаците? Ами ако около тях има някаква загадка?

— Ами ако Дейвис изобщо не е бил в групата? — изсумтя Нехемия. — Може би Арчър не е разбрал правилно. Подозирам, че тази книга е била там от години и Дейвис дори не е подозирал за съществуването ѝ. А може и да я е видял в книжарница и да си я е купил, за да се направи на важен.

Но може и да не беше така. Може би Арчър бе разбрал всичко правилно. Щеше да го разпита следващия път, когато го види. Селена се заигра с амулета на врата си, след което се изправи. Окото.

— Мислиш ли, че може да става дума за това Око?

— Не — отвърна Нехемия. — Няма да е толкова просто.

— Но... — изправи се Селена.

— Повярвай ми — отвърна Нехемия, — съвпадение е. Също като окото на стената. Онова око може да означава всичко. Преди векове е било модерно да изписваш очи навсякъде като предпазен знак срещу злото. Така ще се подлудиш, Елентия. Мога да проуча въпроса, но ще отнеме време, преди да разбере нещо.

Селена се изчерви. Добре. Може и да бъркаше. Не ѝ се искаше да вярва на Нехемия, че гатанката може да е неразрешима, но... принцесата разбираше от магии повече от нея.

Затова Селена седна на масата. Кашата ѝ бе изстинала, но тя я изяде.

— Благодаря ти — каза между хапките, когато Нехемия също седна. — За това, че не ми се ядоса.

— Елентия — разсмя се Нехемия, — *честно казано съм изумена, че въобще ми каза.*

Вратата на покоите ѝ се отвори и затвори, след което се чуха стъпки. Филипа почука и връхлетя вътре с писмо за Селена.

— Добро утро, хубавици — поздрави ги тя и накара Нехемия да се усмихне. — Писмо за нашия любим шампион.

Селена грейна, когато Филипа ѝ го подаде. Усмивката ѝ се разшири, когато прочете съдържанието му, след като слугинята си тръгна.

— От Арчър е — каза тя на Нехемия. — Пратил ми е имена на хора, които могат да са част от съзаклатието. Свързани са с Дейвис.

Бе смаяна, че е рискувал да напише всичко това в писмо. Може би трябваше да му преподаде два-три урока по шифър.

Нехемия обаче бе спряла да се усмихва.

— Какъв човек трябва да си, за да изпратиш такава информация като обикновена клюка?

— Човек, който иска да е свободен и е уморен от това да е собственост на свине. — Селена сгъна писмото и се изправи. Ако хората от списъка напомняха на Дейвис, може би нямаше да е зле да ги предаде на краля. — Трябва да се преоблека, налага се да ида в града. — Бе изминала половината път до гардеробната, когато се обърна. — Ще имаме урок утре сутрин, нали?

Нехемия кимна и отново се загледа в храната си.

* * *

Отне ѝ цял ден да проследи мъжете, да разбере къде живеят, с кого разговарят, каква охрана имат. Нищо от това не ѝ подсказа нищо полезно.

Когато се върна в замъка по залез, бе уморена, раздразнена и гладна, а настроението ѝ само се влоши, когато пристигна в покоите си и намери писмо от Каол. Кралят отново бе изискал присъствието ѝ като охрана — на кралския бал тази вечер.

Каол разбра, че Селена е в лошо настроение, без дори да му се наложи да я заговори. Всъщност той не бе дръзнал да говори с нея преди началото на бала, освен да ѝ покаже къде да застане — във вътрешния двор, скрита в сенките на една колона. Няколкото часа в зимната нощ щяха да поохладят страстите ѝ.

От своето място вътре, скрит в нишата до слугинския вход, той можеше да следи бляскавия бал пред себе си, както и асасина до високите врати на балкона. Не, че ѝ нямаше доверие. Но винаги се изнервяше, когато тя бе в такова настроение.

В момента се бе облегла на колоната, бе скръстила ръце и не се криеше в сенките така, както я бе помолил. Той виждаше парата от дъха ѝ, а лунната светлина се отразяваше в дръжката на единия от кинжалите ѝ.

Балната зала бе украсена в бяло и леденосиньо, а от тавана се лееше коприна. Навсякъде имаше стъклени украшения и всичко приличаше на зимен сън. Бе направено в чест на Холин. Няколко часа забавление и кой знае колко пари, похарчени за намусеното момче, което се цупеше, седнало на своя мъничък стъклен трон, и се тъпчеше със сладко, докато майка му се усмихваше.

Каол никога не би казал на Дориан, но изпитваше ужас от бъдещето, когато Холин щеше да възмъжее. Бе лесно да се справиш с едно разглезено дете, но жесток водач, свикнал да му се подчиняват, бе нещо съвсем различно. Надяваше се, че двамата с Дориан ще успеят да разберат каква поквара зрее в сърцето на Холин — след като Дориан заемеше трона.

Наследникът танцуваше, като изпълняваше задълженията си да ухажва дамите, търсеци вниманието му. А те бяха почти всички. Дориан умело играеше ролята си и им се усмихваше — грациозен и изкусен танцьор, който не отказа на никоя дама. Танцът приключи и Дориан се поклони на партньорката си. Преди да успее да направи и крачка, друга девойка му направи реверанс. Ако Каол бе на мястото на

Дориан, щеше да изохка, ала принцът само се ухили, хвана дамата за ръка и я завъртя във вихъра на танца.

Каол погледна навън и се напрегна. Селена вече не бе до колоната.

Потисна ръмженето си. Утре щяха хубаво да си побъбрят за наказанията при напускане на пост.

Правило, което в момента той също нарушаваше, осъзна капитанът, докато излизаше от нишата и се отправяше към вратата на терасата. Тя бе оставена отворена, за да може свежият въздух да проветрява претъпканата бална зала.

Къде, по дяволите, бе отишла? Може би бе усетила някаква опасност. Не че някой би бил достатъчно глупав да нападне замъка по време на бал.

Каол все пак постави ръка на меча си, когато приближи колоните в началото на стълбите, водещи надолу към замръзналата градина.

Каол я забеляза.

Определено бе напуснала поста си. И то не за да посрещне някаква заплаха.

Каол скръсти ръце. Селена бе напуснала поста си, за да потанцува.

Музиката бе достатъчно силна, че да се чува и тук, а Селена танцуваше със себе си. Дори държеше краищата на тъмното си наметало с една ръка, все едно са полите на бална рокля, а другата почиваше върху рамото на невидим партньор. Каол не знаеше дали да се разсмее, да ѝ се скара или да се прибере, все едно нищо не е видял.

Тя се обърна с изящно завъртане, което я изправи срещу него, и спря.

Последният вариант вече бе невъзможен. Или трябваше да се разсмее, или да ѝ се скара.

Нито едното му звучеше подходящо, нито другото.

Дори на лунната светлина видя намръщването ѝ.

— Ще умра от скука. Или от студ — каза тя и пусна наметалото си.

Той остана на върха на стълбите, загледан в нея.

— И вината за това е твоя — продължи тя и прибра ръце в джобовете си. — Ти ме накара да дойда тук, а някой бе оставил вратата на балкона отворена, така че да чувам всичката тази прекрасна музика.

— Валсът продължаваше и изпълваше ледения въздух. — Затова помисли на кого да се караш. Това е като да сложиш прегладнял човек на прага на пиршество и да му кажеш да не яде. Кое то ти, между другото, ми направи на тази вечеря.

Бърбореше, а лицето ѝ бе достатъчно помръкнало, за да разбере, че не я е страх от това, че я е хванал. Той прехапа устни, за да не се усмихне, и пристъпи на чакълената пътека на градината.

— Най-великият асасин в Ерилея не може да издържи няколко часа на пост.

— Какво толкова има да пазя? — изсъска тя. — Двойките, които се натискат в храстите? Или Негово кралско Височество, който танцува с де що има девойка на бала?

— Ревнуваш ли?

— Как пък не! — изсмя се тя. — Богове, не. Но не ми е забавно да го гледам. Него и останалите, които си прекарват чудесно. Мисля, че ревнувам най-вече бюфета, който никой дори не докосва.

Той се разсмя и погледна нагоре към стълбите и вратите към балната зала. Вече трябваше да се връща, но вместо това стоеше тук, на границата, която не биваше да прекрочва.

Бе останал настрана миналата нощ, макар сълзите ѝ по време на песента на Рена Голдсмит да го бяха трогнали толкова, че да се почувства сякаш е намерил част от себе си — част, за чиято липса не е и подозирал. Накара я да бягат километър и половина повече тази сутрин, не за да я накаже, а защото не можеше да спре да мисли за начина, по който го бе гледала.

Тя въздъхна шумно и се загледа в луната. Бе толкова ярка, че звездите почти не се виждаха.

— Чух музиката и просто ми се прииска да потанцувам за няколко минути. Да забравя всичко за един валс и да се почувствам като нормално момиче. Та... — Тя го погледна лошо. — Сега вече можеш да ми се накараш. Как ще ме накажеш? Пет километра допълнително утре? Час набирания? Челна стойка?

Усети горчивина в думите ѝ, която не му хареса. Да, щеше да ѝ се скара за това, че е напуснала поста си, но сега... точно сега...

Каол застана до нея.

— Танцувай с мен — каза той и ѝ подаде ръка.

* * *

Селена се загледа в протегнатата ръка на Каол.

— Какво?

Лунната светлина се отрази в златистите му очи и ги накара да заблестят.

— Кое не е ясно?

Нищо. Всичко. Изрече го не като Дориан, когато принцът я бе поканил на бала на Юледа. Онова бе просто покана. Това обаче...

Ръката му остана да виси пред нея.

— Доколкото си спомням — вирна брадичка тя, — на Юледа аз те поканих да потанцуваме и ти ме отрязва. Каза, че е прекалено опасно да ни видят заедно.

— Сега нещата са различни.

Още едно неразбираемо за нея изречение.

Гърлото ѝ се сви и тя погледна към протегнатата му ръка, осеяна с мазоли и белези.

— Танцувай с мен, Селена — каза той с прегракнал глас.

Когато погледите им се срещнаха, тя забрави за студа, луната и стъкления замък, надвиснал над тях. За тайната библиотека, за планове на краля, за Морт и кралица Елена. Всичко това потъна в нищото.

Пое ръката му и на света останаха само музиката и Каол.

Пръстите му бяха топли дори през ръкавиците. Той постави едната си ръка на кръста ѝ, а с другата хвана нейната. Тя го погледна, когато се раздвижи — първо една бавна крачка, после още една и още една, нежно в ритъма на валса.

И той я погледна, но никой от двамата не се усмихна. Бяха отвъд усмивките. Валсът се забърза и Каол я поведе, без да се препъне нито веднъж.

Дишането ѝ се учести, но не можеше да свали поглед от него, не можеше да спре да танцува. Лунната светлина, градината и златистият блясък на балната зала се сляха в едно цяло, което сякаш бе на километри от тях.

— Никога няма да бъдем обикновени момче и момиче, нали? — успя да попита тя.

— Не — въздъхна той, — никога.

Тогава музиката сякаш избухна около тях и Каол я завъртя така, че черният плащ изшумоля около тялото ѝ. Всяка крачка бе безупречна, смъртоносна, както по време на първия им дуел преди много месеци. Тя познаваше всяко негово движение, а той нейните, все едно бяха танцували този валс цял живот. По-бързо, без почивка, без да откъсват очи един от друг.

Останалата част от света потъна в нищото. В този момент, докато гледаше Каол, след десет дълги години Селена осъзна, че е у дома.

* * *

Дориан Хавилиард стоеше до един прозорец на балната зала и наблюдаваше как Селена и Каол танцуват в градината. Тъмните плащове се люлееха около телата им, като им придаваха призрачен вид. След няколко часа танци принцът най-после бе успял да се освободи от дамите, които търсеха вниманието му, и бе отишъл до прозореца за глътка свеж въздух.

Искаше да излезе навън, но после ги видя. Това бе достатъчно, за да го спре на място, но не и за да го накара да си тръгне. А знаеше, че трябва. Трябваше да се отдалечи и да се направи, че не ги е видял, защото макар да бе само един танц...

Някой пристъпи зад него. Той погледна през рамо и видя Нехемия да спира до прозореца. След месеците, в които почти не се бе появявала сред придворните заради клането в Ейлве, бе изникнала тази вечер. Изглеждаше невероятно в бляскавата си синя рокля със златисти нишки. Косата ѝ бе сплетена на корона, а елегантните ѝ златни обеци блестяха на светлината на полилея и привличаха погледа му към изящния ѝ врат. Нехемия бе безспорно най-красивата жена в балната зала и той не бе пропуснал как много мъже — и жени — я гледат през цялата нощ.

— Не им пречи — каза тя тихо с тежкия си акцент, който все пак се бе подобрил доста след пристигането ѝ в Рифтхолд. Дориан вдигна вежда, а Нехемия изписа невидим знак на стъкления прозорец. — Ти и аз... сме различни. Винаги ще имаме... — Тя потърси думата. — Отговорности. Тегоби, които никой друг не може да разбере. Които

те... — кимна към Каол и Селена — не могат да разберат. А ако можеха, нямаше да ги поискат.

„Иска да каже, че няма да поискат нас.“

Каол завъртя Селена, която сякаш профуча през въздуха, преди да се върне в ръцете му.

— Вече реших да продължа напред — отвърна също тъй тихо Дориан. Това бе истината. Бе се събудил тази сутрин със сърце, полеко, отколкото през последните няколко седмици.

Нехемия кимна, а златните бижута в косата ѝ издрънчаха.

— Благодаря ти. — След това изписа нов символ на прозореца. — Братовчед ти Роланд ми каза, че баща ти е одобрил плана на съветник Мълисън да разшири трудовия лагер в Калакула за повече... хора.

Той запази изражението на лицето си неутрално. Прекалено много хора ги гледаха.

— Роланд ти е казал това?

Нехемия свали ръка от прозореца.

— Поиска да съобщя на баща си, че подкрепям този план и че трябва да направим разширяването колкото се може по-бързо. Отказах. Той рече, че утре има среща на Съвета и ще гласуват плана на Мълисън. Не ми е позволено да присъствам.

— Роланд няма право на това — отвърна Дориан, като се мъчеше да запази дишането си спокойно. — Никакво.

— Ще го спреш ли тогава? — Тъмните ѝ очи се съсредоточиха върху лицето му. — Говори с баща си на срещата на Съвета. Убеди останалите да отхвърлят искането.

Никой освен Селена не бе дръзвал да му говори така. Това обаче нямаше нищо общо с отказа му.

— Не мога — отвърна той.

Изчерви се, докато го изричаше, но бе вярно. Не можеше да се бори за Калакула, без да създаде проблеми на себе си и Нехемия. Едвам бе убедил баща си да остави принцесата на мира. Да поиска да затворят Калакула бе да вземе страна и така да унищожи всичко, което бе постигнал.

— Не можеш или не искаш? — Дориан въздъхна, но тя го прекъсна. — Ако отведат Селена в Калакула, ще я освободиш ли? Ще

затвориш ли лагера? Когато я изведе от Ендовиер, помисли ли поне веднъж за хилядите, които оставаш зад гърба си?

Беше... но не толкова, колкото трябваше.

— Невинни измират в трудовите лагери, принце. Хиляди. Защо не попиташ Селена за гробовете, които изкопават там? Защо не погледнеш белезите на гърба ѝ и не осъзнаеш, че това, през което е преминала, е щастие в сравнение със съдбата на останалите?

Сигурно просто бе свикнал с акцента ѝ, но можеше да се закълне, че тя говори по-правилно.

— Ако я върнат там, ще я освободиш ли?

— Разбира се — отвърна внимателно той, — но е сложно.

— Нищо сложно няма. Това е разликата между доброто и злото. Робите в онези лагери също имат близки, които ги обичат така, както ти обичаш приятелката ми!

Той се огледа наоколо. Придворните дами наблюдаваха внимателно разговора иззад ветрилата си и дори майка му бе забелязала, че са се заговорили за по-дълго. Навън Селена отново бе застанала на пост. А в другия край на залата Каол се промъкна през един от входовете и зае с безизразно лице мястото си в ниша, все едно танцът не се бе случил.

— Не му е тук мястото за този разговор.

Нехемия го изгледа продължително, а после кимна.

— В теб има сила, принце. Повече, отколкото осъзнаваш.

Тя докосна гърдите му и описа символ върху тях, а някои от придворните ахнаха.

Нехемия обаче не откъсна очи от неговите.

— Тя спи — прошепна и потупа сърцето му — тук. Когато моментът настъпи и се събуди, не се плаши. — Свали ръка от него и се усмихна тъжно. — Когато моментът настъпи, ще бъда до теб и ще ти помогна.

С тези думи Нехемия се отдалечи. Придворните отстъпиха от пътя ѝ, а после наново изпълниха пространството. Той се загледа подире ѝ, озадачен от последните ѝ думи. Какво ли бе искала да каже?

И защо, докато го изричаше, той почувства как нещо древно и дълбоко заспало отваря очи в него.

Селена бе седнала в приемната на имението на Арчър и се мръщеше към камината. Не бе докоснала чая, който икономът ѝ бе донесъл на ниската мраморна маса, макар да си бе хапнала два еклера и една шоколадова пастичка, докато чакаше Арчър да се върне. Тя можеше да дойде и по-късно, но навън бе студено, а и още бе уморена от стоенето на пост през миналата нощ. Освен това ѝ трябваше нещо, което да я разсее от танца с Каол.

След края на валса, той просто ѝ бе казал, че ако отново избяга от пост, ще пробие дупка в леда, покрил езерото в градината, и ще я хвърли вътре. А след това, все едно не бе танцувал с нея така, че коленете ѝ да се разтреперят, я бе оставил вън на студа. Може би си бе въобразила всичко това. А може би студът я бе накарал да оглупее.

По време на първия си урок по Знаци на Уирда бе толкова разсеяна, че Нехемия сериозно ѝ се бе скарала. Селена обвиняваше сложния и нелеп език. Преди бе научила няколко чужди езика, които да ѝ помагат да влиза на места, където адарланският няма да е достатъчен — но езикът на Уирда нямаше нищо общо с тях. Да се опитва да го усвои, докато си блъска главата над лабиринта на име Каол Уестфол, бе невъзможно.

Селена чу как вратата се отваря, после — приглушени думи и забързани стъпки. После изникна красивото лице на Арчър.

— Дай ми само момент да се освежа.

— Няма нужда — изправи се тя. — Няма да отнеме много време.

Зелените очи на Арчър блеснаха, но той влезе в салона и затвори махагоновата врата зад гърба си.

— Седни — каза му тя, без да я е грижа, че това е неговият дом.

Арчър се подчини и седна на креслото до дивана. Лицето му бе зачервено от студа, а това правеше зелените му очи да изглеждат още по-красиви.

Тя кръстоса крака.

— Ако икономът ти не спре да подслушва през ключалката, ще му отрежа ушите и ще ги натикам в гърлото му.

Чу се приглушено прокашляне, последвано от отдалечаващи се стъпки. След като бе сигурна, че вече никой не ги шпионира, тя се облегна обратно на дивана.

— Трябва ми нещо повече от списък с имена. Искам да знам какво правят, какво мислят и какво знаят за краля.

— Ще ми трябва повече време, Селена — пребледня лицето на Арчър.

— Имаш повече от три седмици.

— Но ще ми трябват пет.

— Кралят ми даде месец да те убия. Вече ми е трудно да убеждавам останалите, че си трудна мишена. Не мога да ти отпусна повече време.

— Но аз трябва да уредя нещата си в Рифтхолд и да ти събера информация. След смъртта на Дейвис всички са особено внимателни и не смеят да продумат нищо.

— Знаят ли, че смъртта на Дейвис стана по погрешка?

— В Рифтхолд ставаш много грешки, така че всички подозираме, че повечето не са такива. — Той прокара ръце през косата си. — Дай ми малко повече време.

— Нямам такова, че да ти го дам. Имената не ми стигат, Арчър.

— Ами престолонаследникът, капитанът на стражата? Те нямат ли нужната ти информация? Доколкото знам, си близка с тях...

— Какво знаеш за тях? — озъби се тя.

Арчър я погледна хитро.

— Нима смяташ, че не познах капитана на стражата в деня, в който уж случайно попадна на мен пред „Уилоус“? — Вниманието му се насочи към ръката ѝ, която държеше кинжала. — Да не си му казала за плана да ме опазиш жив?

— Не — отвърна тя и ръката ѝ отпусна хватката около оръжието. — Не съм. Не желая да ги замесвам.

— Или просто им нямаш доверие?

Селена отново стана на крака.

— Правиш твърде много предположения, Арчър. — Тя отиде до вратата и я отвори. Иконома го нямаше. Тя погледна през рамо към Арчър, който я следеше с ококорени очи. — Имаш време до края на седмицата, което са шест дни, за да ми намериш повече информация. Ако не успееш, следващата ми визита далеч няма да е толкова приятна.

Тя не му даде време да отговори, а напусна приемната, взе наметалото си от най-близкия гардероб и излезе обратно на мразовитите улици.

* * *

Картите и статистиките пред Дориан трябваше да са сгрешени. Някой се шегуваше с него. Бе невъзможно в Калакула да има толкова много роби.

Седнал на дългата маса в съвещателната зала на баща си, Дориан огледа мъжете около себе си. Никой не изглеждаше изненадан, никой не беше ядосан. Съветник Мълисън, който бе проявил специален интерес към Калакула, направо грееше.

Трябваше да се пребори за присъствието на Нехемия на съвещанието. Нямаше обаче нищо, което тя да може да каже, за да повлияе на решение, което очевидно вече бе взето.

Баща му се усмихваше леко към Роланд, подпрял глава на юмрука си. Черният пръстен на ръката на краля блещукаше с мрачната светлина, отразена от огромната камина с форма на чудовищна паст. Тя сякаш се канеше да погълне залата.

Роланд посочи към картата от мястото си до Перингтън. На неговата ръка също имаше черен пръстен, както и на тази на херцога.

— Както виждате, Калакула не може да функционира с толкова много роби. Мините са твърде малко, за да ги поберат, и макар да ги караме да копаят нови тунели, работата им удря на камък. — Роланд се усмихна. — Но малко на север оттам, в южния край на Оуквалдския лес, хората ни откриха находища на желязо, които, изглежда, заемат огромно пространство. Достатъчно близо е до Калакула, че да ни позволи да издигнем няколко сгради с допълнителна бройка стражи и пазачи, да приемем още повече роби и да започнем работа на мига.

Няколко души зашептяха впечатлени, а кралят кимна на Роланд. Дориан стисна зъби. Три еднакви черни пръстена. Какво ли обаче символизираха? Имаха ли някаква връзка помежду си? Как Роланд бе влязъл под кожата на баща му и Перингтън така бързо? Заради това, че подкрепяше места като Калакула?

Думите на Нехемия от миналата нощ не спираха да отекват в главата му. Бе видял белезите по гърба на Селена отблизо. Плътта ѝ бе обезобразена по начин, който го караше да трепери от гняв. Колко ли хора като нея гниеха в трудовите лагери?

— А къде ще спят робите? — попита внезапно Дориан. — И за тях ли ще строим подслон?

Всички, включително баща му, го погледнаха, а Роланд само сви рамене.

— Те са роби. За какво ни е да им строим заслони, като могат да спят в мините? Така тъкмо няма да губим време да ги изкарваме навън и да ги връщаме вътре всяка сутрин.

Чу се одобрително мърморене. Дориан погледна към Роланд.

— Щом имаме толкова много роби, защо не пуснем някои от тях? Едва ли всички са бунтовници и престъпници.

— Дръж си езика зад зъбите, принце — изръмжа баща му като звяр. И като крал, който се обръща към свой поданик, а не като родител, който разговаря с детето си. Въпреки това, леденият гняв, който изпитваше при спомена за белезите по гърба на Селена, измършавялото ѝ тяло, изпито лице и отчаян поглед, не напуснаха Дориан. Той отново си спомни думите на Нехемия.

Това, през което Селена бе преминала, бе щастие в сравнение със съдбата на останалите.

Дориан погледна към баща си, чието лице бе потъмняло от гняв.

— Значи това е планът? След като сме завладели целия континент, ще хвърлим всички в Калакула и Ендовиер, докато не остане никой свободен в кралството, който да не е адарланец?

Тишина.

Яростта му го отведе до мястото, в което бе усетил древната сила, събудена от докосването на Нехемия.

— Ако продължиш да затягаш каишката, накрая тя ще се скъса — каза Дориан на баща си, а после се обърна към Роланд и Мълисън. — Защо вие не прекарате година в Калакула и след това не ми разясните плана си за разширяване на трудовия лагер?

Баща му удари с ръце по масата така, че каните и чашите по нея иззвъняха.

— Принце, ако не замълчиш, ще те изхвърля от тази зала преди гласуването.

Но Дориан стана от мястото си. Нехемия бе права. Не се бе борил за другите в Ендовиер. Не му бе стискало.

— Чух достатъчно — излая той на баща си, на Роланд и Мълисън, на Перингтън и на всички присъстващи благородници. — Искате гласа ми? Ето го. Не. Нито сега, нито никога.

Баща му изръмжа, но Дориан вече бе прекосил червения мраморен под, бе подминал отвратителната камина и бе продължил през вратите по сияйните коридори на стъкления замък.

Не знаеше къде отива, само че му бе студено, ужасяващо студено. А студът подклаждаше гнева му. Той слезе по едно стълбище, а след това и по друго, докато не се озова в каменния замък. После продължи да слиза надолу и накрая стигна до една изоставена зала, в която никой не можеше да го види. След това вдигна юмрук и удари по стената.

Камъкът се напука под ръката му.

Не беше малка пукнатина, а подобна на паяжина, която продължи да расте към прозореца вдясно, докато...

Прозорецът избухна и стъклото се пръсна във всички посоки. Дориан приклепна и наведе глава. Вътре влезе въздух, толкова леден, че погледът му се замъгли, но той само коленичи и зарови пръсти в косата си. Дишаше дълбоко и изчака гневът да го напусне.

Това не беше възможно. Явно бе ударил стената не където трябва или тя бе толкова древна, че просто бе чакала нещо подобно. Не бе чувал камък да се разпада така. Пукнатина, която да расте като живо същество... А после прозорецът...

Сърцето на Дориан заби бясно. Той свали ръце от главата си и ги огледа. Не бяха одраскани или насинени, дори не го боляха. А бе ударил стената с всичка сила. Можеше — не, трябваше — да си е счупил ръката. Но дори по кокалчетата му нямаше никаква следа от удара, освен че бяха побелели от това, че са стиснати в юмрук.

Дориан се изправи на разтрепераните си крака и огледа щетата.

Стената бе напукана, но бе останала цяла. Древният прозорец обаче бе напълно разбит. А на мястото, където принцът бе коленичил...

Съвършен кръг, без следа от отломки — стъклата и парчетата дърво се бяха посипали навсякъде наоколо, но не вътре в него.

Това бе невъзможно. Защото магията беше...

Магията...

Дориан падна на колене и повърна.

* * *

Свита на дивана до Каол, Селена отпи от чая си и се намръщи.

— Не можеш ли да си наемеш слугиня като Филипа, така че някой да ни носи сладки?

— Ти вече не посещаваш ли покоите си? — повдигна вежди Каол.

Не. Не и ако можеше да не го прави. Не и с Елена, Морт и останалите безумия на една тайна врата разстояние. Друг път щеше да потърси убежище в библиотеката, но вече и там не бе спокойно. Не и с всички тайни, само при мисълта за които ѝ се завиваше свят. За миг се запита дали Нехемия не е открила нещо за гатанката в кабинета на Дейвис. Трябваше да я попита утре.

Тя изрита Каол в ребрата.

— Казвам само, че от време на време ми се дояжда шоколад.

Той притвори очи.

— А също ябълкова торта, филия хляб, малко печено, около едно кило курабийки и... — Той се разсмя, когато тя опря крак в лицето му и го побутна. След това я хвана за петата и не я пусна, когато тя се опита да се измъкне. — Вярно е и го знаеш, Лена.

— И какво, ако е вярно? Не съм ли спечелила правото си да ям колкото и когато ми се яде?

Тя измъкна крака си от хватката му и усмивката на лицето му избледня.

— Спечели си го — каза той толкова тихо, че едвам се чу от припукващия огън. След няколко мига мълчание се изправи и отиде до вратата.

Тя се надигна на лакти.

— Къде отиваш?

Той отвори вратата.

— Да ти взема шоколадов кекс.

Когато се върна и изядоха половината кекс, който бе отмъкнал от кухните, Селена се излегна на дивана, подпряла ръка на пълния си

стомах. Каол вече се бе изтегнал на възглавниците и спеше дълбоко. Дори и той се бе уморил след дежурството до късно миналата нощ и ставането по изгрев за традиционното им бягане.

Защо не го бе оставила да се наспи?

„Знаеш ли, някога придворните не са били такива — бе казала Нехемия. — Имало е времена, в които хората са ценели верността и лоялността и са служели на владетеля си от уважение, а не от страх. Дали такъв двор ще се появи отново?“

Селена не бе отговорила на Нехемия. Не бе искала да обсъжда това. Но като гледаше към Каол сега, към мъжа, който той беше и в когото се превръщаше...

„Да — помисли си тя. — Да, Нехемия. Може да се появи отново, ако има повече мъже като него.“

Но не и в света на този крал, осъзна тя. Той би смазал подобен двор преди Нехемия да го издигне. Ако кралят се махнеше, дворът от мечтите на принцесата можеше да промени света, да премахне последствията от десетилетие на ужас и жестокости, да възстанови земите, погубени от огъня на завоеванието, и да събере отломките от кралствата, които Адарлан бе прекършил.

И в такъв свят...

Селена преглътна. Тя и Каол никога нямаше да са нормално момиче и момче, но може би щяха да имат свой живот. Тя искаше този живот. Макар и след снощния им танц Каол да се правеше, че нищо не се е случило, то се беше случило. Беше й отнело време да го осъзнае, но... тя искаше да живее с него.

Това бе светът, за който Нехемия мечтаеше. Светът, за който Селена понякога си позволяваше да копнее. Но той не беше нищо повече от късче надежда и спомен за някогашните кралства. Ако бунтовниците обаче наистина знаеха какви са плановете на краля, как да ги спрат и как да го унищожат — със или без Елин Галантиус и армията, която твърдяха, че тя събира...

Селена въздъхна и стана от дивана, като внимателно премести краката на Каол, така че да не го събуди. Обърна се назад — само веднъж, за да погали късата му коса, а после и бузата му. След това тихо излезе от стаята.

Без обаче да забравя остатъка от кекса.

* * *

Тъкмо се чудеше дали няма да ѝ стане лошо, ако изяде целия кекс, когато зави по коридора и видя Дориан да седи на пода пред покоите ѝ. Когато я видя, той вдигна очи и забеляза кекса. Селена се изчерви и вирна брадичка. Не бяха говорили след последния си спор за Роланд. Може би беше дошъл да се извини.

Редно беше.

Когато обаче приближи и Дориан стана на крака, тя видя по погледа в сапфирените му очи, че не е дошъл да се извинява.

— Малко е късно за посещения — каза вместо поздрав тя.

Дориан прибра ръце в джобовете си и се облегна на стената. Лицето му бе пребледняло, а очите му блуждаеха. Въпреки това успя да се усмихне.

— И за кекс е късно. Кухните ли опустоши?

Тя остана пред покоите си и го погледна. Изглеждаше добре — не беше ранен или насинен. Нещо обаче не беше както трябва.

— Какво търсиш тук?

Той избегна погледа ѝ.

— Търсех Нехемия, но слугите ѝ ми казаха, че е излязла. Мислех, че е дошла тук, че двете сте излезли на разходка.

— Не съм я виждала от сутринта. За какво ти е?

Дориан си пое дълбоко въздух и Селена внезапно осъзна колко студено е в коридора. Колко дълго бе стоял на мразовития под?

— Не... — отвърна той и поклати глава, сякаш за да се убеди в нещо. — Няма за какво.

След това понечи да си тръгне. Преди да се спре, тя отвори уста.

— Дориан. Какво не е наред?

Той се обърна. За миг тя видя нещо в погледа му, което ѝ напомни за отдавна изчезнал свят — свят на цветове и сили, които все още посещаваха кошмарите ѝ. Но после той премигна и то изчезна.

— Всичко е наред.

След това се отдалечи с ръце в джобовете.

— Да ти е сладко — каза през рамо и изчезна от погледа ѝ.

Каол стоеше пред кралския трон и едва не заплака от скука, докато докладваше какво е станало през предишния ден. Опита се да не мисли за нощта — и за това как лекия допир на пръстите на Селена до косата и лицето му бе разпалил желание толкова силно, че му се бе приискало да я грабне и да я притисне към дивана. Бе му отнело върховно усилие на волята да запази дишането си спокойно и да продължи да се преструва, че спи. След като тя бе излязла, сърцето му бе туптяло толкова силно, че му бе отнел цял час да се успокои и да заспи наистина.

Докато гледаше към краля, Каол благодари на съдбата, че се е удържал. Границата между него и Селена не съществуваше просто така. Ако я пресечеше, лоялността му към владетеля щеше да бъде поставена под въпрос — както и приятелството му с Дориан. Принцът почти не бе говорил с него през изминалата седмица. Днес Каол трябваше да намери начин да се видят.

Той бе верен на Дориан и на краля. Без тази вярност бе никой. Без нея щеше да се окаже, че е предал титлата и семейството си за нищо.

Каол приключи с обяснението на плана за безопасност по повод карнавала, който пристигаше днес, и кралят кимна.

— Много добре, капитане. Нека хората ти охраняват и двора на замъка. Не се знае какви изроди пътуват в такива циркове. Не желая да щъкат наоколо.

— Считайте, че е сторено — сведе глава Каол.

Обикновено кралят щеше да го отпрати с едно махване на ръката, придружено от грубо изръмжаване, но днес го загледа, опрял лакът на стъкления трон. След миг тишина — през който Каол се запита дали някой шпионин не е видял през ключалката как го докосва Селена — кралят заговори.

— Принцеса Нехемия трябва да бъде държана под око.

Каол не очакваше тази заповед от краля, но запази лицето си безизразно и не постави под въпрос думите, от които се подразбираше

много.

— Влиянието ѝ вече се чувства в замъка ми. Чудя се дали не е настъпил моментът да я върнем обратно в Ейлве. Вече има хора, които я следят, но подочух, че има анонимна заплаха за живота ѝ.

Въпросите нахлуха в него, придружени от чувство на ужас. Какво я заплашваше? Какво бе казала, за да си заслужи такава заплаха?

— Не съм чул нищо за това — скоча се Каол.

— Никой не е — усмихна се кралят, — нито дори принцесата. Явно си е спечелила врагове и извън замъка.

— Ще поставя допълнителни стражи пред покоите ѝ, както и патрул в крилото на замъка, което обитава. Ще я предупредя...

— Няма нужда да предупреждавате нея или когото и да е. — Кралят го погледна изпитателно. — Тя може да използва подозрението, че животът ѝ е застрашен, за да ни изнудва и да се превърне в мъченица. Нареди на хората си да си мълчат.

Каол не смяташе, че Нехемия би направила такова нещо, но не отговори. Щеше да нареди на стражите си да бъдат дискретни.

Нямаше да каже нищо на принцесата или на Селена. Това, че бе приятел на Селена и си говореше с Нехемия, не променяше нищо. Знаеше, че Селена ще е бясна, ако научи, че не ѝ го е споменал, но той бе капитанът на стражата. Бе я допуснал прекалено близо до себе си, когато я покани на танц.

Бе пресякъл границата.

— Капитане?

Каол премигна, след което се поклони ниско.

— Имате думата ми, Ваше Величество.

* * *

Задъхан, Дориан завъртя меча във въздуха и парира удара на стража, като го извади от равновесие. Това бе третият му дуел и третият съперник, когото щеше да повали. Не бе спал миналата нощ, а сутринта не го свърташе на едно място. Бе дошъл в казармите с надеждата някой да го умори така, че да успее да си почине.

Блокира атаката на стража. Това бе грешка. Може би бе сънувал. Може би бе комбинация от правилните елементи в неправилния

момент. Магията бе изчезнала и нямаше причина той да има такава сила. Дори кралят не бе надарен с магически умения. Магията не се бе проявявала в рода Хавилиард от поколения.

Дориан премина през защитата на стража с една лесна маневра, но когато младежът вдигна ръце, принцът се запита дали не го е пуснал да спечели. Мисълта го накара да изръмжи. Щеше да поиска още един двубой, когато някой ги приближи.

— Нещо против да се присъединя?

Дориан се загледа в Роланд, чиято рапира изглеждаше така, сякаш никога не е била използвана. Стражът погледна престолонаследника, поклони се и реши да изчезне на мига. Дориан се взря в братовчед си и в черния пръстен на ръката му.

— Не мисля, че би искал да танцуваш с мен днес, братовчедо.

— А — намръщи се Роланд, — говориш за инцидента вчера. Съжалявам за това. Ако знаех, че трудовите лагери са такава щекотлива тема за теб, нямаше изобщо да работя със съветник Мълисън по въпроса. Отказах гласуването, след като си тръгна. Мълисън беше бесен.

— О? — повдигна вежди Дориан.

— Беше прав, разбира се — сви рамене Роланд. — Не зная какво е да си в такива лагери. Приех каузата, защото Перингтън ми предложи да работя с Мълисън. Съветникът щеше да спечели доста от разширението, понеже е обвързан с добива на желязо.

— И сега се очаква да ти повярвам?

— Та ние сме едно семейство, Дориан — усмихна се широко Роланд.

Семейство. Дориан никога не се бе имал за част от семейството си, особено пък сега. Ако някой разбереше какво е станало в коридора вчера, за магията, която имаше, баща му щеше да го убие. Все пак имаше втори син.

Едва ли чувството да си част от семейство бе такова.

Снощи Дориан бе потърсил Нехемия от отчаяние, но на сутринта бе щастлив, че не я бе намерил. Ако принцесата знаеше подобно нещо за него, можеше да го изнудва както си иска.

А пък Роланд... Дориан понечи да се отдалечи.

— Защо не запазиш интригите си за някой, на когото му пука?

— Кой би бил по-достоеен от собствения ми братовчед? Какво по-голямо предизвикателство от това да те спечеля на своя страна?

Дориан го погледна предупредително и видя, че младежът се е ухилил.

— Да можеше да видиш хаоса, който причини с напускането си! — продължи Роланд. — Докато съм жив, не ще забравя погледа на баща ти, когато ти се разкрещя на всички ни. — Роланд се разсмя и въпреки че не искаше, Дориан усети как на лицето му се появява усмивка. — Мислех, че старото копеле ще получи инфаркт на място.

— Внимавай какво приказваш — поклати глава Дориан. — Бесел е хора и за по-малко.

— Така е, братовчедо, но когато си хубав като мен, ти се разминава почти винаги.

Дориан завъртя очи, но се замисли над думите на братовчед си. Роланд можеше и да е близък с Перингтън и баща му... но може би го бяха забъркали в интригите на херцога и имаше нужда от някой, който да го измъкне. Ако баща му и съветниците смятаха, че могат да използват Роланд за пъклените си планове, може би бе ред на Дориан да влезе в играта. Можеше да обърне пионката на баща си срещу него самия. Двамата заедно сигурно можеха да спечелят достатъчно съветници, за да спрат най-скандалните предложения.

— Наистина ли си отменил гласуването?

— Прав си, че насилваме късмета си с другите кралства — махна с ръка Роланд. — Ако искаме да задържим контрол, трябва да намерим баланса. Няма да си помогнем, ако хвърлим всички в робство. Всъщност това може само да тласне повече хора към бунт.

Дориан кимна бавно, след което направи пауза.

— Имам среща — каза той и прибра меч в ножницата си, — но може би ще те видя в залата за вечеря.

— Ще се опитам да викна и няколко момичета да ни правят компания — усмихна се Роланд.

Дориан изчака братовчедът му да се скрие зад ъгъла, преди да излезе навън, където врявата на придворните го погълна. Карнавалът, който майка му бе извикала за Холин — закъснял подарък за Юледа, — най-после бе пристигнал.

* * *

Карнавалът не беше голям — няколко черни шатри, дузина каруци с клетки и пет закрити фургона на двора. Цялото нещо изглеждаше тъжно, въпреки свирнята на гъдулка и веселите викове на работниците, които се мъчеха да довършат шатрите навреме, за да изненадат Холин вечерта.

Хората почти не поглеждаха към Дориан, докато той се разхождаше из тълпата. Бе облечен в стари изпотени дрехи и се бе увил плътно в наметалото си. Само стражите, обучени да следят всичко, го забелязаха, но пък те разбираха желанието му да остане необезпокояван и без да им се казва.

Изумително красива жена изскочи от едната шатра — слаба, висока и облечена в елегантни дрехи за езда. След нея се появи мъж като канара, носещ дълги железни прътове, които Дориан се съмняваше, че нормален човек би могъл да повдигне.

Принцът спря пред един от фургоните и прочете думите, написани с бяла боя отстрани.

КАРНАВАЛЪТ НА ОГЛЕДАЛАТА!

ВИЖТЕ КАК ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА И ИЛЮЗИЯТА СЕ СЪЛЪСКВАТ!

Той се намръщи. Майка му беше ли обмислила изобщо подаръка си, как ще изглежда той и какво съобщение ще отпрати с него? Карнавалите с всичките им фокусници бяха на границата на откритата ерес. Дориан изсумтя. Може би неговото място бе в една от клетките.

Някой постави ръка на рамото му и принцът се завъртя, за да види усмивката на Каол.

— Знаех си, че ще те намеря тук.

Не бе изненадан ни най-малко, че Каол го е разпознал.

Дориан понечи да се усмихне, когато забеляза кой е с капитана. Селена стоеше до една от покритите клетки, заслушана в това, което бе скрито под черните кадифени завеси.

— Какво правите тук толкова рано? Откриването е чак довечера!
— Огромен мъжага близо до тях започна да забива дълги около половин метър шипове в замръзналата земя.

— Тя искаше да се разходи и... — Внезапно Каол изпсува.

Макар да не искаше, Дориан го последва към Селена. Капитанът на стражата рязко дръпна ръката ѝ от черната завеса.

— Може да си я изгубиш така — предупреди я той, а тя го изгледа кръвнишки.

След това се усмихна на Дориан толкова тънко, че изглеждаше по-скоро като потрепване на устните. Не я бе излъгал миналата нощ, като ѝ бе казал, че иска да види Нехемия. Бе искал обаче да види и нея — докато не се бе появила с идиотския кекс, който явно смяташе да си доизяде сама.

Не искаше да си представи как би го погледнала, ако узнаеше, че той може би — само може би, натърти си — има някаква магия в себе си.

Наблизо красивата русокоса жена седна на едно столче и започна да свири на лютня. Той знаеше, че мъжете — включително и стражите — не се тълпят около нея, само за да слушат музика.

Каол се размърда и Дориан осъзна, че не е продумал нищо. Селена скръсти ръце.

— Намери ли Нехемия вчера?

Той подозираше, че тя вече знае, но ѝ отговори.

— Не. Прибрах се в покоите си, след като те видях.

— Та — каза Селена, докато гледаше към карнавала, — наистина ли трябва да изчакаме брат ти, за да видим какво има в клетките? Изглежда, изпълнителите вече са готови да започват.

Това бе вярно. Много жонгльори и гълтачи на саби и на огън излязоха навън, докато акробатите балансираха върху невъзможни неща — облегалки на столове, стълбове, легла с пирони.

— Мисля, че това е само репетиция — каза Дориан, като се надяваше да е прав. Ако Холин разбереше, че са започнали без разрешението му... Дориан щеше да избяга от замъка, за да се измъкне от свадата.

— Хмм — каза Селена и навлезе по-навътре в пищния карнавал.

Каол наблюдаваше принца внимателно. В погледа му се четяха въпроси, на които Дориан нямаше намерение да отговаря — затова

последва Селена. Ако си тръгнеш сега, това щеше да е като поставяне на граница. Тримата стигнаха до последния и най-голям фургон в неравния полукръг от шатри и клетки.

— Заповядайте! Заповядайте! — извика една старица, прегърбена и сбръчкана от възрастта. Тя стоеше на площадка в края на стълбите. Корона от звезди украсяваше побелялата ѝ коса и макар смуглото ѝ лице да бе съсухрено, кафявите ѝ очи бяха необичайно живи. — Погледнете в огледалата ми и научете бъдещето! Нека видя дланта ви, за да ви го кажа лично! — Старицата посочи Селена с чепатия си бастун. — Искаш ли да узнаеш бъдещето си, момиче?

Дориан премигна два пъти, когато видя зъбите на старицата. Те бяха заострени като на риба и направени от метал. От... от желязо.

Селена се уви в зеленото си наметало, но продължи да се взира във вещицата.

Дориан бе чувал легендите за падналото Вещерско кралство, където кръвожадни вещици свалили мирната династия Крочан и унищожили страната така, че камък върху камък не останал. Петстотин години по-късно още се пееха песни за клана на Железните зъби, който единствен оцелял след жестоката война, завършила със смъртта на кралиците от Крочан. Последната владетелка обаче бе направила заклинание — докато флаговете на Железните зъби се воят, нито една земя да не ги приеме.

— Ела във фургона, миличка — измърка старицата на Селена. — Нека старата Баба Жълтонога ти разкрие бъдещето.

И наистина, под кафявата роба се появиха глезени с цвят на шафран^[1]. Лицето на Селена пребледня и Каол застана до нея. Въпреки начина, по който този жест накара Дориан да се почувства, той бе щастлив, че Каол го е направил.

Всичко това обаче беше измама. Старицата вероятно си бе поставила фалшиви железни зъби, бе обула жълти чорапи и се бе нарекла Баба Жълтонога, за да вземе парите на зрителите.

— Ти си вещица — каза Селена измъчено. Тя очевидно не смяташе, че това е измама. Лицето ѝ бе бледо като на мъртвец. Богове... нима наистина бе уплашена?

Баба Жълтонога се изсмя и се поклони. Гласът ѝ прозвуча като грачене на гарван.

— Последната родена вещица от Вещерското кралство.

За шок на Дориан, Селена направи крачка назад, приближи се до Каол и постави ръка на амулета, който винаги носеше.

— Сега вече искаш ли да видиш бъдещето си?

— Не — отвърна Селена, като почти се облегна на Каол.

— Тогава се махай от очите ми! Имам работа за вършене! Никога не съм имала толкова стиснати клиенти! — Баба Жълтонога изсумтя и вдигна глава, за да огледа околните. — Научете бъдещето си! Научете бъдещето си!

Каол направи крачка към нея, като постави ръка на мечата си.

— Не си ли малко груба към клиентите?

Вещицата се ухили, а зъбите ѝ заблестяха на следобедната светлина. Тя подуши капитана.

— И какво би искал мъж, около когото се носи уханието на Сребърното езеро, от невинна старица като мен?

Дориан усети как го полазват тръпки. Селена хвана ръката на Каол и се опита да го издърпа назад. Капитанът обаче отказа да помръдне.

— Не знам как точно лъжеш, бабо, но е по-добре да си държиш езика зад зъбите, да не вземеш да го изгубиш.

Баба Жълтонога облиза заострените си зъби и измърка.

— Ела и го вземи.

Очите на Каол блеснаха заплашително, но Селена бе толкова бледа, че Дориан я хвана за ръката, за да я отведе настрана.

— Хайде — каза той и бабичката се обърна към него. Ако наистина виждаше разни неща, това бе последното място, на което искаше да бъде. — Хайде, Каол! Да тръгваме!

Вещицата му се ухили, след което използва дълъг метален нокът, за да извади нещо от зъбите си.

— Бягайте от съдбата си! — подвижна Баба Жълтонога, докато се отдалечаваха. — Тя, така или иначе, ще ви намери!

* * *

— Трепериш.

— Не е вярно — изсъска Селена и избута ръката на Каол от своята. Бе достатъчно зле, че Дориан бе тук, но това, че и Каол бе

станал свидетел на срещата ѝ с Баба Жълтонога...

Тя помнеше всички истории — легендите, които ѝ бяха причинявали ужасни кошмари като малка, разказа на някогашен неин приятел за преживяното от него. Като се вземеше предвид, че той после я бе предал и едва не я бе убил, Селена се надяваше, че приказките му за вещиците с железни зъби са просто измислица. Но след като бе видяла тази жена...

Селена преглътна. След като бе видяла тази жена и бе усетила ужасната другост, която тя излъчваше, не ѝ бе никак трудно да повярва, че онази е способна да изяде човешко дете, докато от него не остане нищо освен бели кости.

Замръзнала до мозъка на костите си, тя последва Дориан, който се отдалечаваше от карнавала. Когато бе стояла пред онзи фургон, по някаква причина бе пожелала да влезе в него. Все едно вътре нещо я очакваше. А и онази корона от звезди на главата на вещицата...

И тогава амулетът ѝ бе натезал и се бе загреял, точно както когато бе видяла онзи човек пред библиотеката.

Ако изобщо някога се върнеше на карнавала, щеше да вземе Нехемия със себе си, та тя да провери дали Жълтонога е тази, за която се представя. Не ѝ пукаше какво има в клетките. Вече не. Интересуваше я само Жълтонога. Последва Дориан и Каол, без да чува нито дума от това, което ѝ говорят, докато накрая не пристигнаха в кралските конюшни и принцът не ги отведе вътре.

— Щях да ти го подаря на рождения ден — каза той на Каол, — но за какво ми е да чакам още два дни?

Дориан спря пред един жребец и Каол възкликна:

— Да не си полудял?

Дориан се ухили — изражение, което не бе виждала от толкова отдавна, че си спомни късните вечери, в които бяха играли, както и топлината на дъха му върху кожата си.

— Че защо? Заслужаваш си го.

Черният като нощта астрионски жребец се размърда в конюшнията си и ги погледна с древните си тъмни очи.

Каол отстъпи назад, вдигнал ръце.

— Но това е подарък за принц, не за...

— Глупости — изцъка Дориан. — Ще се обидя, ако не го приемеш.

— Не мога. — Каол погледна умопително към Селена, но тя сви рамене.

— Някога имах астерионска кобила — призна асасинът и двамата се опулиха. Селена отиде до конюшната и протегна ръка, като позволи на жребеца да я подуши. — Казваше се Касида. — Усмихна се при спомена и погали жребеца по влажния нос. — На диалекта в Червената пустиня това означава Пиецата вятъра. Изглеждаше като бурно море.

— Как си докопала астерианска кобила? Те струват дори повече от жребците — каза Дориан. Това бе първият нормален въпрос, който ѝ задаваше през последните няколко седмици.

Тя погледна през рамо и се усмихна дяволито.

— Откраднах я от господаря на Ксандрия.

Каол се ококори, а Дориан наклони глава настрани. Бе толкова комично, че тя започна да се смее.

— Истина е, кълна се в Уирда. Някой път ще ви разправя историята, но не сега.

Тя отстъпи назад и избута Каол към заграждението на коня, който изпръхтя към пръстите му. Животно и човек се загледаха един в друг.

Дориан все още наблюдаваше Селена намръщен, но когато тя го улови, че я зяпа, той се обърна към Каол.

— Рано ли е да попитам какво ще правиш на рождения си ден?

— Имаме планове — каза тя преди Каол да успее да отговори. Не искаше да звучи рязко, но... бе планирала тази нощ последните няколко седмици.

— Така ли? — погледна през рамо Каол.

Селена се усмихна злобно.

— Ами да. Не включват астерионски жребци, но...

— Дано се забавлявате — прекъсна ги Дориан и очите му блеснаха.

Каол отново се загледа в коня, докато Селена и Дориан се изправиха един срещу друг. Всичките му познати ѝ изражения си бяха отишли. И част от нея — тази част, която бе прекарала толкова нощи, загледана в това красиво лице — тъгуваше. Беше ѝ трудно да го гледа.

Тя ги остави в конюшните и им пожела набързо лека нощ, като поздрави Каол за подаръка. Не посмя да погледне към карнавала,

където шумът от тълпата подсказваше, че Холин се е появил да види подаръците си. Вместо това изтича по стълбите към топлината на покоите си, като се опита да прогони спомена за железните зъби на вещицата, за начина, по който ѝ бе подвикнала тези думи за съдбата, за приликата между тях и казаното ѝ от Морт в нощта на затъмнението...

Може би беше интуиция, а може би Селена просто бе жалък човек, който не иска да послуша съвета на приятел — но искаше да се върне в гробницата. Сама. Може би Нехемия грешеше, че амулетът няма значение. А и бе уморена от това да чака приятелката си, за да проучи загадката за окото.

Щеше да се върне само веднъж и да не казва на Нехемия. Понеже дупката в стената бе оформена като око, чийто ирис е премахнат, така че да побере точно амулета, който тя носеше на врата си.

[1] Шафран — подправка, получавана от цветовете на шафрановия минзухар. Придава златистожълт цвят на храната. — Бел.ред. ↑

— Морт — каза Селена и черепът отвори едното си око.

— Много е грубо да будиш някого, докато спи — каза той сънен.

— По-добре ли щеше да ти е, ако бях потропала по лицето ти?

Той я погледна накриво.

— Трябва да разбере нещо — повдигна тя амулета. — Тази огърлица... наистина ли има сила?

— Естествено.

— Но тя е на хиляди години?

— И какво от това? — прозя се Морт. — Тя е вълшебна. Вълшебствата не стареят като останалите неща.

— Но какво всъщност прави?

— Ами пази те, както ти каза Елена. От уроки, макар че ти правиш всичко по силите си, за да си навлечеш сама белята.

Селена отвори вратата.

— Мисля, че знам какво прави.

Може би бе съвпадение, но гатанката бе прецизно подготвена. Може би Дейвис бе търсил същото нещо, което Елена искаше да открие — източника на силите на краля. Това можеше да е първата стъпка към разкриването му.

— Сигурно грешиш — каза Морт, докато го подминаваше. — Само казвам.

Но тя не го послуша. Отиде до кухото око на стената и се изправи на пръсти, за да погледне през него. Стената от другата страна бе все така празна. Селена свали огърлицата, внимателно повдигна амулета към окото и...

Той пасна. Горедолу. Дъхът ѝ секна. Селена се повдигна към дупката и надникна през мъничката златна рамка. И...

Нищо. Стената не се промени. Не изплува гигантски Знак на Уирда. Тя обърна окото, но получи същия резултат. Опита и от двете страни, наопаки, под ъгъл... И нищо. Все същата тъпа бяла стена, осветена от лунната светлина, процеждаща се от някакъв процепа отгоре.

Тя притисна камъка и потърси някаква врата или подвижен панел.

— Но това е Окоето на Елена! Само през окоето може да се види истината! За какво друго око може да става дума?

— Извади своето и провери — обади се Морт от вратата.

— Защо не работи? Заклинание ли трябва да изрека?

Тя погледна към саркофага на кралицата. Може би магията се разкриваше с древни думи, които се криеха под носа ѝ. Не ставаше ли така винаги? Тя намести обратно амулета в камъка.

— Ах! — извика тя в нощния въздух, като рецитираше думите, издълбани на гроба на Елена. — Времената на Разлома!

Нищо не се случи.

Морт се изсмя. Тя взе амулета от стената.

— Мразя това! Мразя тази тъпа гробница, тъпите загадки и мистерии!

Добре. Хубаво. Нехемия беше права. Амулетът не водеше доникъде. А тя бе ужасна приятелка, която не я слушаше и ѝ нямаше доверие.

— Нали ти казах, че няма да стане?

— Как тогава да стане? Тази гатанка се отнася за нещо в гробницата, което е зад стената, нали?

— Да, но още не си задала правилния въпрос.

— Зададох ти десетки въпроси! И ти не отговори на нито един от тях!

— Ела друг път — започна той, но Селена вече се катереше нагоре по стълбите.

* * *

Селена стоеше на ръба на една клисура, а студеният северен вятър рошеше косата ѝ. Бе сънувала това и преди. Винаги на това място, винаги през тази нощ в годината.

Зад нея се разстиляше камениста пустош, а пред очите ѝ зееше огромна пропаст. Оттатък имаше мрачен лес, в който кипеше живот.

На обраслия с трева рѣб от другата страна на пропастта стоеше бял елен, който я наблюдаваше с древните си очи. Огромните му рога сияеха на лунната светлина и го покриваха със сребрист блясък, точно както си го спомняше. В нощ, студена като тази, го бе видяла през решетките на затворническия фургон, водещ я към Ендовиер. Проблясък на един свят, преди да бъде изгорен до пепел.

Двамата се наблюдаваха един друг в тишина.

Тя направи половин крачка към рѣба, но се спря, когато няколко камъчета се свлякоха надолу по склона. Мракът на клисурата нямаше край. Нито пък начало. Сякаш тъмнината дишаше и пулсираше с шепота на заглъхнали спомени и забравени лица. На Селена понякога ѝ се струваше, че мракът отвърща на погледа ѝ — и лицето му е нейното собствено.

Можеше да се закълне, че чува някъде под мрака ромона на полузамръзнала река, прииждаща от топящите се снегове на Планините на Еленовите рога. Блясък на мълния и звук от копита по меката земя. Селена погледна нагоре. Еленът бе дошъл по-близо и бе навел глава, сякаш я канеше да се присъедини към него.

Но клисурата само стана още по-широка, като пастта на огромен звяр, който иска да погълне света.

Селена не я прекоси, а еленът се обърна назад и си тръгна. Стъпките му заглъгнаха и той изчезна в плетеницата на вечната дъбрава.

* * *

Селена се събуди в мрака. От огъня в камината бе останала само жарава, а луната бе изгряла.

Огледа тавана и леките сенки, хвърлени от светлините на града. Винаги сънуваше един и същи сън, винаги тази нощ. Все едно можеше да забрави деня, в който всичко, което бе обичала, ѝ бе отнето, а тя се бе събудила обляна с чужда кръв.

Стана от леглото, а Лапичка скочи подире ѝ. Направи няколко крачки, след което застана в центъра на стаята и се загледа в мрака, все едно безкрайната клисура все още я зовеше. Лапичка потърка муцуна в краката ѝ, а Селена се наведе, за да погали кученцето по главата.

За миг останаха неподвижни, загледани в безкрайната чернота. Селена излезе от замъка много преди настъпването на зората.

* * *

Когато Селена не отиде призори в казармите при Каол, той я изчака десет минути, преди да нахлуе в покоите ѝ. Това, че не ѝ се излизаше в студа, не бе добро извинение да прекрати тренировките си. А и му бе особено интересно да научи как е отмъкнала астерионската кобила от господаря на Ксандрия. Той поклати глава и се усмихна при мисълта. Само Селена би дръзнала да стори подобно нещо.

Усмивката му угасна, когато стигна покоите ѝ и завари Нехемия на малката масичка във фоайето, с чаша горещ чай пред себе си. Пред принцесата имаше купчина с книги и когато той влезе, тя вдигна очи от една от тях. Каол се поклони, а тя каза само:

— Не е тук.

Вратата към спалнята на Селена бе широко отворена и разкриваше, че леглото ѝ е празно и вече оправено.

— Къде е тогава?

Погледът на Нехемия омекна и тя взе една бележка, която стоеше поставена между книгите.

— Взела си е почивен ден — каза тя и прочете бележката, преди да я остави долу. — Предполагам, че е толкова далеч от града, колкото би ѝ позволил половин ден езда.

— Защо?

Нехемия се усмихна тъжно.

— Защото днес се навършват десет години от смъртта на родителите ѝ.

Той си спомни писъците ѝ по време на дуела с Каин, когато съперникът ѝ ѝ бе припомнил жестокото убийство на нейните родители и как се бе събудила обляна в кръвта им. Никога не му бе разказала нищо повече, а той така и не посмя да я разпита. Знаеше само, че е била малка, но не бе осъзнал, че е била на осем. Само на осем.

Преди десет години Терасен се бе разбунтувал, а всеки, дръзнал да оспори властта на Адарлан, биваше посечен. Цели семейства бяха измъкнати от домовете им и избити. Стомахът му се сви. Какви ли ужаси бе видяла в онзи ден...

Каол потърка лицето си с ръка.

— Спомена ли родителите си в писмото?

Може би вътре имаше някаква информация, с която да разбере по-добре с каква жена ще си има работа, когато тя се върне. Какви спомени я измъчват.

— Не — отвърна Нехемия. — Не е казвала и на мен. Но аз знам.

Тя го наблюдаваше внимателно, с предпазливост, която той не пропусна да забележи. Какви ли тайни пазеше от приятелката си? Какво таеше в себе си, щом кралят бе наредил да я наблюдават? Фактът, че не знаеше какви са подозренията на владетеля, го вбесяваше. Имаше и още един въпрос — кой заплашваше живота на принцесата?

Бе увеличил охраната ѝ, но засега нямаше и следа от някой, който да иска да я нарани.

— Откъде знаеш за родителите ѝ? — попита той.

— Някои неща чуваш с ушите. Други разбираш със сърцето.

Той отвърна очи от пронизващия ѝ поглед.

— Кога ще се върне?

Нехемия се върна към книгата пред себе си. Изглеждаше пълна със странни символи — смътно познати знаци, които си спомняше отнякъде.

— Казва, че няма да се върне до вечерта. Бих предположила, че не иска да прекара деня в града и особено в замъка.

Това бе домът на войниците, които вероятно бяха убили родителите ѝ.

Каол тича сам тази сутрин. Толкова дълго, че дори костите в тялото му се умориха.

* * *

В мъгливите хълмове над Рифтхолд Селена тичаше между дърветата в малката гора — едно петънце в тъмнината. Не бе спирала, откакто бе станала преди пукването на зората, като бе позволила на Лапичка да я последва. Днес дори гората изглеждаше притихнала.

Това бе добре. Днес не бе ден на живота. Днес бе ден на виещия вятър между дърветата, на ромона на полузамръзналата река, на хрущането на снега под краката ѝ.

На този ден през миналата година бе знаела какво трябва да направи, когато времето настъпи — бе виждала всяка стъпка с кристална яснота. Бе обяснила на Дориан и Каол, че на този ден се е пречупила в солните мини на Ендовиер, но това бе лъжа. Да се пречупи бе човешко. Нямаше нищо общо със студената безнадеждна ярост, която я бе обхванала и бе угасила всяко друго чувство, щом се събуди след съня за елена и клисурата.

Намери голяма скала между възвишенията и падините и седна на ледената ѝ повърхност. Скоро Лапичка се разположи до нея. Селена погледна към неподвижната гора, прегърна кучето и си спомни деня, в който бе отприщила яростта си към Ендовиер.

* * *

Селена издиша през оголените си зъби, докато изтръгваше кирката от стомаха на пазача. Кръв потече от устата на мъжа, който притисна корема си, докато се обръщаше към робите за помощ. Но един поглед от безумните очи на Селена им подсказа, че е минала отвъд границата и никой от тях не посмя да мръдне.

Тя се усмихна на пазача и заби кирката си в лицето му. Кръвта му изпръска краката ѝ.

Робите останаха далеч от нея и когато стовари кирката си върху оковите, които я свързваха с тях. Не им предложи да ги освободи и те не я помолиха. Знаеха, че ще е безполезно.

Жената в края на веригата лежеше в безсъзнание. Кръв течеше от гърба ѝ, разкъсан от обкования с желязо бич на мъртвия пазач. До утре щеше да е мъртва, ако не се погрижеше за раните ѝ. Дори и да го направиха, инфекцията вероятно щеше да я довърши. Такъв бе животът в Ендовиер.

Селена обърна гръб на жената. Имаше работа, а четиримата пазачи трябваше да си платят, преди всичко да приключи.

Тя тръгна наперено през минната шахта, а кирката се поклащаше в ръката ѝ. Двамата стражи в края на тунела умряха още преди да разберат какво става. Кръвта се просмука в дрехите и в голите ѝ ръце и Селена я обърса от лицето си, докато навлизаше в залата, в която работеха четиримата надзиратели.

Тя бе запомнила лицата и всичките им отличителни белези, когато завлякоха младата жена от Ейлве зад сградата, за да се възползват от нея и после да прережат гърлото ѝ от ухо до ухо.

Селена можеше да вземе мечовете от падналите стражи, но за тези четиримата бе необходима кирка. Искеше да разберат какво представлява Ендовиер.

Стигна входа на техния участък в мините. Първите двама умряха, когато с две замахвания заби кирката в шиите им. Робите запищяха и опряха гърбове в стената, докато тя минаваше покрай тях.

Когато стигна другите двама надзиратели, тя ги остави да я видят и да изтеглят мечовете си. Знаеше, че не оръжсието в ръцете ѝ ги паникьосва, а погледът ѝ — очи, които им казваха, че остригването и боят с камшик не я бяха пречупили, че нарочно ги бе оставила да си мислят това, да забравят, че сред тях е Асасинът на Адарлан.

Тя обаче не бе забравила нито секунда от болката, нито това, което бяха сторили на останалите — като младата жена от Ейлве, която умря с молитва на уста, молитва към богове, които така и не ѝ помогнаха.

Умряха твърде бързо, но Селена имаше още една задача, преди да посрещне края си. Тя излезе в главния тунел, който водеше навън от мините. Глупавите стражи се опитаха да я спрат, но тя мина през тях с няколко удара на кирката. Двама се сринаха веднага и тя взе мечовете им.

Робите не я поздравиха, когато мъчителите им рухнаха. Гледаха потънали в тишина, с разбиране. Знаеха, че тя не се опитва да избяга.

Светлината навън я накара да премигне, но тя бе готова. Това, че очите ѝ трябваше да свикнат със слънцето, бе най-голямото неудобство. Затова бе изчакала по-бледата светлина на следобед. Здрачът щеше да е най-подходящ, но по това време имаше прекалено много стражи и прекалено много роби можеха да се окажат в центъра на схватката и да пострадат. Последният час дневна светлина, когато топлото слънце подканяше мнозина към дрямка, бе времето, в което пазачите са най-отпуснати — точно преди вечерната проверка.

Тримата на входа на мините не знаеха какво става долу. В Ендовиер винаги някой крещеше някъде. Всички звучаха еднакво, когато умират. И тримата пазачи изкрещяха съвсем като останалите, които губеха живота си всеки ден в мините.

Тогава Селена побягна към смъртта, която я зовеше, към каменната стена, която се издигаше в другия край на лагера. Стрели профучаха във въздуха и тя се затича на зигзаг. Нямаше да я убият, такива бяха заповедите на краля. Но можеше да пуснат стрела през рамото или крака ѝ.

Тя обаче щеше да ги накара да преосмислят заповедите си, като ги удавеше в море от кръв. Докато касапницата станеше твърде голяма, за да я пренебрегнат.

Отвсякъде се появиха още стражи, но мечовете ѝ се превърнаха в остриета на гнева и ги покосиха. Над Ендовиер настъпи тишина.

Тя бе получила рана в крака — дълбока, но не достатъчно, че да пререже сухожилията. Продължаваха да искат от нея да е способна да работи. Но тя нямаше да им работи повече — никога. Когато труповете станеха твърде много, нямаше да имат друг избор, освен да пуснат стрела в гърлото ѝ.

Тогава приближи портата. Стрелите спряха.

Тя се разсмя, когато се оказа обградена от четиридесет стражи, и се разсмя още повече, когато им наредиха да донесат окови.

Продължи да се смее и когато нападна за последно, в отчаян опит да докосне стената. Още четирима рухнаха под остриетата ѝ.

Не спря да се смее дори когато светът притъмня, а пръстите ѝ докоснаха каменистата почва — на сантиметър от стената.

** * **

Каол стана от мястото си до масата във фойето, когато вратата тихо се отвори. Коридорът навън бе тъмен, светлините бяха угаснали. По-голямата част от обитателите на замъка вече спяха в леглата си. Преди известно време той чу как часовникът отброява полунощ, но знаеше, че не умората е причината раменете на Селена да са увиснали. Очите ѝ бяха почервенели, лицето ѝ изглеждаше изпито, а устните ѝ — безцветни.

Лапичка се спусна към него, размахала опашка, и го облиза няколко пъти, преди Селена да я отпрати с махване на ръката към спалнята, за да ги остави сами.

Погледна го бегло. Тюркоазено златните ѝ очи бяха уморени и безумни. Мина безмълвно покрай него на път към спалнята си, сваляйки наметалото си.

Той я последва, без да продума, защото не бе прочел предупреждение на лицето ѝ — само тъга, която подсказваше, че в момента няма да се трогне дори и ако намери самия крал на Адарлан в покоите си.

Съблече палтото си, а после и ботушите, след което ги остави на първото място, което намери. Той отклони поглед, когато тя разкопча туниката си и влезе в гардеробната. Миг по-късно излезе по нощница, която бе далеч по-скромна от обичайните дантели, които носеше. Лапичка вече се бе наместила на леглото и се отпусна на възглавниците.

Каол преглътна. Трябваше да я остави на мира, а не да я чака тук. Ако тя искаше от него да е тук, щеше да му го напише в бележката.

Селена спря пред помръкналата камина, разпали жаравата с ръжена, преди да хвърли още две цепеници вътре. След това се загледа в огъня. Все още бе с гръб към него, когато заговори.

— Ако се мъчиш да кажеш нещо, недей. Няма нищо за казване или за правене.

— Позволи ми тогава да ти правя компания.

Явно не я интересуваше колко знае за станалото и откъде.

— Не искам компания.

— Какво искаме и от какво се нуждаем са две различни неща.

Нехемия трябваше да е тук, а не той. Тя също бе дете на поробено кралство. Но той не искаше Нехемия да е тази, към която Селена се обръща за помощ. И въпреки верността към краля, не можеше да я остави. Не и днес.

— Значи ще стоиш тук цяла нощ? — Тя погледна към дивана между тях.

— Спал съм и на по-лоши места.

— Мисля, че моят опит с лошите места е далеч по-богат.

Стомахът му отново се сви. След това обаче тя вдигна очи към отворената врата на спалнята, видя масата във фойето и вдигна вежди...

— Това да не е... шоколадова торта?

— Реших, че би имала нужда да хапнеш.

— Имам нужда, а? Или просто искам?

Тя се усмихна леко и той едва не въздъхна от облекчение.

— В твоя случай мисля, че направо си имаш нужда от шоколад.

Тя пресече пространството от камината, спря на ръка разстояние от него и го погледна. Лицето ѝ възвърна част от цвета си.

Трябваше да отстъпи, да увеличи разстоянието между тях. Вместо това установи, че се протяга към нея. Едната му ръка се уви около кръста ѝ, а другата се зарови в косата ѝ, докато я притисна плътно към себе си. Собственото му сърце заби така силно, че чувстваше тътена му в цялото си тяло. След секунда ръцете ѝ го прегърнаха, а пръстите ѝ зашаваха по гърба му така, че той осъзна колко близо са един до друг.

Потисна това чувство, дори когато кадифеният допир на косата ѝ под пръстите му го накара да иска да зарови лице в нея, да вдиша от аромата ѝ на мъгла и нощ, да потърка нос във врата ѝ. Имаше и други

начини да я успокои, не само с думи, и ако тя имаше нужда от това... Но той потисна и тази мисъл и едва не се задави.

Пръстите ѝ се спуснаха надолу по врата му и преминаха по мускулите му все едно го притежават. Ако продължеше да го докосва така, той щеше да изгуби всякакъв самоконтрол.

И тогава тя се отдръпна назад, за да го погледне, но толкова близо, че дъхът им да се смеси. Той се усети, че измерва разстоянието между устните им, а очите му се насочиха към нейните. Ръката, която бе заровил в косата ѝ, се размърда.

Желанието го покори и изгори всяка защита, която бе изградил, заличи всички граници, които се бе убедил да спазва.

И след това тя проговори, толкова тихо, че прозвуча като шепот:

— Не знам дали да се срамувам от това, че те желая в този ден, или да съм благодарна, че случилото се преди ме доведе до теб.

Бе толкова изненадан от думите, че я пусна и отстъпи назад. Той имаше прегради за преодоляване, но същото важеше и за нея. И може би бяха повече, отколкото бе подозирал.

Не знаеше какво да ѝ отговори, но тя не му даде шанс да намери правилните думи. Вместо това отиде до шоколадовата торта, седна на стола пред нея и я нападна.

Тишината на библиотеката обви Дориан като тежка завивка. Бе нарушавана само от прелистването на страниците, докато той четеше пространните родословни дървета, документи и история на семейството си. Не можеше да е единствен. Ако наистина притежаваше магия, дали същото не важеше и за Холин? При него се бе проявила чак сега, което означаваше, че при брат му може би щеше да се покаже след още девет години. Надяваше се дотогава да е научил как да я потиска, за да му предаде това знание. Не бе привързан към него, но не искаше момчето да загине — особено по начина, по който баща им щеше да ги умъртви, ако разбере какво живее в кръвта им. Обезглавяване, насичане и ритуално изгаряне.

Пълно унищожение.

Нищо чудно, че елфите и феите бяха напуснали континента. Те бяха могъщи и мъдри, но Адарлан имаше военно превъзходство и оглупял народ, който бе готов на всичко поради глада и мизерията, които измъчваха кралството от десетилетия. Не само армиите бяха накарали елфите да избягат — същото сториха и хората, живели в обтегнати отношения с тях, както и смъртните, които владееха магията от поколения. Как щяха да реагират тези хора, ако узнаеха, че престолонаследникът е обременен със същото проклятие?

Дориан прокара пръст по фамилната линия на майка си. Тя бе осеяна с хавилиардовци. През последните няколко века двата рода се преплитаха и бяха дали на света не един и двама крале. Но той бе прекарал вече три часа на това място, а в никоя от старите книги не бе срещнал и споменаване на магьосници. Сушата бе продължила цели векове. Чрез бракове няколко човека с дарбата се бяха включили в кръвната линия, но децата им не разполагаха с никаква сила, независимо какви са били уменията на родителите им. Дали това бе просто съвпадение? Или такава бе волята на боговете?

Принцът затвори книгата и я върна на рафта. Протегна се към секцията от задната стена, в която бяха родословията, и извади най-

старата книга, която успя да намери. Регистрите в нея стигаха чак до основаването на Адарлан.

На върха на родословното дърво бе Гавин Хавилиард, смъртният принц, който бе отвел своята бойна задруга в недрата на планините Рун, за да се изправи срещу Мрачния владетел Ераван. Битката била дълга и жестока и накрая само една трета от хората на Гавин се измъкнали живи от пещерите. Самият той излязъл от войната с невеста — принцеса Елена, дъщерята на краля на елфите Бранън, първи владетел на Терасен. Самата тя била полуелфа. Бранън дал днешната територия на Адарлан на Гавин като сватбен подарък и награда за жертвите, направени от принца и принцесата по време на войната. Оттогава досега кръвта на елф не се бе смесвала повторно с тази на Хавилиард. Дориан последва дървото надолу и надолу. Видя само имената на отдавна забравени семейства, чиито земи вече имаха съвсем различни имена.

Въздъхна, остави книгата настрана и разгледа рафта. Ако Елена наистина беше завещала магията си на неговия род, тогава отговорите сигурно можеха да се намерят тук.

Бе изненадан, че откри книгата тук, при положение че преди десет години баща му бе унищожил този аристократичен род. Но ето я — историята на рода Галантиус, започваща от самия крал на елфите. Дориан прелисти страниците и повдигна вежди. Бе знаел, че родът е благословен с магия, но това...

Това бе могъщество. Толкова силна бе кръвта на господарите на Терасен, че останалите кралства бяха живели в постоянен ужас кога ще пожелаят земите им.

Но те никога не го бяха направили.

Имаха дарбата, но никога не преминаха границите си — дори когато войната бе на прага им. Когато чуждите владетели ги заплашваха, отговорът бе бърз и безпощаден. Ала винаги единствено пазеха от границите си. Пазеха мира.

„Както трябваше да прави и баща ми.“

Въпреки цялата си сила, родът Галантиус бе загинал заедно с благородните си владетели. В книгата, която държеше, никой не си бе направил труда да отбележи домовете, които баща му бе ликвидирал, нито пък оцелелите, изпратени в изгнание. Без да има знанието и

волята да направи това сам, Дориан затвори книгата, изкривил лице при спомена за имената, които бе видял. Що за трон щеше да наследя?

Ако наследницата на Терасен Елин Галантиус бе оживяла, дали щеше да стане приятелка, съюзничка? Дали нямаше да го оженят за нея?

Бе я виждал много отдавна, в дните преди кралството ѝ да стане на пепел. Споменът бе смътен, но тя бе пакостливо момиче — и бе настроила грубоватия си братовчед срещу Дориан, задето бе полял роклята ѝ с чай. Дориан потърка врата си. Разбира се, съдбата бе отредила братовчед ѝ да стане генерал Едион Ашивер, най-свирепият воин на севера и верен генерал на своя баща. Дориан бе виждал Едион няколко пъти през годините и след всяка среща с надменния млад пълководец бе оставал с впечатлението, че Едион иска да го убие. Не без причина.

Дориан потръпна, остави книгата и се вторачи в рафта, все едно той щеше да отговори на въпросите му. Но принцът вече знаеше, че няма да намери нищо.

„Когато моментът настъпи, ще ти помогна...“

Дали Нехемия не знаеше какво има в него? Тя се бе държала странно в деня на дуела на Селена и Каин — бе рисувала символи във въздуха, а след това бе припаднала. А после той бе видял знака, пламнал на челото на Селена...

Някъде из библиотеката отекна часовник и Дориан погледна към коридора. Време беше да върви. Бе рожденият ден на Каол и трябваше най-малкото да поздрави приятеля си, преди Селена да го отмъкне. Разбира се, не го бяха поканили, а и Каол не бе показал с нищо, че Дориан е добре дошъл. Какво ли бе замислила?

Температурата в библиотеката спадна. Отнякъде появя ледено течение.

Не го интересуваше. Бе искрен, когато се закле пред Нехемия, че е приключил със Селена. Може би трябваше да каже на Каол, че е свободен да я ухажда. Никога не бе била негова. Дори не бе намеквала подобно нещо.

Можеше да я забрави. Трябваше да я забрави. Да я остави. Да я пусне. Да...

Внезапно от рафтовете се разхвърчаха книги, десетки от тях се понесоха в полет и се заблъскаха в него, докато той отстъпваше назад

към коридора. Дориан закри лицето си, а когато звукът от кожа и хартия заглъхна, вдигна очи към каменната стена пред себе си и зяпна.

Половината книги от рафтовете ги бяха напуснали и лежаха пръснати наоколо, разхвърляни от невидима сила.

Той се спусна към тях и започна да ги връща обратно по местата им, макар и в произволен ред. Работеше максимално бързо с надеждата да приключи преди някой от кралските библиотекари да дойде да провери какъв е този шум. Отне му няколко минути, докато свърши. Сърцето му заби толкова силно, че се уплаши да не му стане лошо.

Ръцете му се разтрепериха, и то не само от страх. В него имаше някаква сила, която настояваше да бъде отприщена, да ѝ бъде позволено да го обсеби...

Дориан сложи последната книга на рафта и избяга.

Не можеше да каже на никого. Не биваше да се доверява никому.

Когато стигна главната зала на библиотеката, забави ход и се престори, че се разхожда отпуснат. Дори успя да се усмихне на стария сбръчкан библиотекар, който му се поклони на минаване. Дориан му махна, преди да излезе през високите дъбови врати.

Не можеше да се довери никому.

Но вещицата на карнавала не го разпозна като принц. Вярно, дарбата не я бе излъгала при разговора ѝ с Каол. Беше рисковано, ала Баба Жълтонога може би имаше отговори на въпросите му.

* * *

Селена не беше нервна. Все пак нямаше нищо — абсолютно нищо, — от което да се притеснява. Това бе просто една вечеря. Вечеря, която бе подготвяла седмици наред, във всеки свободен миг, през който не шпионираше онези хора в Рифтхолд. Вечеря, на която щеше да бъде сама. С Каол. А след миналата нощ...

Пое си дълбоко въздух, докато се оглеждаше в огледалото за последно, и с изненада установи, че трепери. Роклята ѝ бе бледосиня и украсена с кристали, които я караха да прилича на блещукаща морска повърхност. Може би бе малко прекалено, но бе казала на Каол да се облече добре. Надяваше се той да си сложи нещо прилично, така че да не се чувства не на място.

Тя изсумтя. Богове, бе нервна, което бе пълна глупост. Какво толкова? Ставаше дума за една вечеря. Лапичка щеше да прекара нощта с Нехемия и... и ако не тръгнеше веднага, Селена щеше да закъснее.

Отказа да си позволи да нервничи и секунда повече. Взе хермелиновото палто от мястото, на което Филипа го бе оставила — на дивана в центъра на гардеробната.

Когато стигна коридора, Каол вече я чакаше на вратата. Дори от това разстояние виждаше, че очите му не я изпускаха, докато прекосяваше стълбите. Не бе изненадана, че е облечен в черно. Поне не бе в униформа. Туниката и панталоните му изглеждаха майсторски ушити. Дори като че ли бе сресал късата си коса.

Той наблюдаваше всяка нейна стъпка с неразгадаемото си изражение. Когато най-после спря пред него, леденият вятър от отворената врата лъхна лицето ѝ. Не бе тичала тази сутрин, а той не бе дошъл да я измъкне навън.

— Честит рожден ден! — каза тя, преди Каол да успее да възрази срещу дрехите ѝ.

Той вдигна поглед към лицето ѝ, след което се усмихна леко и неразгадаемото изражение изчезна.

— Искам ли въобще да знам накъде ме водиш?

Тя му се ухили и нервите ѝ се успокоиха.

— Някъде, където не е редно да видят един капитан на стражата. — Тя кимна с глава към каляската, която ги очакваше пред вратите на замъка. За кочияша и лакеите бе добре, че са пристигнали навреме. Бе заплашила, че ще ги одере живи, ако закъснеят. — Ще тръгваме ли?

Докато пътуваха из града, седнали един срещу друг в каляската, си говориха за всичко, освен за миналата нощ — за карнавала, за Лапичка, за врявата, която Холин вдигаше всеки ден. Дори започнаха да спорят дали пролетта ще настъпи скоро, или не. Когато стигнаха сградата — стара аптека — Каол вдигна вежди.

— Само чакай — каза Селена и го въведе в добре осветения магазин.

Собствениците им се усмихнаха и ги поведоха нагоре по тясно каменно стълбище. Каол не каза нищо, докато се катереха все по-нагоре и нагоре. Минаха втория етаж, после третия и накрая стигнаха

преддверието на последния етаж. Бе толкова тясно, че Каол настъпа полите ѝ. Тя обаче се обърна към него с усмивка.

— Не е астрионски жребец, но...

След което отвори вратата и пристъпи настрани, така че той да може да влезе.

Каол го направи, без да продума.

Бе прекарала цели часове в подреждането на всичко. На дневна светлина бе изглеждало мило, но сега...

Бе точно каквото си го бе представяла.

Покривът на аптеката представляваше закрыта градина, пълна с цветя и растения в саксии, а също и с плодни дръвчета, украсени с малки блещукащи светлинки. Въздухът бе топъл и сладък, а до прозорците, гледащи към река Ейвъри, имаше малка маса за двама.

Каол огледа стаята и се завъртя.

— Това е градината на елфата от песента на Рена Голдсмит — каза тихо той. Златните му очи светнаха.

— Знам, че не е нещо особено... — преглътна тя.

— Никой не е правил такова нещо за мен — поклати глава той, оглеждайки градината. — Никога.

— Това е само една вечеря — каза тя, почеса се по врата и отиде до масата, понеже поривът да е до него бе така силен, че имаше нужда от нещо, което да ги разделя.

Той я последва и миг по-късно двама слуги се появиха със столове. Селена се усмихна леко, когато ръката на Каол се стрелна към меча, но той се усети, че не са попаднали в засада, погледна я гузно и седна.

Слугите им сипаха две чаши пенливо вино, а след това сервираха храната, която бяха приготвяли цял ден в кухнята на аптеката. Бе успяла да наеме за тази вечер готвачката от „Уилоус“ — за такава сума, че се изкуши да пререже гърлото на жената. Но пък си струваше парите.

Селена надигна чашата с вино.

— Наздраве! — каза тя. Бе си приготвила малка реч, но сега, след като бяха пристигнали тук и очите му светеха така, и след като я бе погледнал по начина, по който и онази вечер... всички думи се бяха изпарили от ума ѝ.

Каол отпи от виното.

— Преди да забравя да го кажа, искам да ти благодаря. Това е...
— Той отново огледа блестящата зимна градина, а също и реката отвъд стъклените стени. — Това е... — Отново поклати глава, остави чашата си и Селена видя блясък в очите му, който накара сърцето ѝ да се свие. Той премигна и я погледна отново с усмивка. — Никой не е отбелязвал рождения ми ден с тържество, откакто бях малко дете.

— Чак пък тържество... — каза тя, докато се бореше с напрежението в сърцето си.

— Спри да го омаловажаваш. Това е най-хубавият подарък, който съм получавал от години.

Тя скръсти ръце и се облегна назад на стола, когато слугите пристигнаха с първото ястие — супа с варено месо от глиган.

— Дориан ти подари астрионски жребец.

Каол вдигна вежди към супата.

— Дориан обаче не знае любимата ми супа, нали? — След което погледна Селена и тя прехапа устни. — Откога ме следиш?

Тя се съсредоточи в супата.

— Не се ласкай толкова. Изкопчих информацията от готвача на замъка.

— Може и да си Асасинът на Адарлан — отвърна Каол, — но не си способна да изкопчиш нищо от Мегра. Ако беше опитала, щеше да стоиш пред мен с две насинени очи и счупен нос.

Тя се усмихна и хапна от вареното.

— Може да се имаш за загадъчен и мистериозен, капитане, но веднъж разбере ли човек къде да гледа, е лесно да те разчете. Всеки път, когато получехме глиганско, не успявах да хапна и лъжица, преди ти да изядеш цялата тенджерка.

Той отметна глава назад и се разсмя. Звукът я загрея цялата.

— А аз си мислех, че умело съм прикрил слабостите си.

— Само изчакай следващите ястия — усмихна се лукаво тя.

* * *

След като изядоха и последното парче от шоколадовата торта с лешници, пресушиха и последната бутилка пенливо вино, а слугите почистиха всичко и се сбогуваха, Селена се озова на малкия балкон в

далечния край на покрива. Летните растения бяха погребани от плътна снежна покривка. Тя придърпа наметалото около себе си, взряна в далечната точка, където Ейвъри срещаше океана, а Каол бе застанал зад нея, облегнат на железните перила.

— Усецам мириса на пролетта във въздуха — каза той, когато ги лъхна слаб ветреца.

— Слава на боговете. Ако пак завали сняг, ще полудея.

Светлините на закритата градина осветяваха лицето му. Бе искала вечерята да е приятна изненада — начин, по който да покаже колко важен е той за нея... но реакцията му? Кога ли за последно се бе чувствал обичан? Освен онова момиче, което се бе отнесло с него ужасно, го имаше и проблема със семейството, отказало се от него само защото бе пожелал да бъде страж. А бяха твърде горделиви, за да приемат син, който служи на короната.

Имаха ли представа неговите родители, че в цялото кралство нямаше по-свестен и благороден човек от него? Че момчето, което бяха изхвърлили от живота си, се бе превърнало в мъжа, който всеки крал или кралица биха искали да имат за свой приближен? Не бе вярвала, че такива хора съществуват. Не и след смъртта на Сам. Не и след всичко, случило се оттогава.

Кралят бе заповядал да убият Каол, ако тя не се подчиняваше на заповедите му. Като се замислеше на каква опасност го подлага сега и колко много искаше да спечели — не само за себе си, а и за двама им...

— Трябва да ти кажа нещо — каза тихо тя. Кръвта нахлу в ушите й, особено когато той се обърна към нея усмихнат. — Преди да ти кажа, трябва да ми обещаеш, че няма да се ядосаш.

Усмивката му угасна.

— Защо ли имам лошо предчувствие за това...

— Само ми обещавай.

Тя се хвана за перилата, а студеният метал почти изгори ръцете й. Той я погледна внимателно, след което кимна.

— Ще опитам.

И това беше достатъчно. Като истинска страхливка тя се извърна от него и се загледа в далечния океан.

— Не съм убила никого от хората, които кралят ми заповяда да ликвидирам. — Мълчание. Не посмя дори да го погледне. — Фалшифицирах смъртта им и ги измъкнах от домовете им. Предлагах

им да избягат или да умрат, а след това намирах трупове от моргите. Единственият човек, когото съм убила досега, е Дейвис, а той дори не бе официална мишена. В края на месеца, след като Арчър уреди делата си, ще инсценирам и неговата смърт, а той ще отплава със следващия кораб от Рифтхолд.

Сърцето ѝ бе свито толкова, че я заболя, когато го погледна.

Лицето на Каол бе пребледняло като платно. Той отстъпи назад и поклати глава.

— Ти си полудяла.

Трябваше да я е чул погрешно. Нямахше начин да е толкова глупава, самоуверена, безумна, идеалистична и смела.

— Да не си се побъркала? — извика той със смес от страх и гняв, които го обзеха толкова бързо, че дори не можеше да мисли. — Той ще те убие! Ще те убие, ако разбере!

Тя направи крачка към него и невероятната ѝ рокля проблесна като хиляда звезди.

— Да, но няма да разбере.

— Въпрос на време е — изскърца със зъби той. — Има шпиони, които следят всичко.

— Би предпочел да убивам невинни, така ли?

— Това са предатели на короната!

— Предатели! — изсмя се тя. — Предатели! Затова че не се унижават пред един деспот? Затова че подслоняват избягали роби, които искат да се приберат у дома? Затова че вярват в свят, по-добър от този ад, в който живеем? — Тя поклати глава и част от косата ѝ се разроши. — Не искам да бъда неговият касапин.

И той не искаше. От мига, в който бе станала Шампион, му бе прилошало от работата, която кралят ѝ бе възложил. Но това...

— Ти му даде клетва.

— Колко клетви наруши той пред владетелите на нещастните държави, които армиите му стъпкаха? Колко клетви е изрекъл той, докато се е възкачвал на трона, само за да плюе на тях след това?

— Той ще те убие, Селена. — Каол я хвана за раменете и я разтърси. — Ще те убие и ще накара мен да свърша това, за да ме накаже, че съм ти приятел. — Това бе ужасът, който го измъчваше. Страхът, който не му даваше мира. Нещото, което го държеше от другата страна на границата между двамата.

— Арчър ми дава истинска информация...

— Не ми пука за Арчър! Каква информация може да има този жиголо, че да ти помогне?

— Тайното движение от Терасен съществува — отвърна тя с влудяващо спокойствие. — Мога да използвам тази информация, за да се спазаря с краля да ме пусне. Или поне да ми съкрати договора. Да го съкрати достатъчно, че когато научи истината, вече да не съм тук.

— Вероятно ще нареди да те бият с камшици заради такава дързост! — изръмжа той. И тогава осъзна значението на последните й думи, които го зашлевиха като шамар. Че няма да е тук. — Къде ще идеш?

— Някъде — каза тя, — някъде далеч. Колкото се може по-далеч. Дъхът му секна, но успя да каже:

— И какво ще правиш?

Тя сви рамене. И двамата осъзнаха, че я е стиснал до болка. Пусна я, но пръстите му жадуваха да я сграбчат отново, все едно така можеше да я задържи.

— Ще си живея живота, предполагам. Както искам аз. Поне веднъж. Като обикновено момиче.

— Колко далеч?

Синьо-златните й очи заблестяха.

— Ще пътувам, докато не намеря място, където не са чували за Адарлан. Стига толкова да съществува.

И никога нямаше да се върне.

И понеже бе млада, невероятно умна, забавна и прекрасна, щеше да си намери мъж, който да се влюби в нея и да я направи своя съпруга. Това бе най-ужасното. Болката, ужасът, гневът от мисълта, че ще е с някой друг. Всеки неин поглед, всяка нейна дума...

Дори не знаеше кога е започнало.

— Тогава ще намерим това място заедно — каза той.

— Какво? — намръщи се тя.

— Ще дойда с теб.

И макар да не бе изрекъл думите като въпрос, и двамата знаеха, че я моли. Не искаше да мисли за това, което тя бе казала снощи — за срама, който бе изпитала, докато тя, дъщерята на Терасен, прегръща него, сина на Адарлан.

— Ами поста на капитан на стражата?

— Може би задълженията ми не са такава, каквито очаквах да бъдат.

Кралят пазеше тайни от него, толкова много тайни. Може би той не бе нищо повече от марионетка, част от илюзия, през която най-сетне бе започнал да вижда.

— Но ти обичаш страната си — каза Селена. — Не мога да те накарам да се откажеш от това.

Той видя болката, но и надеждата в очите ѝ. Преди да разбере какво прави, прекоси разстоянието между тях, постави едната си ръка на кръста ѝ, а другата на рамото ѝ.

— Ако те изпусна, ще бъда най-големият глупак в целия проклет свят.

И тогава сълзите закапаха по лицето ѝ, а устата ѝ се изкриви.

— Защо плачеш? — отдръпна се той назад, но без да я пуска.

— Понеже — каза тя и гласът ѝ потрепери, — понеже ми напомняш за това какъв може да бъде светът. Какъв трябва да бъде!

Никога не бе имало граница между тях. Само глупавите му страх и гордост. От мига, в който я бе измъкнал от мината в Ендовиер и тя го бе погледнала гордо, въпреки годината, изкарана в онзи ад на земята, Каол бе вървял към това. Към нея.

Той обърса сълзите ѝ, след което повдигна брадичката ѝ и я целуна.

* * *

Целувката я погълна.

Бе като да се озове у дома или да се роди, или внезапно да открие половината от себе си, която винаги ѝ е липсвала.

Устните му бяха горещи и нежни — и все пак внимателни. След миг той се отдръпна, за да я погледне в очите. Тя потрърпна от нуждата да го докосне, да усети допира му върху себе си. Да го почувства. Бе готова да се откаже от всичко, за да е с него.

Прегърна го с две ръце през врата, а устните им се срещнаха във втора целувка, която изпепели света.

* * *

Селена не знаеше колко дълго са стояли на покрива, преплетени един с друг, срещнали устни и ръце, докато тя не простена и не го изведе от градината, надолу по стълбите и към каляската, която ги чакаше навън. По пътя към дома Каол стори такива неща с ухото и врата ѝ, че тя забрави собственото си име. Когато стигнаха вратите на замъка, успяха да се приведат в приличен вид и да запазят уважително разстояние помежду си, докато той я изпращаше до покоите ѝ. Макар всяка фибра от нея да бе толкова нагорещена, че бе цяло чудо, че успя да стигне вратата си, без да го натика в някой шкаф.

Но след това останаха насаме в покоите ѝ, а после и пред вратата на спалнята ѝ. Той спря, когато тя го хвана за ръка, за да го покани вътре.

— Сигурна ли си?

Тя вдигна длан към лицето му. Веднъж преди беше чакала — със Сам. И накрая бе станало прекалено късно. Но сега нямаше съмнение, нямаше страх или несигурност, все едно всичко, което се случваше между нея и Каол, бяха стъпки в танц, който водеше до тук.

— По-сигурна не съм била никога през живота си — отвърна тя. Очите му блеснаха със страст, която бе като огледало на нейната, и тя го целуна отново, след което го придърпа в спалнята. Той се остави да го отвлекат и дори не прекъсна целувката, когато Селена ритна вратата зад тях.

И тогава останаха само двамата. Моментът, в който между тях вече нямаше никакви прегради, настъпи, и Селена целуна Каол и му се отдаде изцяло.

* * *

Събуди се, когато зората надникна в стаята ѝ. Каол все още я прегръщаше, както бе правил цяла нощ, все едно тя може да се изпари, докато спят. Селена се усмихна, притисна нос във врата му и вдиша от аромата му. Той се размърда, колкото да ѝ даде знак, че се е събудил.

Ръцете му се раздвижиха в косата ѝ.

— Няма начин да се вдигна заради едното тичане — промърмори той. Тя се засмя тихо.

Ръцете му слязоха надолу по гърба ѝ, като дори не спряха на белега. Снощи бе целунал всичките ѝ белези, по цялото тяло. Тя се усмихна.

— Как се чувстваш? — попита я той.

Все едно бе навсякъде и никъде. Все едно през целия си живот бе била полусляпа и чак сега виждаше всичко ясно. Все едно можеше да остане тук завинаги и да е щастлива.

— Уморена — призна на глас и той се напрегна. — Но пък щастлива.

Едва не изскимтя, когато той я пусна, колкото да се облегне на лакът и да я погледне в лицето.

— Но си добре, нали?

— Мисля, че „уморена, но щастлива“ е нормална реакция след първия път — завъртя очи тя.

И бе напълно сигурна, че ще трябва да пие от противозачатъчната киселина на Филипа веднага, щом се измъкне от леглото. Само бебе ѝ липсваше сега!

— Какво? — попита той, когато Селена изсумтя.

— Нищо — поклати глава тя и се усмихна. След което прокара пръсти през косата му. Една мисъл обаче накара усмивката ѝ да угасне. — Много ли ще загазиш заради това?

Видя как мускулестите му гърди се разширяват, когато си пое дълбоко въздух и отпуска глава на рамото ѝ.

— Не знам. Може на краля да не му пропука. А може и да ме уволни. Или по-лошо. С него никога не можеш да си сигурен.

Тя прехапа долната си устна и го погали по гърба. От много време бе искала да го докосне така. От по-дълго, отколкото бе предполагала.

— Тогава ще го опазим в тайна. Ще прекарваме толкова време заедно, че никой да не забележи разликата.

Той отново се надигна и я погледна в очите.

— Не искам да мислиш, че съм съгласен да опазя тази връзка в тайна, защото ме срам. По какъвто и да е начин.

— Кой ти говори за срам? — Тя посочи голото си тяло, макар да бе покрито със завивка. — Честно казано, безкрайно съм доволна, че не си изкукуруигал като петел, задето си минал през леглото ми. Аз бих го направила, ако се бях свалила.

— Любовта, която изпитваш към самата себе си, не знае граници...

— Никакви.

Той се приведе и я щипна по ухото, а пръстите на краката ѝ се свиха.

— Не бива да казваме на Дориан — прошепна тя. — Той ще се досети, обзалагам се, но... не мисля, че трябва да му казваме направо.

Той прекъсна щипането.

— Знам. — Обаче се отдръпна и тя се напрегна, когато я огледа. — Вие още ли...

— Не. Отдавна не. — Облекчението в погледа му я накара да го целуне. — Но ако той разбере, това ще усложни всичко още повече.

Нямаше и представа как ще реагира, предвид колко напрегнати бяха нещата между двама им в последно време. Той бе достатъчно важен за живота на Каол и тя да не иска да разваля приятелството им.

— *Та* — каза той и я щипна по носа, — *откога си искала...*

— *Това не Ви влиза в работата, капитан Уестфол. Няма да споделя, докато Вие не кажете.*

Той отново я щипна по носа и тя го плесна през пръстите. Той обаче хвана ръката ѝ и я задържа така, че да види аметистовия пръстен, който тя никога не сваляше, дори докато се къпе.

— От юледния бал. А може би и от по-рано. Може би дори от Самхейн, когато ти донесох този пръстен. Юледа обаче бе първият път, когато осъзнах, че не ми се нрави идеята да си с друг. — Той целуна върха на пръстите ѝ. — Твой ред е.

— Няма да ти кажа — отвърна тя. Понеже не знаеше. Все още се чудеше кога бе станало. Имаше чувството, че винаги е искала Каол, от самото начало. Още от преди да се запознаят. Той отвори уста, за да възрази, но тя го придърпа върху себе си. — Стига приказки. Уморена съм, но все има един куп неща за правене, по-забавни от тичането.

Усмивката, с която Каол ѝ отвърна, бе толкова жадна и лукава, че тя изпищя, когато той я придърпа под завивките.

Дориан премина покрай черните шатри на карнавала и за пореден път се запита дали не прави грешката на живота си. Вчера не бе посмял да дойде, но след още една безсънна нощ бе решил да види старата вещица и после да мисли за последиците. Щеше да го е яд, ако заради това свършеше под брадвата на палача, но нямаше друг начин да разбере защо е измъчван от магия. Това бе единственият му шанс.

Намери Баба Жълтонога седнала на задните стъпала на грамадния си фургон. На коленете ѝ имаше нащърбена чиния с парчета печено пиле, а по земята около нея се въргаляха оглозгани кокали.

Тя вдигна жълтеникавите си очи към него, а железните ѝ зъби блеснаха на дневната светлина.

— Карнавалът е затворен за обедна почивка.

Той преглътна раздражението си. За да намери отговори на въпросите му, трябваша две неща. Първо, да я предразположи и, второ, тя да не разбере кой е.

— Надявах се, че ще имате малко време да отговорите на въпросите ми.

Пилешкото бутче се счупи на две. Дориан се опита да не прави гримаса при звука, който чу, когато тя изсмука костния мозък.

— Клиентите, които имат въпроси по време на обедната почивка, плащат двойна тарифа.

Той бръкна в джоба си и извади четирите златни монети, които бе донесъл.

— Надявам се с това да мога да платя за всичките си въпроси, а също и за Вашата дискретност.

Тя захвърли оглозганата част от бутчето върху купчината кокали и се захвана с другата, като не спираше да дъвче и смуче.

— Сигурно си бършеш задника със злато.

— Не. Мисля, че няма да е много удобно.

— Браво, лордчето ми — разсмя се Баба Жълтонога. — Ами да чуем въпросите ти тогава.

Той се приведе, за да остави златото на горното стъпало до нея, като внимаваше да не приближава прекалено много прегърбената ѝ фигура. Миришеше зловонно на плесен и гнилоч. Успя обаче да запази изражението си неутрално и отегчено и се отдръпна. Златото изчезна след едно движение на сбръчканата ѝ ръка.

Дориан се огледа наоколо. Работниците се бяха разпръснали и обядваха — всеки бе седнал, където намери. Никой обаче, забеляза той, не приближаваше боядисания в черно фургон. Дори не гледаха към него.

— Наистина ли си вещица?

Тя взе едно пилешко крилце и започна да го хрупа. Мляс. Мляс.

— Последната, родена във Вещерското кралство.

— Това значи, че си на повече от петстотин години.

— Ама не ми личат — усмихна се тя.

— Значи е вярно. Вещиците живеят дълго като елфи.

Тя захвърли кокалчето на едно от стъпалата.

— Елфи или може би валги. Не сме сигурни. Така и не разбрахме като кои от тях.

Валги. Бе чувал това име.

— Демоните, които отвлечали елфи, за да правят любов с тях, и така създали вещиците, нали?

И, ако си спомняше правилно, прелестните вещици на Крочан наследили красотата на елфите — докато трите клана на Железните зъби приличали на демоните, нахлули в Ерилея преди зората на времето.

— За какво му е на такова хубаво лордче като теб да знае такива грозни неща?

Тя обели кожата от гърдите на пилето и я изгълта, след което облиза напуканите си устни.

— Ами когато не си бършем задниците със злато, търсим разни начини да се забавляваме. Историята например е интересна.

— Така е — отвърна вещицата. — Ще потанцуваш ли, докато се пека на това противно слънце, или най-сетне ще ме питаш това, за което наистина си дошъл?

— Магията наистина ли ни е напуснала?

Тя дори не вдигна поглед от чинията си.

— Вашата магия да. Но има други, по-древни сили, които още действат.

— Какви например?

— Такива, каквито лордчетата не бива да знаят. Питай нещо друго.

Той я погледна престорено обиден и старицата завъртя очи. Искаше му се да избяга от нея, но трябваше да свърши това, да продължи тази клоунада колкото се може по-дълго.

— Възможно ли е някой човек да притежава магия?

— Момко, обиколила съм бреговете на този континент, а също и на другия, прекосила съм всяка планина, а също и тъмните места, в които човекът все още не смее да стъпи. Магията вече не съществува. Дори оцелелите елфи не могат да я ползват. Някои от тях остават пленени в животинската си форма. Жалки окаяници. Дори на вкус са като животни. — Тя се изсмя, което прозвуча като грачене на гарга. Косъмчетата по врата му настръхнаха. — Няма как някой да е изключение от правилото.

Докато задаваше въпроса си, Дориан запази изражението на учтиво отегчение.

— А ако някой открие, че владее магията...

— Значи е много тъп и си проси бесилото.

Той вече знаеше това и питаше за друго.

— Но ако приемем, че е вярно, как би могло да е възможно?

Тя спря да яде и килна глава на една страна. Побелялата ѝ коса заблестя като току-що навалял сняг, в контраст със смуглото ѝ лице.

— Ние не знаем защо и как е изчезнала магията. Чувам слухове, че на другите континенти я има. Тук обаче не. Това е истинският въпрос — защо магията е изчезнала само тук, а не от цяла Ерилея? Какви престъпления сме извършили, че боговете да ни прокълнат така, да ни отнемат това, което някога са ни дали? — Тя захвърли ребрата на пилето по земята. — Хипотетично, както казваш ти, ако някой има магия и иска да разбере защо, би трябвало първо да научи как изобщо ни е напуснала. Може би това би обяснило защо има изключение от правилото. — Тя облиза мазнината от ноктестите си пръсти. — Много странни въпроси от едно лордче, което живее в стъклен замък. Много, много странни.

Той остана полуусмихнат.

— Нима са по-странни от това, че една вещица се унижава с циркови номера?

— Боговете, които проклеха тези земи преди десет години, затриха вещиците векове преди това.

Сигурно му се привидя заради облаците, които закриха слънцето, но можеше да се закълне, че в очите ѝ проблесна мрак — мрак, който го накара да се запита дали не е дори по-стара, отколкото твърди. Може би не бе последната вещица. Може би тази история прикриваше истина, толкова ужасна, че той дори не можеше да си представи. Истина за чудовищни престъпления, извършвани в древни войни.

Пряко волята си установи, че се пресяга към древната сила, която спеше в него. Запита се дали тя може да го спаси от Баба Жълтонога, така, както го бе предпазила от стъклата на прозореца. Усети да го полазват тръпки.

— Други въпроси? — попита тя, докато облизваше железните си нокти.

— Не. Благодаря за отделеното внимание.

— Пфу! — плю тя и му махна с ръка.

Той се отдалечи, но не бе минал и покрай най-близката шатра, когато видя как слънцето се отразява върху златиста коса. Роланд се появи от масата, на която бе говорил с красивата руса музикантка, свирила на лютнята снощи. Дали го бе проследил? Дориан се намръщи, но кимна на братовчед си, когато Роланд застана до него.

— Бъдещето си ли искаше да научиш?

— Скучно ми беше.

Роланд погледна през рамо към мястото, на което бе спрял фургонът на Баба Жълтонога.

— Тръпки ме побиват от тази жена.

— Мисля, че това е едно от уменията ѝ — изсумтя Дориан.

— Каза ли ти нещо интересно? — погледна го косо Роланд.

— Само обичайните глупости. Скоро ще срещна истинската си любов, очаква ме славна участ, ще бъда по-богат, отколкото мога да си представя. Не мисля, че знаеше с кого разговаря. — Той изгледа лорда на Мий. — А ти какво търсиш тук?

— Видях, че излизаш, и рекох, че би искал компания. После обаче разбрах накъде си тръгнал и реших да остана настрана.

Роланд или го шпионираше, или бе искрен. Дориан наистина не бе сигурен. Последните няколко дни обаче той се стараяше да се държи възпитано с братовчед си. На всяка среща на съвета Роланд бе подкрепял решенията на Дориан без колебание. Раздразнението по лицата на краля и херцог Перингтън бяха неочакван бонус.

Затова Дориан не попита Роланд защо го е последвал. Когато обаче отново погледна към Баба Жълтонога, можеше да се закълне, че старицата му се е ухилила широко.

* * *

Бяха минали няколко дни, откакто Селена беше проследила мишените си. Забулена в мрак, тя стоеше в сенките на пристанището и не вярваше на това, което вижда. Всички хора от списъка, които бе преследвала и които може би знаеха какво е замислил кралят, напускаха. Бе видяла как един от тях излиза в открита каляска и го бе последвала, докато се качи на кораба, който по разписание отплаваше с прилива в полунощ. И тогава за нейна огромна изненада бяха дошли още трима души със семействата си. Скриха ги бързо на долната палуба.

Всички тези хора, цялата информация, която бе събрала, просто...

— Съжалявам — каза познат глас зад нея и тя се завъртя, за да види приближаващия Арчър. Как се бе промъкнал така? Дори не го бе чула да приближава. — Трябваше да ги предупредя — каза той, загледан в готвещия се за отплаване кораб. — Не мога да живея с кръвта им по ръцете си. Те имат деца. Какво ще стане с тях, ако кралят избие родителите им?

— Ти си организирай това? — изсъска тя.

— Не — каза тихо той. Думите му едва се чуваха от виковете на моряците, които развързваха въжетата и подготвяха греблата. — Не аз, а някой от организацията. Споменах единствено, че животът им може да е в опасност. Той натовари хората си на първия кораб, който отплава от Рифтхолд.

Тя постави ръка на кинжала си.

— Част от сделката ни се състоеше в това да ми предоставиш ценна информация.

— Знам и съжалявам.

— Би ли искал да инсценираш смъртта си още сега и да се качиш на кораба?

Може би щеше да намери друг начин да убеди краля да я пусне по-рано.

— Не. Това няма да се случи отново.

Тя силно се съмняваше в думите му, но се облегна на стената на сградата и скръсти ръце, наблюдавайки как Арчър гледа кораба. След миг той се обърна към нея.

— Кажй нещо.

— Няма какво да казвам. Чудя се дали просто да не те убия на място и да не отнеса трупа ти на краля.

Не блъфираше. След миналата нощ с Каол се чудеше дали няма да е най-добре просто да изпълнява указанията и да прави всичко по силите си, за да не застраши Каол с действията си.

— Съжалявам — повтори Арчър, но тя махна с ръка и продължи да се взира в кораба.

Бе невероятно, че са организирали бягството така бързо. Може би не всички бяха глупаци като Дейвис.

— Онзи човек, когото спомена — каза тя накрая, — той ли води групата?

— Така мисля — отвърна тихо Арчър. — Може би е достатъчно висшестоящ, че да организира бягството веднага щом чу намека ми.

Тя прехапа устни. Може би Дейвис лъжеше. А може би Арчър бе прав. Бе възможно тези хора да искат владетел, който да им е удобен. Каквито и да бяха мотивите им обаче — финансови или политически, — се бяха организирали веднага щом животът на невинни хора бе застрашен. Малко хора в империята биха дръзнали да направят това.

А още по-малко биха се измъкнали.

— Искам повече информация до утре вечер — каза тя на Арчър, обърна гръб на доковете и тръгна право към замъка. — Или ще хвърля главата ти в краката на краля и ще го оставя да реши дали да я набучи на кол, или да я метне в каналите.

Не изчака отговора на Арчър и изчезна в сенките и мъглата.

Не бързаше по пътя обратно към замъка, а мислеше за това, което бе видяла. В света нямаше абсолютно добро или абсолютно зло (макар кралят да правеше изключение). Тези хора може би бяха корумпирани, но спасяваха човешки животи.

Въпреки че твърденията им за контакт с Елин Галантиус бяха абсурдни, тя не можеше да не се запита дали наистина не събират сили около името на наследницата. Може би през последното десетилетие членове на могъщия кралски двор на Терасен бяха успели да се скрият някъде. Благодарение на краля на Адарлан, Терасен вече нямаше армия — само отделни отряди, пръснати из кралството. Тези хора обаче имаха някакъв ресурс. А Нехемия бе споменала, че ако Терасен се надигне отново, наистина би застрашил Адарлан.

Може би не трябваше да прави нищо. Може би нямаше да се налага да рискува своя живот или този на Каол. Може би тези хора щяха да намерят начин да спрат краля — и да освободят Ерилея.

На лицето ѝ се появи колеблива усмивка, която само се разшири още повече, когато влезе в бляскавия стъклен замък и се отправи към капитана на стражата, който вече я чакаше там.

* * *

Бяха минали четири дни от рождения ден на Каол. Той бе прекарал всяка нощ от тях със Селена. А също следобедите. И сутрините. И всеки миг, който можеше да спести от задълженията им. За съжаление, срещите му с началниците на стражата бяха задължителни, но докато слушаше докладите им мислите му отново и отново се насочваха към нея. Почти не бе смеел да диша по време на първия им път и бе дал най-доброто от себе си, за да бъде нежен, за да не я боли. *Пак бе направила гримаса и очите ѝ се бяха насълзили, но когато я попита дали има нужда от почивка, тя единствено го бе целунала. Отново и отново. През цялата първа нощ той я бе държал в ръцете си и си бе позволил да си представи, че всяка нощ до края на живота им ще е такава.*

И всяка нощ, докато бе милвал белезите по гърба ѝ, се заклеваше, че някой ден ще се върне в Ендовиер и ще срине онова място.

— Капитане?

Каол премигна и осъзна, че някой го е попитал нещо.

— Повтори — заповяда той и се размърда в стола си, като си забрани да се изчервява.

— Има ли нужда от допълнително стражи за карнавала?

Защо, по дяволите, му задаваха този въпрос? Имаше ли някакъв инцидент? Но ако ги попиташе, щяха да разберат, че не ги е слушал.

Бе пощаден от възможността да изглежда като глупак, тъй като някой почука на вратата на малката стая на казармите и една златиста глава надникна вътре.

Това, че я видя, го накара да забрави околния свят. Всички в стаята погледнаха към вратата и когато тя се усмихна, Каол трябваше да потисне порива да ошамари стражите, които я гледаха така одобрително. Това бяха неговите хора, напомни си той. А и тя бе красива.

Освен това ги плашеше до смърт. Нека гледат и оценяват.

— Капитане — каза тя, но остана на прага. Беше изчервена и очите ѝ блестяха, което го накара да си спомни как изглеждат двамата, когато са заедно. Тя кимна към коридора. — Кралят иска да те види.

Трябваше да се изнерви от новината, да се сети за най-лошото... но видя закачливия блясък в очите ѝ.

Каол стана от мястото си и кимна към хората си.

— Решете сами какво да правите с карнавала и после ми докладвайте — каза той и бързо напусна стаята.

Запази прилично разстояние между тях, докато не завиха зад ъгъла в празния коридор и не я приближи. Имаше нужда да я докосне.

— Филипа и слугите няма да дойдат до вечеря — каза тя прегракнало. Той стисна зъби от ефекта, който гласът ѝ имаше върху него. Все едно някой прокарваше невидим пръст по гърба му.

— Имам срещи до края на деня — успя да каже той. Това беше вярно.

— Следващата е след двамайсет минути.

Бе сигурен, че ще закъснее, ако я последва, предвид факта колко дълъг бе пътят до покоите ѝ.

Тя спря и се намръщи. Очите му обаче се плъзнаха към малката дървена врата на няколко метра от тях. Килер за метли. Тя проследи

погледа му и се усмихна лукаво. След което тръгна към него. Той обаче я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Трябва да си тиха.

Тя посегна към бравата на вратата и я отвори, като го придърпа вътре.

— Имам чувството, че аз ще трябва да напомня това на теб след броени минути — измърка тя, а очите ѝ блеснаха предизвикателно.

Кръвта на Каол кипна и той я последва в килера, като запречи вратата с дръжката на една метла.

* * *

— Килер за метли, а? — ухили се дяволито Нехемия. — *Нямам думи.*

Селена се бе изтегнала върху кревата на Нехемия и пъкна една шоколадова стафида в устата си.

— Кълна се, вярно е.

Нехемия скочи на матрака. Лапичка припна след нея и на практика седна върху лицето на Селена, докато махаше с опашка към принцесата.

Селена внимателно избута кучето настрани и се усмихна толкова широко, че я заболя.

— Кой да знае, че съм изпускала толкова много?

Боговете ѝ бяха свидетели, че Каол бе... изчерви се само при мисълта за това колко му се бе насладила след като тялото ѝ свикна. Само допирът на пръстите му можеше да я превърне в див звяр.

— Ами аз можех да ти кажа — отвърна Нехемия и се протегна над Селена, за да вземе един шоколад от подноса на нощното шкафче.

— Макар според мен загадката е в това как строгият капитан на стражата се е оказал толкова страстен... — Тя легна до Селена и се усмихна. — Радвам се за теб, приятелко.

— И аз се радвам... — усмихна се Селена. — И аз се радвам за себе си.

Така си беше. За пръв път от много години бе наистина щастлива. Чувството прониза всяка нейна мисъл, филиз на надежда, която се засилваше с всяка глътка въздух. Боеше се да мисли за нея

прекалено много, за да не вземе да изчезне. Може би светът никога не бе бил перфектен, сигурно някои неща нямаше да се оправят, но може и да имаше някакъв шанс да си намери свои собствени мир и свобода.

Почувства как Нехемия се размърда, преди принцесата да продума каквото и да е. В стаята сякаш застудя. Селена вдигна поглед и завари Нехемия загледана в тавана.

— Какво не е наред?

Нехемия прокара ръка през лицето си и въздъхна треперливо.

— Кралят нареди да говоря с бунтовниците. Да ги убедя да се предадат. Иначе ще ги изколи до последния човек.

— Така ли каза?

— Не направо, но го намекна. В края на месеца изпраща Перингтън в крепостта на херцога в Морат. Не се и съмнявам, че иска Перингтън да е по южната граница, за да наглежда нещата. Перингтън е дясната му ръка. Ако той реши, че трябва да се разправи с бунтовниците, има разрешението му да използва каквато сила пожелае.

Селена седна и подгъна колене под себе си.

— Значи се връщаш в Ейлве?

— Не зная — поклати глава Нехемия. — Трябва да остана тук. Има... други неща, които да свърша. В този замък и в този град. Не мога обаче да изоставя хората си и да позволя още едно клане.

— Родителите ти и братята ти не могат ли да се оправят с тях?

— Братята ми са прекалено млади и неопитни, а родителите ми си имат достатъчно проблеми в Банджали. — Принцесата се изправи и Лапичка постави главичка в скута ѝ, като се протегна и в същото време изрита стопанката си със задните си лапи. — Израснах с тежестта на короната. Когато кралят нападна Ейлве преди години, осъзнах, че някой ден ще се наложи да направя избор, който ще ме преследва до гроб. — Тя сложи ръка на челото си. — Не знаех, че ще е толкова трудно. Не мога да бъда на две места едновременно.

Сърцето на Селена се сви и тя постави ръка на гърба на Нехемия. Нищо чудно, че не бе напреднала със загадката за окото. Усети как се изчервява.

— Какво да правя, Елентия, ако избие още петстотин души? Ами ако реши да изколи всички в Калакула за назидание? Как да им обърна гръб?

Селена нямаше отговори на това. Бе прекарала цялата седмица, унесена в мисли за Каол, а Нехемия се бе борила за съдбата на кралството си. Селена от своя страна знаеше неща, които можеха да помогнат на принцесата в битката с краля. Имаше също така заповед от Елена, която бе пренебрегнала.

Нехемия я хвана за ръката.

— Обещай ми — каза тя и тъмните ѝ очи заблестяха, — обеща ми, че ще помогнеш да освободим Ейлве от него.

Кръвта на Селена се смрази.

— Да го освободим?

— Обещай ми, че ще помогнеш да поставим короната на баща ми обратно върху главата му. Че ще видиш хората ми освободени от Ендовиер и Калакула.

— Аз съм само един асасин — издърпа Селена ръката си от тази на Нехемия. — Нещата, които говориш... — Тя стана от леглото и се опита да успокои биенето на сърцето си. — Това е лудост.

— Няма друг начин. Ейлве трябва да бъде свободен. Заедно ще можем да вдигнем въстание и...

— Не!

Нехемия премигна, но Селена поклати глава.

— Не — повтори тя. — Никъде в света не можеш да събереш армия срещу него. Ейлве бе ударен лошо от краля, но това е само частица от жестокостта му, която се изля на други места. Вдигни въстание срещу него и той ще ви изколи. Няма да бъда част от това.

— От какво тогава ще бъдеш част, Селена? — Нехемия се изправи, като избута Лапичка от скута си. — За какво ще се бориш? За себе си?

Гърлото на Селена се сви, но тя се насили да изговори думите.

— Нехемия, ти нямаш представа какво може да стори на теб и народа ти.

— Той изби петстотин бунтовници и техните семейства!

— Той унищожил цялото ми кралство! Мечтаеш си за двора на Терасен, но не осъзнаваш, че кралят УСПЯ да го ликвидира! Те бяха най-силните владетели в континента, в целия свят! И той ги изби до крак!

— Защото успя да ги изненада! — отвърна Нехемия.

— Сега има армия, която наброява милиони! Нищо не може да се направи!

— Какво трябва да стане, за да кажеш достатъчно, Селена? Какво би те накарало да спреш да бягаш от съдбата си? Щом дори Ендовиер и съдбата на хората там не успя да те трогне!

— Аз съм само един човек.

— Да, един човек, избран лично от кралица Елена, човек, на чието чело в деня на онзи дуел грейна свещения знак! Човек, който въпреки всичко е все още жив! Пътищата ни се срещнаха, защото така е било писано. Ако боговете не са ни избрали, кой тогава?

— Боговете? Това е нелепо.

— Нелепо? Нелепо ли е да се бориш за това, което е редно, за онези, които не могат да се защитят сами? Нима смяташ, че войниците са най-лошото, което може да изпрати? — Тонът на Нехемия се смекчи. — Има много по-лоши неща на хоризонта. В сънищата ми има сенки и криле, които се реят в планинските проходи. Никой от разузнавачите и шпионите, които изпращаме в Планините на Белия зъб и във Ферианската падина, не се връща. Знаеш ли какво казват хората от долините? Че чуват плющенето на криле от Падината!

— Не разбирам нищо от това, което казваш.

Селена обаче бе видяла нещото пред библиотеката. Нехемия я приближи и я сграбчи за китките.

— Разбираш всичко. Когато виждаш края, усещаш, че нещо не е наред, че силата му е ненормална. Как може такъв човек да покори толкова голяма част от континента така бързо? Само с армията си? Как благородниците на Терасен рухнаха така лесно, след като поколения наред са обучавани в изкуството на войната? Как е възможно най-могъщият двор в света да бъде изличен за няколко дни?!

— Ти си уморена и ядосана — каза Селена с цялото спокойствие, на което бе способна. Опитваше се да не мисли за това колко си приличат думите на Нехемия и Елена. След което се освободи от хватката на принцесата. — Може би трябва да поговорим за това по-късно...

— Не искам да говоря за това по-късно!

Лапичка изскимтя и застана между тях.

— Ако не действаме сега — продължи Нехемия, — това, което се мъти, ще се излюпи. И тогава няма да има надежда.

— Вече няма надежда — отвърна Селена. — Няма надежда срещу него. Няма сега и няма да има никога. — Това бе истината, която бавно осъзнаваше. Ако Нехемия и Елена бяха прави за загадъчната сила, която той притежаваше, какво можеха да направят, за да го спрат? — Няма да участвам в абсурдния план, който си замислила. Няма да ти помогна да се убиеш и да погубиш кой знае колко невинни хора в процеса.

— Няма да помогнеш, защото мислиш само за себе си!

— И какво, ако е така? — разпери ръце Селена. — Какво, ако искам да изкарам остатъка от живота си в мир?

— Няма да има мир, докато той управлява. Когато ми каза, че не убиваш мишените му, си помислих, че правиш решителната крачка, която ще те изправи срещу него. Мислех, че мога да разчитам на теб, когато започна въстанието. Не осъзнавах, че го правиш единствено, за да спиш спокойно!

Селена се отправи бясна към вратата, а Нехемия изцъка с език.

— И не знаех, че си страхливка.

— Я повтори — погледна я Селена през рамо.

— Ти си една страхливка — отсече Нехемия, без да потръпне, — нищо повече.

Селена сви ръка в юмрук.

— Когато видиш труповете на хората си около теб — изсъска тя, — не идвай да ми ревеш на рамото.

Не даде шанс на принцесата да отговори, а излезе от стаята. Лапичка послушно я последва.

— Един от тях трябва да се пречупи — каза кралицата на принцесата, — само така може да започне.

— Зная — прошепна принцесата в отговор, — ала принцът не е готов. Трябва да е тя.

— Тогава разбираш какво те моля, нали?

Принцесата вдигна очи към лунния лъч, който осветяваше гробницата. Когато погледна обратно към древната кралица, очите ѝ светнаха.

— Да.

— В такъв случай стори това, което е необходимо.

Принцесата кимна и излезе от гробницата. Спря на прага и се обърна към кралицата. Тъмнината сякаш заплашваше да я погълне.

— Тя няма да разбере. И когато мине отвъд ръба, няма да има нищо, което да я върне.

— Ще открие обратния път. Винаги го прави.

Принцесата усети как очите ѝ плувват в сълзи, но ги прогони с едно премигване.

— Дано да си права. Заради всички ни...

Каол мразеше ловните партита. Много от благородниците едвам опъваха лъка, а тези, които можеха да се прицелват, бяха още по-малко. Беше мъка да ги гледа човек. Бедните хрътки тичаха из храстите и се мъчеха да разпръснат дивеча, който аристократите, така или иначе, щяха да пропуснат. Обикновено, за да приключат нещата по-бързо, Каол дискретно убиваше няколко животни и след това се преструваше, че някой от лордовете е свършил работата. Но с краля, Перингтън, Роланд и Дориан наоколо това бе невъзможно. Трябваше да е около тях.

Всеки път, когато приближеше благородниците достатъчно, за да чуе как се смеят, клюкарят и плетат безвредни интриги, се питаше дали нямаше да стане същият, ако не бе избрал друг път в живота си. Не бе виждал по-малкия си брат от години. Дали баща му бе позволил на Терин да се превърне в подобен идиот? Или го бе обучил като воин, каквито бяха всички благородници от Аниел през вековете, в които бяха защитавали града на Сребърното езеро от планинските диваци?

Докато яздеше зад краля, Каол забеляза, че астрионският му жребец си печели много завистливи и възхитени погледи на ловното парти. Каол си помисли — само за миг! — какво ли би казал баща му за Селена. Неговата майка бе мила и тиха жена, чието лице се бе превърнало в смътен спомен през годините, откакто я бе видял за последно. Все още помнеше напевния ѝ глас, мекия смях и начина, по който го приспиваше, когато беше болен. Макар бракът им да бе уреден, баща му бе искал именно жена като майка му. Някоя, която да го слуша. А това означаваше, че момиче като Селена...

Той потръпна само при мисълта Селена и баща му да се озоват в една стая. Потръпна, а после се усмихна. Това щеше да е сблъсък, за който да се разправят легенди.

— Разсеян сте днес, капитане — каза кралят, като се появи измежду дърветата. Беше огромен. По някаква причина размерите му винаги изумяваха Каол.

Бе обграден от двама стражи. Единият бе Рес, който изглеждаше повече нервен, отколкото триумфиращ от това, че днес е избран да охранява краля, макар и да правеше всичко по силите си да не му личи. Затова Каол бе избрал за втори страж Данън — стар воин с легендарно търпение. Капитанът се поклони на своя суверен и лекичко кимна на Рес в знак на одобрение. Младият страж изпъна рамене, но остана нащрек — бе съсредоточен върху околностите, яздещите наблизно благородници, звука от кучетата и стрелите.

Кралят изравни черния си кон с този на Каол и забави хода му. Рес и Данън се отдръпнаха почтително, но останаха достатъчно близо, че да се намесят в случай на нужда.

— Какво ще правят лордовете, ако ти няма да им убиваш плячката?

Каол се опита да скрие усмивката си. Може би не бе така дискретен, както бе предполагал.

— Простете, господарю.

Яхнал бойния си кон, кралят изглеждаше съвсем като завоевателя, какъвто в действителност бе. В погледа му имаше нещо, което накара Каол да настръхне и да разбере защо толкова много владетели сами бяха предложили короните си, вместо да се изправят срещу него в битка.

— Тази нощ ще разпитам принцесата на Ейлве в залата на Кралския съвет — каза кралят толкова тихо, че само Каол да го чуе, после обърна жребеца си към глутницата кучета, които тичаха през заснежената гора. — Искам шест души отпред. Увери се, че няма да има никакви усложнения и прекъсвания.

Погледът на краля му подсказа какво има предвид — Селена.

Каол знаеше, че е опасно да разпитва, но въпреки това каза:

— Трябва ли да приготвя хората си за нещо конкретно?

— Не — отвърна кралят, постави стрела на тетивата на лъка си и простреля един фазан, изскочил от храстите. Изстрелът му бе безпогрешен — стрелата мина право през окото на птицата. — Това е всичко.

Кралят подсвирна на хрътките си и тръгна към животното, което бе убил, следван от Рес и Данън.

Каол спря жребеца си и загледа как колосалният владетел язди през гъсталака.

— Какво беше това? — попита Дориан, внезапно озовал се до него.

— Нищо — поклати глава Каол.

Дориан протегна ръка към колчана си и извади една стрела.

— Не съм те виждал последните дни.

— Бях зает. — С работата си и със Селена. — И аз не съм те виждал.

Наложи си да срещне погледа на Дориан. Принцът бе свил устни, а лицето му бе каменно, когато изрече:

— И аз бях зает.

Престолонаследникът насочи коня си настрани, но после спря.

— Каол — каза той и погледна през рамо. Беше стиснал зъби, а очите му бяха сякаш от лед. — Грижи се за нея.

— Дориан! — отвори уста Каол, но принцът вече се бе отдалечил към Роланд.

Капитанът на стражата внезапно се оказа сам в изпълнената с хора гора. Гледаше как приятелят му изчезва.

* * *

Каол не каза на Селена какво му е наредил кралят, макар част от него да заболя от това. Кралят нямаше да нарани Нехемия — не и при положение че тя бе толкова известна и обичана фигура. Не и след като бе предупредил Каол, че има опасност за живота ѝ. Но той имаше предчувствието, че това, което ще се изговори в съвещателната зала, няма да е приятно.

Дали Селена знаеше, или не, нямаше особено значение, каза си той, докато лягаше до нея в леглото си. Дори ако Селена научеше, дори и ако кажеше на Нехемия, това нямаше да предотврати разговора, нито щеше да прогони невидимата заплаха. Не, само щеше да стане по-лошо. По-лошо за всички тях.

Каол въздъхна, издърпа краката си от тези на Селена, седна и взе панталоните си от мястото, на което ги бе захвърлил снощи. Тя се размърда, но не се събуди. Това си бе чудо, осъзна той. Че се чувства толкова сигурна с него, че да спи дълбоко.

Той се спря, за да я целуне по челото, след което събра остатъка от дрехите си от пода и се облече, макар часовникът да бе отброил преди малко едва три часа през нощта.

Може би това бе изпитание, помисли си той, докато се измъкваше от вратата на покоите си. Може би кралят изпитваше Каол, за да провери до каква степен му е лоялен и дали може да му има доверие. Ако разбереше, че Селена и Нехемия знаят за утрешния разпит, щеше да знае, че има само един начин, по който може да са научили.

Имаше нужда да подиша чист въздух, да усети соления бриз от Ейвъри по лицето си. Бе искрен, когато каза на Селена, че смята да напусне Рифтхолд с нея. Бе способен да умре, за да защити тайната за хората, които не бе убила.

Каол стигна тъмните притихнали градини и мина покрай храстите. Бе готов да убие всеки човек, който наранеше Селена. Ако кралят му наредеше да я обезвреди, щеше да пониже собственото си сърце, но не и да се подчини. Душата му бе неразривно свързана с нея. Изсумтя, когато си помисли какво ли би казал баща му, ако разбереше, че си е взел Асасина на Адарлан за съпруга.

Мисълта накара Каол да замръзне. Тя бе само на осемнайсет. Понякога забравяше това, че е по-възрастен от нея. Ако я помолеше да се омъжи за него сега...

— Богове — промърмори той и поклати глава. Много време имаше дотогава.

Но не можеше да не си го представя — бляскавото бъдеще на съвместния им живот, възможността да я нарича своя съпруга, да я чува как казва, че е неин мъж, да отгледат заедно деца, които вероятно щяха да са прекалено умни и талантиливи, за да се оправят с тях.

Все още си представяше това красиво бъдеще, когато някой го нападна в гръб и опря нещо студено и влажно до носа и устата му.

Светът притъмня.

Когато Селена се събуди, Каол не бе в леглото си. Тя благодари на съдбата затова, понеже определено не бе във форма, за да тича. Неговата част от леглото бе достатъчно хладна, за да разбере, че е станал преди няколко часа — вероятно заради служебните си задължения на капитан на стражата.

Остана полегнала още малко, щастлива да помечтае за времето, в което ще имат цели дни един за друг. Когато стомахът ѝ започна да къркори, реши, че това е знак да става от леглото. Беше си оставила дрехи в стаята му, затова се изкъпа и облече тук, преди да се върне в покоите си.

След закуска пристигна писмо от Арчър — написано с шифър, както му бе наредила, — в което ѝ съобщаваше още хора за проследяване. Тя се надяваше той да я издаде отново. Нехемия не се появи за урока им за Знаците, но Селена не бе изненадана от това.

Не ѝ се говореше с приятелката ѝ, а ако принцесата наистина бе толкова наивна, че да започне въстание...

Щеше да стои настрана от нея, докато се вразуми. Това наистина попарваше надеждите ѝ да използва Знаците, за да мине през тайната врата в библиотеката, но и това можеше да почака — докато се поуспокоят. И двете.

След като прекара цял ден в Рифтхолд в преследване на хората от списъка на Арчър, Селена се завърна в замъка, като нямаше търпение да си сподели с Каол какво е научила. Той обаче не дойде на вечеря. Не бе толкова необичайно за него да е зает, затова тя хапна сама и се сви в леглото си с книга.

Вероятно имаше нужда от почивка, тъй като Уирда ѝ бе свидетел, че бе поизостанала със съня последната седмица. Не че възразяваше.

Когато часовникът удари десет и Каол все още не се бе появил, реши да отиде в стаята му. Може пък да я чакаше там. Можеше да е заспал, без да иска.

Но докато слизаше по коридорите и стълбите, усети как дланите ѝ се изпотяват с всяка следваща стъпка. Каол бе капитанът на

стражата. Не ѝ отстъпваше в нищо. Бе я победил в първия им двубой.

Но някога Сам също ѝ бе равностоен. Това не го бе спасило от Рурк Фаран, който го бе изтезавал до смъртта му. Ако Каол...

Вече тичаше.

Подобно на Сам, Каол бе обичан от всички. Когато ѝ взеха Сам, не беше заради нещо, което той е направил.

Беше, за да достигнат до нея.

Тя приближи стаята му. Част от нея се молеше просто да е параноичка, да го завари заспал в леглото му, да се свие до него, да правят любов и да се гушкат през цялата нощ.

Но когато отвори вратата на спалнята му, видя на масата до вратата запечатано писмо, адресирано до нея и поставено върху меча му. То не бе там сутринта. Бе сложено така, че когато го видят, слугите да решат, че е от самия Каол. Че всичко е наред.

Тя отвори червения печат и разгъна листа.

КАПИТАНЪТ Е ПРИ НАС. КОГАТО ТИ ОМРЪЗНЕ ДА НИ СЛЕДИШ, ЕЛА ТУК.

Отдолу бе написан адреса на склад в един от най-пропадналите квартали на града.

ЕЛА САМА ИЛИ КАПИТАНЪТ ЩЕ УМРЕ ОЩЕ ПРЕДИ ДА СЪПИШ В СГРАДАТА. АКО ЗАКЪСНЕЕШ И НЕ ПРИСТИГНЕШ ДО УТРЕ СУТРИНТА, ЩЕ ИЗХВЪРЛИМ ТОВА, КОЕТО Е ОСТАНАЛО ОТ НЕГО, НА БРЕГА НА ЕЙВЪРИ.

Тя се втренчи в писмото. Всяка от преградите, които бе поставила около себе си след клането в Ендовиер, се разпадна.

Обхвана я ледена ярост, която прогони всичко от ума ѝ, освен плана, което виждаше с кристална яснота. Спокойствието на убиеца, както го наричаше някога Аробин Хамел. Но дори той не осъзнаваше колко спокойна ставаше тя, щом прекрочеше ръба.

Искаха Асасина на Адарлан. Е, щяха да го получат.

Уирда да им бе на помощ, когато тя пристигнеше.

* * *

Каол не знаеше защо е окован, само че е жаден и ужасно го боли глава, а също и че оковите, които го задържаха за каменната стена, не поддаваха. Заплашваха, че ще го пребият, всеки път, когато се опиташе да ги изтръгне. Вече го бяха удряли достатъчно, за да разбере, че не блъфират.

Те. Дори не знаеше кои са те. Всички бяха облечени с дълги роби със спуснати качулки, които скриваха маскираните им лица. Няколко бяха въоръжени до зъби. Мърмореха си под нос и ставаха все по-нервни с напредването на деня.

От това, което чувстваше, можеше да прецени, че има спукана устна и синини по лицето и ребрата. Не го бяха разпитвали, преди да го връчат на двама от хората си, макар и той да не бе съвсем кротък, когато се събуди тук. Селена щеше да бъде очарована от псувните преди, по време и след първия бой, който му бяха хвърлили.

През следващите няколко часа бе мръднал само веднъж, за да се облекчи в ъгъла, тъй като когато помоли да отиде до тоалетна, те само го зяпнаха. И не спряха да го зяпат през цялото време, поставили ръце на мечовете си. Беше се опитал да не сумти.

Когато денят премина в нощ, той осъзна, че чакат нещо. Това, че все още не го бяха убили, означаваше, че очакват откуп.

Може би бяха бунтовници, които искаха да заплашват краля. Бе чувал, че понякога по тази причина отвличат благородници. И бе чувал как кралят заповядва на бунтовниците да убият пленниците, понеже не преговарял с предателска измет.

Каол се помъчи да не мисли по въпроса, макар да започна тайно да събира сили за неизбежния край.

Няколко от похитителите му спореха ожесточено, но периодично останалите им казваха да мълчат и да чакат. Престори се, че задрямва, когато по време на един от споровете се чу съскане, че може би трябва просто да го освободят. И тогава...

— Тя има време да се появи до утре сутринта. И ще се появи.

Тя.

Тази дума бе най-лошото нещо, което бе чувал през живота си.

Понеже имаше само една тя, която би си дала труда да се появи, за да го спаси. Само една тя, която можеха да уязвят чрез него.

— Ако я нараните — изхриптя той с пресъхнало от жаждата гърло, — ще ви разкъсам с голи ръце.

Те бяха трийсет, а половината бяха въоръжени до зъби.

Всичките се обърнаха към него.

— Само да я докоснете — оголи зъби той, макар лицето да го заболя от движението, — ще ви изкормя.

Един от тях, висок мъж с два меча на гърба, го приближи. Макар лицето му да бе скрито, Каол го разпозна като един от хората, които по-рано го бяха пребили. Спря така, че ритникът на Каол да не може да го стигне.

— Успех с това — рече мъжът. Гласът му можеше да принадлежи на човек на двадесет или на четиридесет. — По-добре се помоли на боговете малкият ти асасин да съдейства.

— Какво искате от нея? — изръмжа той и опъна веригите си.

Воинът — Каол позна, че е такъв по движенията му — наклони глава настрани.

— Не ти влиза в работата, капитане. Дръж си устата затворена, когато пристигне, иначе ще отрежа мръсния ти кралски език.

Още една улика. Мъжът мразеше кралските особи. Което означаваше, че тези хора...

Дали Арчър осъзнаваше колко опасни са бунтовниците? Когато се освободеше, щеше да го убие заради това, че бе забъркал Селена с тях. А после щеше да направи така, че тайната стража на краля да докопа тези мръсници.

Каол дръпна веригите, но мъжът поклати глава.

— Ще те пратя в несвяст, ако направиш това отново. Пленихме те много лесно за капитан на кралската стража.

— Само страхливец напада по вашия начин — блеснаха очите на Каол.

— Или практичен човек — отвърна мъжът.

Явно този воин бе добре образован, щом използваше такъв речник.

— А може би глупак — отвърна Каол. — Нямах представа с кого си имаш работа.

— Ако беше толкова добър — изцъка мъжът, — нямаше да си един обикновен капитан.

Каол се изсмя гърлено.

— Не говорех за себе си.

— Тя е просто едно момиче.

Макар стомахът му да се сви от мисълта, че можеше тя да е на негово място с тези хора, и въпреки че в момента обмисляше всеки възможен начин двамата със Селена да излязат оттук живи и здрави, той си позволи да се ухили.

— Ако наистина мислиш така, здравата сте загазили.

Яростта я доведе до състояние, в което знаеше само три неща: че Каол ѝ е отнет, че тя е оръжие, изковано, за да отнема животи, и че ако Каол е ранен, никой няма да излезе жив от онзи склад.

Мина през града бързо и незабелязано, хищник, стъпчащ безшумно по калдъръмените улици. Казаха ѝ да отиде сама. Така и щеше да направи.

Не бяха казвали обаче да е невъоръжена.

Бе взела всяко оръжие, което можеше да носи, включително и меча на Каол, който бе вързан за гърба ѝ, кръстосан със собствения ѝ. Можеше да извади и двата с едно движение. Бе като подвижна оръжейна.

Когато стигна квартала, в който се намираше складът, тя се покатери върху покрива на една порутена сграда.

Не бяха казали и че трябва да използва входната врата.

Промъкваше се по покривите, а меките ѝ ботуши с лекота намираха опора в ронещия се чакъл. Слушаше, наблюдаваше и усещаше нощта около себе си. Обичайните звуци на крайния квартал я съпътстваха, когато приближи огромния склад. Полудиви сираци, които си крещяха нещо, пияници, пикаещи по сградите, проститутки, които викаха потенциалните си клиенти...

Но около дървената постройка цареше странна тишина, която ѝ подсказа, че пред нея има достатъчно хора, за да държат останалите настрана.

Близките покриви бяха гладки и празни, а разстоянието между сградите с лекота можеше да бъде прескочено.

Не ѝ пукаше какво искат тези хора. Не я бе грижа каква информация смятаха, че могат да изкопчат от нея. В мига, в който отвлякоха Каол, направиха най-голямата грешка в живота си.

Последната си грешка всъщност.

Стигна покрива на сградата срещу склада и се сви, преди да пролази до ръба и да надникне отгоре. Трима закачулени патрулираха в тясната уличка. От другата страна на уличката бяха отворените врати

на склада, а светлината от процепите разкриваше, че вътре има поне четирима души. Никой не си направи труда да погледне към покрива. Глупащи.

Дървеният склад бе огромно празно пространство, високо три етажа, а през отворения прозорец на втория тя можеше да види целия път до пода долу.

Вътрешен балкон заемаше по-голямата част от втория етаж, а стълбите водеха до третия и по-нагоре — може би към възможен път за бягство, щом входната врата бе затворена. Десетима от мъжете бяха тежковъоръжени, а на дървения вътрешен балкон имаше шестима стрелци, насочили лъкове към пода отдолу.

А там, окован за една от дървените стени, бе Каол. С насинено и окървавено лице, с разкъсани и мръсни дрехи, с глава, увиснала между раменете.

Усети хлад в стомаха си.

Можеше да нападне от покрива, като мине през третия етаж. Това обаче щеше да ѝ отнеме време, а и никой не гледаше към отворения прозорец пред нея.

Тя отметна глава назад и се усмихна свирепо на луната. Не я наричаха Асасина на Адарлан просто така. Драматичните нахлувания бяха форма на изкуство.

Селена се отдръпна с няколко крачки от ръба, за да прецени колко бързо и далеч трябва да тича. Отвореният прозорец бе достатъчно висок, за да не се безпокои от това, че може да счупи стъклото, или че мечовете ѝ ще се закачат в рамката. А вътрешният балкон имаше перила, които да ѝ попречат да падне твърде далеч.

Бе правила подобен скок само веднъж, в нощта, когато светът ѝ бе напълно унищожен. Но онази нощ Сам вече бе мъртъв от няколко дни. Тя бе скочила през прозореца на Рурк Фаран просто за да си отмъсти.

Този път обаче нямаше да се провали.

Мъжете дори не гледаха към прозореца, когато тя влетя през него. А щом кацна на балкона и направи кълбо назад, два от кинжалите ѝ вече летяха.

* * *

Каол видя отблясъка на лунна светлина върху стомана един удар на сърцето си преди Селена да скочи от прозореца на втория етаж и да се приземи на балкона. След което тя хвърли два кинжала към стрелците до нея. Те паднаха, а тя се изправи, като метна още два кинжала към още двама от стрелците. Не знаеше тях ли да гледа, или нея, когато Селена се хвана за перилата на балкона и ги прескочи, като се приземи на земята точно когато няколко стрели удариха мястото, където ръцете ѝ се бяха държали.

Мъжете в стаята се разкрещяха. Неколцина се скриха зад колоните, други побягнаха към изхода, а трети тръгнаха към нея с оголени оръжия. Успяха обаче само да изгледат с ужас как тя изтегля двата си меча — единия от които неговия — и отприщва гнева си върху тях.

Нямаха никакъв шанс.

Двамата оцелели стрелци не смееха да пуснат стрели, за да не улучат някои от своите. Това също бе внимателно преценен от нея ход, знаеше той. Каол започна да дърпа оковите си и китките го заболяха. Ако я достигнеш, двамата биха могли...

Но тя бе вихър от кръв и стомана. Видя я как посича мъжете все едно са чували с брашно и разбра защо бе стигнала толкова близо до стената на Ендовиер в онзи ден. Най-после — след всички тези месеци — видя смъртоносния хищник, който бе очаквал да намери в мините. В очите ѝ нямаше нищо човешко, не се забелязваше и следа от някаква милост. Това смрази сърцето му.

Стражът, който го бе дразнил цял ден, остана край него, изтеглил двата си меча.

Чакаше я.

Един от закачулените мъже успя да се отдалечи от нея и извика:
— Достатъчно! Достатъчно!

Ала Селена не му обърна внимание. Каол се хвърли напред, все още опитвайки да се освободи от оковите, а тя си отвори просека през мъжете, като остави стенещите им тела зад гърба си.

Неговият мъчител обаче остана спокоен, когато тя тръгна към него.

— Не стреляйте! — нареди закачуленият мъж. — Не стреляйте!
Селена спря пред стража и го посочи с окървавения си меч.
— Махни се от пътя ми или ще те нарежа на парчета.

Но стражът изсумтя и като последния глупак вдигна мечовете си.
— Ела и си го вземи.

Селена се усмихна. Тогава обаче закачуленият мъж с дървен глас хукна към тях и разпери ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Достатъчно! Свали оръжията! — нареди той на стража. Последният се поколеба, а Селена изглеждаше готова да нападне. Старецът направи една крачка към нея. — Стига вече! Малко ли врагове имаме! Къде-къде по-лоши неща ни очакват!

Селена се обърна към него с окървавено лице.

— Не те очакват — каза тя и очите ѝ засияха. — Понеже вече съм тук.

* * *

Кръв бе обагрила дрехите, ръцете и врата ѝ, но тя не бе нейна. Всичко, което можеше да види в момента, бяха стрелците на балкона над нея и врагът, който я разделяше от Каол. От нейния Каол.

— Моля ви — свали качулката и маската си мъжът, за да разкрие лице, отговарящо на престарелия му глас. Късо подстригана бяла коса, бръчки около устата и кристално сиви очи, които я гледаха умолително. — Методите ни не са правилни, но...

Тя обаче насочи меча си към него и маскираният страж, който стоеше между нея и Каол, се напрегна.

— Не ми пука кои сте и какво искате. Вземам си го сега.

— Умолявам ви да ни изслушате.

Усещаше омразата и агресията на маскирания мъж пред Каол, виждаше как яростно стиска дръжките на двата си меча. Тя също не бе готова да приключи с касапницата. Напротив, щеше да я доведе до край.

Знаеше точно какво ще се случи, когато се обърна към стража и му се усмихна лениво.

Той нападна, а тя пресрещна мечовете му. Мъжете отвън влязоха и заблестя стомана. Не се чу нищо друго освен звън на метал и виковете на ранените около нея, а тя мина през тях, наслаждавайки се на зверския призив, който отекна в цялото ѝ същество.

И тогава някой изкрещя името ѝ. Познат глас, който не принадлежеше на Каол. Тя се обърна, за да види върха на една стрела, изстреляна към нея, а после — появилата се златистокафява коса. Арчър се приземи на пода, поел с рамото си стрелата, предназначена за нея. Докато го погледне, той пусна единия си меч и извади кинжала от ботуша си, като го хвърли към стража, който бе стрелял. Когато погледът ѝ отново се върна на Арчър, той вече се изправяше и застана между нея и мъжете, вдигнал една ръка. Защи́таваше мъжете.

— Това е голяма грешка — каза задъхан той. Кръвта от раната на рамото му се спусна по черната му роба. Роба. Като тази на останалите.

Арчър бе част от тази група, Арчър ѝ бе направил засада.

Ледената ярост замъгли събитията от нощта, в която я бяха заловили, и ги преплете с днешните. Лицата на Каол и Сам се смесиха в едно и тя се пресегна, за да извади от колана си още един кинжал.

— Моля те — каза Арчър и пристъпи към нея, охкайки от движенията, които накараха острието на стрелата да се раздвижи. — Нека ти обясня.

Видя кръвта по дрехите му, видя страха, агонията и отчаянието в очите му. Гневът ѝ угасна.

— Освободете го — каза тя със същото ледено спокойствие. — Незабавно.

Но Арчър не сведе поглед.

— Първо ме изслушай.

— Казах незабавно.

Арчър кимна към стража, който бе имал глупостта да я нападне. Накуцвайки, но по чудо останал цял и все още с мечовете си в ръце, той бавно свали оковите от капитана.

Каол веднага скочи на крака, но тя забеляза как залита и се опитва да прикрие болката си. Въпреки това успя да погледне злоещо маскирания, застанал пред него, и очите му заблестяха от жажда за мъст.

Стражът отстъпи настрана и отново посегна към мечовете си.

— Имаш едно изречение, за да ме убедиш да не ви избия всички — каза тя на Арчър, докато Каол заставаше до нея. — Само едно.

Арчър поклати глава, докато гледаше към нея и Каол. Очите му не бяха пълни със страх, гняв или молба. А с печал.

— През последните шест месеца работех с Нехемия, за да обединя тези хора.

Каол настръхна, но Селена премигна. Това бе достатъчно на Арчър, за да разбере, че е издържал изпитанието. Той кимна на хората около себе си.

— Оставете ни! — каза с властен тон, какъвто никога не го бе чувала да използва. Мъжете се подчиниха и онези, останали на крака, извлякоха ранените си другари навън. Селена не си позволи да помисли колко от тях са мъртви.

Старецът, който бе разкрил лицето си, я гледаше със смесица от ужас и неверие. Тя се запита на какво ли чудовище прилича в момента. В мига, в който забеляза вниманието ѝ, той сведе глава и отиде при останалите, като взе нервния импулсивен страж със себе си.

Когато останаха сами, тя отново насочи меча си към Арчър и направи крачка напред, като остави Каол зад гърба си. Капитанът на стражата обаче веднага застана до нея.

— Аз и Нехемия водим това движение — каза Арчър. — Тя дойде да ни организира и да създаде група, която може да отиде до Терасен и да вдигне въстание срещу краля. И да разбере какво наистина е замислил за Ерилея.

Каол се напрегна, но Селена сподави изненадата си.

— Това е невъзможно.

— Нима? Защо тогава принцесата винаги е толкова заета? Ти знаеш ли къде ходи нощем?

Ледената ярост проблесна отново и сякаш забави хода на света.

И тогава Селена си спомни как Нехемия я бе убедила да не се рови в гатанката от кабинета на Дейвис, как се бавеше и забравяше обещанието си да я изследва. Спомни си нощта, в която Дориан бе дошъл при нея, защото Нехемия я нямаше и не можеше да я открие в замъка. Спомни си думите на Нехемия преди да се скарат, за това как в Рифтхолд ще се случи нещо важно, не по-малко значимо от Ейлве...

— Тя идва тук — каза Арчър — и ни казва всичко, което ѝ споделяш.

— Щом е част от съзаклатието ти — изръмжа Селена, — къде е в момента?

Арчър извади меча си и посочи с него Каол.

— Попитай него.

Стомахът ѝ се сви.

— За какво говори? — попита тя.

Каол обаче гледаше към Арчър.

— Не зная.

— Лъжливо копеле! — сопна се Арчър и оголи зъби така, че за момент погрозня ужасно. — Шпионите ми потвърдиха, че кралят те е информирал още преди седмица, че животът на Нехемия е застрашен. Кога смяташе да ѝ кажеш това? — Той се обърна към Селена. — Отвлякохме го само защото искахме да разберем какви въпроси му е наредено да ѝ зададе. И да видиш какъв човек е в действителност.

— Лъжеш! — излая Каол. — Лъжеш, мръсник такъв! Не си ме питал абсолютно нищо, боклук долен! — Той се обърна с умолителен поглед към Селена. Думите му отекнаха, а всяка следваща бе поужасна от предишната. — Да, знаех, че животът на Нехемия е застрашен. Но че ще я разпитва кралят. А не аз.

— И ние го разбрахме — отвърна Арчър. — Малко преди да пристигнеш, Селена, разбрахме, че с тоя капитан са ни пратили на зелен хайвер. Само че тази вечер те няма да я разпитват, нали, капитане?

Каол не отговори.

И на нея не ѝ пукаше защо. Отдръпваше се от собственото си тяло, сантиметър по сантиметър, като морето след прилив.

— Пратих хората си към замъка преди малко — продължи Арчър. — Може би ще успеят...

— Къде е Нехемия? — чу се тя да изговаря с устни, които изглеждаха безкрайно далеч.

— Шпионинът ми научи това тази нощ. Нехемия настоя да остане в замъка, за да разбере какво искат да я питат, какво подозират и колко знаят...

— Къде е Нехемия?

Ала Арчър само поклати глава. Очите му плуваха в сълзи.

— Няма да я разпитват, Селена. И хората ми няма да успеят. Докато стигнат замъка, ще е твърде късно.

Твърде късно.

Селена се обърна към Каол, чието лице бе преbledняло като платно.

— Съжалявам — поклати глава Арчър.

Селена профуча през улиците на града, като захвърли наметалото и по-тежките си оръжия, докато тичаше, само и само да бъде по-бърза, преди Нехемия...

Преди Нехемия...

Отнякъде в столицата прозвуча часовник и с всеки негов удар ѝ се струваше, че изтича по един живот.

Бе достатъчно късно и улиците бяха полупразни, но хората, които я видяха, се отдръпваха настрана, докато тя минаваше покрай тях. Дробовете ѝ горяха. Прогони болката и си наложи да продължи да тича, като молеше всички богове, които познаваше, да ѝ дадат сила и бързина. Кого щеше да използва краля? Ако не Каол, кого?

Не я интересуваше дори ако кралят я разпитваше лично. Щеше да ги унищожи. А после и да се погрижи за анонимната заплаха за живота на Нехемия.

Стъкленият замък постепенно приближи пред очите ѝ, а кристалните му кули блестяха с бледа зеленикава светлина.

„Не отново, не отново — повтаряше си тя с всяка следваща стъпка, с всеки удар на сърцето си. — Моля ви, не отново.“

Не можеше да мине през входната врата. Стражите щяха да я спрат или поне да вдигнат врява, която да предизвика неизвестния убиец да действа по-бързо. Висока каменна стена, която опасваше една от градините. Бе по-близо и доста по-слабо охранявана.

Можеше да се закълне, че чува тропота на копита около себе си, но в света не съществуваше нищо друго освен нея и разстоянието до Нехемия. Тя се засили към каменната стена, която обграждаше градината, а кръвта забушува в очите ѝ, когато скочи към нея.

Пролази колкото се може по-тихо, а пръстите и петите ѝ веднага намериха за какво да се хванат, като се забиваха в камъка толкова силно, че ноктите ѝ се напукаха.

Бързо се изкатери нагоре и мина от друга страна, преди стражите да разберат какво става.

Приземи се на чакъла в градината, като падна върху ръцете си. Подсъзнанието ѝ отбеляза болката в дланите, но тя вече тичаше към стъклените врати, които щяха да я въведат в замъка. Преспите сняг блестяха със синкава светлина на луната.

Първо щеше да отиде до стаята на Нехемия и да заключи приятелката си така, че да е в безопасност, а после щеше да се погрижи за копелето, което идваше за нея.

А хората на Арчър можеха да вървят по дяволите. Бе ги обезвредила за секунди. Този, който бе пратен да нарани Нехемия, бе неин. Неин да го разкъса, неин да го приключи. Щеше да хвърли останките му в краката на краля.

Тя отвори една от стъклените врати. Наоколо имаше стражи, но тя бе избрала този вход, защото познаваха лицето и репутацията ѝ. Не очакваше обаче да забележи Дориан, който си говореше с тях. Сапфирените му очи проблеснаха, докато тя изтича покрай него.

Чу викове зад себе си, но не спря. Не можеше да спре. Не отново. Не отново!

Затича се нагоре по стълбите, като взимаше по две и три стъпала наведнъж. Краката ѝ трепереха. Само още малко. Покоите на Нехемия бяха на горния етаж, след два коридора.

Тя бе Асасинът на Адарлан. Нещо повече, тя бе Селена Сардотиен. Не можеше да се провали. Боговете ѝ го дължаха. Самият Уирда ѝ го дължеше.

Нямаше да провали Нехемия. Не и след ужасните неща, които си бяха наговорили.

Стигна върха на стълбите. Виковете зад нея се засилиха. Викаха я по име. Тя обаче нямаше да спре заради никого.

Зави по познатия коридор и почти заплака от облекчение, когато видя дървената врата. Бе затворена. Нямаше следи от насилие.

Извади двата си останали кинжала и си припомни думите, които трябваше да каже на Нехемия. Къде да се скрие и как. Когато нападателят пристигнеше, Нехемия просто трябваше да бъде тиха и скрита, а Селена щеше да се погрижи за останалото.

И то с удоволствие.

Блъсна вратата, като разби ключалката. А светът се забави като ритъма на древен вечен барабан.

Селена спря на място.

Кръвта бе навсякъде.

Стражите на Нехемия лежаха с гърла, прерязани от ухо до ухо, а вътрешностите им бяха изсипани на пода.

А на леглото...

На леглото...

Можеше да чуе как виковете приближават към стаята, но думите им бяха някак приглушени, все едно бе под вода, а някой крещеше от повърхността.

Селена остана в центъра на замръзналата спалня, загледана в леглото и в прекършеното тяло на принцесата върху него.

Нехемия бе мъртва.

ВТОРА ЧАСТ
СТРЕЛАТА НА КРАЛИЦАТА

Селена гледаше тялото.

Празно, умело осакатено, толкова разкъсано, че леглото бе почти черно от кръвта.

Хората нахлуха в стаята и тя усети възкиселата миризма, която ѝ подсказа, че някой зад нея е повърнал.

Тя обаче не помръдна и остави другите да се щурат наоколо, гледайки трите изстиващи тела. Древният вечен тъпан — нейното сърце — пулсираше в ушите ѝ и удавяше всеки звук.

Нехемия си бе отишла. Жизнената, непримирима, обичаща живота душа, принцесата, наричана Светлината на Ейлве, жената, която бе символ на надеждата. Беше си отишла просто така, като пламъче на свещ, духнато от вятъра.

Когато трябваше, Селена не бе до нея.

И Нехемия си бе отишла.

Някой прошепна името ѝ, но не посмя да я докосне.

Пред нея блеснаха сапфирени очи, които закриха гледката на леглото и разчленения труп върху него. Дориан. Принц Дориан. По лицето му се стичаха сълзи. Тя протегна ръка и ги докосна. Сториха ѝ се странни по замръзналите ѝ изтръпнали пръсти. Ноктите ѝ бяха мръсни, кървави и напукани.

Толкова противни на фона на гладката бяла кожа на принца.

И тогава гласът зад нея изрече името ѝ отново.

— Селена.

Те бяха направили това.

Кървавите ѝ нокти слязоха по лицето на Дориан и се спряха на врата му. Той само я загледа замръзнал.

— Селена — повтори познатият глас. Предупреждение.

Те бяха направили това. Бяха предали Нехемия. Бяха ѝ я отнели. Ноктите ѝ опряха в гърлото на Дориан.

— Селена — рече за трети път гласът.

Селена бавно се извърна.

Каол я гледаше, поставил ръка на меча си. Мечът, който тя бе отнесла в склада. И който бе оставила там. Арчър бе споменал, че Каол е знаел какво се канят да направят.

Знаел е.

Тя се пречупи напълно и го нападна.

* * *

Каол едвам успя да извади меча си, когато тя се спусна към него и замахна с една ръка към лицето му.

Блъсна го в стената, а лицето му пламна от болка, когато тя одра бузата му с нокти.

Посегна към кинжала на кръста си, но той я хвана за китката. Кръвта рухна по бузата към врата му. Стражите му извикаха и приближиха, но той преплете крак с нея, подсече я и я тръшна на земята.

— Стойте настрана! — заповяда той, но това му костваше скъпо. Притисната под него, Селена заби юмрук в челюстта му — толкова силно, че зъбите му изтракаха.

А след това тя изръмжа като див звяр и се опита да го ухапе за гърлото. Той се отдръпна назад и отново я тръшна на мраморния под.

— Стига.

Но тази Селена, която познаваше, си бе отишла. Момичето, което си бе представял като своя съпруга, с което бе споделял леглото си през последната седмица, го нямаше вече. Дрехите ѝ и ръцете ѝ бяха изцапани с кръвта на хората от склада. Тя го удари с коляно между краката толкова силно, че той я изтърва. След това Селена се озова върху него, извадила кинжала, за да го спусне към гърдите му...

Той отново я хвана за китката и я стисна, докато острието надвисваше над сърцето му. Цялото ѝ тяло потръпна от усилие, докато опитваше да преодолее последните няколко сантиметра. Тя посегна към другия си кинжал, но той хвана и другата ѝ китка.

— Стига — изпъшка, замаян от удара, който му бе нанесла. Мъчеше се да измисли нещо въпреки заслепящата болка. — Селена, стига.

— Капитане — обади се някой от хората му.

— *Стойте настрана!* — изръмжа отново той.

Селена се хвърли с цялата си тежест към кинжала, който държеше, и си спечели един сантиметър. Ръцете го заболяха. Тя щеше да го убие. Наистина щеше да го убие.

Погледна я в очите, в лицето, толкова разкривено от гняв, че не можа да я познае.

— Селена — каза той и стисна китките ѝ с цялата си сила, с надеждата, че болката ще я събуди от кошмара, в който бе потънала. Тя обаче не намали натиска си върху острието. — Селена, аз съм твой приятел.

Тя се взря в него и изсъска през зъби. Задъха се, а след това изрева с такава сила, че думите ѝ отекнаха в стаята, в кръвта му и в целия му свят.

— *Ти* никога няма да бъдеш мой приятел. Ти винаги ще си ми враг.

Изрева последната дума с такава омраза, че той я почувства като удар в стомаха. Нападна отново и той изпусна китката, която държеше кинжала.

Острието се стрелна надолу.

И спря. В стаята настъпи внезапен хлад и ръката на Селена просто бе спряна, все едно е замръзнала във въздуха. Очите ѝ се вдигнаха от лицето му, но Каол не видя към кого изсъска. За миг изглеждаше, че се бори с невидима сила, а в следващия момент Рес бе зад нея и тя не го забеляза, докато дръжката на меча му не се стовари върху главата ѝ.

Селена падна върху него, а частица от Каол си отиде със съзнанието ѝ.

Дориан знаеше, че Каол няма друг избор, няма никакъв друг вариант за действие, докато приятелят му изнасяше Селена от кървавата стая и слизаше надолу по стълбището на слугите. Надолу, надолу и още надолу, докато не стигнаха тъмниците на замъка. Опита се да не гледа към любопитното, но и обезумяло лице на Калтейн, когато Каол остави Селена в килия до нейната.

А след това заключи вратата.

— Нека ѝ дам наметалото си — каза Дориан и понечи да го свали.

— Недей — отвърна тихо Каол. Лицето му все още кървеше. Бе оставила четири кървави резки по бузата му с нокти. С нокти! Божове... — Не бих ѝ дал нищо повече от сеното.

Каол вече бе свалил останалите ѝ оръжия — включително и смъртоносните игли от плитката ѝ, — след което бе проверил ботушите и туниката ѝ за скрити.

Калтейн се усмихна леко на Селена.

— Не я докосвай, не ѝ говори. Дори не я поглеждай — нареди Каол, все едно между двете жени не стояха железни решетки. Калтейн само изсумтя и се сви на другата страна. Каол излая заповеди към стражите относно колко храна и вода да донесат и колко пъти да се сменят, а след това излезе от тъмницата.

Дориан го последва мълчаливо. Не знаеше откъде да започне. Тъгата от смъртта на Нехемия се спускаше върху него на талази, заедно с отвращението и ужаса, които бе изпитал от видяното в онази спалня. А също и с облекчението и страха от това, че е използвал силата си, за да спре ръката на Селена, преди да пониже Каол, и че никой освен нея не го е забелязал.

А когато му бе изсъскала... беше видял нещо толкова свирепо в погледа ѝ, че бе потреперил.

Бяха изминали половината път нагоре по стълбите, когато Каол внезапно седна на едно от стъпалата и хвана главата си с две ръце.

— Какво направих? — прошепна той.

И въпреки всичко, случило се между двамата, не можеше да го остави. Не и тази нощ, в която той също имаше нужда да седне до някого.

— Разкажи ми какво се случи — каза тихо Дориан и седна на стъпалото зад него, загледан в сумрака на стълбището.

И Каол му разказа.

Дориан чу цялата история за отвличането, за бунтовниците, които са се опитали да използват капитана, за да се докопат до Селена, за самата Селена, която бе влязла в склада и бе минала през мъжете като нож през масло. За краля, който бе споменал на Каол, че има неизвестна заплаха за живота на Нехемия и му бе наредил да я следи. За това, че бе пожелал да я разпитва и бе заповядал на Каол да държи Селена настрана. За Арчър — човека, когото ѝ бяха наредили да убие преди цели седмици — и обяснението му за заплахата към живота на Нехемия. И накрая за Селена, която бе пробягала цялото разстояние между крайните квартали и двореца, за да разбере, че е закъсняла. И че не е могла да спаси приятелката си.

Имаше и неща, които Каол не му разказа, но Дориан въпреки това ги разбра. Приятелят му трепереше и това само по себе си бе ужасяващо. Още една от опорите в живота им рухваше.

— Не съм виждал някой да се движи с такава скорост — прошепна Каол, — нито да тича толкова бързо. Намерих кон секунди след като тя хукна, и въпреки това не можах да я настигна. Кой може да направи подобно нещо?

Дориан бе склонен да пренебрегне това като изкривена представа за времето, причинена от страх и стрес, но магията в собствените му жили го накара да не избързва.

— Не знаех, че ще стане така — опря чело в коленете си Каол. — Ако баща ти...

— Не беше баща ми — каза Дориан. — Тази нощ вечерях с родителите си. — Тъкмо бе излязъл от вечерята си, когато Селена профуча покрай него, а в очите ѝ горяха пламъците на ада. Този поглед бе достатъчен, за да я последва със стражите, а после Каол едва не се сблъска с него в коридора. — Баща ми каза, че ще говори с Нехемия след вечеря. Това, което видях, се е случило часове по-рано.

— Но кой би поръчал убийството ѝ, ако не баща ти? Бях сложил допълнителна охрана около нея заради заплахата. Лично избрах

хората. Който и да е направил това, е минал през тях все едно ги е нямало. Който и да го е направил...

Дориан се помъчи да не мисли за убийството. Един от стражите на Каол бе погледнал трите тела, след което бе повърнал на пода. А Селена просто си бе стояла, загледана в останките от Нехемия, все едно някой е изпил душата ѝ.

— Този, който го е направил, се е насладил на делото си — завърши Каол. Дориан отново си спомни внимателно наредените тела.

— Какво означава това? — Бе по-лесно да говори, отколкото наистина да мисли за случилото се. За това как Селена го бе погледнала, без да го вижда наистина, за това как бе обърсала сълзите му с пръст, а после бе опряла нокти в гърлото му, все едно усещаше пулсиращата в него кръв.

А после бе нападнала Каол.

— Колко време ще я държиш тук? — попита Дориан, загледан надолу по стълбите.

Тя бе нападнала капитана на стражата пред собствените му хора. По-лошо. Беше се опитала да го убие.

— Колкото е нужно? — отвърна тихо Каол.

— Нужно за какво?

— За нея, за да реши, че не иска да избие всички ни.

* * *

Селена знаеше къде е още преди да се събуди. И не я интересуваше. Бе ясно, че преживява една и съща история отново и отново.

Бе откачила и през нощта, в която я бяха пленили. И бе толкова близо до това да убие човека, когото най-силно искаше да унищожи, докато някой не я зашемети, за да се пробуди по-късно в смрадлива тъмница. Усмихна се с горчивина, докато отваряше очите си. Винаги ставаше по един и същи начин, с един и същи резултат.

Парче хляб, меко сирене и желязна чаша вода стояха на пода в другия край на килията. Селена се изправи с ужасно главоболие и усети цицината на главата си.

— Винаги съм знаела, че ще приключиш тук — обади се Калтейн от съседната килия. — *Писна ли им на Техни Величества от теб?*

Селена придърпа подноса, след което се облегна на каменната стена зад сламеника.

— На мен ми писна — отвърна тя.

— Уби ли някой, който си го заслужава?

Селена изсумтя и затвори очи, за да потисне главоболието си.

— Почти.

Усещаше лепкавата кръв по ръцете и под ноктите си. Кръвта на Каол. Надяваше се от драскотините да останат белези. Надяваше се да не го види повече. Ако го видеше, щеше да го убие. Той бе знаел, че кралят иска да разпита Нехемия. Бе знаел, че кралят — най-жестокото и смъртоносно чудовище на тази земя — иска да разпита нейната приятелка. И не й бе казал. Не я бе предупредил.

Но това не бе дело на краля. Не — бе събрала достатъчно информация през няколкото минути в спалнята, за да разбере, че не е в неговия стил. Каол обаче знаеше, че има и анонимна заплаха, че има някой, който иска да нарани Нехемия. И не й бе казал.

Беше толкова глупашки почтен и верен на краля, че дори не се беше замислил, че тя може да предотврати това.

Тя вече нямаше какво да даде. След като изгуби Сам и я изпратиха в Ендовиер, се бе възстановявала късче по късче в тъмнината на мините. А когато дойде тук, бе достатъчно глупава, за да реши, че Каол е последното парченце. Достатъчно глупава, за да повярва, макар и за кратко, че може да е щастлива. Смъртта обаче бе неин дар и проклетие, а също и единственият й приятел през всички тези дълги години.

— Те убиха Нехемия — прошепна тя в мрака. Имаше нужда някой да знае, че тази светла душа е угасена. Да си напомни, че Нехемия някога е била тук, на тази земя, че е била въплъщение на смелостта и добротата.

Калтейн продължи да мълчи още дълго. След това каза тихо, все едно разменяше собственото си нещастие за чуждото:

— Херцог Перингтън отива до Морат след пет дни, а аз ще го придружавам. Кралят ми каза, че мога да се омъжа за него или да изгния тук до края на дните си.

Селена извърна глава и отвори очи, за да види Калтейн, облегната на стената и прегърнала колене. Бе дори по-мръсна и измършавяла, отколкото преди няколко седмици. Все още бе с наметалото на Селена.

— Ти предаде херцога — каза Селена. — Защо би искал да си негова жена?

— Кой знае какви игри играят тези хора? — изсмя се тихо Калтейн. — И какво са намислили. — Тя потърка лице с мръсните си длани. — Главоболията ми стават все по-лоши — простена, — а тези криле не спират да плющят.

„В сънищата ми има сенки и криле“ — бе казала Нехемия.

Сега Калтейн казваше същото.

— Какво общо има едното с другото? — попита Селена. Гласът ѝ бе остър, но и някак кух.

Калтейн премигна и повдигна вежди, все едно няма представа какво е казала.

— Колко време смятат да те държат тук? — попита тя.

— Затова че опитах да убия капитана на стражата? Може би завинаги.

А можеха и да я екзекутират.

Нехемия бе надеждата на своето, а и на всички останали кралства. Дворът, за който тя си мечтаеше, никога нямаше да просъществува. Ейлве никога нямаше да бъде освободена. Селена така и нямаше да получи шанса да се извини на Нехемия за това, което ѝ бе наговорила. Оставаха само последните думи, които принцесата ѝ бе казала. Последното нещо, което приятелката ѝ бе мислила за нея.

„Ти си една страхливка.“

— Ако те пуснат — каза Калтейн, също като нея загледана в чернотата на затвора, — направи така, че един ден да бъдат наказани. Всичките.

Селена се заслуша в собственото си дишане и отново усети кръвта на Каол под ноктите си, а също и на онези мъже, които бе посякла. А после и студа от стаята на Нехемия, където цялата кръв се бе просмукала в леглото.

— Ще бъдат — закле се Селена в тъмното.

Не ѝ бе останало нищо друго за даване, освен това.

Щеше да е по-добре, ако си беше останала в Ендовиер. По-добре да бе умряла там.

Тялото ѝ бе като чуждо, когато придърпа паницата с храна към себе си. Металът одраска старите влажни камъни. Дори не беше гладна.

— Поставили са сънотворно във водата — каза Калтейн, когато Селена се пресегна към желязната чаша. — Така направиха и с мен.

— Хубаво — отвърна Селена и изпи чашата до дъно.

* * *

Минаха три дни. Всичката храна, която ѝ носеха, бе напоена със сънотворното.

Селена се взираше в пропастта, която изпълваше сънищата ѝ и наяве, и насън. Гората от другата страна си бе отишла и нямаше елен, само безкрайна пустош, разпадащи се скали и страховит вятър, който нашепваше едни и същи думи отново и отново.

„Ти си една страхливка.“

Затова Селена изпиваше водата всеки път, когато ѝ я предложеха, и се оставяше на съня да я погълне.

* * *

— Изпи водата преди около час — каза Рес на Каол сутринта на четвъртия ден.

Каол кимна. Тя лежеше в несвяст на пода, с изпито лице.

— Храни ли се?

— Малко. Не е опитвала да избяга. И не ни е продумала нито дума.

Каол отключи вратата на килията, а Рес и останалите стражи се напрегнаха.

Той обаче не можеше да издържи и миг повече без нея. Калтейн спеше в съседната килия и не помръдна, когато той мина през тази на Селена. Коленичи до асасина.

Момичето миришеше на засъхнала кръв, а дрехите ѝ бяха вкоравени от нея. Гърлото му се сви.

В замъка над тях през последните дни цареше истински хаос. Той бе накарал стражите си да го претърсят из основи, а също и целия град, за да открият асасина, убил Нехемия. Няколко пъти бе отишъл при краля в опит да обясни какво е станало — как е бил отвлечен и как някой се е промъкнал дори през допълнителните патрули около Нехемия. Бе смаян, когато кралят не го наказва или дори смъмри.

Най-лошото бе, че изглеждаше някак доволен. Не му се бе наложило да си цапа ръцете, за да се отърве от проблема. Най-голямата му грижа бе как да се справи с недоволството в Ейлве. Нито за миг не се бе престорил, че скърби за Нехемия, не бе показал дори намек за съжаление. На Каол му костваше огромно усилие на волята да не удуши собствения си суверен.

Но съдбата му повече от всякога зависеше от неговото подчинение и добро поведение. Когато Каол обясни на краля ситуацията със Селена, той отново не изглеждаше изненадан. Каза му само да я върне на работа. Нищо повече.

Да я върне на работа.

Каол внимателно повдигна Селена, като се опита да не пъшка от тежестта ѝ и я изнесе от килията. Нямаше да си прости никога, задето я хвърли на това ужасно място, макар да не бе имал избор. Не си бе позволил дори да спи в леглото си — то още ухаеше на нея. Бе легнал там първата нощ и бе осъзнал, че тя бе лежала там, затова бе избрал дивана. Най-малкото, което можеше да направи, бе да я върне в покоите ѝ.

Не знаеше обаче как да я върне на работа. Нямаше представа как да поправи това, което се бе случило. Между тях и вътре в нея.

Хората му го обградиха, когато той я понесе към покоите ѝ.

Смъртта на Нехемия витаеше около него, следваше всяка негова крачка. Бяха минали дни, откакто за последно бе дръзнал да се погледне в огледалото. Дори ако кралят бе поръчал смъртта на Нехемия, Селена щеше да опита да я опази, ако я бе предупредил. Хората му също щяха да са нащрек. Понякога истината за заблудата му го удряше толкова силно, че той не можеше да диша.

И сега на ред беше тази реалност, която държеше в ръцете си, докато Рес отваряше вратата към покоите ѝ. Филипа вече я чакаше и го

подкани към банята. Дори не помисли за това — че трябва да изкъпят Селена, преди да я сложат в леглото ѝ. Докато вървеше към банята, не можеше да срещне погледа на слугинята, понеже знаеше, че в очите ѝ ще прочете истината.

Той вече я бе осъзнал, още когато Селена се обърна към него в спалнята на Нехемия.

Бе я загубил.

Никога нямаше да се върне при него, и след хиляда живота.

Селена се събуди в собственото си легло и разбра, че няма да има повече сънотворни във водата ѝ.

Нямаше да има и повече закуски с Нехемия, нито уроци по Знаците на Уирда.

Нито пък приятели като нея.

Без да поглежда, разбра, че някой я е измил. След като премигна срещу ярката светлина в стаята си — и главата веднага я заболя след дните мрак в тъмницата — видя, че Лапичка спи до нея. Кученцето вдигна глава, за да близне ръката на Селена няколко пъти, след което отново заспа с нос, пъхнат между лакътя и тялото на момичето. Тя се запита дали Лапичка също усеща загубата. И дали не е обичала принцесата повече от нея.

„Ти си една страхливка.“

Не можеше да обвинява Лапичка. Всички извън това отвратително и прогнило кралство обожаваха Нехемия. Бе трудно да не я харесваш. Селена я обикна в мига, в който спря очите си на нея, все едно бяха астрални близнаци, намерили се един друг. Сродни души.

А сега нея я нямаше.

Селена постави ръка на гърдите си. Колко абсурдно и безполезно бе това, че нейното сърце биеше, а това на Нехемия — не!

Окото на Елена бе топло, все едно се опитваше да я успокои. Селена отпусна отново ръка на матрака.

Днес не се опита да стане от леглото, а Филипа едва я убеди да хапне. От устата ѝ се изплъзна, че Селена е пропуснала погребението на Нехемия. Бе била твърде упоена, заровила се в скръбта си в тъмницата, за да присъства, когато погребваха приятелката ѝ в студената земя, безкрайно далеч от топлото Ейлве.

„Ти си една страхливка.“

Така Селена не стана от леглото си този ден. Нито на следващия.

Или по-следващия.

Или дори още по-следващия.

Мините в Калакула я задушаваша. Младата робиня не можеше да си представи колко по-лошо ще стане през лятото.

Бе прекарала в мините шест месеца — по-дълго от всеки друг, така ѝ бяха казали. Нейните майка, баба и малко братче не бяха издържали и месец. Баща ѝ дори не бе стигнал мините. Касапите от Адарлан го бяха посекли заедно с останалите бунтовници в селото. Другите бяха събрани като говеда и пратени тук.

Бе прекарала сама пет месеца и половина. Сама, макар около нея да имаше хиляди. Не можеше да си спомни последния път, когато бе видяла небето или полята на Ейлве с треви, разлюлявани от хладния вятър.

Щеше обаче да ги види отново — небето и тревата. Знаеше, че е така, понеже бе стояла будна през нощите, в които трябваше да спи, и бе слушала през пукнатините на дъските как баща ѝ и останалите бунтовници търсеха начин да сринат Адарлан и как принцеса Нехемия работеше за свободата им.

Само трябваше да издържи, да не спира да си поема дъх, да оцелее, докато Нехемия ги освободи. Тогава щеше да погребее мъртвите, месеците на скръб щяха да отминат, а тя щеше да намери най-близката група бунтовници и да се присъедини към тях. С всеки адарланец, който убиеше, щеше да споменава имената на мъртвите отново и отново, така че да я чуят на оня свят и да разберат, че не ги е забравила.

Заби кирката си в грубата каменна стена. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки от пресъхналото гърло. Надзирателят се бе облегал на близката стена и клатеше манерката си с вода. Той само чакаше някой от тях да падне, за да развие камшика си.

Но тя остана със сведена глава и продължи да работи. Продължи да диша.

Щеше да се справи.

Не знаеше колко време е минало, но чу някакъв тътен от мините, все едно земята бе потреперила. За миг всички замръзнаха, а после

заплакаха.

Тя го усети как приближава, с всеки шепот, с всяка обърната глава и промърморени думи.

И накрая ги чу — думи, които променяха всичко.

„Принцеса Нехемия е мъртва. Убита от адарланец.“

Думите минаха покрай нея, преди да може да ги преглътне. Чу звука от търкане на кожа в камъка. Надзирателят щеше да им позволи само още няколко секунди почивка, след което камшикът му щеше да заплющи.

„Нехемия е мъртва.“

Тя се загледа в кирката, която държеше в ръце, и се обърна бавно, за да погледне в лицето на надзирателя. В лицето на Адарлан. Той размърда китка, подготвил камшика.

Почувства сълзите си, преди те да потекат по лицето, за да измият калта от шест месеца труд в ада.

Достатъчно. Думата отекна в нея толкова силно, че тя цялата се разтрепери.

Тихо започна да изброява имената на мъртъвците. И когато надзирателят вдигна камшика си, добави своето име към списъка и замахна с кирка към стомаха му.

— Има ли някакви промени в състоянието ѝ?

— Стана от леглото.

— И?

Рес стоеше в огрения от слънцето коридор на един от по-горните етажи на стъкления замък и обичайно веселото му лице беше мрачно.

— Сега седи на стол пред огъня. Като вчера. Става от леглото, сяда на стола, стои по цял ден там и по залез се връща в леглото.

— Все още ли не говори?

Рес поклати глава и снижи гласа си, когато един придворен мина покрай тях.

— Филипа казва, че само си седи там и гледа в пламъците. Не говори. Почти не се храни.

Очите на Рес станаха по-угрижени, когато се спряха на драскотините по бузата на Каол. Две вече бяха зараснали и щяха да изчезнат, но имаше и една изненадващо дълбока, която все още бе чувствителна. Каол се запита дали няма да му остане белег. Щеше да го заслужава.

— Може би превишавам правомощията си...

— Тогава не казвай нищо — изръмжа Каол. Знаеше какво ще каже Рес. Същото, което го бе посъветвала и Филипа, а и останалите, които го гледаха съжалително. „Опитай да говориш с нея.“

Не беше наясно как се бе разпространило, че тя се е опитала да го убие, но явно всички знаеха колко дълбок е разрывът помежду им. Бе смятал, че двамата са били дискретни, а и знаеше, че Филипа не е клюкарка. Но явно това, което бе чувствал към нея, бе изписано на лицето му. А какво изпитваше сега тя към него... Той сподави подтика да докосне драскотините по лицето си.

— Стражата да остане до вратата и прозорците ѝ — нареди той на Рес. Бе на път към друга среща, към караница какво да правят с бунта в Ейлве след смъртта на принцесата. — Не се опитвай да я спреш, ако излезе, но се постарай да я забавиш достатъчно.

Достатъчно, за да може той да разбере, че най-сетне е напуснала покоите си. Ако някой можеше да застане на пътя на Селена, да ѝ се противопостави след случилото се с Нехемия, това бе той. Дотогава щеше да ѝ остави пространството, от което имаше нужда, дори ако мълчанието между тях го убиваше. Бе се преплела до такава степен с живота му — от тичането рано сутрин до обедите и целувките, които открадваше от него, когато никой не ги гледаше — че сега без нея се чувстваше кух. Не знаеше обаче как да я погледне в очите.

„Винаги ще си ми враг.“

Бе искрена, когато го каза.

— Считай го за направено — кимна Рес.

Младият страж отдаде чест и Каол се отправи към съвещателната зала. Щеше да има още срещи днес, още много срещи, тъй като все още не бе ясно как ще реагира Адарлан на смъртта на Нехемия. Освен това, макар да се мразеше, задето го признава, си имаше и други грижи освен смъртта на Нехемия. Кралят бе призовал всички южни лордове в Рифтхолд.

А сред тях бе и баща му.

* * *

Хората на Каол обикновено не пречеха на Дориан. Не му харесваше обаче ден и нощ да го следват стражи, които следят за всяка заплаха. Не му харесваше ден и нощ стражите да не го изпускат от очи, като следят за всяка заплаха. Смъртта на Нехемия обаче бе доказала, че замъкът е уязвим.

Майка му и Холин бяха затворени в покоите си, а много от благородниците или напуснаха града, или се снишиха. Освен Роланд.

Майката на Роланд бе избягала в Мий още на сутринта след смъртта на принцесата, но Роланд остана, като настояваше, че в момента Дориан повече от всякога се нуждае от помощта му.

Беше прав. По време на срещите на Съвета, които ставаха все по-претъпкани от приходните лордове от Юга, Роланд всеки път защитаваше предложенията на Дориан. Двамата се противопоставиха на изпращането на повече войски към Ейлве в случай на бунт, а Роланд подкрепи идеята на Дориан за публично извинение към родителите на

Нехемия за смъртта ѝ. Баща му избухна, когато го предложи, но престолонаследникът изпрати на родителите ѝ писмо, в което изразяваше най-дълбоките си съболезнования.

А баща му можеше да върви по дяволите.

Това обаче започваше да става проблем, осъзна той, седнал в стаята си в кулата, докато прелистваше документите, които трябваше да прочете преди утрешната си среща с благородниците от Юга. Дълго време бе внимавал да не противоречи на баща си, но какъв човек беше, ако само го следваше сляпо?

„Умен“ — обади се една малка част от него, потръпваща от онази студена древна сила.

Поне четирима пазачи останаха пред покоите му. Личната му кула бе достатъчно висока, че никой да не може да достигне балкона, а имаше само едно стълбище, водещо до нея. Бе лесно защитима. Но лесно можеше да се превърне и в затвор.

Дориан се загледа в стъклената писалка на бюрото си. Онази нощ, когато Нехемия бе починала, той не бе искал да спре китката на Селена във въздуха. Просто бе осъзнал, че жената, която обича, се кани да убие най-стария му приятел заради недоразумение. Бе твърде далеч, за да я хване, докато спускаше кинжала надолу, но тогава... сякаш от него изникна призрачна ръка, която спря китката ѝ. Бе усетил окървавената ѝ кожа, все едно наистина я докосва.

Не бе знаел обаче какво точно прави. Бе действал по инстинкт и от отчаяние.

Трябваше да се научи да контролира тази сила, каквато и да беше тя. Ако успееше да я овладее, можеше да ѝ попречи да се проявява в най-неподходящия момент. Като по време на онези глупави срещи на съвета, когато гневът ѝ се разпалваше и той усещаше как магията му се размърдва неспокойно в отговор.

Дориан си пое дълбоко въздух, съсредоточи се върху химикалката и си пожела тя да помръдне. Бе спрял удара на Селена, бе разхвърлял томове книги във въздуха — можеше да помръдне една химикалка.

Тя не помръдна.

След като я гледа, докато очите не го заболяха, Дориан простена и се облегна на стола си, като притисна очи с длани. Може би полудяваше. Може би си бе въобразил всичко това. Нехемия му бе

обещала, че ще е до него, когато има нужда, когато силата му се пробуди. Тя бе знаела.

Дали убиецът освен нея не бе убил и всяка негова надежда да намери отговори?

* * *

Селена бе седнала на стола си само защото вчера Филипа ѝ се бе оплакала от мръсните чаршафи. Изкуши се да ѝ каже да върви по дяволите, но тогава си спомни с кого бе споделяла леглото и внезапно се зарадва от това, че ще ги сменят. Не искаше и следа от него. Затова остана пред огъня до залез, загледана в жаравата, която ставаше все по-ярка, докато светът притъмняваше.

Времето течеше и се отдръпваше от нея. Някои дни минаваха като час, други — като цял живот. Беше се изкъпала веднъж, колкото да измие косата си, а Филипа я бе наблюдавала през цялото време, за да е сигурна, че няма да се удави.

Селена прокара палец по облегалките на стола. Нямахше намерение да слага край на живота си. Не и преди да стори това, което е необходимо. Сенките в стаята се удължиха, а жаравата сякаш въздъхна. Заедно с нея, с всеки удар на сърцето ѝ. В тези дни на тишина и сън бе осъзнала едно нещо — че асасинът бе дошъл отвън.

Може би бе нает от онзи, който пръв бе заплашил Нехемия. А може би не. Но не бе свързан с краля.

Селена стисна облегалките на стола и заби нокти в полираното дърво. Не бе и някой от асасините на Аробин. Тя познаваше стила им — не бяха садисти. Припомни си отново детайлите от стаята, които се бяха отпечатали в съзнанието ѝ.

Познаваше само един човек, способен на такава жестокост.

Грейв.

Бе научила много за него по време на съревнованието за кралски шампион. Бе чула какво прави с телата на жертвите си.

Оголи зъби.

Грейв познаваше двореца. Бе тренирал тук, точно като нея. И бе знаел кого убива и осакатява. Какво би означавало за нея.

Познатият черен пламък се разпали в стомаха ѝ, след което я обзе цялата, повлече я в яма без дъно.

Селена Сардотиен, Асасинът на Адарлан, бавно се изправи от стола си.

Нямаше да има свещи за тези среднощни дела, нито рог от слонова кост, който да даде начало на лова. Тя облече най-черната си туника и прибра гладка черна маска в джоба на наметалото си. Всички нейни оръжия, дори фибите, бяха взети от покоите ѝ. Без дори да погледне, знаеше, че вратите и прозорците се проверяват. Хубаво. Това не бе лов, който би започнала от парадния вход.

Селена заключи спалнята си и погледна към Лапичка, която се скри в леглото, щом тя отвори тайната врата. Кученцето все още скимтеше, когато Селена излезе в коридора. Нямаше нужда от светлина, за да стигне до гробницата. Вече знаеше пътя наизуст — всеки завой, всяка стъпка.

Наметалото ѝ изшумоля по стълбите, а тя продължи да слиза надолу и надолу. Нека трепереха пред това, което бяха пробудили.

Лунните лъчи се разливаха по площадката пред гробницата и осветяваха отворената ѝ врата и малкото бронзово лице на Морт.

— Съжалявам за приятелката ти — каза той с изненадваща печал в гласа, докато тя слизаше надолу.

Не му отговори. Не ѝ пукаше откъде знае. Просто продължи да върви, през вратата и към саркофага, към купчината съкровища в ъгъла.

Кинжали, ножове за мятане — взе каквото можа да побере в колана и ботушите си. Взе и шепа златни монети и бижута, които също натъпка в джоба си.

— Какво правиш? — попита я Морт от коридора.

Селена приближи стойката, на която бе поставен Дамарис — мечът на Гавин, първия крал на Адарлан. Обкованата със злато дръжка блесна на лунната светлина, когато тя хвана ножницата и я върза за гърба си.

— Този меч е свещен — изсъска Морт, все едно можеше да я види.

Селена се усмихна мрачно, докато излизаше през вратата и спускаше качулката над лицето си.

— Където и да отиваш — продължи Морт, — каквото и да си намислила, трябва да знаеш, че оскверняваш меча с това, че го изнасяш оттук. Не се ли боиш от гнева на боговете?

Селена само се изсмия тихо, преди да слезе по стълбите, като се наслаждаваше на всяка крачка, която я приближава към жертвата ѝ.

* * *

Наслади се на болката в ръцете си, докато вдигаше решетката на канала и въртеше древното колело, за да я отвори напълно. От нея капеха мръсотии, а водата под замъка се заизлива освободена в малката рекичка навън. Селена метна парче счупен камък в реката отвъд арката и се ослуша за стражи.

Не чу нито звук — нито дрънчене на броня, нито прошепнато предупреждение.

Асасин бе убил Нехемия, убиец с извратено въображение и жажда за слава. С няколко въпроса щеше да открие Грейв. Върза веригата за колелото, като изпробва силата му, и провери за пореден път дали Дамарис е на гърба ѝ. След това се хвана за камъните на замъка и се метна през стената. Когато се приземи на замръзналата земя до брега на реката, дори не погледна назад.

* * *

Скрита в тъмното, Селена тръгна през Рифтхолд. Не издаваше нито звук, докато минаваше по мрачните улички. Само едно място можеше да ѝ донесе отговорите, които търсеше.

В този квартал под всеки прозорец имаше екскременти на купчини, а калдъръмът по улиците бе изпочупен и изкривен след многото тежки зими. Сградите се подпираха една друга, а някои от тях бяха толкова крехки, че дори най-бедните граждани ги бяха напуснали. На повечето улици кръчмите бяха препълнени с питиета, проститутки и всичко друго, което можеше да донесе временно облекчение на мизерния живот на местните.

Нямаше значение, че я виждат. Никой от тях нямаше да я докосне тази нощ.

Наметалото изплющя зад нея, но лицето ѝ остана безизразно зад обсидиановата маска. Сводовете не бяха далеч.

Селена стисна в юмруци облечените си с ръкавици ръце. Щом намереше Грейв, щеше да го одере жив. И не само.

Спря пред една обикновена желязна врата в тиха уличка. Наемници пазеха отвън, но тя им плати в сребро и те ѝ отвориха. В мазето отдолу можеше да намери главорезите, чудовищата и прокълнатите от Адарлан. Изметта се събираше тук, за да си разказва истории и да прави сделки. Тук щеше да разбере къде е убиецът на Нехемия.

Грейв несъмнено бе получил тлъста сума за услугите си и тя бе сигурна, че я харчи безразсъдно — кървави пари, които нямаше да останат незабелязани. Трябваше да напусне Рифтхолд, но не. Той искаше хората да разберат, че е убил принцесата, да го нарекат новия Асасин на Адарлан. Искаше и Селена да го разбере.

Смрадта на бира и некъпани тела я блъсна в носа, докато слизаше по стълбите на Сводовете. Отдавна не бе попадала в такава воняща дупка.

Основната зала бе стратегически осветена — над средата ѝ имаше полилей, но малко светлина от него стигаше до стените, където седяха онези, които не желяеха да бъдат намерени. Смеховете секнаха, когато тя мина между масите. Кръвясали очи следваха всяка нейна стъпка.

Не знаеше кой е новият разбойнически главатар, владеец това място, но и не я интересуваше. Работата ѝ не беше с него. Не и тази нощ.

Не си позволи да погледне към клетките за боеве в далечния край на залата — клетки, около които хората се събираха, за да викат на ритащите се и удрящи бойци.

Бе идвала в Сводовете и преди. Много пъти всъщност. В последните дни преди да я заловят. Но сега, след като Йоан Джейн и Рурк Фаран бяха мъртви, мястото бе приело новия си собственик, без да изгуби нищо от гнусотията си.

Селена отиде право при бармана. Той не я позна, но тя и не очакваше. Не и след като бе прикривала самоличността си толкова

внимателно през последните години.

Барманът вече бе пребледнял. Косата му бе оредяла още повече през последната година и половина. Той се опита да надникне, когато тя спря на бара, но маската и качулката скриваха успешно чертите ѝ.

— Едно питие? — попита той и избърса потта над веждите си. Всички в бара все още я наблюдаваха, открито или не.

— Не — отвърна тя. Гласът ѝ бе приглушен и изкривен зад маската.

Барманът стисна ръба на плота.

— Ти си се върнала — прошепна тихо и още няколко глави се обърнаха. — Успяла си да избягаш.

Значи я бе разпознал. Запита се дали новите собственици ѝ се сърдят, задето е убила Йоан Джейн — и колко тела трябва да остави след себе си, ако решише да започне битка веднага. Това, което планираше да извърши тази вечер, само по себе си нарушаваше прекалено много правила, прекрачваше прекалено много граници.

Тя се облегна на бара и кръстоса крака. Барманът попи потта от челото си и ѝ сипа едно бренди.

— За сметка на заведението — каза той и го плъзна към нея. Тя го хвана с една ръка, но не отпи. Той облиза устни, след което попита: — Как се измъкна?

Хората се облегнаха назад на столовете си в опит да чуят разговора. Нека слуховете тръгнаха. Нека се колебаеха, преди да се изправят срещу нея. Надяваше се и Аробин да чуе. Да чуе и да стои настрана от нея.

— Скоро ще разбереш — каза тя, — но сега имам нужда от теб.

— От мен? — повдигна вежди той.

— Търся един човек — каза тя с кух и дрезгав глас. — Човек, който наскоро спечели много пари. Заради убийството на ейлвийската принцеса. Нарича се Грейв. Трябва да разбере къде е.

— Не зная нищо — пребледня още повече той.

Тя бръкна в джоба си и извади шепа злато и скъпоценни камъни. Вече всички ги наблюдаваха.

— Позволи ми да повтора въпроса си.

* * *

Асасинът, който се наричаше Грейв, бягаше.

Не знаеше откога тя го преследваше. Бе минала малко повече от седмица, откакто уби принцесата. Седмица, през която никой не го бе потърсил. Реши, че се е отървал — и се запита дали не е трябвало да бъде още по-изобретателен с трупа, да остави специфичен подпис след себе си.

Всичко това обаче се промени тази нощ.

Бе пил в ъгъла на любимата си кръчма, когато претъпканата зала внезапно бе притихнала. Той се бе обърнал и я бе видял на прага. Когато изрече името му, приличаше повече на призрак, отколкото на жив човек. Ехото от въпроса ѝ дори не бе отекнало, когато той побягна през задния вход към алеята. Не чу стъпки зад себе си, но знаеше, че тя е по петите му, потънала в сенки и мъгла.

Завиваше по странични улички, прескачаше стени, криволичеше през бордеите. Правеше всичко, за да се откъсне от нея и да я умори. Бе решил да я пресрещне в тихата уличка. Тук щеше да я накълца и да си отмъсти за начина, по който го бе унизила по време на съревнованието. За начина, по който му се бе подиграла, като му счупи носа и му подхвърли носната си кърпичка.

Арогантна тъпа кучка.

Олюля се след поредния завой задъхан и объркан. Носеше само три кинжала в себе си и трябваше да внимава да не пропусне. Когато тя се появи в кръчмата, той забеляза огромния меч на раменете ѝ, а също и богатия асортимент проблясващи злокобни остриета, вързани по бедрата ѝ. Трябваше да я накара да си плати, дори с три кинжала.

Грейв бе слязъл наполовина по калдъръмената улица, когато осъзна, че тя е задънена и че далечната стена е прекалено висока, за да се покатери по нея. Значи тук. Скоро щеше да го моли за милост, преди да я нареже на ситно. Той измъкна един от кинжалите си, усмихна се и се обърна към отворената улица зад себе си.

Наоколо имаше синкава мъгла, а един плъх притича по тесния път. Не се чуваше нито звук, само шумът от далечна веселба. Може би се бе измъкнал. Кралските тъпаци направиха най-голямата грешка в живота си, когато я коронясаха за шампион. Наемайки го, клиентът му му бе казал същото.

Изчака за миг, загледан в отворената уличка, и след това въздъхна. С изненада установи, че е леко разочарован.

Голям кралски шампион, няма що. Изобщо не бе толкова трудно да я заблуди. Сега щеше да се прибере вкъщи и до дни да получи друго предложение. А после още едно. И още едно. Така бе обещал клиентът му. Аробин Хамел горчиво щеше да проклина деня, в който бе отказал да приеме Грейв в Гилдията на асасините само защото бил твърде жесток с жертвите си.

Грейв се изсмя, като прехвърляше кинжала в ръцете си. И тогава тя се появи.

Изплува от мъглата като петно мрак. Не тичаше. Само крачеше с непоносимата си увереност. Грейв огледа сградите наоколо. Камъните бяха твърде хлъзгави, нямаше прозорци.

Едно по едно, реши той. Щеше наистина, наистина да се наслади на това да я накара да страда толкова, колкото бе страдала и принцесата.

Грейв се усмихна, докато отстъпваше назад по уличката, и спря чак когато гърбът му опря в каменната стена. В тясното пространство щеше да я победи. А в такава забутана уличка можеше и да се позабавлява, без никой да обърне внимание.

Но тя също приближи, а мечът на гърба ѝ сякаш запя, когато го изтегли от ножницата. Лунната светлина огря дългото острие. Вероятно това бе подарък от нейния любовник принца.

Грейв извади втория кинжал от ботуша си. Това не бе някаква фриволна нелепа надпревара, направена за да достави удоволствие на разглезените благородници. Тук нямаше правила.

Тя не каза нищо, когато го приближи.

Грейв също не каза нищо, а нападна, целейки се в главата ѝ и с двата си ножа.

Тя отстъпи настрана и отбягна удара му с влудяваща лекота. Грейв нападна отново. Тя обаче бе по-бърза, отколкото той можеше да си представи. Гмурна се и мечът ѝ преряза пищялите му.

Той падна на земята преди да усети болката. Светът припламна в сиво и червено, а агонията го обхвана като пожар. В ръката си все още държеше кинжал, когато запълзя към стената. Краката му обаче не реагираха, а ръцете го боляха, докато се влачеше през мократа мръсотия.

— Кучка — изсъска той. — Кучка!

Облегна се на стената. Кръв течеше от краката му, а костите бяха строшени. Нямаше да може да ходи. Пак щеше да намери начин да я накара да си плати.

Тя спря на няколко крачки от него и прибра меча си. След което изтегли дълъг и обсипан с рубини кинжал.

Той изпсува към нея с най-мръсната дума, която може да измисли.

Тя се изсмя и нападна по-бързо от пепелянка. След миг едната му ръка бе прикована към стената, а кинжалът проблясваше.

Болка проряза първо дясната, а после и лявата му китка. Грейв изпищя — наистина изпищя, — когато и двете му ръце бяха приковани с кинжали към стената.

Качулката ѝ бе черна като нощта. Той започна да се гърчи и да псува. Щеше да кърви до смърт, освен ако не измъкнеше ръцете си от проклетата стена.

Тиха като мъртвец, тя коленичи пред него и повдигна брадичката му с трети кинжал. Грейв изпъшка, когато доближи лицето си към неговото. Под качулката нямаше нищо. Тя нямаше лице.

— Кой те нае? — попита го с глас като ронещ се чакъл.

— За какво? — почти изхлипа той. Може би трябваше да се направи на невинен, да убеди тази надменна уличница, че няма нищо общо с това.

Тя завъртя кинжала и го опря във врата му.

— Да убиеш принцеса Нехемия.

— Н-никой. Не знам за какво говориш.

Дори не осъзна, че е държала още един кинжал, докато не го заби в бедрото му. Толкова дълбоко, че почувства как върха му одрасква калдъръма отдолу. Писькът сам излезе от гърлото му, а след това Грейв започна да се гърчи, като нарязва ръцете си още по жестоко на остриетата на кинжалите.

— Кой те нае? — попита отново тя. Гласът ѝ бе спокоен и равен като самата смърт.

— Злато — простена Грейв. — Имам злато.

Тя извади още един кинжал и го заби в другото му бедро. Острието отново одра камъка. Грейв изпищя — изпищя към боговете, които обаче избраха да не го чуят.

— Кой те нае?

— Не знам за какво говориш!

След миг тя изтръгна кинжалите от бедрата му. Почти се изпусна от облекчение.

— Благодаря ти — проплака той, макар че продължаваше да планира отмъщението си. Тя застана на колене и се загледа в него. — Благодаря ти!

След това обаче тя извади друг кинжал, изкривен и назъбен. Приблужи го към ръката му.

— Избери си пръст — заповяда тя. Той се разтрепери целия и поклати глава. — Казах да си избереш пръст!

— Моля те!

Усети как се подмокря.

— Значи палецът.

— Не! Ще ти кажа всичко! — Тя все пак приближи острието, докато хладната стомана не се опря в основата на палеца му. — Всичко! Ще ти кажа всичко!

Дориан тъкмо усещаше как започваше да се дразни след часовете дебати, когато вратите на съвещателната зала на баща му се отвориха с трясък и Селена влезе вътре. Черното ѝ наметало се развя зад нея. Всичките двайсет души на масата притихнаха, включително и баща му, чиито очи се спряха на нещото, което висеше от ръката на Селена. Каол вече напускаше поста до вратата си, но и той замръзна, когато видя какво държи тя.

Човешка глава.

Лицето на мъжа бе застинало в беззвучен писък. Имаше нещо познато в гротескните черти и мишата кафява коса, която Селена стискаше. Но Дориан не можеше да го разпознае така.

Каол постави ръка на меча си, пребледнял като платно. Останалите стражи наизвадиха оръжия, но не мръднаха и нямаше да го сторят, освен ако Каол или кралят не заповядаха.

— Какво е това? — попита кралят. Съветниците и останалите лордове зяпнаха.

Селена обаче само се усмихна, щом погледът ѝ се спря на един от министрите на масата. Тръгна право към него.

И никой, дори бащата на Дориан, не каза нищо, когато тя стовари главата върху списъците на министъра.

— Мисля, че това е Ваше — каза тя и пусна косата. Главата тъжно се завъртя и тупна. След това Селена потупа — потупа! — министъра по рамото, заобиколи масата и се просна на един свободен стол, като се изтегна напъряко.

— Обясни действията си — нареди кралят.

Тя скръсти ръце и се усмихна на министъра, чието лице бе позеленяло от вида на главата пред него.

— Снощи си побъбрих с Грейв за принцеса Нехемия — каза тя. Грейв, асасинът от съревнованието. Шампионът на министър Мълисън. — Изпраца ви много поздрави, господин министре. А също и това.

Тя подхвърли нещо на дългата маса — малка златна гривна с изгравирани лотоси на нея. Беше на Нехемия.

— Позволете ми един съвет, господин министре, като от един убиец на друг. Прикривайте по-добре следите си. И наемайте асасини, които не са пряко свързани с вас. И може би опитайте да не е веднага след като сте спорили публично с мишената си.

Мълисън погледна умолително към краля.

— Не съм правил такова нещо. — Той се отдръпна от отрязаната глава. — Нямам представа за какво говори. Никога не бих направил нещо подобно.

— Грейв каза друго — измърка Селена. Дориан я гледаше ужасен. Това не бе дори дивачката, появила се след смъртта на Нехемия. Това, в което се бе превърнала сега, ръбът, по който балансираше... Уирда да им бе на помощ.

Но тогава Каол се озова до стола ѝ и я сграбчи за ръката.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Върша ти работата — усмихна се Селена с престорена сладост. След това се освободи от хватката му, стана от мястото си и обиколи масата. Извади някакъв лист хартия от туниката си и го хвърли пред краля. Подобна наглост трябваше да я прати под острието на палача, ала кралят не рече нищо. Каол я последва край масата, поставил ръка на меча си и с лице като от камък. Дориан се помоли да не се стигне до битка. Не и тук, не отново. Ако магията му се задействаше в присъствието на баща му... Не искаше дори да си мисли какво ще направи силата му с толкова много потенциални врагове. Стоеше до човека, който щеше да нареди да го убият.

Баща му взе листа. От мястото си Дориан успя да види, че това е списък с имена, поне петнайсет.

— Преди злощастния край на принцесата — каза тя — реших да елиминирам няколко предатели, неверни към короната. Моята мишена...

Дориан разбра, че кралят знае, че става дума за Арчър.

— ... ме отведе право при тях.

Дориан не можеше да я гледа. Това не можеше да бъде истина. Тя не бе отишла, за да ги избие, а за да спаси Каол. Защо лъжеше? Защо се правеше, че ги е преследвала? Каква игра играеше?

Дориан погледна през масата. Министър Мълисън все още трепереше от вида на главата пред себе си. Нямаше да се изненада, ако повърнеше. Той ли бе отправил анонимната заплаха към живота на Нехемия?

След миг баща му вдигна очи от листа и я погледна.

— Много добре, шампионе. Браво!

Селена и кралят на Адарлан се усмихнаха един на друг. Това бе най-ужасното нещо, което Дориан бе виждал.

— Кажете на ковчезника да ти плати двойно за този месец — нареди кралят. Дориан усети как го залива вълна от погнуса не само от отрязаната глава и окървавените ѝ дрехи, но също и заради това, че можеше да открие момичето, в което се бе влюбил, някъде в лицето ѝ. По изражението на Каол разбра, че и приятелят му изпитва същото.

Селена се поклони драматично на краля, който ѝ махна с ръка. След това с усмивка, лишена от топлота, тя излезе от стаята. Черният плащ се вееше зад гърба ѝ.

А после вниманието на Дориан се насочи към министър Мълисън, който само прошепна:

— Моля ви!

... преди кралят да нареди на Каол да го отведе в тъмниците.

* * *

Селена съвсем не бе приключила. Да, може би бе свършила с кръвопролитията за днес, но имаше да посети още един човек, преди да се върне в спалнята си и да се изкъпе, за да прогони вонята от кръвта на Грейв.

Когато пристигна в имението на Арчър, той си почиваше. Икономът му не посмя да я спре. Тя изкачи стълбите на входа, профуча през елегантния дървен коридор и отвори двойната врата към това, което трябваше да е спалнята му.

Арчър скокна в леглото и направи гримаса, като постави ръка на превързаното си рамо. След това я погледна и видя кинжалите на кръста ѝ. Замръзна.

— Съжалявам — каза той.

Тя застана до леглото му и погледна раненото му рамо и преbledнялото му лице.

— Всички съжаляват. Ти, Каол, целият проклет свят. Кажи ми какво искате ти и съзаклятието ти? Какво знаете за плановете на краля?

— Не исках да те лъжа — каза внимателно Арчър, — но трябваше да знам дали мога да ти се доверя, преди да ти разкрия истината. Нехемия... — Тя се опита да не прави гримаса като чу името. — Тя каза, че може да ти се доверим, но трябваше да съм сигурен. Освен това трябваше и ти да ми се довериш.

— И реши, че като отвлечете Каол, ще ми спечелите доверието?

— Отвлякохме го, понеже той и кралят планираха да я наранят. Трябваше да дойдеш в склада и да чуеш истината от устата на Уестфол. Че е знаел, че тя е в опасност, и не ти е казал. Само така можеше да разбереш, че той е врагът. Ако знаех, че ще полудееш, никога нямаше да го направя.

— Онзи списък, който ми изпрати вчера — поклати глава тя, — на хората от склада. Те мъртви ли са наистина?

— Да, ти ги изби.

Заля я чувство на вина.

— Съжалявам.

И наистина съжаляваше. Бе запомнила имената им, опита се да си спомни лицата им. Щяха да ѝ тежат на съвестта до края на дните ѝ. Дори Грейв. Нямаше да забрави това, което му бе сторила в онази уличка.

— Предадох имената им на краля. Това трябва да отклони вниманието му за още няколко дни, но не повече от пет.

Арчър кимна и се отпусна на възглавницата си.

— Нехемия наистина ли работеше с теб?

— Затова дойде в Рифтхолд. За да види какво може да се организира като въстание на север. Да ни предава информация директно от замъка.

Както Селена бе подозирала винаги.

— Нейната загуба... — Той притвори очи. — Тя бе незаменима. Селена преглътна.

— Освен от теб — добави Арчър и я погледна отново. — Зная, че си родом от Терасен. Част от теб осъзнава, че Терасен трябва да бъде

свободен!

„Ти си страхливка, нищо повече.“

Запази изражението на лицето си неутрално.

— Бъди нашите очи и уши в замъка — прошепна Арчър, — помогни ни. Само така можем да намерим начин да спасим хората. Да спасим теб. Не знаем какво е замислил кралят, само че е открил източник на сила извън магията и вероятно го използва, за да създава чудовища. Но не знаем за какво. Това се опитваше да открие Нехемия — и това е знанието, което може да спаси всички ни.

В момента не можеше да осмисли чутото. Трябваше й малко време. Засега само се загледа в Арчър, а после в окървавените си дрехи.

— Намерих човека, убил Нехемия.

— И? — ококори очи Арчър.

— Дадено брашно назаем тъпкано се връща. — Тя се обърна, за да излезе от стаята. — Министър Мълисън го наел, за да се отърве от тръна в петата си — защото тя му е пречила твърде много пъти по време на кралските съвещания. Сега министърът е в тъмницата и чака присъдата си.

И тя щеше да е там през всяка минута от процеса, а после и по време на екзекуцията.

Арчър въздъхна, когато тя постави ръка на бравата на вратата. Погледна го през рамо и видя страха и тъгата, изписани на лицето му.

— Пресрещна стрелата, насочена към мен — каза тихо тя, загледала в превръзките.

— Беше най-малкото, което можех да направя, след като забърках цялата тази каша.

Тя прехапа устни и отвори вратата.

— Имаш още пет дни, след което кралят иска главата ти. Подготви себе си и съюзниците си и бягай.

— Но...

— Няма но! — прекъсна го тя. — Радвай се, че не ти прерязах гърлото след театъра, който разигра. Със или без стрелата и независимо от взаимоотношенията ни с Каол, ти ме излъга. Отвлече мой приятел. Ако не се беше намесил, онази вечер щях да съм в замъка. — Прикова го с поглед. — Омръзна ми от теб. Не ти искам

информацията, няма да ти давам такава и не ми пука какво ще стане с теб, след като напуснеш града. Стига да не те видя повече.

Тя направи крачка към коридора.

— Селена?

Тя погледна през рамо.

— Съжалявам. Знам какво означаваше тя за теб. И ти за нея.

Тежестта, която бе избягвала от лова на Грейв насам внезапно се стовари отново на плещите ѝ. Бе толкова уморена. Сега Грейв бе мъртъв, а министър Мълисън — в затвора. Нямахше кого повече да наказва. И бе толкова, толкова уморена.

— Пет дни. Ще се върна след пет дни. Ако не си подготвен да напуснеш Рифтхолд, изобщо няма да се церемоня да фалшифицирам смъртта ти. Ще те убия, преди да разбереш, че съм в стаята.

* * *

Каол запази изражението на лицето си неутрално, а раменете си изправени, докато баща му го изучаваше. Малката стая за закуска бе слънчева и тиха, дори приятна. Каол обаче остана на прага, докато гледаше към баща си за пръв път от десет години.

Господарят на Аниел изглеждаше по същия начин, с вече прошарена коса, но все още красиво лице, което приличаше прекалено много на това на Каол.

— Закуската изстива — и махна с широката си ръка към масата и празния стол срещу него. Това бяха първите му думи.

Каол стисна зъби толкова силно, че го заболя, след което отиде в другия край на осветената стая и се отпусна на стола. Баща му си сипа чаша сок и каза, без да го поглежда:

— Поне униформата ти стои. Брат ти се е метнал на майка ти, кльощав и слаботелесен.

Каол бе потресен от обидния начин, по който спомена майка му, но си сипа чаша чай, а после си намаза филия с масло.

— Само ще мълчиш ли? Няма ли да кажеш нещо?

— Какво имам да ти казвам...

Баща му се усмихна злобно.

— Учтивият син би попитал как е семейството.

— Не съм ти син от десет години. Не виждам защо трябва да започна да се държа като такъв сега.

Очите на баща му — изучаващи, претеглящи, преценяващи — се спряха върху меча на кръста му. Каол сподави импулса да стане и да си тръгне. Бе направил грешка, като прие поканата на баща си. Трябваше да изгори писмото, което бе получил миналата нощ. Но след като бе затворил министър Мълисън и кралят му бе изнесъл лекция как Селена е направила него и стражите му на глупаци, бе толкова уморен, че бе склонил да дойде.

Относно Селена... нямаше представа как е излязла от покоите си. Никаква. Стражите бяха на пост и не докладваха за шум. Прозорците не бяха отваряни, никой не бе минавал през входната врата. Когато попита Филипа, тя каза само, че вратата към спалнята е била заключена цяла нощ.

Селена отново пазеше тайни. Бе излъгала краля за хората, които бе убила в склада, за да го спаси. Около нея витаеха и други загадки, които трябваше да разреши, ако искаше да има шанс да оцелее от гнева ѝ. Това, което хората му докладваха за тялото, което бяха намерили в онази уличка...

— Каж ми какво става с теб напоследък?

— Какво искаш да знаеш? — отвърна Каол, без да докосва храната или напитката си.

Лордът се облегна назад. Движение, което някога караше Каол да се изпоти целият. То означаваше, че баща му е решил да съсредоточи цялото си внимание върху него, да го накаже за всяка слабост, за всяка грешка.

Каол обаче вече бе пораснал и сега отговаряше само пред краля.

— Доволен ли си от поста, заради който изостави наследството си?

— Да.

— Предполагам, че трябва да благодаря на теб, задето ме домъкнаха в Рифтхолд. Ако Ейлве се вдигне, може би всички ще можем да ти благодарим.

С огромно усилие на волята си, Каол просто отхапа от хляба си и се взря в баща си.

Нещо като одобрение проблесна в очите му, докато отхапваше от собственото си парче хляб.

— Поне жена намери ли си? — попита накрая той.

— Не — отвърна Каол. Този път усилието да запази изражението на лицето си неутрално, бе още по-голямо.

— Винаги си бил ужасен лъжец — усмихна се бавно баща му.

Каол погледна към прозореца и безоблачното небе, което подсказваше, че пролетта идва.

— За твое добро се надявам да е от благороднически произход.

— Че какво те интересува?

— Може и да си се отказал от наследството си, но оставаш Уестфол. Не може да си вземеш някоя селска мома.

Каол изсумтя и поклати глава.

— Ще се ожения за която ми хареса, все едно дали е селска мома, принцеса или робиня. И това няма да е твоя работа.

Баща му скръсти ръце пред себе си. След тежко мълчание прошепна:

— На майка ти ѝ е мъчно за теб. Иска да си дойдеш у дома.

Дъхът на Каол секна, но той отново запази спокойно изражение и попита с равен глас:

— А на теб, татко?

Баща му погледна към него — през него.

— Ако Ейлве се надигне за отмъщение и избухне война, Аниел ще има нужда от силен наследник.

— Терин е твоят наследник. Ще се справи добре.

— Терин е учен, не воин. Такъв се е родил. Ако ейлвийците се разбунтуват, има голяма опасност диваците от Зъба да последват примера им. Аниел ще е първата им цел за плячкосване. Мечтаят за това от много време.

Каол се запита колко ли струва това признание на гордостта на баща му. Част от него се наслади на момента.

Като цяло обаче му бе омръзнало от страдания и омраза. А и след като тази Селена, която познаваше, си бе отишла, и дошлата на нейно място бе дала да се разбере, че по-скоро би изляла горещи въглени, отколкото да бъде с него, той вече нямаше сили. Затова само каза:

— Мястото ми е тук. Животът ми е тук.

— Народът ти има нужда от теб. И ще продължава да има нужда от теб. Как може да си такъв егоист, че да им обърнеш гръб?

— Ами както ми обърна гръб баща ми.

Баща му се усмихна. Студено, жестоко.

— Ти опозори семейството си, когато се отказа от титлата. Опозори мен. Но се оказа полезен. Престолонаследникът разчита на теб. Когато Дориан стане крал, ще те възнагради, нали така? Може да направи Аниел херцогство и да ти даде достатъчно земи, че да съперишиш на Перингтън и на неговото владение около Морат.

— Затова ли е всичко, тате? Не за да защитиш народа ни, а за да спечелиш земи покрай приятелството ни с Дориан?

— В тъмниците ли ще ме хвърлиш, ако ти кажа, че е и за двете? Чувам, че често го правиш с хората, които те дразнят. — Очите на баща му светнаха и Каол разбра, че той знае всичко. — Може би, ако го сториш, с жена ти ще обсъдим какви са условията там...

— Ако искаш да ме върнеш в Аниел, не си много убедителен.

— Има ли нужда да те убеждавам? Ти се провали в защитаването на принцесата и това създаде възможност за война. Асасинът, който топлеше леглото ти, сега иска да те изкорми. Какво друго ти е останало тук, освен още позор?

Каол удари с две ръце по масата.

— Достатъчно!

Не искаше баща му да знае за Селена и за сърдечните му проблеми. Не позволяваше на слугите да сменят чаршафите, понеже те все още носеха уханието ѝ, понеже искаше поне в съня си да е отново до нея.

— Десет години работих, за да бъда на този пост, и няма да се откажа от него така лесно само защото си ме подразнил и ме искаш обратно в Аниел. А ако смяташ Терин за слаб, прати ми го да го обуча. Може би тук ще научи как се държат истинските мъже.

Каол отдръпна стола си от масата, като отново накара чиниите да изтракат, и се отправи към вратата. Пет минути. Не бе издържал и пет минути.

Спря се на прага и погледна обратно към баща си. Благородникът се усмихваше леко, все още го преценяваше, все още претегляше колко полезен може да му бъде.

— Заговориш ли я... не, погледнеш ли я — предупреди Каол, — ще те накарам да съжالياваш, че си се родил. Все едно дали си ми баща, или не.

И макар да не изчака отговора му, на Каол му се стори, че някак е паднал в капана му.

Нямаше кой да свърши тази работа, не и ейлвийските войници и посланици, които все още бяха на път, за да вземат тялото на Нехемия и да го отнесат до кралската гробница, където му бе мястото. Когато Селена отвори вратата на стаята, която тогава я бе посрещнала с вонята на кръв и болка, видя, че някой е почистил всички следи от насилие. Матракът бе махнат. Селена спря на прага и загледа рамката на кревата.

Може би щеше да е най-добре да остави притежанията на Нехемия на хората, които щяха да я отнесат в Ейлве. Дали обаче те щяха да бъдат нейни приятели? Само при мисълта, че непознати могат да пипат нещата ѝ и да ги опаковат като най-обикновени предмети, я изпълни с гняв и тъга.

Бе почти толкова ядосана, когато по-рано днес влезе в собствената си гардеробна, за да разкъса всички рокли, обувки, туники и наметала и да ги хвърли в коридора.

Изгори дрехите, които ѝ напомняха най-много за Нехемия — роклите, които бе носила по време на техните уроци, закуски и разходки из замъка. Чак когато Филипа дойде да ѝ се скара за пушека, Селена отстъпи и ѝ позволи да вземе оцелелите дрехи и да ги раздаде на бедните. Бе твърде късно обаче, за да спре изгарянето на роклята, която бе носила на рождения ден на Каол.

Нея бе изгорила първа.

Когато опразни гардеробната си, тя натика кесия злато в ръцете на Филипа и ѝ заповяда да ѝ купи нови дрехи. Филипа само я погледна тъжно — което нарани Селена още повече — и излезе.

На Селена ѝ отне цял час, докато подреди внимателно дрехите и скъпоценностите на Нехемия, и се опита да не задълбава твърде много в спомените, които ѝ носеха. Или в миризмата на лотос, която се бе просмукала във всичко.

Когато затвори всички куфари, отиде до бюрото на Нехемия, затрупано с документи и книги, все едно принцесата бе излязла преди

малко. Докато посягаше към първия лист, очите ѝ се спряха на белезите по дясната ѝ ръка — следите от ухапването на ридерака.

Документите бяха изпълнени с драсканици на ейлвийски и Знаци на Уирда.

Безброй много Знаци, някои — в дълги редици, а други — оформящи символи като тези, които Нехемия бе начертала под леглото на Селена преди месеци. Как кралските шпиони не бяха забелязали? Можеше ли да са толкова арогантни, че да не претърсят покоите ѝ?

Събра листата на куп. Може би можеше да научи нещо за Знаците, въпреки че Нехемия бе...

Мъртва.

Нехемия бе мъртва.

Селена погледна отново към белезите на ръката си и се нареди да се обърне, когато видя позната книга, заровена под купчина документи.

Бе книгата от кабинета на Дейвис.

Това копие бе много по-старо и повредено, но бе същата книга. А от вътрешната страна на корицата имаше изречение, написано със Знаците — толкова елементарно, че дори Селена го разбра.

„Не вярвай на...“

Последният символ обаче бе загадка. Приличаше на уивърна от кралския печат. Че не бива да вярва на краля на Адарлан обаче беше ясно. Тя прелисти книгата в търсене на информация.

Нищо. След което попадна на задната корица. Там Нехемия бе написала...

Можеш да видиш истината само през окото.

Бе на общия език, после на ейлвийски и на други езици, които Селена не разпозна. Различни преводи, все едно Нехемия се бе чудила дали гатанката няма смисъл на друг език. Същата книга, същата гатанка, същият почерк.

Глупост, измислена от някой благородник, бе казала Нехемия.

Тя обаче... бе ръководила групата на Арчър, към която бе принадлежал и Дейвис. Нехемия бе познавала Дейвис. И бе излъгала за него, за гатанката и...

Нехемия бе обещала, че няма да има повече тайни между тях. Бе обещала и бе излъгала. Бе обещала и я бе заблудила.

Селена сподави вика си, докато преравяше всички останали документи на бюрото и из стаята. Нищо.

За какво ли още бе излъгала Нехемия?

Само през окото...

Селена докосна огърлицата си. Нехемия бе знаела за гробницата. Ако бе давала информация на групата и бе окуражила Селена да погледне през окото в стената...

Значи също бе гледала. Но след дуела бе върнала Окото на Елена на Селена. Ако се бе нуждала от него, щеше да го задържи. А и Арчър не бе споменал нищо за това.

Освен ако в гатанката не ставаше дума за друго око.

Защото...

— В името на Уирда! — пое си въздух Селена и излезе от стаята.

* * *

Морт изсъска, когато тя се появи на вратата на гробницата.

— Кой свещен предмет планираш да оскверниш тази нощ?

Натоварена с чанта, пълна с книги и документи, които бе събрала от покоите си, Селена само потупа черепчето, докато минаваше покрай него. Бронзовите му зъби изтракаха, когато той се опита да я ухапе.

Гробницата бе изпълнена с лунна светлина, достатъчно силна, че да вижда на нея. А там, точно над гроба с окото на стената, имаше още едно око, златно и блестящо.

Дамарис. Това бе Дамарис, Мечът на истината. Гавин виждаше само това, което е истинно...

Можеш да виждаш истината само през окото.

— Как съм могла да съм толкова сляпа? — каза Селена и пусна кожената чанта на пода. Документите и книгите се разпиляха по камъните.

— Лесно, като гледам — отвърна Морт. Окото върху дръжката на меч бе с точния размер...

Селена взе меча от стойката му и го извади. Знаците на Уирда по острието сякаш се размърдаха. Тя изтича до стената.

— *В случай че не си разбрала — обади се Морт, — би трябвало да вдигнеш окото до стената и да погледнеш през него?*

— *Знам това — сопна се Селена.*

Без да смее да диша, тя вдигна дръжката до вратата, докато двете очи се изравниха. Застана на пръсти, надникна и... простена.

Поема.

Дълга поема.

Селена извади пергамента и въглена, които бе натъпкала в джоба си, и преписа думата, като изтичваше до стената, докато я четеше, запаметяваше, проверяваше и записваше видяното. Чак когато завърши и последната строфа, го прочете на глас.

*От Валг бяха сторени три
от Портата каменна на Уирда.
Обсидиана боговете забраниха
и камъка, от който се бояха.*

*В скръб единия положи
в короната на жената любима,
да я пази, когато полегне
в своята клетка звездна.*

*Вторият скрит бе в планината,
обвита от огъня и пепелищата,
защитен с повелята на забраната
от желанията на хората.*

*Где лежи третият,
никой не може да каже,
все едно дали го плашат,
или със злато изкушават.*

Селена поклати глава. Още безсмислици. Римите не съвпадаха. Дори ритъмът в различните куплети не бе спазен.

— След като очевидно знаеше, че мечът се използва за разчитане на загадката — каза тя на Морт, — защо не ми спестиш усилията и не ми кажеш какво, по дяволите, означава това?

Морт подсмръкна.

— На мен ми звучи като гатанка, която подсказва къде са скрити три могъщи предмета.

Тя отново прочете поемата.

— Но кои три? Звучи сякаш вторият е скрит във вулкан? А първият и третият... — Тя изскърца със зъби. — Каменната порта на Уирда... Какво означава това? Защо е споменато?

— Това е въпросът на хилядолетието — измърка Морт, а Селена се върна към документите и книгите, които бе разхвърляла в другия край на гробницата. — По-добре да почистиш кочината, която направи, или ще помоля боговете да ти пратят някой демоничен звяр.

— Каин те изпревари преди няколко месеца. — Тя намести Дамарис на стойката. — Жалко, че ридеракът не те отнесе от вратата, когато нахлу.

Тогава ѝ хрумна нещо. Тя се загледа в стената пред себе си — където бе избегнала съдбата да бъде разкъсана.

— Кой махна трупа на ридерака?

— Естествено, че принцеса Нехемия.

Селена погледна към прага.

— Нехемия?

Морт изсумтя и прокле бързивия си език.

— Нехемия е била... тук? Но аз я доведох до гробницата преди... — Бронзовото лице на Морт засия на светлината на свещта, която Селена бе оставила пред вратата. — Искаш да ми кажеш, че Нехемия е идвала тук след нападението на ридерака? Че през цялото време е знаела за това място? И ми го казваш чак сега?

— Не е моя работа — притвори очи Морт.

Още една измама. Още една загадка.

— Предполагам, че щом Каин е могъл да слезе до тук, има и други входове.

— Не ме питай къде са — разчете мислите ѝ Морт. — Никога не съм напускал вратата.

Тя имаше чувството, че това е поредната лъжа. Той, изглежда, познаваше вътрешността на гробницата и разбираше кога тя пипа

неща, които не е редно.

— Каква е ползата от теб тогава? Да не би Бранън да те е направил, за да дразни останалите за вечни времена?

— Напълно възможно. Той имаше точно такова чувство за хумор. Мисълта, че Морт всъщност е познавал древния крал на елфите, я накара да потрепери.

— Мислех, че имаш сили. Не можеш ли просто да спреш да говориш глупости и да ми разкриеш смисъла на гатанката?

— Не, естествено. Нима пътят не е по-важен от целта?

— Не е! — излая тя, след което избълва такъв порой от ругатни, че ако наблизко имаше мляко, то щеше да се вкисне. Селена скри листчето в джоба си. Когато се прибереше, щеше да проучи поемата внимателно.

Ако Нехемия бе търсила тези предмети и я бе излъгала, за да го опази в тайна... Селена можеше и да приеме, че Арчър и приятелите му са способни на добро, но определено не смяташе да им дава предмет със сила като описаната в гатанката. Ако вече търсеха, може би бе в неин интерес да намери предметите преди останалите. Нехемия не бе разбрала, че в гатанката става дума за Дамарис, но дали не бе знаела кои са трите предмета? Може би бе разследвала гатанката, понеже искаше да ги намери преди краля.

Дали плановете на краля не се въртяха около намирането на тези неща?

Тя взе една свещ и излезе от стаята.

— Напусна ли те изследователският дух най-сетне?

— Все още не — каза тя, докато минаваше покрай него. Щом разбереше кои са предметите, можеше да реши и да ги потърси. Макар че единствените вулкани, които знаеше, бяха в Пустинната земя, а кралят никога нямаше да я пусне на такова дълго пътешествие.

— Жалко е, че съм закачен за тази врата — въздъхна Морт. — Само като си представя в какви каши ще се забъркаш, докато решаващ загадката!

Беше прав. И докато Селена вървеше по витото стълбище, наистина съжали, че той не може да се движи. Така поне щеше да има с кого да си говори. Ако трябваше да търси къде са тези неща, щеше да се наложи да го направи сама. Нямаше никой, който да знае истината.

Истината.

Тя изсумтя. Каква бе истината сега? Че няма с кого да си говори? Че Нехемия я бе излъгала за почти всичко? Че кралят търсеше неземна сила? Че може би вече притежаваха такава? Арчър бе споменал нещо за магия извън магията. Това ли бяха тези неща? Нехемия може и да бе знаела...

Селена забави ход, а свещта премигна от влажния вятър, навял от стълбите. Момичето се сви на едно стъпало и прегърна ръцете си с колене.

— Какво ли криеш още, Нехемия? — прошепна тя в мрака.

Не й трябваше да се обръща, за да разбере кой стои зад нея, когато с ъгълчето на окото си зърна нещо сребристо да блести.

— Мислех, че си прекалено уморена, за да дойдеш тук — каза тя на първата кралица на Адарлан.

— Мога да остана само няколко мига — рече Елена. Роклята ѝ прошумоля, когато седна на няколко стъпала зад Селена. Това изглеждаше съвсем неподходящо за кралица.

Двете се загледаха в тъмнината на стълбите. Единствено дишането на Селена нарушаваше тишината. Предполагаше, че Елена няма нужда да диша — нито да издава какъвто и да е звук, освен ако не поиска.

— Какво бе чувството? — попита тихо.

— Безболезнено — отвърна също толкова тихо Елена — и лесно.

— Беше ли уплашена?

— Бях много възрастна жена, обкръжена от децата си, техните деца и децата на техните деца. Нямахте от какво да се боя, когато часът ми удари.

— Къде отиде?

— Знаеш, че не мога да ти кажа това... — засмя се леко кралицата.

Устните на Селена потрепериха.

— Тя не умря от старост в леглото си.

— Не. Но когато духът ѝ напусна тялото, не усещаше повече нито болка, нито страх. Вече е на сигурно място.

Селена кимна. Роклята на Елена изшумоля отново, кралицата се оказа на крачка зад нея и постави ръка на рамото ѝ. Не бе осъзнала колко студено е това място, докато не установи, че се осланя на

топлината на Елена. Кралицата не каза нищо, когато Селена отпусна лице в ръцете ѝ и най-после заплака.

* * *

Имаше още нещо, което трябваше да свърши. Може би най-трудното и лошото от всички неща, които бе правила след смъртта на Нехемия.

Луната бе изгряла и обагряше света в сребърно. Макар да не я познаха в тези дрехи, нощните стражи на кралския мавзолей не я спряха, когато премина през желязната врата, водеща към една от градините на замъка. Нехемия нямаше да бъде затворена в мраморната сграда. Там бе само за членове на кралското семейство. Селена обиколи купола на сградата. Почувства се все едно уивърните, издълбани в камъка, я наблюдават.

Малцината хора, които бяха все още активни в този час, бързо извърнаха поглед, когато тя пристигна. Не ги обвиняваше. Черната рокля и черният воал говореха достатъчно за скръбта ѝ и държаха околните на разстояние. Все едно скръбта ѝ бе заразна болест.

Нея обаче не я бе грижа за това какво мислят останалите. Черните дрехи не бяха заради тях. Тя мина зад мавзолея и загледа редиците гробове в чакълестата градина зад него, бледите и изтъркани камъни, осветени от луната. Статуи, изобразяващи всичко — от планински богове до танцуващи девойки, — ограждаха гробовете на изтъкнатите благородници.

След смъртта на Нехемия не бе валял сняг, затова гробът ѝ бе лесен за разпознаване по преобърнатата почва.

Нямаше нито цветя, нито надгробен камък. Просто прясна пръст и меч, забит в земята. Една от извитите саби, принадлежала на някой от падналите стражи на Нехемия. Явно никой не си бе направил труда да ѝ даде нещо повече, не и след като щяха да я върнат обратно в Ейлве.

Селена се загледа в тъмната земя, а леден вятър развя воала ѝ. Гърдите я заболяха, но имаше още нещо, което трябваше да направи, последна чест, която да отдаде на приятелката си.

Селена вдигна глава към небето, затвори очи и запя.

* * *

Каол си беше казал, че следва Селена само колкото да се увери, че тя няма да нарани себе си или някой друг. Но когато приближи кралския мавзолей, осъзна, че я следва по други причини.

Нощта му даде добро прикритие, но луната бе достатъчно ярка, за да го задържи назад — достатъчно назад, че Селена да не забележи пристигането му. Преди да види къде е спряла, осъзна, че няма право да присъства на това. Канеше се да си тръгне, когато тя вдигна очи към луната и запя.

Не бе на никой от езиците, които Каол познаваше. Нито на общия език, нито на ейлвийски, нито на езика на Фенхароу или Мелисанде, или което и да е друго място на континента.

Езикът бе древен, а всяка дума бе пълна с гняв, ярост и агония.

Тя нямаше хубав глас. Много от думите прозвучаха като вопли, гласните — провлачени от мъка, съгласните — втвърдени от гняв. Тя се тупаше по гърдите си в ритъм, пълна със зловеща грация, толкова различна от черния воал, който носеше. Космите по врата му настръхнаха, когато от устата ѝ излезе ридание — чуждо и неземно, песен на печал, по-стара и от каменния замък.

Когато песента свърши, краят ѝ бе толкова внезапен и свиреп, колкото и смъртта на Нехемия.

Селена остана там няколко мига, тиха и неподвижна.

Каол се наклони да се отдалечи, когато тя се обърна към него.

Тънката ѝ сребърна диадема проблесна на лунната светлина. Воалът се спускаше толкова ниско, че той почти не я разпозна.

Вятър повя между тях, накара клоните на дърветата да заскърцат и издуха воала и полите ѝ на една страна.

— Селена — помоли той. Тя не помръдна. Единствено неподвижността ѝ издаваше, че го е чула. И че няма желание да приказва.

Какво можеше да стори, за да затвори разрива между тях? Бе скрил информация от нея. Дори да не бе пряко отговорен за смъртта на Нехемия, ако някое от момичетата знаеше какво предстои, можеха да си приготвят собствени защити. Загубата, която тя чувстваше, неподвижността, с която го наблюдаваше — всичко бе по негова вина.

Ако наказанието бе да я загуби, щеше да го изтърпи.
Затова Каол се отдалечи. Риданието ѝ още отекваше във въздуха
около него, носено от вятъра като звъна на далечни камбани.

Зората бе сива и студена. Селена бе застанала на познатото поле на игрището и държеше в облечената си с ръкавица ръка голяма пръчка. Лапичка бе седнала пред нея и удряше с опашка по високата изсъхнала трева, която се подаваше изпод останалия слой сняг. Хрътката обаче нито лаеше, нито скимтеше на Селена да ѝ хвърли пръчката.

Не, Лапичка просто си седеше и гледаше към двореца зад тях. Чакаше някой, който така и нямаше да се появи.

Селена се загледа през празното поле и се заслуша в шепота на тревата. Никой не се бе опитал да я спре, когато напусна покоите си снощи, както и тази сутрин. Но макар да нямаше стража, винаги, когато напуснеш стаята си, Рес уж случайно се натъкваше на нея.

Тя обаче не се интересуваше, че всяка нейна стъпка се докладва на Каол. Не я интересуваше дори, че Каол я бе шпионирал как отива на гроба на Нехемия снощи. Можеше да си мисли за каквото си иска.

Пое си рязко въздух и хвърли пръчката с все сила, толкова надалече, че тя се сля с облачното утринно небе. Не чу приземяването ѝ.

Лапичка се обърна към Селена и я погледна въпросително със златистите си очи. Селена се наведе, за да погали топлата глава, дългите уши, тънката муцуна. Но въпросът остана.

— Никога няма да се върне — каза простичко Селена.

А кучето продължи да чака.

* * *

Дориан прекара половината нощ в библиотеката. Търсеше забравени ниши, преравяше всеки тъмен ъгъл, всяко тайно кътче, в опит да намери книги за магията. Такива обаче нямаше. Това не бе изненадващо, но предвид огромното количество книги в библиотеката

и безбройните криволичещи коридори, бе малко разочарован, че наистина не е открил нищо смислено.

Не знаеше дори какво би правил с такава книга, ако я намери. Не можеше да я вземе в покоите си, тъй като слугите му вероятно щяха да я намерят. Щеше да се наложи да я върне в скривалището ѝ, а когато може, отново да дойде за нея.

Разглеждаше един рафт, издълбан в каменна ниша, когато чу стъпки. Незабавно, точно както бе репетирал, извади една книга от жакета си и се облегна на стената, като я отвори на произволна страница.

— *Не е ли малко тъмно за четене?* — попита женски глас. Звучеше толкова нормално, че Дориан едва не изпусна книгата.

Селена стоеше на няколко крачки от него, скръстила ръце. След малко по пода отекна трополене и Дориан се опря на стената, когато Лапичка скочи и започна да го ближе, като махаше с опашка.

— *Ама ти си много пораснала!* — каза той на кучето. То го близна по бузата за последно и избяга надолу по коридора. Дориан го изпрати с поглед и вдигна вежди. — *Не знам какво смята да направи, но съм убеден, че библиотекарите няма да са очаровани.*

— Тя знае, че може да ръфа само поезия и математика.

Лицето на Селена бе изопнато и бледо, но очите ѝ блестяха с известно веселие. Носеше тъмносиня туника, с която не я бе виждал никога преди, със златна бродерия, блестяща на слабата светлина. Всъщност всичките ѝ дрехи бяха нови.

Настъпилата тишина го накара да се размърда неловко.

Какво можеше да ѝ каже? Последният път, когато я бе приближил, тя бе опряла нокти в гърлото му. Още сънуваше кошмари за това.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той. Реши да говори нормално и простичко.

— Значи освен престолонаследник си и кралски библиотекар?

— Неофициален — отвърна той. — Титла, която спечелих след години, прекарани на това място, скрит от срещите на майка си и... ами, от всичко останало.

— А пък аз мислех, че се криеш в малката си кула.

Дориан се разсмя тихо, но звукът някак уби веселието в погледа ѝ. Звукът на радостта бе твърде жесток за раната, която душата ѝ бе

получила след смъртта на Нехемия. „Дръж се непринудено“ — напомни си той.

— Та? Има ли книга, която да намеря за теб? Ако това в ръката ти е списък със заглавия, мога да разровя каталога.

— Не — отвърна тя и сгъна листа, — не търся книги. Реших да се поразходя.

Така, както той бе дошъл да почете в тъмния ъгъл на библиотеката. Реши да не разпитва, само защото се страхуваше, че и тя ще му отвърне със същото. Ако си спомняше какво бе станало, когато нападна Каол, разбира се. Надяваше се да не си спомня.

Отнякъде долетя сподавен вик, последван от порой ругатни, след което се чу познатото трополене на лапи по камък. Лапичка се появи със свитък между зъбите си.

— Проклето животно! — развика се някакъв човек. — Ела веднага тук!

Лапичка обаче само профуча покрай тях като златисто петно. Миг по-късно, когато дребничкият библиотекар се появи и попита дали са виждали куче, Селена само поклати глава и каза, че наистина е чула нещо — от противоположната посока. След това му каза да говори тихо, защото това в крайна сметка е библиотека.

Той я погледна кисело, но изсумтя и се отдалечи, като продължи да вика, макар и малко по-тихо.

— Този свитък може да е безценен — каза Дориан с повдигнати вежди, когато библиотекарят изчезна.

— Заприлича ми на човек, който има нужда да потича — сви рамене тя.

След това се усмихна. Отначало колебливо, после поклати глава и усмивката озари лицето ѝ достатъчно, че да покаже зъбите ѝ. Чак когато тя погледна към него, той осъзна, че се мъчи да види къде е разликата между тази усмивка и студената гримаса, с която бе дарила баща му в деня, в който бе стоварила главата на Грейв на масата.

Тя сякаш прочете мислите му, защото каза:

— Съжалявам за поведението си напоследък. Не бях... на себе си.

Или просто бе разкрила свое лице, което обикновено не показваше, помисли си той, но на глас каза само:

— Разбирам.

От начина, по който погледът ѝ омекна, разбра, че е казал каквото трябва.

* * *

Каол не се криеше от баща си. Нито от Селена. Нито от хората си, които имаха нелепата идея, че трябва да се грижат за него.

Библиотеката обаче му предлагаше тишина и спокойствие.

А можеше и да му даде някои отговори.

Главният библиотекар не бе в малкия си кабинет, скрит в една от стените на библиотеката. Затова Каол се обърна към помощника му. Ококореният младеж посочи нанякъде, даде не съвсем ясно упътване и му пожела късмет.

Каол последва указанията на момчето и тръгна нагоре по черните мраморни стъпала, а после и покрай парапета на един вътрешен балкон. Накани се да завие зад ъгъл книги, когато дочу говор.

Разнесе се трополенето на Лапичка и Каол погледна над мраморните перила, за да види как Дориан и Селена вървят към извисяващата се главна врата. Те бяха на разстояние един от друг, но... тя говореше. Раменете ѝ бяха отпуснати, походката ѝ бе спокойна. Изглеждаше съвсем различно от жената от сенки и мрак, която бе видял вчера.

Какво ли търсеха двамата тук?

Заедно?

Не беше негова работа. Всъщност бе доволен, че тя разговаря с някого, вместо да гори дрехите си или да избива други асасини. Но въпреки това сърцето му се сви, когато видя Дориан до нея.

Тя поне говореше...

Каол бързо ги загърби и навлезе по-навътре в библиотеката, като се постара да избута образа им от ума си. Намери Харлан Сенсел, главния библиотекар, да сумти и охка на една от главните пътеки на библиотеката. Размахваше листове хартия в ръка. Бе толкова зает да ругае, че не забеляза кога Каол застана на пътя му. Библиотекарят трябваше да наклони глава, за да види капитана, а след това се намръщи.

— Радвам се, че си тук — каза Сенсел и продължи напред. — Хигинс трябва да те е уведолил.

Каол нямаше идея за какво говори Сенсел.

— Имаш нужда от помощ?

— Помощ! — повтори Сенсел и размаха хартиите. — Диви животни търчат из библиотеката! Кой ги е пуснал? Може ли да има животно сред книгите? Настоявам да ми бъде платено!

Каол се досети, че Селена има нещо общо с това. Надяваше се с Лапичка да са излезли от библиотеката, преди Сенсел да стигне кабинета си.

— Какъв е повреденият свитък? Ще се постарая да го възстановят...

— Да го възстановят! — сопна се Сенсел. — Не могат да го възстановят!

— Защо, какво имаше на него...

— Писмо! От много близък приятел!

Каол сподави раздражението си.

— Щом става дума за писмо, не мисля, че собственикът на животното може да го плати. Може би ще ви дарят няколко книги...

— Хвърли ги в тъмницата! Направиха библиотеката на цирк! Знаеш ли, че нощем има някакъв закачулен изрод, който рови из книгите? Сигурно той е пуснал отвратителния звяр в библиотеката! Намери ги и...

— Тъмниците са пълни — излъга Каол, — но ще проуча въпроса.

Докато Сенсел продължаваше с оплакванията си, Каол се запита дали не трябва просто да си излезе. Имаше обаче някои въпроси, затова, когато стигнаха балкона и той се увери, че Селена, Лапичка и Дориан са далеч, каза:

— Трябва да ви попитам нещо, сър.

Сенсел се наду от обръщението, а Каол се постара да изглежда не особено заинтересуван.

— Ако трябва да проверя погребалните песни от други кралства, откъде да започна?

Сенсел го погледна объркано, след което изтърси:

— Каква неприятна тема!

Каол сви рамене и погледна в тъмното.

— Един от хората ми е родом от Терасен. Скоро майка му почина. Бих искал да му изкажа съболезнования с една от техните песни.

— Затова ли ти плаща кралят? Да пееш тъжни песни на хората си?

Почти изсумтя от мисълта да пее на другите стражи, но сви рамене.

— Имаш ли книги по въпроса?

От вчера не можеше да спре да мисли за тази песен и всеки път, когато си спомнеше думите, го полазваха тръпки. А още по-зловещо бе това, което Селена му бе казала в онази нощ, когато всичко се бе променило.

„Винаги ще си ми враг.“

Тя криеше нещо. Тайна, която пазеше толкова дълбоко, че само ужасът и загубата можеха да я накарат да се изпусне така. Колкото повече научеше за нея, толкова по-голям шанс имаше да узнае каква е тайната.

— Хм — каза дребничкият библиотекар и тръгна надолу по главното стълбище. — Повечето песни не са записвани. На кого би му хрумнало да го прави?

— Ами счоларите в Терасен би трябвало да са записали някои от тях. Едно време Оринт имаше най-великата библиотека в света.

— Едно време — отвърна Сенсел и в думите му прозвуча тъга. — Но не мисля, че някой е записвал песните им за оплакване. Поне не и по начина, по който биха го направили тук.

— Ами другите езици? Моят страж от Терасен спомена песен, която чул на различен език. Така и не разбрал какъв.

Библиотекарят поглади бялата си брада.

— Друг език? Всички в Терасен говорят общия език. Никой не е говорил на друг от хиляда години.

Вече бяха приближили кабинета. След като пристигнеха, малкият хитрец вероятно щеше да се заключи и да не му отговаря, докато Каол не му доведе Лапичка за наказание. Капитанът реши да настоява:

— Значи в Терасен няма погребални песни на друг език?

— Не — отвърна той, но се поколеба, докато го казваше. — Чувал съм обаче, че някога в двора на Терасен, когато починел

благородник, изричали съболезнованията си на езика на елфите...

Кръвта на Каол се смрази и той едва не се спъна. Някак успя да продължи да върви и попита:

— Но няма такива песни не биха били известни?

— Не, не — отвърна Сенсел, като почти не го слушаше. — Тези песни са свещени за благородниците. Само те ги учат и пеят. Това става тайно, а мъртвите се погребват на лунна светлина, така че никой да не чуе. Поне така твърдят слуховете. Признавам, че заради нездравото си любопитство преди десет години се надявах да ги чуя, но когато кланетата приключиха, всички благородници бяха избити.

Всички, освен...

„Винаги ще си ми враг.“

— Благодаря ти — отвърна Каол и бързо се отдалечи. Сенсел му извика нещо, но той не си направи труда да отговори.

От кой ли род беше? Родителите ѝ не бяха просто убити. Те бяха част от благородниците, екзекутирани от краля.

Изколени.

Бе ги намерила в леглата им. След като ги бяха убили. А след това бе избягала, докато открие място, в което дъщеря на терасенски благородници ще е в безопасност — Асасинската крепост. Бе научила единствения занаят, който може да я опази. За да избегне смъртта, се бе превърнала в неин носител.

Независимо от това коя територия бяха владеели родителите ѝ, ако Селена някога успееше да си върне титлата и ако някой ден Терасен се изправеше на крака...

Тогава тя щеше да се превърне във враг, способен да се опълчи на Адарлан.

И това я правеше най-голямата заплаха, която някога бе срещал.

Свита в сянката на един комин на покрива на красиво малко имение, Селена наблюдаваше входа на съседната сграда. От половин час вътре влизаха хора в наметала с вдигнати качулки — и не изглеждаха като нещо различно от замръзнали клиенти, искащи да се скрият от мразовитата нощ.

Бе искрена, когато каза на Арчър, че не желае да има нищо общо с него и движението му. Част от нея наистина се чудеше дали просто да не избие всички и да не занесе главите им на краля. Нехемия обаче бе част от тази група. И макар да се бе правила, че няма нищо общо с тях... те все пак бяха нейни хора. Не бе излъгала Арчър и когато му каза, че му дава още няколко дни. След като разкри съветник Мълисън, кралят не се поколеба да ѝ отпусне още време за убийството на жиголото.

Заваля сняг, който скри от погледа ѝ входа на къщата на Арчър. За всеки друг събранието би приличало на вечеря с неговите клиенти. Тя разпозна само някои от лицата и силуетите, бързащи по стълбите. Хора, които не бяха избягали от кралството и не бяха убити в нощта, когато всичко отиде по дяволите.

Имаше и други, чиито имена не знаеше. Разпозна стража, който стоеше между нея и Каол в склада — човекът, нямащ търпение да се сбие. Не по лицето, скрито тогава зад маска, а по движенията и по двата меча на гърба му. Отново носеше качулка, но Селена виждаше стигащата до раменете му черна коса и това, което май беше смуглата кожа на млад мъж.

Той спря на долното стъпало и се обърна, за да промърмори заповеди на двамата закачулени, които го охраняваха. Те кимнаха и изчезнаха в нощта.

Запита се дали не трябва да проследи някой от тях. Бе дошла обаче само за да провери Арчър и да разбере какво е намислил. Щеше да продължи да го прави, докато той не се качеше на онзи кораб и не се махнеше.

А когато го направеше и тя дадеше фалшивия труп на краля... не знаеше какво ще стори с тях.

Селена се скри още по-плътно зад тухления комин, когато един от стражите огледа покрива за някакъв признак за проблеми, преди да продължи по пътя си — да провери другия край на улицата, досети се тя.

Премести се на покрива от другата страна на улицата, за да наблюдава по-добре централния вход и остана в сенките още няколко часа, докато гостите не започнаха да излизат един по един. Изглеждаха като пияници. Тя ги преброи и запомни в каква посока отиват и кой върви с тях.

Младежът с двата меча обаче не излезе навън.

Тя може би щеше да реши, че е поредният клиент на Арчър и дори негов любовник, ако двамата му пазачи не се бяха върнали и не бяха влезли вътре.

Когато предната врата се отвори, тя видя висок младеж с широки рамене, който спореше с Арчър във фойето. Той бе с гръб, но бе свалил качулката си, потвърждавайки, че наистина има гарвановочерна коса, стигаща до раменете. И че е въоръжен до зъби. Селена не видя нищо друго. Пазачите му веднага го обградиха и ѝ попречиха да го огледа по-добре, преди вратата да се затвори отново.

Не бе особено внимателен и определено изглеждаше подозрителен.

Миг по-късно младежът излезе навън. Отново бе спуснал качулката си, а хората му го обграждаха. Арчър остана на входа. Лицето му бе видимо пребледняло и бе скръстил ръце пред гърдите си. Младежът се обърна в началото на стълбите и му показа изключително неприличен жест.

Дори от това разстояние Селена успя да види усмивката, с която Арчър отвърна на мъжа. В нея нямаше нищо любовно.

Съжали, че не е била достатъчно близо, за да ги чуе какво говорят, да разбере за какво е било всичко това.

Преди щеше да проследи младежа, за да потърси отговори на въпросите си.

Сега вече не ѝ пукаше особено. Бе трудно да ѝ пука, осъзна тя, когато тръгна обратно към замъка. Много трудно.

Вече нямаше за какво да живее.

* * *

Селена не знаеше какво търси пред тази врата. Макар стражите в основата на кулата да я пуснаха да мине, след като провериха внимателно дали не носи оръжия, тя не се и съмняваше, че скоро Каол ще научи затова.

Запита се дали ще дръзне да я спре. Да я заговори изобщо. Миналата нощ в гробището, дори от разстояние и на лунна светлина, видя все още нездравелите драскотини по бузата му. Не знаеше дали да се чувства виновна, или доволна.

Всеки малък контакт я уморяваше. Колко ли уморена щеше да бъде в края на тази нощ?

Селена въздъхна и похлопа на дървената врата. Бе закъсняла с пет минути — минути, в които се бе чудила дали наистина иска да приеме поканата на Дориан за вечеря в покоите му. Почти беше решила вместо това да вечеря в Рифтхолд.

Първоначално никой не отговори на почукването ѝ, затова тя се извърна настрани, като се опита да не гледа към стражите на площадката. Бе глупаво, че изобщо дойде тук.

— Мисля, че това е първият път, в който посещавах моята малка кула — каза Дориан.

С крак, увиснал във въздуха, Селена си наложи да се успокои, преди да погледне през рамо към престолонаследника.

— Очаквах мрак и тъмнина — каза тя и тръгна отново към вратата, — а то било уютно.

Той остави вратата отворена и кимна на стражите.

— Не се безпокойте — рече им, докато Селена влизаше в покоите на принца. Бе очаквала лукс, но кулата на Дориан бе... наистина уютна. И доста неподредена. Имаше избелели гоблени, пълна с пепел камина, скромно легло, бюро, покрито с документи и книги. И купчини, планини от книги. Те заемаха всяко свободно място по стените, а и немалка част от пода.

— Май ще ти трябва личен библиотекар — промърмори тя и Дориан се засмя.

Чак сега осъзна, колко ѝ бе липсвал този звук. Не само неговият смях, но и нейният. Който и да е смях. Макар да не бе редно човек да

се смее в тези дни, това ѝ липсваше.

— Ако слугите ми имаха думата, всичко това щеше да замине в библиотеката. Мразят да бършат прах...

Той спря и вдигна няколко дрехи, оставени на земята.

— Като гледам тази бъркотия, съм изумена, че изобщо имаш слуги.

Той отново се засмя и понесе дрехите към вратата. Отвори я, колкото да разкрие гардеробна, почти толкова голяма, колкото и нейната. Той обаче бързо затвори вратата, след като хвърли дрехите там. В другия край на стаята имаше още една врата, която вероятно водеше към банята.

— Винаги ги пъдя — каза той.

— Защо? — Тя отиде до износения червен диван пред камината и избута книгите, оставени там.

— Понеже аз знам къде са ми нещата в стаята. Книгите, документите... в мига, в който те ги подредят, всички тези неща биват заврени някъде, където никога не мога да ги открия.

Оправи червената завивка на леглото си, която предполагаше, че кротко си е лежал, преди тя да почука.

— Нямах ли си хора да те обличат? Мислех, че поне Роланд е твой верен слуга.

Дориан изсумтя и се просна на възглавниците.

— Роланд се пробва, но за щастие има някакви ужасни главоболия и в последно време не ме безпокои.

Това бе добре. Последният път, когато бе проверила, лордът на Мий наистина се бе сблизил с Дориан. Дори му бе станал приятел.

— Освен това — продължи Дориан, — с изключение на отказа да си намеря булка, най-вбесяващ за мама е отказът ми да бъда обличан от благородници, които жадуват да си спечелят благоволението ми.

Това бе доста неочаквано. Дориан винаги бе толкова добре облечен, че бе сигурна, че някой му помага.

Той отиде до вратата и нареди на стражите да им донесат вечерята.

— Вино? — попита той, застанал до шкафа, върху който имаше бутилка и няколко чаши.

Тя поклати глава и се запита къде изобщо ще хапнат. На бюрото нямаше как, а масата пред камината бе превърната в миниатюрна

библиотека. Сякаш прочел мислите ѝ, Дориан започна да я почиства.

— Извинявай — каза той гузно. — Мислех да почистя, преди да дойдеш, но се зачетох...

Тя кимна и настъпи тишина, нарушавана единствено от трополенето на премествани книги.

— Та — попита тихо Дориан, — как така се реши да дойдеш на вечеря? Ясно ми каза, че повече не искаш да си губиш времето с мен, пък и мислех, че имаш работа нощем.

Всъщност се бе държала ужасно с него. Той обаче я запита за това с гръб към нея, все едно въпросът няма значение.

— Понеже нямах къде другаде да ида — отвърна тя самата истина. Думите сами изскочиха от устата ѝ.

Да стои сама в покоите си правеше болката по-голяма, гробницата я подлудяваше, а само от мисълта за Каол ѝ ставаше лошо. Всяка сутрин извеждаше Лапичка сама, след което тичаше на игрището. Дори момичетата, които някога чакаха Каол да се появи в градината, се бяха скрили.

Дориан кимна и я погледна със съчувствие, от което ѝ призля.

— Е, винаги си добре дошла.

* * *

Макар вечерята да мина тихо, не бе съзлива. Дориан обаче виждаше промяната в Селена — колебанието във всяка нейна дума, моментите, в които мислеше, че не я гледа и очите ѝ се изпълваха с печал. Макар че продължи да приказва с него и да отговаря на всичките му въпроси.

„Понеже нямах къде другаде да ида.“

Не бе обида. Не и по начина, по който го каза. Сега спеше на дивана му, неотдавна часовникът бе ударил два пъти и Дориан се запита дали да не се прибере в стаята си. Бе ясно, че тя не иска да остава сама и да е на място, което ѝ напомня за Нехемия.

Тялото ѝ бе като пъзел от белези. Бе ги виждал със собствените си очи. Но новите щяха да останат за по-дълго — болката от загубата на Нехемия и различната, но може би също толкова страшна загуба на Каол.

Една ужасна част от него се зарадва, че тя е скъсала с Каол. Намрази се за това.

* * *

— Тук има нещо повече — каза Селена на Морт, когато слезе в катакомбите следващия следобед.

Вчера бе чела гатанката, докато очите не я заболяха. Все още нямаше представа какви могат да са предметите, къде точно са скрити и защо загадката е замаскирана толкова сложно в гробницата.

— Някаква улика. Нещо, което свързва гатанката с бунтовническото движение на Нехемия и Елена и с всичко останало... — Тя се спря между двата саркофага. В гробницата се процеждаше слънчева светлина и караше праха да сияе. — И ще ми извади очите. Знам го.

— Опасявам се, че не мога да помогна — подсмръкна Морт. — Ако искаш незабавен отговор, ти трябва оракул или пророк.

Селена забави крачка.

— Мислиш ли, че ако прочета това на гадател, той би... видял нещо различно, което аз пропускам?

— Може би. Макар че, доколкото знам, пророците изгубиха дарбата си заедно с останалите магьосници.

— Ти обаче още си тук!

— И какво от това?

Селена погледна към каменния таван, все едно можеше да види през него.

— Може и някои други неща да са запазили силите си.

— Да знаеш, че каквото и да си намислила, е лоша идея.

Селена се усмихна мрачно.

— Не се и съмнявам.

Селена застана пред керваните и загледа как разглобяват шатрите. Бе дошла точно навреме.

Прокара ръка по разпуснатата си коса и изпъна кафявата си туника. Прекалено хубавите одежди щяха да привлекат нежелано внимание. И макар да бе само за час, не можеше да не се зарадва на чувството на анонимност, на това как се смесва с карнавалните работници, с хора, по чиито дрехи имаше прах от стотина кралства. Да имаш такава свобода, да виждаш света късче по късче, да се скиташ по всички пътища...

Сърцето ѝ се сви.

Хората минаваха покрай нея и почти не я поглеждаха, докато напредваше към черния фургон. Може би бе глупаво, но какво лошо имаше в това да попита? Ако Жълтонога наистина бе вещица, може би умееше да вижда в бъдещето. Може пък да отгатнеше смисъла на гатанката в гробницата.

Когато Селена стигна фургона, видя, че за щастие в нея няма посетители. Баба Жълтонога стоеше на горното стъпало и пушеше от дълга костена луна, чиято глава бе оформена като уста, разтворена в безкраен писък. Сладко.

— Дошла си да погледнеш в огледалата? — попита бабата и изпусна дим от напуканите си устни. — Реши ли да спреш да бягаш от съдбата си?

— Имам да те питам някои неща.

Вещицата я подуши и Селена сподави порива да побегне назад.

— Наистина мирише като да имаш въпроси. Но също и на планините на Еленовите рога. Ти си от Терасен, нали? Как се каваш?

Селена прибра ръце в джобовете си.

— Лилиан Гордайна.

— Питам за истинското ти име, Лилиан — плю на земята вещицата. Селена се напрегна, а Жълтонога се преви от смях. — Хайде — подкани я тя, — искаш да видиш бъдещето си, а? Мога да ти кажа за кого ще се омъжиш, колко деца ще имаш, кога ще умреш...

— Ако си толкова добра, колкото твърдиш, трябва да се досещаш, че тези неща не ме интересуват — отвърна Селена, а в дланта ѝ се появиха три златни монети.

— Евтинко — отвърна Жълтонога и всмукна от лулата си. — Толкова ли евтинко оценяваш таланта ми? Колкото една проскубана коза?

Може би това наистина бе загуба на време. А също и на пари и достойнство.

Селена се обърна намръщена и прибра ръце в джобовете на тъмното си наметало.

— Почакай — каза Жълтонога.

Селена продължи да се отдалечава.

— Принцът ми даде четири монети.

Тя се спря и погледна през рамо старицата. Усети как сърцето ѝ се свива.

— И той питаше интересни работи — ухили се Жълтонога. — Реши, че не съм го познала, но мога да надуша кръвта на един Хавилиард от километри. Седем златни монети и ще отговоря на въпросите ти. Нещо повече, ще ти разкажа какво ме пита той.

Бе готова да продаде Дориан. На нея... и на всеки, който има пари и интерес. Познатото спокойствие се разля в нея.

— Откъде да знам, че не лъжеш?

Железните зъби на Жълтонога заблестяха на светлината на факлите.

— Ако разберат, че съм лъжкиня, това ще навреди на бизнеса ми. По-добре ли ще се почувстваш, ако се закълна в някой от мекушавите ви богове? Или предпочиташ да го направя в някой от моите?

Селена загледа черния фургон и отметна косата си назад. Имаше една врата, но не и заден вход или следа от скрити помещения. Нямаше път за бягство и лесно се разбираше, ако някой тръгне да влиза. Провери оръжията си — два дълги кинжала, нож в ботуша ѝ, три от смъртоносните игли на Филипа.

Повече от достатъчно.

— Нека бъдат шест монети — каза тихо Селена — и аз няма да съобщя на стражата, че се готвиш да предадеш принца.

— Смяташ, че те не се интересуват от тайните му? Ще се изненадаш от това на колко хора им е любопитно да разберат какво

наистина вълнува престолонаследника на кралството им...

Селена остави шест монети на стъпалото до дребната женица.

— Три за въпросите ми — приближи тя лицето си до това на Жълтонога. Смрадта от устата на вещицата вонеше на мърша и застоял пушек. — И още три, за да си мълчиш за принца.

Очите на Жълтонога светнаха, а железните ѝ нокти изщракаха, когато протегна ръка да прибере монетите.

— Влизай във фургона.

Вратата зад нея се отвори беззвучно. Вътре бе тъмно, осветявано от отделни лъчи слаба светлина. Жълтонога смукна от костеливата си лула.

Нещата се развиваха така, както бе искала Селена — да влезе във фургона и никой да не види, че е с Жълтонога.

Старицата простена, докато се изправяше, и постави ръка на коляното си.

— Сега вече ще ми кажеш ли името си?

От вътрешността на фургона появя хладен вятър, който погали Селена по шията. Карнавален фокус.

— Аз задавам въпросите — рече тя и се изкачи по стъпалата.

Вътре имаше няколко малки свещи, чиято светлина се отразяваше в няколкото реда огледала. Те бяха с всякакви размери и форми, някои — облежани на стената, други — подпрени едно до друго като стари приятели, трети — само парчета, увиснали от рамките си.

Цялото останало свободно пространство беше изпълнено с листа и свитъци, буркани с билки и различни течности, метли... Всякакви боклуци.

В здрача фургонът изглеждаше много по-широк и дълъг, отколкото можеше да е възможно. Между огледалата имаше криволичещ път, водещ към мрака. Път, по който Жълтонога бе поела, все едно имаше къде да се отиде в тъмното помещение.

„Това не може да е вярно... сигурно е илюзия от огледалата.“

Селена погледна назад към вратата на фургона, за да види как тя се затваря. Измъкна кинжала си още докато звукът отекваше. Жълтонога се изсмя и вдигна свещта в ръката си. Фенерът ѝ бе оформен като череп, прикачен към някаква по-дълга кост.

„Евтини и просташки карнавални трикове“ — повтаряше си Селена отново и отново, а дъхът ѝ излизаше на пара в ледения въздух на фургона. Нищо от това не бе истинско. Освен Баба Жълтонога и знанията ѝ.

— *Хайде, моме. Ела, седни с мен да си поговорим.*

Селена внимателно прескочи едно паднало огледало, докато гледаше към оформения като череп фенер — а също към вратата и другите възможни изходи, които засега не забелязваше. Може би обаче имаше отвор в пода. Не изпускаше от поглед и движенията на жената.

Които бяха неочаквано пъргави. Селена трябваше да избърза, за да настигне Баба Жълтонога. Докато минаваше през гората огледала, отражението ѝ се появи във всички. Някъде изглеждаше ниска и дебела, другаде — висока и невъзможно слаба. На трето място се появи надолу с главата, а на четвърто ходеше настрани.

Започна да я боли глава.

— Приключи ли със зяпането? — каза Баба Жълтонога. Селена реши да не ѝ обръща внимание, но прибра кинжала си и последва жената в малко пространство, където можеха да седнат пред замъглена пещ с решетка. Нямахше причина да стои с извадено оръжие. Все още имаше нужда от съдействието на бабата.

Пространството за гости бе в неравен кръг, почистен от боклуци и огледала. Имаше само килимче и няколко стола, които да направят мястото гостоприемно. Жълтонога се приведе над огъня и взе няколко цепеници от малка купчинка в ъгъла. Селена остана на края на килима и я загледа как отваря решетката на пещта, хвърля дървата вътре и после я затваря плътно. След секунди блесна светлина, която околните огледала направиха по-ярка.

— Камъните от тази пещ — каза Баба Жълтонога и потупа кривата стена от тъмни тухли като стар домашен любимец — идват от руините на столицата на Крочан. Дъските, от които е изработен фургона, са от техните свещени училища. Затова е толкова необичаен отвътре.

Селена не каза нищо. Можеше да го обясни като типична карнавална театралност... само дето го виждаше с очите си.

— Та — каза Баба Жълтонога и остана изправена, въпреки захабените дървени мебели, пръснати около тях. — Питай.

Макар въздухът във фургона да бе хладен, горещата печка успя да затопли помещението веднага — достатъчно, че дрехите на Селена да й станат неудобни. Някога, в една гореща лятна нощ наред Червената пустиня, й бяха разказали история за това какво бяха сторили вещици с железни зъби на изгубено младо момиче. И какво бе намерено от нея.

Блестящи бели кости. Нищо повече.

Селена погледна отново към пещта и се намести така, че да може по-лесно да стигне вратата. В малкото пространство около тях имаше още огледала, макар светлината на огъня да не можеше да ги стигне.

Баба Жълтонога се приведе над пещта и потри изкривените си пръсти пред нея. Пламъците се отразиха в железните нокти.

— Питай, момиче!

Какво ли бе търсил Дориан тук? Дали бе влязъл в това странно задушавашо място? Поне бе оцелял. Макар и само защото бабата искаше да изтъргува информацията, която бе научила от него. Глупаво, глупаво момче!

Но нима и тя не бе глупава?

Това може би бе едничкият й шанс да научи нещото, което трябваше да узнае, въпреки риска и усложненията, които можеха да настъпят.

— Намерих гатанка и приятелите ми се чудят за въпроса от седмици. Дори се обзаложихме кой е прав. — Говореше колкото се може по-неясно. — Намери ми отговора, щом си толкова мъдра и всезнаеща. Ще ти дам допълнителна златна монета, ако отгатнеш.

— Глупави деца... Губите ми времето с глупости!

Баба Жълтонога гледаше огледалата, сякаш вижда нещо, което остава скрито за Селена.

„Или вече е отегчена.“

Селена усети как напрежението в сърцето й отслабва, затова извади гатанката и я прочете.

Когато приключи, Жълтонога бавно завъртя главата си към нея и процеди с нисък и ръмжащ глас:

— Откъде намери това?

— Отговори ми и мога да ти кажа — сви рамене Селена. — Какви предмети описва гатанката?

— Ключове на Уирда — светнаха очите на бабата. — Описва трите ключа на Уирда, които могат да отворят Портите.

Селена усети как я побиват тръпки, но каза по-дръзко, отколкото се чувстваше:

— Разкажи ми за тези ключове и тези порти. Трябва да разбера дали не ме лъжеш. Не бих искала да ме правят на глупачка.

— Тази информация не е за безполезните игри на смъртните — сопна се Жълтонога.

Още злато заблестя в дланта на Селена.

— Кажи си цената.

Жената я огледа от глава до пети и я подуши.

— Цената ми остава тайна — каза бабата, — но златото ме урежда. Засега.

Селена постави още пет златни монети до огнището. Горещината от огъня лъхна лицето ѝ. Беше малък, но вече се бе изпотила цялата.

— Веднъж щом узнаеш това, не ще можеш да го забравиш — предупреди я вещицата.

От блясъка в очите ѝ Селена се досети, че старицата не бе повярвала нито за миг на лъжата ѝ за облога.

— Кажи ми — приближи се с крачка към нея Селена.

Баба Жълтонога се загледа в друго огледало.

— Уирда управлява основите на този свят. Не само на Ерилея, а на целия живот. Има светове, които съществуват отвъд нашето познание, светове, които съществуват един върху друг и не го знаят. В момента може да си на дъното на нечий друг океан. Уирда разделя тези светове. — Бабата закуцука из празното пространство, изгубена в собствения си разказ. — Има порти. Черни петна в Уирда, които позволяват на живота да преминава от един свят в друг. Има Порти на Уирда, които водят към Ерилея. Всякакви създания са идвали тук през отминалите епохи. Някои от тях добронамерени, други са мъртви и отвратителни и пропълзят, когато боговете гледат в друга посока.

Баба Жълтонога се скри зад едно огледало, а неравните ѝ стъпки отекнаха наоколо.

— Но преди много години, още преди хората да завладеят този мизерен свят, дошло различно зло. Валг. Демони от друг свят, решени да завладеят Ерилея, с безкрайна армия на свое разположение. Във Вендлин те се изправили срещу елфите. Въпреки цялата си сила,

безсмъртните деца не можели да ги победят. Но тогава елфите научили, че Валг са направили нещо непростимо. Откъртили част от Портата на Уирда с черната си магия и я разбили на три части — на три Ключа. По един за всеки от кралете им. С трите едновременно Кралете на Валгите можели да отворят Портата по своя воля и да манипулират силите ѝ, за да укрепят своите войски, да позволят на безконечната си армия да нахлуе в този свят. Елфите знаели, че трябва да ги спрат.

Селена се загледа в огъня, в огледалата и в тъмнината на фургона около нея. Горещината вече я задушаваше.

— Така малка група елфи се опитала да ги открадне от Кралете на Валгите — рече Жълтонога. Гласът ѝ отново приближи. — Това било невъзможна задача. Повечето от глупците така и не се върнали. Но Ключовете наистина били взети и кралицата на елфите Майев прогонила Валг в техния свят. Но при цялата си мъдрост Майев не знаела как да постави Ключовете обратно в Портата — а нито пещ, нито стомана, нито тежест можели да ги унищожат. Затова Майев, с вярата, че никой не бива да притежава такава сила, ги изпратила през морето с Бранън Галантиус, първия крал на Терасен, за да ги скрие той в този континент. И така, Портата на Уирда останала защитена, а силата им — неизползвана.

Настъпи тишина. Дори неуморната Баба Жълтонога бе забавила ход.

— Значи гатанката е карта, която показва къде са скрити Ключовете? — попита Селена и потрепери, когато осъзна каква сила бяха преследвали Нехемия и останалите. По-лошо, разбра каква сила може би търси кралят.

— Да.

— Какво може да направи някой с Ключовете? — облиза устни Селена.

— Човекът, който държи трите Ключа, би контролирал счупената порта и цяла Ерилея. Ще може да отваря и затваря Портата, когато си поиска. Ще може да завладее нови светове или да пуска различни форми на живот, които да подкрепят каузата му. Но дори и един от Ключовете може да направи някого невъобразимо опасен — недостатъчно силен, за да отвори Портата, но достатъчно, за да бъде

сериозна заплаха. Самите Ключове са истинска сила, която може да бъде оформена така, както притежателят им желае. Изкусително, нали?

Думите отекнаха и се смесиха със заповедта на Елена да намери и унищожи източника на злото. На злото. Зло, което се бе появило преди десет години, когато цял един континент се бе оказал зависим от прищевките на човек, по някакъв начин станал непобедим.

Източник на магията, който съществуваше извън самата магия.

— Не може да бъде.

Жълтонога само се изсмя, с което потвърди най-лошите й предчувствия.

Селена продължи да клати глава, а сърцето й заби така силно, че тя почти не можеше да диша.

— Кралят има някой от Ключовете на Уирда? Така ли е завладял континента? Но ако го е направил, какво още иска?

— Може би — каза Жълтонога. — Ако трябваше да заложа трудно изкараното си злато, щях да кажа, че той притежава поне един от Ключовете.

Селена огледа мрака и огледалата, но видя само собствените си разкривени отражения, които се вираха в нея. Не чу нищо друго, освен пукането на огъня и собственото си неравно дишане.

Баба Жълтонога бе спряла да се разхожда.

— Има ли още нещо? — попита Селена.

Старицата не отговори.

— Значи ще ми вземеш парите и ще избягаш? — Селена се насочи към пътеката през огледалата и вратата, която й изглеждаше невъзможно далеч. — Ами ако имам още въпроси?

Собствените й движения, отразени в огледалата, изопнаха нервите й, но тя остана съсредоточена и нащрек. Напомни си какво трябва да свърши и извади кинжалите си.

— Мислиш, че стоманата може да ме нарани? — долетя глас, който пролази по всяко огледало така, че накрая звучеше все едно идва отвсякъде... и отникъде.

— А аз мислех, че само си играем — каза Селена и направи още една крачка.

— Каква е тази игра, в която гостът планира да те убие?

Селена се усмихна.

— Нали затова вървиш към вратата? — продължи Баба Жълтонога. — Не за да избягаш, а за да направиш така, че да не мога да мина покрай проклетите ти кинжали?

— Кажи ми на кого още си продала принца и ще те оставя!

По-рано се бе канила просто да напусне, но когато бабата спомена Дориан, бе замръзнала. Сега нямаше избор. Трябваше да защити Дориан. Бе осъзнала, че само той ѝ е останал. Един истински приятел. Бе готова на всичко, за да го защити.

— А ако ти кажа никой?

— Не бих ти повярвала. — Селена най-сетне видя вратата. От вещицата нямаше и следа. Тя замръзна. Бе в центъра на фургона. Лесно щеше да хване бабичката тук и да приключи с нея бързо и безболезнено.

— Колко жалко — отвърна Жълтонога. Селена потърси с поглед източника на безтелесния глас. Трябваше да има скрит изход, но къде? Ако Жълтонога се измъкнеше и кажеше на някой какво я бе попитал Дориан (каквото и да бе то) или какво я бе попитала Селена...

Отраженията на Селена около нея се размърдаха и премигнаха.

Бързо и безболезнено. След това щеше да си отиде.

— Какво обаче става — изсъска Жълтонога като пепелянка, — когато ловецът и плячката разменят местата си?

С крайчеца на окото си Селена забеляза прегърбената фигура. От разкривените ѝ ръце висяха вериги. Тя се завъртя към старицата и кинжалът ѝ полетя — да обезоръжи и повали бабичката...

Огледалото, от което я бе гледала Баба Жълтонога, се счупи.

Зад нея се чу тежко дрънчене и злокобен кикот. Въпреки цялото си обучение Селена не бе достатъчно бърза. Тежката верига се стовари върху главата ѝ и я повали на пода.

Каол и Дориан стояха на балкона и гледаха карнавала, който полека-лека се разтуряше. Щяха да тръгнат утре сутринта и Каол най-после щеше да може да накара хората си да свършат някаква полезна работа. Като например да направят така, че повече асасини да не идват неканени в замъка.

Но най-големият му проблем бе Селена. Късно миналата нощ, след като кралският библиотекар си бе легнал, Каол се върна в библиотеката и претърси родословните архиви. Някой ги бе разбъркал, така че му отне известно време да намери правилния, но накрая стигна до списъка с благороднически родове на Терасен.

Никой от тях не носеше името Сардотиен, макар да не бе особено изненадан от това. Част от него знаеше, че това не е истинското име на Селена. Затова си направи списък — който в момента бе в джоба му и сякаш прогаряше дупка в него — на всички благороднически семейства, от които бе възможно тя да произхожда, на семействата, в които бе имало деца по време на завоюването на Терасен. Поне шест семейства бяха оцелели... но ако тя идваше от някое от изцяло избитите? Когато приключи с преписването на имената, не бе по-близо до разкриването на загадката коя е Селена всъщност, отколкото в началото.

— Ще ме питаш ли това, заради което ме домъкна тук, или ти доставя удоволствие да гледаш как задника ми замръзва посред нощ?

Каол повдигна вежда и Дориан се усмихна леко.

— Как е тя? — попита Каол. Бе чул, че са вечеряли и че е напуснала покоите на принца по средата на нощта. Нарочно ли го бе направила? За да му натрие носа, да увеличи страданието му?

— Справя се — отвърна Дориан, — доколкото може. И понеже си твърде горделив, за да попиташ, ще ти го кажа направо. Не те спомена. Не мисля, че ще го направи.

Каол си пое дълбоко въздух. Как можеше да убеди Дориан да стои далеч от нея? Не че ревнуваше... просто Селена можеше да се

окаже прекалено голяма заплаха за принца. Само истината щеше да свърши работа, но...

— Баща ти обаче пита за теб — добави Дориан. — След срещите на Съвета винаги ме пита за теб. Мисля, че иска да се върнеш в Аниел.

— Знам.

— Ще отидеш ли с него?

— Искаш ли?

— Това не е мое решение.

Каол стисна зъби. Нямахше да ходи никъде, не и докато Селена бе тук. И не само заради това коя беше всъщност.

— Нямам желание да бъда лорд в Аниел.

— Мнозина биха убили за такава власт.

— Никога не ме е изкушавала.

— Не — Дориан опря ръце на перилото на балкона. — Не, ти никога не си искал нищо друго, освен сегашния си пост. И Селена.

Каол отвори уста, готов с оправданията.

— Да не мислиш, че съм сляп? — не му позволи да отговори Дориан, след което го погледна с ледените си сини очи. — Знаеш ли защо я поканих на танц по време на юледния бал? Не само защото исках да потанцуваме, а понеже видях как се гледате един друг. Дори тогава разбрах какво изпитваш.

— Знаел си. Но я покани на танц.

Стисна ръцете си в юмруци.

— Тя и сама може да взема решения. И го направи. — Дориан се усмихна с горчивина. — И за двама ни.

Каол си пое нова глътка въздух и се помъчи да успокои гнева си.

— Щом имаш чувства към нея, защо оставяш да бъде окована като животно към баща ти? Не можеш ли да я освободиш от този договор? Или се страхуваш, че ако я пуснеш, тя никога няма да се върне при теб?

— На твое място бих внимавал какво говоря — прошепна Дориан.

Но това бе истината. Макар да не можеше да си представи света без Селена, Каол знаеше, че трябва да намери начин да я измъкне от замъка. Не бе сигурен обаче дали го иска заради Адарлан, или заради нея.

— Баща ми е достатъчно лют, за да накаже и мен, и нея, ако повдигна въпроса. Съгласен съм с теб, че не е редно да я държим тук. Но все пак бих внимавал какво говоря. — Престолонаследникът на Адарлан го погледна студено. — Не забравяй кому служиш, Каол.

Някога Каол щеше да възрази. Някога щеше да каже, че верността му към короната е най-ценното му качество. Но от тази му сляпа вяност и покорство бе започнало пропадането.

Те бяха унищожили всичко.

* * *

Селена знаеше, че е прекарала в безсъзнание само няколко секунди, но те бяха напълно достатъчни на Баба Жълтонога да издърпа ръцете ѝ зад гърба и да окове китките ѝ. Главата я болеше жестоко, по врата ѝ капеше кръв и се просмукваше в туниката ѝ. Нищо сериозно — бе преживявала далеч по-лоши рани. Оръжията ѝ обаче ги нямаше, захвърлени нейде из фургона. Дори тези от косата, дрехите и ботушите ѝ.

Вещицата бе умна.

Селена дори не ѝ даде шанс да разбере, че е отново в съзнание. Без предупреждение се стрелна напред, като изпъна раменете и главата си колкото се може по-силно.

Чу се трошене на кост и Жълтонога изпищя. Селена обаче вече се извърташе, за да застане на крака. Жълтонога скочи към другия край на веригата, бърза като пепелянка. Селена стъпи върху веригата между тях и с другия си крак я изрита в лицето.

Бабичката полетя назад като парцалена кукла и падна в сенките между огледалата.

Селена изпсува. Китките я боляха от оковите, но тя се бе измъквала и от по-лоши капани. Аробин я бе връзвал от глава до пети, след което ѝ бе нареждал да се освободи, макар това да ѝ бе коствало два дни на пода в собствената ѝ мръсотия, както и едно навехнато рамо, за да се измъкне. Затова не се изненада, когато за секунди се освободи от веригата.

Извади носна кърпичка от джоба си и я използва, за да вземе едно дълго парче от счупено огледало. Наклони стъклото към сенките,

накъдето бе полетяла Жълтонога.

Нищо. Само петно черна кръв.

— Знаеш ли колко млади девойки са изгубили живота си през последните петстотин години? — Гласът на Жълтонога бе навсякъде и никъде. — Колко вещици от клана Крочан съм унищожила? Те много приличаха на теб, смели и красиви. Вкусът им бе като на лятна трева. Като на студена кладенчова вода.

Това, че Жълтонога е вещица от клана на Железните зъби, не променяше нищо, каза си Селена. Освен че трябваше да намери по-голямо оръжие.

Селена огледа фургона — за вещицата, за изгубените си кинжали, за всичко, което да може да използва срещу бабичката. Погледът ѝ се спря на рафтовете по близката стена. Книги, кристални топки, хартия, препарирани животни в буркани...

Щеше да я пропусне, ако бе премигнала. Бе покрита с прах, но проблясваше леко на светлината на далечната пещ. На стената над подпалките имаше дълга едноостра брадва.

Тя се усмихна лукаво и я взе от стената. В огледалата наоколо се появиха отражения на Жълтонога, хиляда възможности за това къде може да бъде. Да я чака. Да я дебне.

Селена заби брадвата в най-близкото. А после в следващото. И в по-следващото.

Единственият начин да убиеш вещица бе да отсечеш главата ѝ. Това ѝ бе казал веднъж приятел.

Селена тръгна между огледалата, като ги трошеше с всяка следваща крачка. Отраженията изчезнаха, докато истинската старица не се появи между Селена и огнището. Веригата отново бе в ръцете ѝ.

Селена метна брадвата на рамо.

— Последен шанс — прошепна тя. — Дай обет, че няма да кажеш нищо за мен или Дориан на никому, и ще си тръгна с мир.

— Хубаво лъжеш — изсмя се Жълтонога, — ама аз не ти вярвам. Вещицата нападна невъзможно бързо, подобно на огромен тлъст паяк. Веригата се разлюля в ръцете ѝ.

Селена отби първия удар на веригата и чу втория, преди да го види. Пропусна я, но уцели едно огледало. Навсякъде полетяха стъкла. Селена нямаше друг избор, освен да закрие очи, макар и само за миг.

Това бе достатъчно на вещицата.

Уви веригата около глезена ѝ като змия, след което я дръпна.

Светът се наклони, Жълтонога я подсече и Селена се претърколи през парчетата стъкло, като веригата се заплиташе около нея. Продължаваше да стиска брадвата, когато лицето ѝ се отърка в грубата тъкан на стария килим пред пещта.

Някой дръпна силно веригата, а след това се чу познатото фучене. Метал се заби в ръката на Селена, толкова силно, че тя изтърва брадвата. Обърна се по гръб, все още оплетена в адската верига, само за да види железните зъби на Баба Жълтонога над себе си. С едно движение вещицата я притисна към килима. Железните нокти разкъсаха кожата ѝ и от рамото ѝ рукна кръв.

— Стой мирно, глупаче — изсъска Баба Жълтонога и се протегна към другия край на веригата.

Килимът одраска пръстите на Селена, докато тя се протягаше към брадвата, която бе на сантиметри от тях. Ръката я болеше ужасно, а също и глезенът. Ако успееше да докопа брадвата... Жълтонога се стрелна към врата на Селена и зъбите ѝ изцракаха.

Селена се завъртя на една страна и едвам избегна железните зъби, след което се протегна и грабна брадвата. Дръпна я толкова силно, че тъпият ѝ край се стовари върху лицето на бабичката.

Жълтонога падна назад и се стовари върху купчина кафяви роби. Селена се отдръпна назад и вдигна оръжието.

Коленичила с длани, опрени на пода, Жълтонога изплю хрчка тъмна кръв — синя кръв — върху стария килим. Очите ѝ заблестяха.

— Ще те накарам да съжалиш, че изобщо си се родила, миличка! Ти и твоят принц!

С тези думи вещицата скочи толкова бързо, че Селена можеше да се закълне, че е полетяла.

Но успя само да доближи асасина.

Брадвата изсвистя и Селена вложи цялата си сила в удара. Навсякъде шурна синя кръв.

Главата на Баба Жълтонога се търкулна на пода, а лицето ѝ бе изкривено от отвратителна усмивка.

Настъпи тишина. Дори огънят, който все още гореше толкова силно, че Селена отново се бе изпотила, сякаш бе притихнал. Селена преглътна. После още веднъж.

Дориан не биваше да разбира. Искаше да му се скара, че е разпитвал Баба Жълтонога, която бе готова да продаде тайните му за пари, но той не биваше да узнава какво се е случило тук. Никой не биваше да узнава.

Когато събра сили да се разплете от веригата, видя, че панталоните и ботушите ѝ са оцветени в синьо. Още един чифт дрехи отиваше в огъня. Тя загледа тялото и подгизналия от синя кръв килим. Убийството не бе много бързо, но все още можеше да направи така, че да не останат много следи. Един изчезнал човек звучеше по-добре от обезглавен труп.

Селена погледна към решетката на голямата пещ.

Морт се изкикоти, когато тя залитна през входа на гробницата.

— Убийца на вещица, а? Поредната чудесна титла към репертоара ти.

— Как разбра? — попита тя и остави свещта си на земята. Вече бе унищожила окървавените дрехи. Изпуснаха ужасна смрад на разложена плът, докато горяха. Точно както и Баба Жълтонога. Лапичка бе ръмжала към огнището и се бе опитала да накара Селена да отстъпи, като побутваше краката ѝ.

— Ами смърдиш на такава — каза Морт, — на злобата и проклетията ѝ.

Селена дръпна яката на туниката си, за да покаже малките драскотини, които ноктите на Жълтонога бяха оставили по кожата ѝ. Бе ги почистила, но подозираше, че ще ѝ остане белег — огърлица от белези.

— Какво ще кажеш за това?

— Радвам се, че съм бронзов — направи гримаса Морт, — това ще кажа.

— Опасни ли са?

— Убила си вещица и си белязана от нея. Това не е каква да е рана — присви очи Морт. — Нямаш представа колко си загазила.

Селена изпъшка.

— Баба Жълтонога е водач. Кралица на клана си — продължи Морт. — След като унищожили фамилията Крочан, се присъединили с Черните клюнове и Синята кръв в Алианса на Железните зъби. Те още пазят клетвите си.

— Но аз мислех, че вещиците са изчезнали!

— Глупости. Крочаните и тези, които ги преследват, се крият от поколения. Но клановете от Алианса обичат да пътуват, като тази баба. Може би мнозина от тях още живеят в тъмните руини на света, доволни от проклетията си. Когато Жълтоногите обаче научат за смъртта на матроната си, ще съберат Черните клюнове и Синята кръв и

ще потърсят сметка от краля. Ще извадиш късмет, ако не дойдат на метлите си да те отнесат.

— Дано да грешиш — направи гримаса тя.

— Дано — съгласи се Морт.

Селена прекара цял час в гробницата, като отново и отново четеше загадката на стената и обмисляше думите на Жълтонога. Ключове и Порти на Уирда... всичко това бе странно, неразбираемо и ужасяващо. Ако кралят имаше дори един от тях...

Тя потръпна.

Когато разбра, че няма да получи повече отговори от загадката, Селена се върна към покоите си за така необходимата дрямка. Поне бе разбрала откъде може да идват силите на краля. Трябваше обаче да научи и нещо повече. А пред нея стоеше и истинският въпрос — какво планираше да прави в бъдеще кралят с Ключовете?

Подозираше, че не иска да разбира.

Катакомбите на библиотеката може би обаче пазеха отговора на този най-ужасен от всички въпроси. Имаше книга, която можеше да използва, за да го открие. Подозираше, че „Ходещите мъртъвци“ ще я намери веднага щом тя реши да я потърси. На половината път до спалнята идеята за дрямка изчезна и Селена се върна, за да вземе Дамарис. И всяко друго древно острие, което можеше да носи.

* * *

Той не трябваше да е тук. Само си търсеше белята. Още една битка щеше да разцепи замъка на две. А ако Селена го нападнеше сега, Каол не се и съмняваше, че ще й позволи да го убие. Стига тя наистина да го искаше.

Дори не знаеше какво да й каже. Трябваше обаче да наруши по някакъв начин тишината, да освободи напрежението, което го държеше буден по цели ноци и му пречеше да се съсредоточи върху задълженията си.

Селена не бе в покоите си, но въпреки това той отиде там и огледа бюрото ѝ. Бе разхвърляно като това на Дориан, покрито с листа и книги. Нямаше да им обърне внимание, ако не бе забелязал странните символи. Те му напомниха за знака, който се бе появил на

челото ѝ по време на дуела. През отминалите месеци го бе забравил. Но дали... дали не бе свързан с миналото ѝ?

Той погледна през рамо. Когато видя, че Филипа и Селена не са наоколо, прегледа документите. Повечето бяха просто драсканици на символи и отделни подчертани думи. Може би ставаше дума за най-обикновени главоблъсканици, опита се да се увери той.

Канеше се да остави документите, когато видя един да се подава изпод купчина книги. Бе изписан с прекрасна калиграфия. Каол го измъкна изпод книгите и го зачете.

Краката му се подкосиха.

Това бе завещанието на Селена. Подписано два дни преди смъртта на Нехемия. Бе оставила всичко — до последната монета — на него. Гърлото му се сви, когато прочете сумата и различните имоти, сред които апартамент в склад в краен квартал и богатството в него.

И беше оставила всичко на него с една молба — да задели малко на Филипа.

— Няма да го променя.

Той се завъртя и я видя подпряна на рамката на вратата, със скръстени ръце. Позата ѝ бе позната, но лицето ѝ бе ледено и безизразно. Той остави документа да изпадне от пръстите му.

Списъкът с благороднически родове в джоба му натежа като олово. Дали не избързваше със заключенията? Може би не бе чул погребална песен от Терасен. Може би ставаше дума за друг език, който просто не разпознава.

Тя го гледаше като котка.

— Досадно ще бъде, ако го променя — продължи тя. Носеше красив, но древен на вид меч на кръста си, както и няколко кинжала, които не бе виждал преди. Откъде ги бе намерила?

Искаше да каже много неща, но бе като онемял. Бе му оставила всички тези пари. Заради това, което бе чувствала към него...

Даже Дориан го бе усетил.

— Сега поне — продължи тя, като се отдалечи от вратата и му обърна гръб, — когато кралят те уволни заради некомпетентност, ще има какво да ядеш.

Дъхът му секна. Не го бе направила от едната щедрост. Просто знаеше, че ако изгуби поста си, той ще трябва да се върне в Аниел, да

иска помощ от баща си. И да изгуби и малкото си останало достойнство.

Но за да вземе тези пари, тя трябваше да загине, и то не като враг на короната. Иначе кралят щеше да конфискува цялото ѝ имущество като на предател.

А единственият начин да умре като предател бе да направи това, от което той се страхуваше — да се присъедини към тайната организация, която търсеше Елин Галантиус, и да се върне в Терасен. Това бе намек, че не смята да го прави.

Нямаше да търси изгубената си благородническа титла и да се превръща в заплаха за Адарлан и Дориан. Той бе грешал. Отново, както винаги, бе грешал.

— Напусни покоите ми — нареди тя от фойето, преди да влезе в игралната зала и да затръшне вратата подире си.

Не бе плакал, когато Нехемия бе починала, нито когато бе хвърлил Селена в тъмниците, или дори когато тя се бе върнала, с главата на Грейв — напълно различна от жената, в която се бе влюбил така.

Но когато Каол излезе от покоите ѝ и остави ужасното завещание зад гърба си, не можа да стигне дори до собствената си стая. Едвам успя да намери един килер за метли, в който да се скрие, преди хлиповете да разтърсят тялото му.

Селена стоеше в центъра на игралната зала и гледаше към пианото, когато чу как Каол бързо излиза. Не бе свирила от седмици.

В началото бе само защото нямаше време — Арчър, гробницата и Каол окупираха всяка минута от деня ѝ. След това Нехемия бе загинала. И оттогава досега не бе стъпвала в тази стая, не бе поглеждала музикалния инструмент, не бе искала да свири или да слуша музика никога повече.

Селена избута спомена за Каол от главата си, бавно повдигна капака на пианото и докосна клавишите от слонова кост. Не можа обаче да се накара да ги натисне, да ги принуди да издадат някакъв звук. Нехемия трябваше да е с нея, да ѝ помогне с Баба Жълтонога и загадката, да ѝ каже какво да прави с Каол, да се усмихне, докато Селена свири нещо твърде сложно за нея.

Нехемия си беше отишла. А светът... продължаваше напред без нея.

Когато Сам почина, Селена бе скрила спомена в сърцето си, редом до останалите мъртви, чиито имена пазеше в толкова дълбока тайна, че понякога ги забравяше. Но Нехемия... Нехемия не можеше да се побере там. Чувстваше се, сякаш сърцето ѝ е прекалено пълно с мъртъвци, с животи, които са угаснали по-рано, отколкото е редно.

Не можеше да запечата Нехемия с тях, не и когато кървавото легло и последните обиди, изречени помежду им съпътстваха всяка нейна крачка, всяко нейно вдишване.

Затова Селена просто остана наведена над пианото, като прокарваше пръсти отново и отново по клавишите, без да си позволява да ги натиска.

И разреши на тишината да я погълне.

* * *

Час по-късно Селена бе на странното второ стълбище в края на забравения коридор с древни архиви. Часовник отекна някъде в библиотеката над нея. Образите на елфи и растения танцуваха по осветеното от пламъци стълбище, което се спускаше надолу и надолу, към неznайни дълбини. Бе намерила „Ходещите мъртъвци“ веднага — книгата бе изоставена на самотна маса между няколко други. Все едно я чакаше. За минути бе открила в нея заклинание, което ѝ позволяваше да отключи всяка врата. Запамети го набързо и го използва няколко пъти на един заключен шкаф.

С върховно усилие на волята не бе изпищяла първия път, когато ключалката бе изщракала. Че и втория.

Нищо чудно, че Нехемия и семейството ѝ пазеха силата си в тайна. И че кралят на Адарлан я търсеше.

Като се взираше надолу по стълбите, Селена докосна Дамарис и погледна към двата окичени с рубини кинжали, които висяха от колана ѝ. Щеше да се справи. Нямаше от какво да се притеснява. Какво зло можеше да намери в библиотеката?

Със сигурност кралят имаше и по-добри места, в които да крие ужасните си дела. Най-много да намереше още намеци, че той има Ключове на Уирда и къде ги държи. В най-лошия случай... тя щеше да срещне закачуления, когото бе видяла онази нощ в библиотеката. Но блестящите очи, които бе зърнала от другата страна на вратата, принадлежаха на гризач. Нищо повече. А и ако бъркаше... какво толкова? Бе победила ридерака. Това не можеше да бъде по-лошо... нали?

Точно така. Селена пристъпи напред и спря на площадката.

Нищо. Не усети свръхестествен ужас или друго предупреждение, идващо от чужд свят. Съвсем нищо.

Направи още една крачка, а после още една, като сдържа дъха си, докато слизаше по стълбите. Вече бе толкова дълбоко, че не виждаше началото им. Можеше да се закълне, че изображенията на елфи по стената я следят и дори обръщат красивите си и диви лица подире ѝ.

Единственият шум обаче бе от стъпките ѝ и от пламъка на факлата. По гръбнака ѝ пролазиха тръпки и тя спря, когато мракът на коридора изникна пред нея.

След миг бе при запечатаната врата. Не си позволи лука да преосмисли плана си, когато извади въглена, нарисува два Знака на

Уирда на вратата и прошепна съпътстващото ги заклинание. То сякаш изгори езика ѝ, но когато го изрече, се чу тих глух звук и някакъв механизъм отвори вратата.

Прокле. Магията наистина бе проработила. Не искаше да мисли какво означава това и как е въздействала на желязото — на едничкия елемент, който се предполагаше, че е имунизиран срещу заклинанията. А в „Ходещите мъртъвци“ имаше още толкова много ужасяващи магии — за призоваване на демони и мъртъвци, за мъчения, които водеха до лудост и караха жертвата сама да поиска смъртта си...

Селена рязко отвори вратата и направи гримаса, когато тя изскърца по сивия каменен под. Студен и застоен въздух излезе от вътрешността на помещението и разроши косата ѝ. Тя изтегли Дамарис.

След като провери два пъти, че няма как да се заключи отвътре, мина през прага. На светлината на факлата видя малко стълбище с десетина стъпала, което водеше към друг дълъг и тесен коридор. Прах и паяжини изпълваха всеки негов сантиметър, но не занемареният вид на мястото я накара да се спре.

Това направиха вратите, десетките железни врати, които опасваха коридора. Те бяха необозначени като вратата зад нея и не разкриваха нищо от това, което може би имаше вътре. В другия край на коридора блестеше още една голяма желязна врата.

Какво ли бе това място?

Тя слезе надолу по стълбите. Бе толкова тихо. Сякаш самият въздух бе затаил дъх.

Вдигна високо факлата с една ръка и, стиснала Дамарис с другата, приближи първата желязна врата. Тя нямаше брава, а по повърхността ѝ имаше само една линия. Отсрещната врата имаше две. Номер I и номер II. Нечетни от едната страна, четни от другата. Продължи напред, като запалваше факла след факла и разкъсваше паяжините. Колкото по-навътре в коридора навлизаше, толкова по-големи ставаха номерата по вратите.

„Дали това не е някаква тъмница?“

По пода обаче нямаше следи от кръв, останки от кости или оръжия. Дори не миришеше лошо — само бе прашно. И сухо. Опита да отвори една от вратите, но тя бе здраво заключена. Всичките бяха заключени. Нещо ѝ подсказа, че е най-добре да си останат така.

Главата започна леко да я наболява.

Коридорът продължаваше още и още, докато Селена най-после не достигна желязната врата в другия му край. Вратите от двете ѝ страни бяха с номера 99 и 98.

След тях бе последната, без номер. Селена постави факлата до себе си и се опита да я отвори. Бе по-лека от предишната, но също заключена.

За разлика от вратите в коридора обаче, тази като че ли я подканяше да бъде отворена. Сякаш се нуждаеше от това. Затова Селена отново изрече отключващото заклинание, като изрисува с тебешир Знаците по древния метал. Вратата се отвори, без дори да изскърца.

„Може би това са тъмниците на Гавин, от времената на Бранън...“

Това щеше да обясни изображенията на елфи в горното стълбище. Може би бе използвал древните тъмници, за да затвори демоните от армията на Ераван или отвратителните същества, които хората му бяха пленили...

Устата ѝ пресъхна, когато мина през втората врата и запали факлите по пътя си. Светлината отново разкри малко стълбище, водещо надолу към коридор. Този обаче завиваше надясно и бе значително по-къс. В сенките нямаше нищо — само още и още заключени врати. И бе толкова, толкова тихо...

Продължи да върви, докато не стигна вратата в другия край на коридора. Този път имаше 66 килии, всичките заключени. Тя отвори последната със Знаците на Уирда и се озова в трети коридор, който също завиваше рязко надясно. Бе още по-къс. С трийсет и три килии.

Четвъртият отново зави надясно. Имаше дващест и две килии. Главоболието ѝ се усили, но вече бе твърде далеч от покоите си, а и бе стигнала чак до тук...

Селена спря пред четвъртата врата.

„Това е някаква спирала. Лабиринт, който те отвежда все по-навътре и по-навътре в себе си...“

Прехапа устни, но отключи вратата. Единайсет килии. Ускори крачка, докато не стигна пета крайна врата. Девет килии.

На шестата врата спря.

Докато гледаше този шести портал, я полазиха различни тръпки.

„Дали това не е центърът на спиралата?“

Когато тебеширът докосна желязната врата, за да изпише Знаците на Уирда, един глас в ума ѝ ѝ нареди да бяга. Тя искаше да му се подчини, но въпреки това отвори вратата.

Факлата ѝ разкри коридор, потънал в руини. Част от стените бяха паднали, а дървените греди бяха станали на парчета. Паяжини изпълваха пространството, заедно с парцали по камъните и гредите, полюшвани от слаб вятър.

Смъртта бе идвала тук, и то неотдавна. Ако това място бе от времето на Гавин и Бранън, дрехите щяха да са станали на прах. Тя погледна трите килии, които опасваха краткия коридор. В края му имаше още една врата, която висеше от единствената си останала панта. Мрак изпълваше пространството отвъд нея.

Третата клетка обаче предизвика интереса ѝ.

Желязната врата към нея бе разбита, а повърхността ѝ бе изкривена. Отвътре.

Селена вдигна Дамарис, докато гледаше към отворената клетка. Който и да бе затворен в нея, бе успял да се измъкне. Светлината на факлата ѝ не разкри нищо, освен купчини кости, някои от тях смлени до степен, че бяха неразпознаваеми.

Насочи вниманието си обратно към коридора. Нищо не помръдваше. Внимателно пристъпи в килията.

От стените висяха железни вериги, счупени на местата, където трябваше да са оковите. Черният камък бе белязан от бели резки, десетки дълги и грапави бразди в групи по четири.

Следи от нокти.

Обърна се към счупената каменна врата. По нея имаше безброй резки.

Кой можеше да остави с ноктите такива следи в желязо? Или в камък?

Тя потръпна и бързо излезе от клетката.

Погледна назад към пътя, по който бе дошла. Той сияеше от запалените факли. От другата страна бе тъмното открито пространство, което водеше напред.

„Ти си в центъра на спиралата. Виж дали няма отговори на въпросите ти. Нали така поиска Елена...“

Завъртя Дамарис няколко пъти. Само колкото да разкърши китката си, разбира се. Раздвижи и врата си и влезе в тъмницата.

Тук нямаше факли. Седмият портал разкри само кратък коридор и една отворена врата. Осма.

Стените и от двете страни бяха издраскани от нокти. Сърцето ѝ заби яростно и притихна, щом пристъпи по-наблизо. От другата страна на портала имаше вито стълбище, което водеше нагоре, толкова нависоко, че тя не виждаше върха.

Но накъде?

Стълбището вонеше. Тя вдигна Дамарис и започна да се изкачва по стъпалата, като внимаваше да избягва падналите камъни, осеяли пода.

Продължи да се изкачва нагоре и нагоре, благодарна за тренировките си. Главоболието ѝ се бе усилило, но когато стигна върха, забрави и за умората, и за болката.

Вдигна факла. Обграждаха я стените от блестящ обсидиан, високи, високи... Толкова високи, че не можеше да види тавана. Бе в основата на някаква кула. Зеленикави ивици блестяха по странния камък на светлината на факлата ѝ. Бе виждала този материал и преди. Но къде...

„Върху пръстена на краля. И върху този на Перингтън. И върху този на Каин...“

Тя докосна камъка и усети как потръпва. Главата я заболя толкова силно, че тя едва не повърна. Окоето на Елена заблестя в синьо, но бързо угасна, все едно светлината му потъна в камъка.

Олюля се към стълбите.

„Какво, в името на боговете, е това?“

Сякаш в отговор на въпроса ѝ, кулата отекна от оглушителен звън, който я накара да отскочи назад. Той отекна отново и отново с металически писък.

Тя вдигна очи към мрака над нея.

— Знам къде съм — прошепна, а стените погълнаха думите ѝ.

В часовниковата кула.

Дориан се загледа в странното вито стълбище. Селена бе намерила прословутите катакомби под библиотеката. Това не го изненада. Ако в Ерилея имаше някой, способен на подобно нещо, това бе именно тя.

Канеше се да отиде да обядва, когато я видя как отива в библиотеката с меч на рамо. Може би щеше да я остави на мира, ако не бе сплетената ѝ на плитка коса. Селена никога не сплиташе косата си, освен ако не отиваше в битка.

Не я шпионираше. Не я следеше. Просто бе любопитен. Последва я през изоставените коридори и стаи, като винаги стоеше на разстояние и стъпваше тихо, както го бяха научили Каол и Бруло преди години. Последва я, но Селена не изчезна в това стълбище, след като се озърна подозрително зад себе си.

Да, Селена бе намислила нещо. Затова Дориан зачака. Една минута. Пет. След десет я последва. За да направи така, че да изглежда случайно, ако се засекат.

И какво виждаше сега? Боклуци. Стари пергаменти и книги, разхвърляни наоколо. Нататък имаше още едно вито стълбище, подобно на предишното.

Полазиха го тръпки. Тази работа хич не му харесваше. Какво търсеше Селена тук?

Вместо отговор магията му изкрещя да избяга в обратната посока и да потърси помощ. Главната библиотека обаче бе твърде далеч. Докато отиде дотам и се върне, белята вече щеше да е станала. Може би ставаше точно в този момент...

Дориан бързо слезе по стълбите и намери слабо осветен коридор с една-единствена врата, която зееше отворена. Върху нея имаше изписани два Знака с тебешир. Когато видя опасания с килии коридор нататък, замръзна. Желязото вонеше и направо му се догади.

— Селена! — извика той към коридора, но никой не му отговори.
— Селена?

Нищо.

Трябваше да ѝ каже да излезе. Каквото и да бе това място, никой от тях нямаше работа тук. Разбираше го и без предупреждението на магията в себе си. Трябваше да я измъкне оттук.

Дориан продължи надолу.

* * *

Селена наполовина бягаше, наполовина скачаше по стъпалата в опит да се измъкне от вътрешността на часовниковата кула колкото се може по-бързо. От ужасната ѝ битка с Каин бяха минали месеци, но споменът от удара в черната стена още я измъчваше. Можеше да види ухилените мъртъвци около себе си и си спомни думите, които Елена бе изрекла на Самхейн — за осмината пазители в кулата, от които трябва да стои далеч.

Главата я болеше толкова силно, че ѝ бе трудно да се съсредоточи върху стъпалата под краката си.

Какво имаше тук? То нямаше нищо общо нито с Гавин, нито с Бранън. Тъмниците може и да бяха оттогава, но това бе свързано с краля. Той го бе построил от...

*Обсидиана боговете забраниха
и камъка, **от който** се бояха...*

Но... Ключовете трябваше да са малки. Не гигантски като часовниковата кула. Не...

Селена стигна края на стъпалата и замръзна, когато видя коридора с унищожената килия.

Факлите бяха угаснали. Тя се огледа назад, към часовниковата кула. Тъмнината сякаш се разшири и се протегна към нея.

Не бе сама.

Тя стисна факлата и си наложи да остане спокойна, след което тръгна бавно и внимателно през порутения коридор. Не се чуваше нито звук. Нямаше и следа от друг човек. Но...

На половината път тя спря и угаси факлата. Бе запомнила всички завои, бе преброила стъпалата, по които бе слязла до тук. Можеше да намери обратния път и с вързани очи. Ако в коридора наистина имаше някой друг, факлата щеше да го привлече. А тя не бе в настроение да бъде мишена. Загаси огъня на факлата, като го стъпка с тока си.

Настъпи пълен мрак.

Вдигна Дамарис и изчака очите ѝ да свикнат с тъмното. Само дето не беше напълно тъмно. Амулетът ѝ излъчваше слабо сияние. Той ѝ позволи да види само смътни очертания, сякаш мракът бе прекалено силен дори за Окоето. Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха. Последният път, когато амулетът бе заблестял така...

Като опипа с ръка стената, без да смее да поглежда назад, тя се отправи към библиотеката.

Тогава чу дращенето на нокът по камъка и звука на дишане, което не беше нейно.

* * *

То надникна от сенките на клетката и стисна плаща, който обгръщаше тялото му с ноктестите си лапи. Храна. За пръв път от месеци. Бе толкова топла, толкова изпълнена с живот. То изскочи от мрака на клетката покрай нея, докато тя продължаваше да отстъпва на сяло.

Бе забравило много неща, откакто го бяха заключили тук да изгние, след като се бяха уморили да си играят с него. Дори не помнеше как се казва и какво е било. Но помнеше други, по-полезни неща. Как да ловува, как да се храни, как да използва онези драскулки, за да отваря и затваря вратите. Бе внимавало през дългите години. Бе ги наблюдавало как рисуват, какво рисуват.

И когато си тръгнаха, бе изчакало, за да е сигурно, че няма да се върнат. Докато той гледа другаде и си е прибрал всички онези свои неща със себе си. И тогава то започна да отваря вратите една подир друга. Някаква част от него бе достатъчно смъртна, за да се връща и да затваря вратите, да подновява знаците, които заключват онова, което се криеше зад тях.

Но сега тя бе дошла. Бе научила символите и това означаваше, че знае какво са му направили. Вероятно бе част от разрушението и разтрошаването, и накрая от ужасното повторно построяване. И след като бе дошла тук...

То се скри в сенките и зачака тя да попадне в лапите му.

* * *

Щом дишането престана, Селена спря отстъплението си.
Тишина.

Синята светлина около нея засия по-ярко.

Селена постави ръка на гърдите си.

Амулетът пламна.

* * *

Последните няколко седмици бе преследвало дребничките хора, който живееха над него. Чудеше се какви са на вкус. Наоколо обаче винаги имаше противна светлина, която изгаряше чувствителните му очи. Винаги ставаше нещо, което го принуждаваше да запъпли обратно към спокойствието на камъка.

Прекалено дълго се бе хранило с плъхове и други пълзящи животинки. Техните кръв и кости бяха тънки и безвкусни. Тази женска обаче вече бе виждало два пъти. Първият път — с бледата синкава светлина на врата ѝ, а вторият път по-скоро я бе подушило от другата страна на желязната врата.

Горе синкавата светлина го бе отблъснала. В нея имаше някаква сила. Тук долу обаче, в сенките на мрачния дишащ камък, светлината бе почти безполезна. Тук долу нямаше какво да го спре, не и след като бе угасило факлите, които женската бе запалила.

Нямаше и кой да чуе писъците ѝ.

А то не бе забравило, въпреки замъглените си спомени, какво са му сторили на онази каменна маса.

Зиналата му паст се ухили.

* * *

Окото на Елена заблестя ярко като огън и нещо изсъска в ухото ѝ. Селена се завъртя и нанесе удар, още преди да може да огледа закачулената фигура зад себе си. Видя само сбръчкана кожа и нацърбени къси зъби, преди да замахне с Дамарис към гърдите ѝ.

Нещото изпищя — писък, какъвто не бе чувала досега, — а парцаливата му дреха се скъса, като разкри уродливо костеливо тяло, нашарено с белези. То замахна с ноктестата си лапа към нея, докато падаше, а очите му заблестяха на светлината на амулета. Това бяха очи на животно, способни да виждат в тъмното.

Това бе човекът — не, създанието — от коридора. От другата страна на вратата. Дори не можеше да види къде го е ударила, когато падна на земята. Кръв рукна от носа ѝ, след което изпълни устата ѝ. Тя се изправи с олюляване и хукна към библиотеката.

Прескочи паднали греди и камъни, като остави Окото да осветява пътя ѝ. Едвам запази равновесие, докато се хлъзгаше на разни кости. Съществуто тръгна подире ѝ, като смачкваше всички препятствия по пътя си, все едно са паяжини. Вървеше изправено като човек, но не беше такъв — лицето му бе като излязло от кошмар. А силата, с която премахваше гредите от пътя си, все едно бяха сламки...

Железните врати бяха създадени, за да държат това същество настрана.

И тя с цялата си глупост ги бе отворила всичките.

Хукна нагоре по късите стъпала и мина през първия портал. Когато зави наляво, то я хвана за туниката. Дрехата се разкъса. Селена се удари в отсрещната стена и то замахна към нея. Дамарис запя и създанието отстъпи назад с рев. Черна кръв капеше от корема му, но не бе успяла да го рани достатъчно дълбоко.

Селена се изправи на крака и усети, че също кърви, от гърба, където ноктите я бяха ранили. Със свободната си ръка извади кинжал. Качулката бе паднала от главата на създанието и ѝ бе разкрила лице, което някога може и да бе принадлежало на човек, но вече не. Имаше рядка коса, залепнала на сплъстени кичури по лъскавия му череп, а устата му... имаше толкова много белези по нея, сякаш някой я бе разкъсал, зашил и после наново разкъсал.

Създанието притисна безформената си ръка към корема и започна да стене през кафеникавите си изпочупени зъби, след което я погледна... погледна я с такава омраза, че тя се парализира. Изражението бе човешко.

— Какво си ти? — изпъшка тя и размаха Дамарис, като отстъпи още една крачка назад.

То обаче започна да се дере, да разкъсва черните си дрехи, да скубе косите си и да удря черепа си, все едно искаше да извади нещо от главата си. Писъците, които нададе, бяха пълни с мъка и гняв...

Създанието бе идвало в коридорите на замъка.

Което означаваше...

Че то също владее Знаците на Уирда. Никаква бариера от света на хората не можеше да удържи нечовешката му сила.

Създанието отметна глава и животинските му очи отново се спряха върху нея, след което я фиксираха като хищник, който се чуди какъв вкус има жертвата му.

Селена се обърна назад и побягна.

* * *

Дориан бе минал през третата врата, когато чу нечовешки писък, последван от трясъци и резове.

— Селена? — извика той към ужасния шум.

Трясък.

— Селена!

И след това...

— *Дориан, бягай!*

Пронизителният писък, който последва заповедта на Селена, отекна в стените. Факлите започнаха да пушат и да изгасват.

Дориан изтегли рапирата си, когато Селена се появи по стълбите. Кръв течеше от лицето ѝ, докато затръшваше желязната врата зад себе си. Изтича към него с меч в едната ръка и кинжал в другата. Амулетът на врата ѝ сияеше ослепително като най-горещият пламък на света.

Стигна го за секунда, а желязната врата бе изкъртена от...

Нещо, което не можеше да е от тази земя. Изглеждаше, сякаш някога е било човек, но бе изкривено, съсухрено и пречупено, белязано

от глад и лудост, които струяха от всяка несъразмерна кост в туловището му. Богове. О, богове. Какво бе събудила?

Затичаха се нататък по коридора, а Дориан прокле, докато гледаше стълбите до следващата врата. Докато ги изкатереха...

Но Селена бе бърза. Месеците тренировки я бяха направили силна. Почувства се унижен, когато тя го сграбчи за яката и започна да го влачи нагоре по стълбите, а после го хвърли в коридора отвъд прага.

Създанието зад тях отново нададе неистов писък. Дориан се обърна и видя как лъщяха изпочупените му зъби, докато то се катереше нагоре по стъпалата. Бърза като мълния, Селена затръшна желязната врата в лицето му.

Оставаше само още една врата. Той можеше да си представи площадката, която водеше до първия коридор, след това витото стълбище, след това второто стълбище и после...

И после какво? Какво, като стигнеха в главната библиотека? Какво можеха да направят срещу това адско творение?

Дориан видя нескрития ужас на лицето на Селена и разбра, че и тя се чуди същото.

* * *

Селена хвърли Дориан в коридора, след което се обърна назад и затръшна последната желязна врата, която разделяше леговището на отвратителната твар от останалата част на библиотеката. Натисна с цялата си тежест, но ѝ излязоха свитки пред очите, когато то се стовари от другата страна. Богове. Беше силно — ужасно силно, побесняло и непримиримо...

За миг залитна назад и то се опита да отвори вратата. Селена обаче натисна с гърба си.

Ръката му се показа от процепа на вратата. Създанието изрева и замахна с нокти към рамото ѝ, докато тя натискаше и натискаше. Кръв рукна от носа ѝ и се смеси с тази по раменете ѝ. Ноктите задълбаха в плътта ѝ.

Дориан се втурна към вратата и също опря гръб в нея, замаян и задъхан.

Трябваше да запечатат тази врата. Дори ако това същество бе достатъчно интелигентно, за да употребява Знаците на Уирда, те трябваше да си спечелят малко време. Тя трябваше да спечели време на Дориан, за да се измъкне той. Скоро силите им щяха да се изчерпят, това нещо щеше да мине през вратата, а после щеше да убие тях и всеки нещастник, изпречил се на пътя му.

Някъде трябваше да има някаква ключалка, някакъв начин да затворят вратата, да го забавят поне за момент...

— Бутай! — извика тя на Дориан. Съществото си спечели около сантиметър, но Селена натисна с цялата сила, останала в краката ѝ. То изрева толкова силно, че тя се уплаши от ушите ѝ да не рукне кръв. Дориан изпсува цветисто.

Тя го погледна. Вече дори не чувстваше болката от ноктите, които деряха плътта ѝ. От челото на принца капеше пот, докато... докато...

Металът в края на вратата се зачерви от горещина, след което засъска.

Магията беше тук. Магията действаше, мъчеше се да запечата вратата срещу създанието.

Очите на Дориан се присвиха съсредоточено, а лицето му преbledня.

Тя бе права. Дориан бе магьосник. Това бе информацията, която Жълтонога искаше да продаде на този, който дадеше най-много, може би на самия крал. Информацията, която променяше всичко. Която можеше да промени целия свят.

Дориан имаше магия.

И тя щеше да го изпепели, докато се мъчеше да затвори желязната врата.

* * *

Вратата задушаваше Дориан. Той бе в ковчег, в който няма въздух. Магията му не можеше да диша. Той не можеше да диша.

Селена изруга, когато съществото ги избута още малко. Дориан изобщо не знаеше какво прави, само че трябва да запечата вратата. Магията му сама бе избрала начина. Той натисна с всичките сили в

краката и гърба си, призова цялата си магия в опит да удържи вратата. Лъхна го ужасна жега, задушаваше се...

Съществува блясна силно и Дориан полетя напред. Докато той се изправяше на крака, Селена подпря сама вратата. Мечът ѝ бе на няколко крачки, но каква полза от него?

Нямаше начин да се измъкнат живи.

Погледът на Селена се срещна с неговия, а въпросът бе ясно изписан на окървавеното ѝ лице.

„Какво направих?“

* * *

Все още хваната в ноктите на изчадието, Селена не можеше дори да мръдне, когато Дориан внезапно скочи към Дамарис. Създанието се опита да се измъкне и принцът замахна право към китката му. То изпищя така, че костите я заболяха, но вратата се затръшна. Селена залитна, а отрязаната ръка на чудовището остана забита в рамото ѝ. Тя обаче отново подпря вратата, когато то повторно се метна към нея.

— Какво е това, по дяволите? — извика Дориан, натискайки на свой ред.

— Нямам представа — изпъшка Селена. Без възможността да използва услугите на лецител, тя сама изтръгна отвратителната ръка от рамото си, като сподави писъка от разкъсаната си плът. — То си беше долу. — Нов удар по вратата. — Не можеш да запечаташ тази врата с магия. Трябва да намерим друг начин.

Този начин трябваше да е хитър, тъй като изчадието вече знаеше отключващи заклинания. Как да му попречеха да нахлуе?

Тя се задави от кръвта, която течеше от носа ѝ в устата и плю на пода.

— Има една книга. „Ходещите мъртъвци“. Там ще има отговор на въпроса.

Очите им се срещнаха и в този момент между тях се появи доверие и обещание за отговори и от двамата.

— Къде е тази книга?

— В библиотеката. Тя ще те намери. Аз ще го удържа още няколко минути.

Дориан се затича нагоре, въпреки че в думите ѝ нямаше никакъв смисъл. Прерови рафтовете, като пръстите му преминаваха през заглавията все по-бързо и по-бързо, със знанието, че всяка секунда изчерпва силите ѝ. Щеше да изкреци от безсилие, когато мина покрай една маса и видя огромна черна книга върху нея.

„Ходещите мъртъвци“.

Тя беше права. Защо винаги беше права?

Сграбчи книгата и се втурна надолу към тайната зала. Селена бе затворила очи, а зъбите ѝ бяха почервенели от собствената ѝ кръв.

— Ето — каза Дориан. Без да има нужда да го моли, той подпря вратата и тя се просна на пода. Подаде ѝ книгата, а тя с треперещи ръце започна да прелиства страниците. Кръвта ѝ покапа по текста.

— Да окове или удържи — прочете тя на глас. Дориан погледна към символите на страницата.

— Това ще свърши ли работа?

— Надявам се — изхриптя тя, като вече се движеше с отворената книга в ръка. — Щом заклинанието бъде изречено, то ще удържи онова нещо на едно място достатъчно дълго, че да бъде убито.

Селена потопи пръсти в раните на гърдите си и той зяпна, когато тя нарисова първи, а после и втори знак със собствената си кръв.

— Но за да мине прага — изпъшка Дориан, — ще трябва да...

— Да отворим вратата — кимна Селена.

Той се размърда, така че тя да може да се протегне над главата му. Дъхът им се смеси.

Селена нарисова последния символ и издиша. Внезапно знаците засияха в синьо. Дориан задържа вратата дори когато почувства как желязото се втвърдява.

— Пусни я — каза тя и вдигна меча си. — И застани зад мен, по дяволите!

Поне не го унизи допълнително, казвайки му да избяга.

Той въздъхна и скочи настрана.

Съществува блъсна вратата и я отвори.

И точно както бе казала Селена, замръзна на прага. Животинските му очи се изцъклиха, когато главата му се показа в коридора. Настъпи пауза, в която Дориан можеше да се закълне, че

Селена и създанието са се спогледали и за миг лудостта напуска чудовището.

В следващия момент тя замахна с меча си. Оръжието засия на светлината на факлите, а звукът от разкъсана плът и счупени кости огласи въздуха. Вратът му обаче бе твърде дебел, за да бъде срязан с един удар, затова, преди Дориан да успее да си поеме въздух, тя замахна отново.

Главата тупна на пода и от врата шурна отвратителна черна кръв — от тялото, което все още стоеше парализирано на прага.

— По дяволите — изпъшка Дориан, — по дяволите.

Селена се раздвижи отново и стовари меча си върху главата, сякаш се опасяваше, че тя все още може да хапе, и я разряза.

Дориан все още ругаеше, когато Селена се протегна към един от кървавите символи на вратата и прокара пръст през него.

Заклинанието бе развалено и обезглавеното тяло рухна надолу.

Още не бе докоснало земята, когато Селена нанесе четири удара — три, за да го разкъса на две, и четвърти, с който намушка мястото, където трябваше да се намира сърцето. На Дориан му се догади, когато тя вдигна меча си за пети път и разтвори гръдния кош на изчадието.

Каквото и да видя вътре, то накара лицето ѝ да пребледнее още повече. Дориан не искаше да гледа.

С мрачна решителност тя ритна прекалено човекоподобната глава през прага и я запрати при разкъсаното тяло на изчадието. След това затвори желязната врата и нарисова по прага още няколко Знаци, които блеснаха, а след това избледняха.

Селена се обърна към него, но Дориан гледаше към вече запечатана врата.

— Колко време ще удържи... заклинанието? — Той почти се задави на последната дума.

— Не знам — отвърна тя и поклати глава. — Вероятно докато махна Знаците.

— Не мисля, че трябва да допускаме някой друг да узнава за това — каза внимателно той.

Тя се разсмя леко налудничаво. Ако разкажеха на останалите, дори на Каол, трябваше да отговорят на трудни въпроси, които щяха да ги пратят директно при палача.

— Да — каза Селена и изплю малко кръв на камъните, — ти ли първи ще обясниш, или аз?

* * *

Селена разказа първа за патилата си, понеже Дориан имаше отчаяна нужда да смени отвратителната си туника и говоренето ѝ се струваше добра идея, докато той се бе съблякъл гол в гардеробната си. Тя седна на леглото му. Знаеше, че не изглежда много по-добре от него — затова на път към кулата му бяха минали през мрачните коридори на слугите.

— Мисля, че под библиотеката има древна тъмница — каза Селена. Опитваше се да звучи колкото се може по-спокойно. Зърна проблясък на златиста кожа през откренатата врата и отмести очи. — Мисля, че някой е държал онова същество там, преди то да развали магията. Оттогава е живеело под библиотеката.

Нямаше нужда да му казва, че според нея кралят го е създал. И часовниковата кула бе издигната от краля — Дориан и сам можеше да направи връзката. Селена знаеше, че съществото е създадено, тъй като сърцето му бе човешко. Бе готова да се обзаложи, че владетелят е използвал поне един Ключ, за да създаде както кулата, така и чудовището.

— Това, което не разбирам — обади се Дориан от гардеробната, — е защо това нещо сега може да разбива железните врати, а преди не е можело?

— Защото съм идиотка и развалих магиите, докато минавах оттам.

Това бе лъжа. Тя обаче не искаше и не можеше да обясни защо създаването е минавало през вратите и преди и не е наранявало никого. Защо се бе появило онази нощ в коридора, защо библиотекарите бяха живи и невредими.

Но може би човекът, затворен в ужасната черупка на изчадието... не е бил напълно изгубен. Имаше толкова много въпроси и толкова малко отговори.

— А онова заклинание на вратата... Вечно ли ще трае?

Дориан се появи с нова туника и панталони, все още бос. Селена почувства вида на краката му странно интимен.

Тя сви рамене и сподави подтика да избърше окървавеното си лице. Бе ѝ предложил личната си баня, но тя отказа. Това също бе прекалено интимно.

— Според книгата заклинанието е за постоянно. Не мисля, че някой друг освен нас ще може да влезе.

„Освен ако кралят не иска да мине оттам, за да използва един от Ключовете.“

Дориан прокара пръсти през косата си и седна до нея на леглото.

— Откъде идва?

— Не знам — излъга тя. Пръстенът на краля се появи в спомените ѝ. Той обаче не бе Ключът, Жълтонога каза, че става дума за парчета черна скала, а не за нещо изваяно. Но може би пръстенът позволяваше на краля да използва ключа. Сега разбра защо Арчър и групичката му искаха да го вземат и унищожат. Ако кралят можеше да го използва, за да създава такива същества...

И ако бе създал още...

Бе имало прекалено много врати. Повече от двеста, все заключени. И Калтейн, и Нехемия бяха споменали за криле, навестили кошмарите им, криле, които плющят над Феррианската падина. Какво мътеше кралят там?

— Каж ми — настоя Дориан.

— Не знам — излъга тя отново и се намрази за това. Как обаче можеше да му разкрие истина, която да разбие целия му живот?

— Онази книга — продължи Дориан. — Откъде знаеше, че ще помогне?

— Намерих я в библиотеката. Имах чувството... че тя ме следи. Появи се в покоите ми, без да съм я носила там, после отново в библиотеката. Беше пълна с такива заклинания.

— Но не е магическа — пребледня Дориан.

— Няма нищо общо с твоята магия. Различно е. Дори не знаех, че това заклинание ще проработи. Като стана дума... — Очите им се срещнаха. — Ти владееш магия.

Той я огледа и тя потисна желанието да се размърда.

— Какво искаш да ти кажа?

— Как си я овладял — отвърна тя. — Как така ти я имаш, а останалите хора по света — не? Къде си я открил? Какъв вид магия е? Разкажи ми всичко! — Той поклати глава, но тя продължи. — Току-що ме видя как нарушавам поне дюзина от законите на баща ти. Мислиш ли, че ще те предам, след като можеш да направиш същото?

Дориан въздъхна. След малко заговори.

— Преди няколко седмици... изригнах. Бях толкова ядосан на Съвета, че ударих една стена. И по някакъв начин камъкът се напука, а след това прозорецът до него се пръсна. Оттогава се мъча да разбера откъде имам тази сила и какво представлява тя. Как да я контролирам. Тя обаче просто се случва. Като...

— Както когато ме спря да убия Каол.

Той кимна, а тя преглътна с усилие.

— За което ти благодаря. Ако не ме беше спрял, щях...

Каквото и да се бе случило между нея и Каол, каквото и да изпитваше към него сега, ако го беше убила онази нощ, никога нямаше да се възстанови. Щеше да стане... като онова нещо в библиотеката. Прилоша ѝ само като си го помисли.

— Каквато и да е тази магия, ти спаси не само неговия живот онази нощ.

— Но трябва да се науча да я контролирам — размърда се Дориан, — или може да я отрицая, когато не трябва и пред когото не трябва. Засега имам късмет, но не знам докога.

— Някой друг знае ли? Каол? Роланд?

— Не. Каол няма представа, а Роланд тръгна с херцог Перингтън. Ще прекарат няколко месеца в Морат... за да наблюдават ситуацията в Ейлве.

Всичко това бяха части от пъзел. Кралят, магията, силите на Дориан, Знаците на Уирда, дори съществуването. Принцът отиде до леглото си и обърна матрака, като извади оттам скрита книга. Това далеч не бе добро скривалище, но все пак бе храбро усилие от негова страна.

— Изследвам родословните дървета на благородническите родове в Адарлан. Нямаме магьосници в последните няколко поколения.

Можеше да му каже много неща, но те щяха да предизвикат безброй много въпроси. Затова Селена само огледа страниците, които

той ѝ показваше с прелистване.

— Чакай — каза тя. Раните по рамото ѝ я заболяха, когато протегна ръка към книгата. Огледа страницата, на която бе спрял, и сърцето ѝ забърза ритъма си, тъй като още нещо за краля и плановете му си дойде на мястото. Тя позволи на Дориан да продължи.

— Виждаш ли? — каза той и затвори книгата. — Не знам откъде идва.

Все още я гледаше внимателно. Тя срещна очите му и каза тихо:

— Преди десет години много от хората, които обичах... бяха екзекутирани само защото са магьосници. — В погледа му прочете болка и вина, но продължи. — Затова ще ме разбереш, когато ти кажа, че не искам никой друг да умре заради това, дори да е синът на човека, наредил тези екзекуции.

— Съжалявам — прошепна той в отговор. — Тогава какво ще правим сега?

— Ще хапнем здравата, ще идем на лецител и ще се изкъпем. В този ред.

Той изсумтя и я побутна с коляно.

Тя се приведе напред и прибра ръце между краката си.

— И ще чакаме. Ще следим онази врата, за да сме сигурни, че никой няма да слезе долу... или да излезе оттам. И... ще я караме ден за ден.

Той взе една от ръцете ѝ в своите и се загледа в прозореца.

— Ден за ден.

Селена нито яде, нито се изкъпа, нито отиде на лечител за рамото си.

Вместо това се отпрати право към тъмницата, като дори не погледна стражите, покрай които премина. Бе ужасно уморена, но страхът я караше да върви, почти да тича надолу по стълбите.

„Понякога си мисля, че нарочно ме доведоха тук“ — бе й казала Калтейн. В книгата на Дориан за благородническите фамилии на Адарлан семейство Ромпие бяха вписани като могъщи магьосници, но дарбата им се смяташе за изчезнала от две поколения.

„Не за да се омъжа за Перингтън, а заради нещо друго“ — бяха думите на Калтейн.

Бяха я бяха довели по същия начин, по който и Каин. Каин от Планините на Белия зъб, където шаманите бяха управлявали племената от векове.

Устата ѝ пресъхна, когато слезе по коридора на тъмницата към килията на Калтейн. Спря отпред и се загледа отвъд решетките.

Килията бе празна. Само наметалото на Селена бе останало, захвърлено на сеното. Все едно Калтейн се бе борила с човека, дошъл да я отведе.

Селена се върна при стражите и посочи надолу.

— Къде е Калтейн?

Още докато го изричаше, в съзнанието ѝ изплува спомен, замъглен от приспивателните, които ѝ бяха сипвали в храната.

Стражите се спогледаха, а после насочиха очи към окървавените ѝ и разкъсани дрехи, преди единият от тях да каже:

— Херцогът я отведе — в Морат. Ще се жени за нея.

Селена излезе от тъмниците и се насочи към покоите си.

„Нещо идва — бе прошепнала Калтейн. — Аз трябва да го поздравя. Главоболията ми стават все по-лоши и по-лоши. Навсякъде плющят криле.“

Селена едва не се спъна. „Роланд има някакви ужасни главоболия“ — ѝ бе казал Дориан само преди няколко дни. Сега

Роланд, в чиито вени течеше кръвта на Хавилиард, също бе отишъл в Морат.

Бе отишъл или го бяха отвели?

Селена докосна рамото си и усети отворените кървави рани под пръстите си. Създанието бе започнало да дере главата си, все едно изпитва ужасна мъчителна болка. А когато го бе приковала на прага, в последните няколко мига от живота му в очите му бе проблеснала човещина. В тях се четеше неизразимо облекчение, че най-после го даряват със смърт.

— Кой си бил ти? — прошепна тя, като си спомни човешкото сърце и човекоподобният труп на създанието под библиотеката. — Какво са ти направили?

Селена обаче имаше чувството, че вече знае отговора на този въпрос. Това бе другото нещо, което Ключовете на Уирда контролираха. Животът.

„Също чуват плющенето на криле от Ферианската падина“ — бе предупредила Нехемия. — „Никой от разузнавачите не се връща.“

Кралят изкривяваше създания, много по-лоши от хората. Какво обаче смяташе да прави с тях — със създанията и с хората като Роланд и Калтейн?

Трябваше да разбере колко от Ключовете е намерил.

И къде са останалите.

* * *

Следващата нощ Селена огледа вратата към катакомбите на библиотеката, като напрягаше слух за всяка следа от звук от другата страна.

Нищо.

Кървавите Знаци бяха започнали да се лющят, но тъмните им очертания се бяха запечатали в метала.

Високо над тях се чу приглушеният тътен на часовниковата кула. Бе два през нощта. Как така никой не знаеше, че кулата бе поставена върху древния затвор, който бе и лична лаборатория на краля?

Селена се загледа във вратата пред себе си. Кой би си и помислил, че такова нещо е възможно?

Знаеше, че трябва да си легне, но вече от седмици не можеше да спи и не виждаше смисъл да опитва. Затова бе слязла тук, за да намери нещо, с което да успокои мислите си.

Извади кинжала с дясната си ръка, насочи го под ъгъл и внимателно побутна вратата.

Тя удържа. Селена се спря и се заслуша за звуци от живо същество, след което натисна по-силно.

Вратата не помръдна.

Опита още няколко пъти, като дори опря крак в стената. Вратата обаче остана неподвижна. Когато се убеди, че нищо не може да мине през нея — в едната или другата посока — Селена въздъхна облекчено.

Никой не би повярвал на историята ѝ за това място. Нито пък за странната и невероятна легенда за Ключовете.

За да ги намери, първо трябваше да разреши загадката. После — да убеди краля да я пусне за няколко месеца. Или дори години. Трябваше да пипа много внимателно, особено предвид факта, че той вероятно вече разполагаше с Ключ.

Но с кой обаче?

„Чуват плющене на криле...“

Баба Жълтонога ѝ бе казала, че само заедно трите Ключа могат да отворят Портата, но и поотделно имат огромна сила. Какви ли ужаси можеше да създаде още? Какво щеше да призове в Ерилея, за да му служи, ако успееше да отвори Портата? И сега нещата в континента не отиваха на добре и имаше недоволство. Селена чувстваше, че той няма да търпи това дълго. Бе въпрос на време да отприщи адските си творения срещу всички и да смаже всякаква съпротива завинаги.

Селена погледна към запечатаната врата и стомахът ѝ се сви. В основата ѝ имаше локва засъхнала кръв, толкова тъмна, че приличаше на масло. Приведе се и прокара пръст по локвата, след което го подуши и едва не повърна от вонята. После потърка пръста си с палец. Бе толкова мазно, колкото и изглеждаше.

Стана на крака и бръкна в джоба си, за да потърси нещо, с което да избърше пръстите си. Извади купчина хартии. Драсканици, които разнасяше със себе си, за да ги проучи в свободното си време. Тя се намръщи и ги огледа, за да прецени кое от тях става за носна кърпичка.

Едното бе сметка за чифт обувки, която вероятно бе пъхнала по погрешка в джоба си. А другата хартия... Селена я проучи по-

внимателно. Върху нея имаше надпис: „Ах! Времената на разлома!“. Записа тези думи, когато все още се мъчеше да разреши загадката за окото. Когато всичко в гробницата изглеждаше като огромна тайна, като невероятна улика.

Но не ѝ бе помогнала. Бе стигнала до поредната задънена улица. Селена прокле и обърса мазнината от пръстите си. Гробницата все още бе неразбираема за нея. Какво общо имаха със загадката звездите на пода и дърветата на тавана? Звездите я бяха отвели до тайната яма, но и да бяха на тавана, пак щяха да го направят. Защо всичко бе наопаки?

Можеше ли Бранън да е толкова глупав, че да постави отговорите на всички въпроси на едно място?

Тя разви листа хартия, сега напоен с лепкавата кръв на съществото. „Ах! Времената на Разлома!“

Под краката на Гавин нямаше надпис. Само под тези на Елена. А в думите нямаше никакъв смисъл.

Ами ако не бяха писани, за да имат смисъл? Ами ако целта им бе да намекват едно, а да означават друго?

Всичко в гробницата бе наопаки. Намек за това, че нещата не са както трябва да бъдат. Това означаваше, че загадката не е заключена, но като всичко друго значението ѝ е изкривено.

И имаше само едно същество, което можеше да ѝ даде отговори.

— Това е анаграма — изпъшка тя, когато стигна гробницата.

— Умно, не мислиш ли? — отвори едното си око Морт. — Да го скриеш там, където всички могат да го видят.

Селена отвори вратата, колкото да се промъкне вътре. Луната грееше силно, а дъхът ѝ секна, когато видя къде падат лъчите ѝ. Трепереща спря пред саркофага и прокара пръсти по каменните букви.

— Кажете ми какво означава.

Той не отговори. Тя понечи да се развика, но тогава той изрече:

— Аз съм Първият^[1].

Това бе всичко, което ѝ бе необходимо.

Първият Ключ от трите. Селена обиколи каменното тяло, без да изпуска от поглед спящото лице на кралицата. Когато погледна красивите ѝ черти, прошепна думите.

*В скръб единия положи
в короната на жената любима,
да я пази, когато полегне
в своята клетка звездна.*

Повдигна с трепереци пръсти синия скъпоценен камък в центъра на короната. Ако това бе Ключът... какво трябваше да прави с него? Да го унищожжи? Да го скрие там, където никой нямаше да го намери? Въпросите нахлуха в съзнанието ѝ и я уплашиха с трудността си, подканиха я да избяга обратно в покоите си. Тя обаче си наложи да остане. После щеше да му мисли. Сега важното бе друго.

„Няма да се страхувам“ — каза си тя.

Скъпоценният камък на короната блестеше на лунната светлина и тя внимателно го натисна. Той не помръдна.

Тя го приближи и натисна отново, заби нокът в малката пукнатина между скъпоценния и обикновения камък. Короната се

размърда и тя откри мъничка ниша отдолу. Не по-широка от монета и не по-дълбока от ставата на малкия *й пръст*.

Селена надникна вътре. Лунната светлина разкри само сив камък. Пъхна пръст и потърка повърхността.

Там нямаше нищо. Нито камъче.

Усети как я полазват тръпки.

— Значи наистина е в него — прошепна тя. — Намерил е Ключа преди мен. И използва силите му за своите цели.

— Беше едва на двайсет, когато го откри — прошепна тихо Морт. — Беше странно и агресивно момче. Винаги ровеше из забранени места, където не бе желан. Четеше книги, които никой на неговата или на каквато и да е възраст не бива да чете. Макар че това ужасно ми напомня на някой друг мой познат...

— И ти пропусна да ми го споменеш?

— Тогава не разбрах какво точно е взел. Чак когато ти прочете загадката, започнах да подозирам.

Беше хубаво, че е бронзов. Иначе щеше да му размаже физиономията.

— Други подозрения, които би искал да споделиш?

Тя завъртя скъпоценния камък обратно, борейки се с надигация се в нея ужас.

— Откъде да знам? Той никога не ми каза нищо, а и аз, да си призная, не посмях да го заговоря. Върна се веднъж, след като вече бе станал крал, но само огледа за няколко минути какво има и си тръгна. Мисля, че търсеше другите два Ключа.

— Как е разбрал, че е тук? — попита тя и отстъпи от мраморната фигура.

— Както и ти, но много по-бързо. Мисля, че е по-умен от теб.

— Дали притежава и другите два? — попита тя, докато гледаше към далечната стена, където бе облегал Дамарис. Защо не бе взел меча, едно от най-големите съкровища, които имаше в дома си?

— Не мислиш ли, че ако бе така, вече щеше да ни е унищожил?

— Значи смяташ, че не притежава другите Ключове? — попита тя. Започна да се поти въпреки студа.

— Веднъж Бранън ми каза, че ако имаш и трите Ключа, можеш да контролираш Портата на Уирда. Мисля, че можем да предположим спокойно, че ако разполагаше с всичките, сегашният владетел би

нападнал друг свят или би подчинил изчадия, които да изпрати срещу остатъка от нашия.

— Уирда да ни пази, ако това стане...

— Уирда? — изсмя се Морт. — Молиш се на грешната сила. Ако кралят контролира Уирда, трябва да намериш други средства да се опазиш. Не мислиш ли, че е голямо съвпадение, че магията изчезна точно когато той започна завоеванията си?

Магията изчезна...

— Той е използвал Ключовете на Уирда, за да задуши магията. Цялата — добави тя, — освен своята собствена.

И тази на Дориан.

Прокле, след това попита:

— Дали е намерил втория Ключ?

— Не мисля, че човек може да елиминира магията само с един, но може и да греша. Никой не знае на какво са способни.

Селена притисна очите си с длани.

— Богове! Това е тайната, която Елена искаше да науча. Какво обаче се очаква да направя? Да намеря третия? Да открадна другите два от краля?

„Нехемия... Нехемия, ти щеше да знаеш. Щеше да имаш план. Но какво щеше да направиш?“

Бездната от сънищата ѝ стана по-широка. Тази пустош нямаше край. Никакъв край. Ако боговете можеха да я чуят, Селена щеше да замени своя живот за този на Нехемия. Това бе лесен избор. Защото на света не му трябваше асасин със сърце на страхливец.

Трябваше му някой като Нехемия.

Но нямаше богове, с които да се пазари. Никой не можеше да ѝ вземе душата в замяна на още един миг с Нехемия, на още един шанс да поговори с нея, да чуе гласа ѝ.

Но... може би не ѝ бяха необходими богове, за да поговори с Нехемия.

Каин бе призовал ридерака и без Ключ на Уирда. Нехемия бе казала, че има заклинания, с които да отвориш временен портал, колкото да пропуснеш нещо да премине. Щом Каин бе успял да го направи, а Селена бе способна да парализира същество от катакомбите и да запечата врата... не можеше ли да отвори портал към един друг свят?

Сърцето ѝ се сви. Ако имаше светове за мъртвите, в които те живеят в мир или мъчение, кой щеше да каже дали тя не може да се свърже с Нехемия? Можеше да го направи. Независимо от цената. Щеше да е само за миг — колкото да я попита къде са скрити Ключовете на краля, как да намери третия, както и какво още знае.

Можеше да го направи.

Трябваше ѝ да каже и още нещо. Истина, която имаше нужда да признае. И едно последно сбогом, за което не ѝ бе дадена възможност.

Селена отново свали Дамарис от стойката му.

— Морт, колко време може да остане отворен един портал?

— Каквото и да си мислиш, каквото и да си решила да направиш, спри се.

Селена обаче вече излизаше от гробницата. Той не разбираше — не можеше да я разбере. Тя бе губила, губила, губила... безброй сбогувания ѝ бяха отказани. Не и този път — не и ако беше способна да промени нещата, дори и само за няколко минути. Този път всичко щеше да бъде различно.

Трябваша и „Ходещите мъртви“, още един-два кинжала, няколко свещи и пространство — повече пространство от това, което гробницата можеше да ѝ предложи. Чертежите на Каин бяха заели доста голяма площ. Имаше огромен коридор на горното ниво на тайните тунели — коридор, завършващ с врати, които никога не бе смеела да отвори. Бе широк и с висок таван. С достатъчно място, за да изрече заклинанието там.

Достатъчно място, в което да отвори портал към отвъдното.

* * *

Дориан знаеше, че сънува. Бе застанал в древна каменна зала, която никога не бе виждал. Пред него се бе изправил висок воин с корона. По някакъв начин бе позната на Дориан, но не тя, а очите на мъжа го накараха да замръзне. Те бяха като неговите — сапфирени и блестящи. Но приликите свършваха до тук. Мъжът имаше дълга до раменете тъмнокафява коса, почти жестоко лице с остри черти и бе с една педя по-висок от Дориан. И изглеждаше като... крал.

— Принце — рече той и златната му корона засия. В очите му имаше *нещо диво, все едно кралят бе прекарал повече време в пущинаците*, отколкото между тези мраморни стени. — Трябва да се събудиш.

— Защо? — попита Дориан и гласът му съвсем не прозвуча като на принц. По сивите камъни блестяха странни зеленикави символи, подобни на тези, които Селена бе изрисувала в библиотеката. Какво бе това място?

— Понеже граница, която не трябва да бъде пресичана, е на път да бъде нарушена. Целият замък е в опасност, както и животът на приятелката ти.

Гласът не бе строг, но Дориан осъзна, че може и да стане такъв, ако го провокира. Кое то не изглеждаше много трудно, предвид древната необузданост, арогантност и предизвикателство в очите на краля.

— За какво говориш? — попита Дориан. — Кой си ти?

— Не си губи времето с безсмислени въпроси. — Да, кралят не си поплюваше. — Трябва да идеш в покоите й. Има врата, скрита зад гоблен. Тръгни по третия коридор надясно. Върви сега, принце. Или ще я загубиш завинаги.

Дориан дори не се замисли за това, че Гавин, първият крал на Адарлан, му е проговорил. Събуди се, бързо си навлече дрехите, взе си меч и се затича.

[1] Непреводима анаграма. На английски език буквите от *Ah! Time's Rift!* („Ах! Времената на Разлома!“) при разместване образуват *I Am the First* („Аз съм Първият“). — Бел.ред. ↑

Раната на ръката я болеше, но Селена внимателно потопа пръста в кръвта си и изписа Знака на Уирда на стената, като прецизно копира символите, които видя в книгата. Те оформяха арка — портал, — а кръвта ѝ заблестя на светлината на свещите, които бе донесла.

Трябваше да бъде свършено — всеки символ да бъде безгрешен, иначе нямаше да проработи. Продължи да притиска раната си, за да ѝ попречи да се съсири. Не всеки можеше да обуздае символите. В „Ходещите мъртъвци“ се споменаваше изрично, че само тези със сила в кръвта си са способни да го сторят. Това означаваше, че Каин е имал някаква сила. Вероятно именно по тази причина кралят се бе обградил с Калтейн и Роланд. Бе използвал Знаците на Уирда, за да потисне магията, но явно имаше някакъв начин и да овладява вродената сила в нечия кръв — Знаците на Уирда сигурно имаха достъп до нея.

Изписа още един символ и почти завърши арката.

Силата им можеше да изкривява нещата. Бе превърнала Каин в чудовище. Но и му бе позволила да призове ридерака и да открадне дори още повече сила за себе си.

Слава на Уирда, че Каин бе мъртъв.

Оставаше ѝ само един символ — този, който щеше да я свърже с човека, когото толкова отчаяно искаше да види, макар и само за миг. Това бе сложна плетеница от ъгли и извиващи се линии. Взе тебешира и направи няколко чернови по пода, след това го нарисува с кръвта си по стената.

Така изписа името на Нехемия на езика на Уирда.

Разгледа вратата, която бе нарисувала, и стана на крака, вдигнала книгата с чистата си ръка.

Прокашля се и започна да чете думите от страницата. Не познаваше езика. Гърлото я болеше и се свиваше, докато тя се бореше да изрече звуците. Успя да го направи, макар зъбите да я заболяха все едно е настинала и е изпила нещо горещо.

Когато най-последно приключи, очите ѝ се бяха насълзили.

„Нищо чудно, че тази сила е забранена.“

Символите, изписани с кръвта ѝ, започнаха един след друг да светят в зеленикаво, докато цялата арка не заблестя. Камъните в арката потъмняха, после почерняха, а накрая просто изчезнаха. Тъмнината в зеления портал сякаш се протегна към нея.

Бе станало.

Боговете ѝ бяха свидетели, че се бе получило.

Това ли я очакваше, след като загине? Нима Нехемия бе отишла тук?

— Нехемия? — прошепна тя. Гърлото я болеше от заклинанието.

Нищо. Никой не ѝ отговори. Само пустотата.

Селена погледна към книгата, после към стената и символите, които бе нарисувала. Бе ги изписала правилно. Заклинанието действаше.

— Нехемия? — прошепна тя към бездънния мрак.

Никой не ѝ отговори.

Може би ѝ трябваше повече време. Книгата не бе казала колко точно ще отнеме. Може би в онова отвъдно царство Нехемия имаше да измине път.

Селена зачака.

Колкото по-дълго се взираше в безкрайната тъмнина, толкова повече ѝ се струваше, че и тя се взира в нея. Бе като в онзи сън, в който стоеше на ръба на пропастта.

„Ти си една страхливка, нищо повече.“

— Моля те — прошепна Селена на мрака.

Тогава отнякъде далеч долетя скимтене и Селена се завъртя към стълбите в края на коридора. Лапичка се спусна към нея.

Не към нея, осъзна Селена, когато видя как кученцето маха с опашка и скимти от нещо, което можеше да бъде само радост. Не към нея, защото...

Селена погледна към портала точно когато Лапичка замръзна.

А после всичко застина и в портала се появи сияйна фигура. Лапичка легна по гръб, като продължаваше да скимти и да маха с опашка. Ръбовете на силуета на Нехемия се гънеха от някаква вътрешна светлина. Но лицето ѝ бе ясно... и беше... беше нейното лице. Селена падна на колене.

Почувства сълзите си, преди да разбере, че плаче.

— Съжалявам — успя само да каже. — Толкова съжалявам.

Нехемия обаче остана от другата страна на портала. Лапичка отново изскимтя.

— Няма да пресека границата — каза нежно на кученцето, — нито пък ти. Тонът ѝ се промени. Селена разбра, че сега Нехемия гледа към нея. — Мислех те за по-умна.

Селена вдигна очи към нея. Светлината, която принцесата излъчваше в сияйния портал, не преминаваше през него, сякаш това бе наистина някаква крайна граница.

— Съжалявам — прошепна отново Селена, — просто исках...

— Няма време да ми кажеш това, което копнееш. Дойдох само защото трябва да бъдеш предупредена. Не отваряй този портал отново. Следващия път не аз ще отговоря на зова ти. И ти няма да преживееш срещата. Никой няма право да отваря вратата към този свят, колкото и голяма да е скръбта му.

Тя не бе знаела, не бе искала...

Лапичка задраска с лапи по пода.

— Сбогом, скъпа приятелко — рече Нехемия и се обърна към тъмнината.

Селена остана неподвижна, неспособна да се движи или да мисли. Гърлото ѝ изгаряше от неизречените думи — думи, които в момента я задушаваша.

— Елентия. — Нехемия се спря и погледна обратно към нея. Бездната сякаш се раздвижи и започна да я поглъща. — Ти още не разбираш, но... аз знаех каква е съдбата ми и я приех. Дори я исках. Понеже само така нещата можеха да започнат да се случват. Но каквото и да съм сторила, Елентия, искам да знаеш, че ти беше един от редките слънчеви лъчи, които озариха мрака на последните десет години. Ти беше една от най-ярките светлини за мен. Не се оставяй да бъдеш угасена.

Преди Селена да успее да отвърне, принцесата изчезна.

В мрака нямаше нищо. Все едно Нехемия никога не бе съществувала. Все едно ѝ се бе привидяло.

— Върни се — прошепна тя, — моля те, върни се.

Но мракът остана същия. Нехемия я нямаше.

Тогаваше чу шум от стъпки. Не идваше от портала. Вместо това дойде от нейно ляво.

От Арчър, който стоеше и я зяпаше.
— Не мога да повярвам — прошепна той.

Селена веднага насочи Дамарис към Арчър. Лапичка му изръмжа, но остана назад, на крачка зад нея.

— Какво правиш тук?

Бе невероятно, че е на това място. Как бе влязъл?

— Следя те от седмици — каза Арчър, като държеше под око кучето. — Нехемия ми обясни за тунелите, показа ми как да влизам. Идвах тук долу всяка нощ след смъртта ѝ.

Селена погледна към портала. Щом Нехемия я бе предупредила да не го отваря, бе сигурна, че приятелката ѝ не е искала и Арчър да го вижда. Отиде до стената, като се постара да запази разстояние между себе си и чернотата, и прокара ръка по блестящите зелени знаци, за да ги изтрие.

— Какво правиш? — попита Арчър.

Селена насочи гневно Дамарис към него, като отчаяно се мъчеше да изтрие символите. Те изобщо не избледняваха. Каквото и да бе това заклинание, то бе много по-сложно от онова, което се бе запечатало във вратата на библиотеката. Знаците не можеха просто да бъдат изличени. Сега обаче Арчър бе застанал между нея и книгата, в която се намираще ужасната магия. Селена започна да търка по-силно. Всичко се бе объркало.

— Спри! — Арчър се стрелна напред, невъзможно силен и бърз, и я хвана за китката. Лапичка излая предупредително, но Селена свирна на кучето да остане тихо.

След това се обърна към Арчър, с хватка, която да изкълчи ръката, с която я държеше. Зеленикавата светлина на портала обаче освети китката му, където ръкавът му бе дръпнат.

Там имаше черна татуировка на отвратително змиевидно същество.

Бе го виждала преди... И още как.

Селена вдигна очи към лицето му.

„Не вярвай на...“

Бе смятала, че Нехемия е изрисувала кралския печат, изкривена версия на уивърна. Но всъщност бе нарисувала неговата татуировка. Знакът на Арчър.

„Не вярвай на Арчър.“

Това се бе опитвала да ѝ каже през цялото време.

Селена се откъсна от Арчър, извади кинжал и го насочи заедно с Дамарис към него. Колко ли неща бе скрила Нехемия от Арчър и съзаклятието му? Щом не му вярваше, защо им бе казала всичко това?

— Кажи ми как научи всичко това — прошепна Арчър, като очите му непрекъснато се връщаха към портала и мрака отвъд тях. — Моля те! Намери ли Ключовете на Уирда? С тях ли го направи?

— Какво знаеш за тях? — отвърна тя.

— Къде са? Къде ги намери?

— Нямам Ключовете.

— Значи си открила загадката — въздъхна Арчър. — Оставих те да я откриеш в кабинета на Дейвис. Отне ни пет години да я намерим. И ти си я разрешила. Знаех си, че ще успееш. Нехемия също го знаеше.

Селена клатеше глава. Той не беше наясно, че е имало и втора загадка — карта.

— Кралят притежава поне един Ключ. Къде обаче са останалите нямам никаква представа.

— Така си и мислехме — помръкнаха очите на Арчър. — Тя затова дойде тук. Да види дали ги е откраднал. И ако да — колко от тях.

Затова Нехемия не можеше да напусне, осъзна Селена. Затова бе предпочела да остане тук, вместо да се върне в Ейлве. За да се изправи срещу едничкото нещо, което бе по-важно от съдбата на кралството ѝ.

Съдбата на света. На този свят, а може би и на други.

— Не бива да се качвам на кораба утре. Ще кажем на всички — изхриптя Арчър. — Ще разкрием, че той ги притежава.

— Не. Ако разкрием истината, кралят ще ги използва, за да нанесе нечувани поражения. Ще изгубим всяко предимство, преди да сме открили останалите.

Той пристъпи към нея. Лапичка отново изръмжа, но остана на разстояние.

— Тогава ще намерим къде държи Ключа, а после и другите два. Ще ги използваме, за да го свалим от власт. А после ще създадем света

наново.

Гласът му започна да звучи налудничаво, всяка следваща дума бе изречена по-рязко от предишната.

— По-скоро бих ги унищожила, отколкото да използвам силите им.

— Тя каза същото — изсмя се Арчър. — Каза, че трябва да ги унищожим, да ги върнем в Портата, стига да намерим начин. Но какъв е смисълът да ги намираме, освен за да ги използваме срещу него? За да го накараме да страда?

Стомахът ѝ се сви. Имаше още много неща, които не ѝ казваше. Въздъхна и поклати глава, след което тръгна към него. Арчър замълча при движението ѝ. След което тя спря и внезапно разбра всичко.

— Трябва да страда колкото се може повече. Както и хората, които ни унищожиха. Които ни превърнаха в това, което сме. Аробин, Кларис... — Тя прехапа устни. — Нямахме начин Нехемия да разбере това. Тя не се и опита. Прав си. Трябва да ги използваме.

Той я огледа преценяващо, достатъчно дълго, за да може да го приближи, наклонила глава на една страна, все едно осмисля думите му.

Арчър се хвана.

— Тя затова напусна движението. Седмица преди смъртта си. Знаехме, че е въпрос на време да ни разкрие пред краля и да използва това, за да смекчи санкциите над Ейлве. А в същото време да ни унищожи. Каза, че предпочита един всемогъщ тиранин вместо дузина.

— Тя щеше да съсипе плана ти — отвърна Селена, обхваната от познатото ледено спокойствие. — Почти съсипа и моя план. Каза ми да не пипам Ключовете. Опита се да ми попречи да разбере загадката.

— Понеже е искала знанието само за себе си.

Тя се усмихна, макар да почувства как целият ѝ свят се променя. Не можеше да разбере защо, но ако бе вярно, искаше да го чуе как си признава. Затова каза:

— С теб работихме здраво за всичко, което имаме. Тя искаше да ни го отнеме. Другите хора не могат да разберат през какви лишения сме минали. Мисля си... че затова те харесвах като малка. Дори тогава осъзнавах, че ме разбираш. Че знаеш какво е да те отгледат хора като Аробин и Кларис. Да те продадат. — Очите ѝ светнаха и тя сви устни,

все едно е готова да заплаче. Премигна няколко пъти и промълви: — Мисля обаче, че сега и аз те разбирам.

Тя протегна ръка, сякаш за да го хване, но я отпусна. Накара лицето си да изглежда нежно и примирено.

— Защо не ми каза по-рано? Можехме да решим загадката заедно. Ако знаех какво ще направи Нехемия, как ще ме лъже отново и отново... Тя ме предаде. Във всеки един смисъл на думата, Арчър. Гледаше ме в очите и ме лъжеше. Караше ме да вярвам... — Раменете ѝ увиснаха. След един дълъг миг направи крачка към него. — Нехемия се оказа не по-различна от Аробин и Кларис. Арчър, трябваше да ми кажеш истината. За всичко. Досещах се, че не може да е бил Мълисън. Той не е достатъчно умен. Ако ми беше казал, лично щях да се погрижа за това. — Това бе риск. Дързък ход. — Заради теб. Заради нас.

Арчър се усмихна предпазливо.

— Тя непрекъснато се оплакваше от съветник Мълисън. Реших, че той ще е идеалната изкупителна жертва. Благодарение на съревнованието, вече бе свързан с Грейв.

— А Грейв как реши, че си Мълисън? — попита тя, като запази спокойствие с огромно усилие на волята.

— Ще се изненадаш да научиш колко лесно хората виждат това, което искат да видят. Наметало, маска, хубави дрехи. Налапа кукичката като шаран.

„Богове. О, богове.“

— А онази нощ в склада? — продължи тя и повдигна вежда, като заинтригуван съзаклятник. — Защо наистина отвлече Каол?

— Трябваше да те откъсна от Нехемия. Когато поех стрелата в тялото си, знаех, че ще ми се довериш, ако ще и за малко. Извинявай за малко... грубите си методи. Професионално изкривяване, боя се.

Бе му се доверила и в резултат бе изгубила Нехемия и Каол. Бе се отдръпнала от приятелите си. Той бе сторил с нея това, което тя се страхуваше, че Роланд е постигнал с Дориан.

— А заплахата, която кралят получи за живота на Нехемия? — изкриви устни Селена. — Ти си я пуснал, нали? За да ми покажеш кои са истинските ми приятели. Да ми разкриеш на кого мога да се доверя...

— Риск. Калкулиран риск, като този в момента. Не знаех дали капитанът ще те предупреди, или не. Но се оказах прав.

— Но защо избра мен? Поласкана съм, наистина, но ти си умен — не можеше ли и сам да отгатнеш загадката?

— Понеже знам коя си всъщност, Селена — сведе глава Арчър.
— Онази нощ, когато те отведоха в Ендовиер, Аробин ми каза истината.

Тя потисна болката от това поредно предателство.

— Имаме нужда от теб, за да успеем. Аз имам нужда от теб. Някои от членовете на съзаклятието вече ми се опълчват, оспорват водачеството ми. Мислят, че методите ми са прекомерно жестоки.

Това обясняваше кавгата с онзи младеж.

Той направи крачка към нея.

— Но ти... богове, в мига, в който те видях в „Уилоус“, разбрах, че сме родени един за друг. Нещата, които ще постигнем...

— Знам — отвърна тя и погледна в тези зелени очи, толкова ярки, че ѝ напомняха за сиянието на портала. — Знам, Арчър. Знам.

Не видя кинжала, докато не го заби в него.

Но бе бърз — прекалено бърз — и се извъртя така, че острието потъна в рамото, вместо в сърцето му.

Той се отдръпна с изумителна скорост и изтръгна кинжала от хватката ѝ. Тя изгуби равновесие и трябваше да се подпре на арката на портала, за да не падне. Окървавената ѝ длан се хлъзна по камъка, а зеленикава светлина заблестя под пръстите ѝ.

Един Знак на Уирда грейна, след което избледня.

Без да си даде време да погледне какво е направила, тя се хвърли с рев към него, като пусна Дамарис и извади два кинжала. Собственото му оръжие изникна след миг и той се олюля заплашително, когато Селена замахна към него.

— Ще те нарежа на малки парченца — изсъска тя, докато го обикаляше. Тогава обаче подът изтъгна и нещо от портала изръмжа гърлено.

Лапичка изскимтя шумно и предупредително. Затича се към Селена и се бутна по глезените ѝ, като я подканяше да побегне към стълбите. Празнотата в портала се размърда и се раздели, за да разкрие камениста пепелява земя. А след това от мъглата изникна фигура.

— Нехемия? — прошепна тя. Може би принцесата се бе върнала, за да помогне и за да обясни всичко.

Нещото, което излезе от портала обаче нямаше нищо общо с Нехемия.

* * *

Каол не можеше да заспи. Взираше се в завивката на леглото си, спомняше си завещанието на бюрото на Селена. Не можеше да спре да мисли за него. Бе се оставил да го изрита от покоите си, без да ѝ каже какво означава то за него. Може би заслужаваше омразата ѝ, но тя трябваше да знае, че той не иска парите ѝ.

Трябваше да я види. За достатъчно дълго, че да ѝ обясни.

Прокара пръст по белега на бузата си.

Шумът от стъпки в коридора го накара да стане от леглото. Когато някой затропа по вратата, той почти се бе облякъл. Човекът от другата страна успя да почука още веднъж, преди Каол да отвори вратата, с кинжал, скрит зад гърба си.

Той сведе острието в мига, в който видя мокрото от пот лице на Дориан, но не го прибра. Не и след като видя паниката в очите му и меча, който принцът стискаше.

Каол знаеше, че човек трябва да се доверява на инстинкта си. Не мислеше, че хората са оцелели толкова дълго, без да развият сетива, които да им подсказват кога нещо не е наред. Това не бе магия. Просто... шесто чувство.

И то каза на Каол всичко, още преди Дориан да си отвори устата.

— Къде? — попита направо капитанът на стражата.

— Спалнята ѝ — отвърна Дориан.

— Разкажи ми всичко — заповяда Каол и се забърза из стаята си.

— Не знам, но мисля... че е в беда.

Каол вече си обличаше ризата и туниката, след което обу ботушите и взе меча.

— Каква беда?

— Ами такава, дето ме кара да идвам посред нощ точно при теб, а не при другите стражи!

Това можеше да означава всичко, но Каол разбираше, че Дориан е прекалено умен и прекалено наясно, че неподходящите думи могат да бъдат чути от не когото трябва. Усети напрежението в тялото му миг преди принцът да хукне и го хвана за туниката.

— Тичането — прошепна Каол — привлича нежелано внимание.

— Но аз вече изгубих прекалено много време, като дойдох тук — отвърна Дориан, обаче забави ход и се изравни с бързата, но спокойна крачка на Каол. С тази скорост щеше да им отнеме пет минути, докато стигнат до покоите ѝ. Ако не ги забавеха.

— Някой ранен ли е? — попита тихо Каол, като се опита да запази дишането си спокойно, да остане съсредоточен.

— Не знам — отвърна Дориан.

— Не ми помагаш! — сопна се Каол. С всяка следваща крачка му бе по-трудно да удържа гнева си.

— Сънувах — отвърна Дориан толкова тихо, че само той можеше да го чуе, — че тя е в беда. Че може да си навреди ужасно. — Каол почти спря, но Дориан го каза с такава увереност... — Мислиш ли, че съм искал да дойда при теб? — каза, без да го поглежда.

Каол не отговори, но ускори крачка колкото може, без да привлича нежеланото внимание на слугите и стражите на пост. Когато стигнаха вратите на покоите ѝ, усещаше как ударите на сърцето му отекуват в цялото му тяло. Каол дори не почука и едва не отнесе вратата, когато нахлу вътре, следван по петите от престолонаследника.

Не почука и на вратата на спалнята ѝ. Бравата обаче не помръдна. Вратата бе заключена.

Той я блъсна.

— Селена? — почти изръмжа името ѝ. Потисна паниката, която се надигна в него, докато се заслушваше за следи от беда. — Селена!

Нищо.

Каол изчака още миг, преди да удари вратата с рамо. Веднъж. Втори път. Ключалката се строши, вратата се отвори, а зад нея се показа празната спалня.

— Богове! — възкликна Дориан.

Гобленът на стената бе отместен и разкриваше тайна врата, която водеше към тъмен каменен тунел.

Ето как бе излязла, за да убие Грейв!

Дориан изтегли меча от ножницата си.

— В съня ми казаха да намеря тази врата.

Принцът пристъпи напред, но Каол го спря с една ръка. По-късно щеше да мисли за пророческите му сънища. Много по-късно.

— Няма да слизаш долу.

— Върви по дяволите! — блеснаха очите на Дориан.

Вместо отговор от вътрешността на тунела долетя гърлено ръмжене, което завибрира в костите им. Последваха го човешки писък и пронизителен лай.

Без да мисли, Каол се затича към тунела.

Бе тъмно като в рог и капитанът едва не се преби, но Дориан, който тичаше зад него, бе взел свещ.

— Стой горе! — заповяда му Каол, докато продължаваше да се спуска. Ако имаше време, щеше да заключи Дориан в гардероба, вместо да подлага живота на престолонаследника, но...

Какво, по дяволите, бе изръмжало? Лаят му бе познат. Лапичка. И щом Лапичка бе долу...

— Бях изпратен тук — каза Дориан, като продължаваше да го следва. Каол прескачаше по две и три стъпала и почти не чу думите на принца. Дали писъкът не бе неин? Бе прозвучал като от мъж. Кой още можеше да е долу?

Синя светлина озари основата на стълбите. Какво бе това?

В следващия миг мощен рев разтърси древните камъни. Той не можеше да е излязъл от човешко гърло, нито от това на Лапичка. Но какво...

Така и не бяха открили създанието, което бе избивало шампионите. Убийствата просто бяха престанали. Но раните, които бе видял по трупове... Не. Селена трябваше да е жива!

„Моля ви“ — обърна се Каол към всички богове, които можеха да го чуят.

Озова се на площадката и намери три портала. Синята светлина идваше от този вдясно.

Двамата се затичаха натам. Как можеше такава огромна пещера да бъде забравена? И от колко време Селена бе знаела за нея?

Слязоха по витото стълбище. Засия нова зеленикава светлина. Когато завиха, видяха...

Просто не знаеше какво да гледа. Към дългия коридор, в който сияеше арка от зеленикави символи или към... света, който се

виждаше от арката, разкрила земя на мъгла и скали.

Или към Арчър, който се бе свил на отсрещната стена и монотонно напяваше думи на някакъв странен език от книга, която бе отворил.

Или към проснатата на пода Селена.

Или към чудовището — високо жилаво създание, което определено не беше човек. Не и с тези ненормално дълги пръсти, завършващи с нокти, с бяла сбръчкана кожа или разтворена паст, която разкриваше зъби като на риба. Не и с млечнобелите нашарени със синкави вени очи.

Или към Лапичка, която стоеше настръхнала, ръмжеше и не пускаше чудовището да приближи стопанката му, макар да бе още съвсем младо кученце с голяма кървяща рана на задната лапа.

Каол прецени за секунди съществуването, отбеляза си наум всеки негов детайл, а също и околния терен.

— Бягай! — изкрещя той на Дориан.

А след това нападна чудовището.

Тя не си спомняше нищо, освен че бе замахнала два пъти с меча си, а после Лапичка бе полетяла към съществото. Гледката я бе разсеяла и демонът бе успял да преодолее защитите ѝ. Дългите му бели пръсти я сграбчиха за косата и блъснаха главата ѝ в стената.

После настана мрак.

Когато отвори очи с пулсиращо главоболие, се запита дали не е умряла и не се е събудила в ада. Видя Каол, който обикаляше демона. Кръв течеше и от двамата.

Тогава усети хладна ръце да докосват главата и врата ѝ. Дориан се приведе над нея и каза:

— Селена!

Тя се помъчи да се изправи на крака. Главата я заболя още повече. Трябваше да помогне на Каол. Трябваше...

Чу разкъсване на плат и вик на болка. Погледна към Каол и видя как той се е хванал за нова рана на рамото, нанесена му от мръсните криви нокти. Съществото изрева. По челюстите му лъщеше слюнка, когато скочи отново към капитана.

Селена се опита да се изправи, но не бе достатъчно бърза.

За разлика от Дориан.

Нещо невидимо хвана съществото и го блъсна назад към стената, където то изпука силно. Богове. Дориан не просто владееше магия. Той разполагаше със сурова магия. Най-редкият и смъртоносен вид — чиста сила, която можеше да се оформя според желанията на притежателя си.

Съществото се сви, но после веднага се изправи и се хвърли към нея и Дориан. Принцът остана на място, протегнал ръка.

Млечнобелите очи гледаха лакомо.

Селена чу как порталът от другата страна хрущи от стъпките на още боси бели крака. Арчър започна да пее по-силно, а Каол отново нападна чудовището. То се втурна към него точно преди мечът му да удари и да се сблъска с дългите пръсти, които го принудиха да отстъпи отново.

— Трябва да затворим портала — хвана тя Дориан. — Той може да се затвори и сам, но колкото по-дълго остане отворен, толкова по-лоши неща ще дойдат от него.

— Но как?

— Не знам, аз... — Главата ѝ се бе замаяла толкова много, че коленете ѝ трепереха. Обърна се към Арчър, който стоеше от другата страна на коридора. Чудовището го разделяше от тях. — Дай ми книгата!

С един точен удар Каол рани демона в корема, но това не забави чудовището. Дори от разстояние вонята на черна кръв я блъсна в носа.

Селена видя как Арчър преценява всичко с разширени от ужас очи, изгубил ума и дума. Той се затича надолу по коридора и отнесе със себе си книгата — а с нея и едничкия им шанс да затворят портала.

Дориан не можа да се придвижи достатъчно бързо, за да попречи на красивия мъж да избяга с книгата, а и не посмя да го последва, не и с демона на пътя му. Селена, въпреки кървящото си чело, също се опита, но проклетникът бе прекалено бърз. Очите ѝ се стрелнаха към Каол, който бе зает с чудовището. Дориан разбра, без да му казват, че тя не иска да изостави капитана.

— Аз ще го последвам... — отвори уста Дориан.

— Не! Този човек е опасен, а тунелите са истински лабиринт — простена тя.

Каол и изчадието започнаха да се обикалят един друг. Съществуването започна бавно да отстъпва към входа на портала.

— Не мога да го затворя без книгата — оплака се тя. — Горее има и други, но аз...

— Тогава ще бягаме — изпъшка Дориан и я хвана за лакътя. — И ще се опитаме да намерим тези книги.

Той започна да я дърпа към себе си, макар да не смееше да свали поглед от Каол и съществуването. Тя се олюля в ръцете му. Явно раната на главата ѝ бе точно толкова лоша, колкото и изглеждаше. Нещо на врата ѝ засия. Амулетът, за който бе казала, че е евтина имитация, блестеше като мъничка синя звезда.

— Вървете — каза им Каол, докато гледаше към чудовището пред себе си. — Веднага.

Селена се препъна в опит да тръгне към Каол, но Дориан я издърпа обратно.

— Не — успя да каже тя, но раната на главата ѝ я накара да се отпусне в ръцете на Дориан. След като осъзна, че в момента може само да попречи на Каол, тя спря да се съпротивлява и остави Дориан да я отнесе нагоре по стълбите.

* * *

Каол знаеше, че не може да спечели тази битка. Най-добрият вариант бе да избяга с тях, да им пази гърба, докато стигнеха каменната врата далеч горе, а после да заключат съществуото тук. Не бе сигурен обаче дали ще успее да стигне до стълбите. Чудовището бе успяло да блокира атаките му с такава лекота, че очевидно притежаваше някакъв странен интелект.

Поне Селена и Дориан бяха успели да стигнат стълбите. Можеше да приеме края си, ако това означаваше, че двамата ще оцелеят. Щеше да приеме мрака и спокойствието на смъртта.

Съществуото се спря и позволи на Каол да си спечели още няколко крачки дистанция. Той отстъпи към долното стъпало.

Но тогава тя извика — една и съща дума отново и отново, докато Дориан се опитваше да я качи нагоре по стълбите.

Лапичка.

Каол погледна. Кученцето се бе свило в тъмната сянка до стената, а лапата ѝ бе твърде зле ранена, за да избяга.

Съществуото също я погледна.

Нямаше нищо — абсолютно нищо, — което да стори, когато изчадието се завъртя, хвана кученцето за раненото краче и го повлече към портала зад себе си.

Нямаше нищо, което да стори, освен да го последва.

Писькът на Селена отекна в коридора, когато Каол скочи от стълбите и се хвърли в мъгливия портал подир Лапичка.

* * *

Бе все едно не е познавала болката и страха досега. Нищо, което бе преживяла, не можеше да се сравни с чувството, което

изпита, когато Каол мина през портала, за да спаси Лапичка.

Дориан бе напълно изненадан, когато Селена се извъртя и удари главата му в каменната стена толкова силно, че той падна на стълбите, а тя се освободи от хватката му.

Не се интересувахе от него, от нищо, освен от Лапичка и Каол, докато тичаше по последните няколко стъпала надолу и по коридора. Трябваше да ги спаси преди порталът да се затвори.

Тя премина за един удар на сърцето.

Когато видя Каол да пази кученцето с голи ръце, тъй като мечът му бе счупен от надвисналия над тях демон, не се поколеба и отприщи чудовището в самата себе си.

** * **

Каол я видя как идва с крайчеца на окото си. Видя древния меч в ръката ѝ, страховитата ярост, изписана на лицето ѝ.

В мига, в който тя мина през портала, нещо се промени. Все едно от лицето ѝ се бе вдигнала мъгла. Чертите ѝ станаха по-остри, стъпките ѝ — по-дълги и грациозни. А ушите ѝ се изостриха.

Съществува долови, че ще изгуби плячката си и нападна Каол за последно.

Отнесе го стена от син пламък.

Огънят избледня и разкри как чудовището се стоварва на земята и започва да се търкаля. Още преди да спре обаче, се изправи на крака и със същото движение нападна Селена.

Сега вече тя бе между тях с вдигнат меч. Извика и разкри удължени кучешки зъби. Звукът не бе като от човешко гърло. Не бе като нещо, което някога бе чувал.

Защото тя не беше човек, осъзна Каол. Все още застанал над Лапичка, той просто зяпна.

Тя не бе човек.

Селена бе елфа.

Разбра по адската болка, че промяната се е случила. Заля я веднага след като истинската ѝ същност се разкри. Демонът нападна и тя потъна в силата, която внезапно я бе изпълнила. Магия, свирепа и неудържима, изскочи от нея и блъсна съществото, като го вдигна във въздуха. Пламък. Помнеше го отпреди години. Силата ѝ винаги се проявяваше като някакъв пламък.

Можеше да надуши всичко, да види всичко. Сетивата ѝ разкриваха всеки детайл, разкриха ѝ, че този свят е сбъркан, че трябва да го напусне веднага.

Но нямаше да го направи преди да изведе Каол и Лапичка в безопасност.

Съществото спря да се търкаля и отново се изправи на крака. Селена застана между него и Каол. Демонът я подуши и приклепна, готов за атака.

Тя вдигна Дамарис и извика предизвикателство.

От мъглите се чуха резове, които му отвърнаха. Един от тях бе нададен от съществото пред нея.

Тя погледна към Каол, който още стоеше приведен над Лапичка, и оголи зъби. Кучешките ѝ зъби заблестяха на сивата светлина.

Каол я гледаше изумен. Можеше да надуши ужаса и страха му. Обикновената му човешка кръв. Магията придобиваше все по-голям контрол над нея. Бе неудържима, древна и изгаряща.

— Бягай! — изръмжа тя. Бе повече молба, отколкото заповед. Магията бе жива и искаше да излезе навън. Бе готова да нарани него така, както и онова същество. А порталът можеше да се затвори и да ги запечата тук завинаги.

Не изчака да види какво ще направи Каол. Съществото скочи към нея — петно от размазана бяла плът. Тя се втурна към него и удари безсмъртната си сила като с невидим юмрук. Магията се прояви като фонтан син пламък.

Съществото го избегна. Както и следващия удар. А после и последващия.

Селена развъртя Дамарис и съществото се приведе, преди да отскочи назад. Ревовете идваха от все по-близо. Чу хрущенето на чакъл зад себе си и разбра, че Каол бяга към портала.

Демонът започна да крачи. Тогава хрущенето спря. Това означаваше, че Каол е в своя свят и че е отвел Лапичка в безопасност.

Той бе в безопасност.

Но това нещо бе прекалено хитро и бързо. И неимоверно силно, въпреки тънките си крайници.

А ако дойдеха и други... Ако успееш да преминат през портала, преди той да се затвори...

Тогава магията ѝ се надигна. Селена прецени разстоянието между тях и започна да отстъпва към портала. Тя нямаше почти никакъв контрол над силата, но имаше меч, свещен меч, изкован от елфите, способен да удържи магията.

И да я насочи.

Без да му мисли, тя съсредоточи цялата си сила в златния меч. Острието засия в червено, а по ръба му запращяха мълнии.

Когато надигна меча над главата си, създанието се напрегна, сякаш предугадило какво е намислила... С боен вик, който разкъса мъглите, Селена заби Дамарис в земята.

Тя се разцепи, а мрежата от появилите се цепнатини тръгна към демона.

И тогава земята просто започна да пропада. Съществото хукна да бяга. Скоро Селена остана сама на малко парче твърда пръст до портала, а огромната цепнатина започна да расте пред нея.

Извади Дамарис от напуканата земя. Знаеше, че трябва да избяга — веднага. Но преди да успее да помръдне, преди да стигне портала, магията я удари толкова силно, че тя падна на колене. Испита ужасна болка и в следващия миг се преобрази в тромавото си крехко смъртно тяло.

А после я сграбчиха силни ръце, ръце, които познаваше добре, и я измъкнаха през портала обратно към Ерилея, където магията ѝ угасна като пламъка на свещ.

* * *

Дориан дойде тъкмо навреме, за да види как Каол измъква Селена от портала. Тя бе в съзнание, но се бе отпуснала в ръцете му, докато той я влачеше. Когато минаха границата, я пусна все едно е от огън. Селена се строполи задъхана на камъните.

Какво ли бе станало? Бе видял каменна земя отвъд портала, а сега имаше само малка издатина и огромен кратер. Бледото същество си бе отишло.

Селена се изправи на лакти. Цялата трепереше.

Главата на Дориан го болеше, но той успя да отиде при тях. В единия момент я бе носил, а в следващия тя го бе зашеметила. Но защо?

— Затвори го — каза ѝ Каол. Лицето му бе изключително бледо и това подчертаваше кръвта по него. — Затвори го!

— Не мога — простена Селена. Дориан се опря на стената, за да не падне на колене от болката в главата си. Стигна до мястото пред портала, където се намираха те. Лапичка ближеше Селена.

— Ще продължат да прииждат — изпъшка Каол. Нещо не бе наред, осъзна Дориан. Нещо между тях се бе объркало. Каол не я докосваше, не ѝ помагаше.

Ревът отвъд портала стана по-силен. Несъмнено съществата щяха да намерят начин да дойдат.

— Нямам сили... нямам с какво да затворя вратата. — Селена направи гримаса, след което погледна към Дориан. — Ти обаче имаш.

* * *

С крайчеца на окото си Селена видя как Каол се обръща с лице към Дориан. Тя се изправи на крака, а Лапичка отново застана между нея и портала и започна да ръмжи.

— Помогни ми — прошепна тя на принца. Част от енергията ѝ се бе върнала.

Дориан дори не погледна към Каол, а пристъпи напред.

— Какво трябва да направя?

— Трябва ми кръвта ти. Мога да се справя с останалото. Или поне така се надявам.

Каол понечи да възрази. Селена го погледна с горчивина.

— Не се безпокой. Нужна е само дребна драскотина.

Дориан прибра меч в ножницата, нави ръкава си и извади кинжал. Ярка кръв бликна от драскотината.

— Откъде си се научила да отваряш портали? — изръмжа Каол.

— От една книга — отвърна тя. Не лъжеше. — Искях да говоря с Нехемия. — Настъпи тишина. Тежка и ужасна. — Но май без да искам промених един от символите — добави. — И показа Знака на Уирда, който бе размазала, този, който се бе променил. — Сочи не накъдето трябва. Това обаче може да затвори вратата. Ако имаме късмет.

Не им каза, че имаше сериозна опасност магията да не проработи. Защото нямаше други книги в покоите ѝ и защото Арчър бе отнесъл „Ходещите мъртъвци“ със себе си. Бе ѝ останала само запечатващата магия от библиотеката. Но нямаше начин — абсолютно никакъв начин — да остави този портал отворен и някой от тях да го пази. Порталът, рано или късно, щеше да се затвори сам, но тя нямаше представа кога. Още от изчадията можеха да изпъзят по всяко време. Затова щеше да опита това. Нямаше друг избор. Ако не проработеше, щеше да опита нещо друго.

„Ще проработи“ — каза си.

Дориан постави успокоително ръка на гърба ѝ, когато тя потопа пръсти в кръвта му. Не осъзна колко ледени са ръцете ѝ, докато кръвта му не стопли върховете на пръстите ѝ. Изписа запечатващите Знаци един по един над символите, които сияеха в зелено. Дориан не я пусна. Само я приближи, когато тя залитна. Каол не каза нищо.

Краката ѝ се подгънаха, но тя успя да покрие символите с кръвта на Дориан. Когато и последният символ угасна, познат рев отекна от прокълнатия свят. Мъглите, скалите и пропастта притъмняха, а после се превърнаха в познатия камък.

Селена се опита да успокои дишането си. Насочи цялото си внимание към това. Трябваше да продължи да диша. Така нямаше да полудее.

Дориан отпусна ръка и въздъхна, като най-накрая я пусна.

— Да вървим — каза Каол и взе Лапичка, която изскимтя от болка и го погледна предупредително.

— Мисля, че всички трябва да пийнем по едно — каза тихо Дориан, — а после да си изясним какво всъщност стана.

Селена обаче погледна надолу по коридора, към стълбите, по които бе избягал Арчър. Бе ѝ странно, че са минали само няколко минути. Струваха ѝ се като цял живот.

Но бяха минути... Дъхът ѝ секна. Бе открила само един начин да избяга от замъка и бе сигурна къде е отишъл Арчър. След като знаеше какво е сторил с Нехемия, след като я бе оставил на това същество... Познатият гняв замени умората. Гняв, който изпепели всичко, точно така както Арчър бе успял да унищожи това, което тя обича.

— Не си го и помисляй — застана на пътя ѝ Каол.

— Той е мой — извади Дамарис тя.

И преди Каол да успее да я хване, профуча надолу по стълбите.

Макар Селена да бе изгубила елфическите си сетива, можеше да се закълне, че надушва парфюма на Арчър, докато слизаше надолу към тунела. Надушваше и кръвта му.

Той бе съсипал всичко. Бе убил Нехемия, бе манипулирал и двете, бе използвал смъртта на принцесата, за да раздели Селена и Каол. И всичко това — в името на отмъщението...

Щеше да го нареже на парчета. Бавно.

Знам коя си — бе казал той. Не беше сигурна какво му е казал Аробин за наследството ѝ, но Арчър нямаше представа колко силна е тъмната страна в нея, в какво чудовище можеше да се превърне, за да оправи нещата.

Чуваше пред себе си сподавени проклетия и звън на метал. Когато стигна канала, разбра какво е станало. Решетката бе спусната, а Арчър не бе успял да я отвори. Може би боговете все пак я бяха чули.

Селена се усмихна и извади два от кинжалите си.

Премина тунела. И двата бряга на малката река в прохода бяха празни. Слезе по-надолу и погледна към водата. Запита се дали не е опитал да се гмурне дълбоко под решетката.

Почувства присъствието му миг преди той да я нападне в гръб.

Пресрещна меча му с двата си кинжала и отстъпи назад, за да прецени ситуацията. Арчър се бе обучавал с асасините и по начина, по който въртеше меча, тя разбра, че не си бе губил времето по време на уроците.

Тя бе изтощена, а Арчър нападаше с пълните сили. Ръцете ѝ потрепериха.

Замахна към гърлото ѝ, но тя се приведе и на свой ред нападна. Бърз като мълния, той избегна удара, насочен към стомаха му.

— Убих я заради теб! — извика Арчър, докато тя търсеше пролука в защитата му. — Нехемия щеше да ни съсипе. Сега ти можеш да отваряш портали и без Ключовете. Помисли какво можеш да направиш, Селена. Мисли! Смъртта ѝ бе необходима жертва за каузата. Трябва да се вдигнем срещу краля!

Тя направи лъжлив удар наляво, но той пресрещна атаката ѝ.

— Бих предпочела да живея в сянката на краля пред свят, в който управляват хора като теб. Когато приключа тук, ще отида при приятелчетата ти и ще им върна услугата.

— Те не знаят нищо. Не знаят това, което знам аз — каза той, докато избягваше атаките ѝ с влудяваща лекота. — Нехемия криеше нещо от теб. Не искаше да те замесва. Реших, че не желае да споделя силата си с теб. Но се питах точно защо. Какво още е можела да знае?

— Ако мислиш, че ще ти помогна, значи си наистина глупак — изсмя се тихо Селена.

— О, когато хората ми започнат да работят за теб, ще промениш мнението си. Рурк Фаран бе мой клиент, преди да го убият. Помниш Фаран, нали? Той беше садист, обожаваше болката. Каза ми, че никога не се е забавлявал повече, отколкото когато е изтезавал Сам Кортланд.

Погледът ѝ се замъгли от ярост. Почти забрави името си.

Арчър тръгна към реката, така че тя да се върне към стената. Така че да я промуши с острието на меча си. Селена обаче също познаваше този удар. Също го бе учила преди всичките тези години. Затова, когато той атакува, тя мина под острието и блъсна челюстта му с дръжката на кинжала си.

Той падна като камък и изтърва меча си. Селена застана над него, още преди тялото му да докосне земята, и опря острието на кинжала си в гърлото му.

— Моля те — изхриптя Арчър.

Тя притисна острието в кожата му. Запита се как може да го убие по-бавно.

— Моля те — продължи да се моли той, — правя това за свободата. Нашата свобода. Ние сме на една и съща страна.

С едно движение на ръката си можеше да пререже гърлото му. А можеше и да го осакати като Грейв. Или да го накълца така, както Грейв бе направил с Нехемия.

Усмихна се.

— Не си убийца — прошепна той.

— Напротив — измърка тя. Светлината на факлата затанцува по кинжала ѝ. Запита се какво да прави с него.

— Нехемия не би го искала. Знаеш, че не би го искала.

Не искаше да го слуша, но това уцели десетката.

„Не се оставяй да бъдеш угасена“.

В тъмнината, която бе погълнала душата ѝ, вече нямаше много светлина. Съвсем дребно пламъче мъждукаше и ставаше все по-малко и по-малко. Където и да бе Нехемия сега, тя знаеше това.

„Не се оставяй да бъдеш угасена.“

Селена усети как се отпуска, но остави кинжала си опрян в гърлото на Арчър, докато се изправяше.

— Ще се махнеш от Рифтхолд още тази нощ — нареди му тя — заедно с всичките си приятели.

— Благодаря ти — изпъшка Арчър, докато се изправяше.

— Разбера ли, че си в града на сутринта — обърна му гръб и се отправи към тунела, — ще те убия.

— Благодаря ти — повтори Арчър.

Продължи да върви, като се слушваше дали няма да я нападне.

— Знаех, че си добра жена — каза той.

Селена спря и се обърна.

В очите му имаше триумф. Смяташе, че е спечелил. Че отново я е излъгал. Крачка след крачка, тя се върна при него със спокойствието на хищник.

Спря достатъчно близо, като че да го целуне. Той се усмихна колебливо.

— Не — каза тя, — не съм.

След това удари, прекалено бързо, за да му остави какъвто и да е шанс.

Очите му се изцъклиха, когато кинжалът ѝ се заби в сърцето му.

Тялото му рухна в ръцете ѝ. С едната си ръка тя го задържа изправен, а с другата завъртя кинжала.

— Но Нехемия беше — прошепна тя.

Каол видя как кръвта рухва от устните на Арчър, след като Селена го пусна на каменния под. Погледна надолу към тялото. Последните й думи към него увиснаха във въздуха и накараха тръпки да полазят и без това настръхналия Каол. Тя притвори очи и отметна глава назад, поемайки си дълбоко въздух, все едно вдишваше от смъртта пред себе си и от пролятата кръв, подпечатала отмъщението й.

Бе пристигнал навреме, за да види как Арчър моли за живота си и изрича думите, които бяха станали последната му грешка. Каол размърда ботуша си върху стъпалото, за да я предупреди, че е тук. Каква ли част от елфическите си сетива бе запазила сега, когато изглеждаше като човек?

Кръвта на Арчър потече по тъмните камъни, а Селена отвори очи и се обърна бавно към Каол. Кръвта се бе просмукала в краищата на косата й и ги бе оцветила в яркочервено. А очите й... в тях нямаше нищо. Бе като куха. За миг се запита дали няма да убие и него — просто защото е видял тъмната истина за нея.

Тя премигна и студеният гняв изчезна от погледа й, заменен от безкрайни умора и печал. Сякаш невидима тежест накара раменете й да увиснат. Взе черната книга, която Арчър бе изпуснал на влажните камъни, но я остави да се изплъзне от пръстите й, все едно е някакъв парцал.

— Дължа ти обяснение — бе всичко, което каза.

* * *

Селена отказа на лечителката да я прегледа, докато не превързаха крачето на Лапичка. Оказа се само дълга, но дълбока драскотина. Селена държеше главата на кученцето в ръцете си, когато го принудиха да изпие водата с успокоителното. Дориан помогна, колкото може, докато лечителят превързваше изпадналата в безсъзнание Лапичка върху масата на Селена. Каол се облегна на стената на стаята, скръстил

ръце пред гърдите си. Не бе продумал нищо на Дориан, откакто бяха слезли по онзи коридор.

Младата лечителка не задаваше излишни въпроси. След като зашиха раната на Лапичка и я преместиха на леглото, Дориан накара Селена да превържат главата ѝ. Тя обаче му отвърна да си гледа работата и заяви на лечителката, че ако не прегледа първо престолонаследника, ще докладва на краля. Дориан намръщен остави младата жена да почисти малката рана на слепоочието, която бе получил, когато Селена го зашемети. Предвид кървавите рани на Каол и Селена, се чувстваше нелепо, макар главата още да го болеше.

Лечителката приключи с него и се усмихна леко. И когато настана време да се реши кого да се прегледа следващ, започна дълъг спор с очи между Селена и Каол.

Най-накрая Каол поклати глава и седна на мястото, на което доскоро се бе намирал Дориан. Бе целият в кръв и трябваше да свали ризата и туниката си, за да бъдат раните му почистени. Въпреки драскотините и ожулванията по ръцете и коленете му, лечителката отново не зададе никакви въпроси. Красивото ѝ лице бе застинало в безизразна професионална маска.

Селена се обърна към Дориан и прошепна:

— Ще дойда в покоите ти, когато свърша тук.

С крайчеца на окото си видя как Каол се напруга. Дориан трябваше да потисне ревността си, когато осъзна, че му казват да си ходи. Капитанът ловко избягваше да ги гледа. Какво ли бе станало, докато бе лежал в безсъзнание? Какво се бе случило, след като бе убила Арчър?

— Хубаво — каза Дориан и благодари на лечителката за помощта.

Сега поне имаше време да преосмисли случилото се през последните няколко часа. И да се опита да скалъпи някакво обяснение на магията си за пред Каол.

Но още докато излизаше от стаята, част от него осъзна, че магията му — и самият той — са най-малкият им проблем. Още от онзи първи ден в Ендовиер, важното бяха те...

* * *

Селена нямаше нужда лечителката да ѝ преглежда главата. Когато магията я бе завладяла, бе изцерила всичко. От раните ѝ бяха останали само драскотини и кървави петна. И изтощение. Абсолютно изтощение.

— Ще се изкъпя — каза тя на Каол, с когото лечителката още се занимаваше.

Свали дрехите си и се изкъпа, като се търкаше, докато кожата не я заболя, и си изми косата два пъти. Облече си чисти туника и панталони, а след като среса мократа си коса Каол влезе в спалнята ѝ и седна пред бюрото. Лечителката си бе отишла, той отново бе облякъл ризата си, а Селена можеше да види белите превръзки, прозиращи през скъсания черен плат.

Селена провери Лапичка, която все още спеше на леглото, и отиде до вратата на балкона. Погледна към нощното небе и остана там задълго в търсене на познато съзвездие — Елена, Господаря на Севера. След това си пое дълбоко въздух.

— Моята прабаба бе елфа — каза тя. — И въпреки че мама не можеше да приема животинска форма, както умеят елфите, по някакъв начин съм наследила от нея способността да преобразявам. Да приемам елфическа и човешка форма.

— И вече не можеш да го правиш?

Тя го погледна през рамо.

— Изгубих силата си, когато преди десет години магията спря да действа. Мисля, че това спаси живота ми. Като малка, когато бях ядосана или уплашена, не можех да контролирам промяната. Бях започнала да я овладявам, но все някога щях да се издам.

— Но в другия свят успя...

Тя се обърна към него и видя блясъка в очите му.

— Да. В другия свят магията все още съществува. И е точно толкова ужасна и всепомитаща, колкото си я спомням. — Тя застана до леглото. Разстоянието между двамата изглеждаше огромно. — Нямах никакъв контрол нито върху промяната, нито върху магията или върху себе си. Можех да нараня и теб, не само онова създание. — Тя притвори очи, а ръцете ѝ потрепераха.

— Но ти успя да отвориш портал към друг свят. Как?

— Чрез книгите за Знаците на Уирда, които прочетох. В тях има заклинания за временни портали.

След което му разказа за тайния коридор, който бе открила по време на Самхейн, за гробницата и за заповедта на Елена да стане шампион. За това, което правеше Каин и за начина, по който го бе победила. За това как бе отворила портал да види Нехемия. Не му разказа за Ключовете, за краля и за нещата, което подозираше, че прави с Калтейн и Роланд.

Когато завърши, Каол отвърна:

— Щях да кажа, че си луда, ако кръвта на онова нещо не бе по мен и ако не бях стъпил лично в онзи свят.

— Нали разбираш, че ако някой разбере за това — каза уморено тя, — не само за заклинанията, но и каква съм, ще ме екзекутират?

— Кълна се, че няма да кажа нищо на никого — блеснаха очите му.

Тя прехапа устни, кимна и отново отиде до прозореца.

— Арчър ми каза, че той е поръчал убийството на Нехемия, понеже е заплашвала контрола над групата му. Той се е маскирал като съветник Мълисън и е наел Грейв. Отвлече те, за да ме подмами. Той е пуснал и анонимната заплаха за живота ѝ. Понеже искаше да обвиня теб за смъртта ѝ.

Каол изруга, но тя продължи да гледа към съзвездието през прозореца.

— Но макар да не си виновен — каза тихо, — аз все още...

Видя болката, изписана на лицето му.

— Все още ми нямаш доверие — довърши той.

Тя кимна. Разбра, че поне в това Арчър е спечелил, и го намрази още повече.

— Когато те видя — прошепна тя, — искам да те докосвам. Но станалото онази нощ... не знам дали ще мога да го забравя. — Видя, че от най-голямата драскотина на лицето му ще остане белег. — Съжалявам за това, което ти причиних.

Каол се изправи, като изкриви лице от болка, и отиде до нея.

— И двамата сбъркахме — каза той по начин, който накара сърцето ѝ да прескочи един удар. Събра сили да се обърне към него и да го погледне в лицето.

— Как можеш да ме гледаш така, след като знаеш какво съм всъщност?

Пръстите му погалиха бузите ѝ, сгряха замръзналата ѝ кожа.

— Не ме интересува дали си елф, или асасин. Въпреки всичко аз те...

— Недей — отстъпи тя назад. — Не го казвай.

В момента не можеше да отвърне на чувствата му. Нямаше да е честно към никой от тях. Дори ако му простеше за това, че бе избрал краля пред Нехемия, пътят ѝ към Ключовете щеше да я отведе безкрайно далеч, към място, в което не можеше да иска от него да я последва.

— Трябва да приготвя тялото на Арчър за краля — каза накрая тя. Преди той да успее да ѝ отговори, взе Дамарис от мястото, където го бе оставила до вратата, и излезе в тунела.

Изчака да потъне достатъчно навътре, преди сълзите ѝ да потекат.

* * *

Каол остана загледан в мястото, където бе отишла, и се запита дали не трябва да я последва в древния мрак. После обаче се сети за всичко, което му бе казала, за тайните, които му бе разкрила, и разбра, че му трябва време, за да ги осмисли.

Досещаше се, че не му е разкрила всичко. Бе му разказала нещата в най-общи детайли, а и оставаше проблемът с елфическата кръв. Никога не бе чувал някой да може да наследи силите си по този начин, но пък в днешно време никой не говореше за елфите. Това обясняваше древната песен.

Потупа главата на Лапичка и излезе от стаята. Коридорите бяха тихи и празни.

Имаше момент, в който съществуването бе блъснато от невидима стена. Но бе невъзможно Дориан да има такава сила. Как беше възможно, след като магията на Селена бе изчезнала при завръщането ѝ в този свят?

Селена бе елфа и имаше сили, които не може да контролира. Дори да не владееше изкуството на превъплъщението, ако някой разбереше каква е...

Това обясняваше и защо изпитва такъв ужас от краля, защо никога не споделя откъде идва и какво е преживяла. Да живее тук...

това бе най-опасното място за нея или за който и да е елф.

Ако някой разбереше каква е, можеше да използва информацията срещу нея или направо да я убие. А Каол нямаше да може да направи нищо. Нямаше какво да излъже, не разполагаше с връзки, които да задейства. Колко ли време щеше да мине, преди някой да започне да рови в миналото ѝ? Преди да докопа Аробин Хамел и да го измъчва, докато узнае истината?

Краката на Каол знаеха къде отива преди той да направи избора, да изработи плана. След минути потропа на една дървена врата.

Очите на баща му бяха сънени и се присвиха, когато го видя.

— Знаеш ли кое време е?

Не знаеше и не го интересуваше. Каол влезе в стаята и затвори вратата, като се огледа, за да види дали наоколо няма други хора.

— Трябва да те помоля нещо, но преди да го сторя, обещај ми, че няма да ми задаваш въпроси.

Баща му го погледна развеселено, след което скръсти ръце.

— Хубаво. Няма да задавам въпроси.

Небето отвъд прозореца започна да се оцветява в тъмносиньо.

— Мисля, че трябва да изпратим кралския шампион до Вендлин, за да ликвидира владетелите им.

Баща му повдигна вежди, а Каол продължи:

— Воюваме с тях вече две години и още не сме пробили военноморските им защити. Но ако кралят им и синът му бъдат елиминирани, ще имаме шанс да ги завладеем в хаоса. Особено ако кралският шампион докопа защитните планове на флота им. — Пое си дълбоко въздух, за да запази тона си равен. — Искам да представя идеята пред краля тази сутрин и те моля да ме подкрепиш.

Защото Дориан никога нямаше да се съгласи, не и без да знае коя е Селена. А Каол не можеше да разкрие тайната никому, дори на него. За толкова драстична идея обаче му трябваше стабилна политическа подкрепа.

— Амбициозен и безпощаден план — усмихна се баща му. — Ако подкрепя идеята и убедя съюзниците си в Съвета също да гласуват за нея, какво мога да очаквам в замяна?

От начина, по който очите му заблестяха, разбра, че баща му вече е отгатнал отговора.

— Тогава ще се върна в Аниел с теб — рече Каол. — Ще напусна поста на капитан и... ще се върна у дома.

Там не бе неговият дом, но ако това му позволише да изкара Селена от страната... А и Вендлин бе последната крепост на елфите, единственото място в Ерилея, където щеше наистина да се намира в безопасност.

Каквато и надежда да бе имал за бъдещето им, тя си бе отишла. Селена все още чувстваше нещо към него, бе си го признала, но никога нямаше да му се довери. Винаги щеше да го мрази заради това, което е направил.

Той обаче можеше да го стори за нея. Дори никога повече да не я видеше, дори тя да напуснеше поста си на кралски шампион и да останеше завинаги във Вендлин, ако бе в безопасност... бе готов да продаде душата си, за да я спаси.

— Считай го за сторено — блеснаха очите на баща му.

Когато Селена разказа на Дориан историята, която бе разказала и на Каол — макар и в доста по-сбит вариант, — той тежко въздъхна и се отпусна на леглото си.

— Звучи като приключение от книга — отвърна той, загледан в тавана.

Тя седна от другата страна на леглото.

— Повярвай ми. По едно време и аз мислех, че полудявам.

— Значи наистина си отворила портал към друг свят с тези Знаци?

Тя кимна.

— А пък ти изблъска онова чудовище, сякаш бе листо на вятъра. — Не бе забравила това. И за миг не бе забравила какво означава тази сурова сила за него.

— Беше просто късмет. Не мога да контролирам силите си.

Тя се загледа в него — в нейния умен мил принц.

— В гробницата — отвърна му — има някой, който... би могъл да ти помогне със съвет. И информация за това каква точно сила си наследил.

И понеже не знаеше как точно да му представи Морт, просто каза:

— Някой ден може да слезем и да го видим.

— А той...

— Ще видиш, когато стигнем там, стига да благоволи да разговаря с теб. Може и да не те хареса, поне не веднага.

След малко Дориан се протегна и целуна леко ръката ѝ. В жеста нямаше нищо романтично — бе просто знак на благодарност.

— Макар нещата между нас вече да стоят различно, думите, които ти казах след дуела с Каин, още важат. Винаги ще съм благодарен за това, че се появи в живота ми.

Гърлото ѝ се сви и тя стисна ръката му.

Нехемия бе мечтала за двор, който може да промени света, в който честта и лоялността се ценят повече от сляпото подчинение на

силата. Когато Нехемия загина, Селена бе помислила, че тази мечта е умряла с нея.

Но докато гледаше усмихнатия Дориан, един принц, който бе умен, добър и чувствителен, който вдъхновяваше добри хора като Каол да му служат...

Селена се запита дали невъзможната и отчаяна мечта на Нехемия за такъв двор все пак не може и да се сбъдне.

Истинският въпрос бе дали бащата знаеше каква заплаха за него представлява собственият му син.

* * *

Кралят на Адарлан бе доволен от капитана. Планът бе безпощаден и дързък. Щеше да изпрати послание не само на Вендлин, но и на всички други негови противници. Ембаргото между двете държави означаваше, че Вендлин отказва да допусне мъже от Адарлан в границите си. Но жени и деца, които търсят убежище, все още можеха да влязат. Бе считал за невъзможно да изпрати някого там.

Но шампионът...

Кралят погледна към съвещателната маса, където капитанът очакваше решението му. Бащата на Уестфол и още четирима благородници бяха подкрепили предложението. Това също показваше неподозирано лукавство от страна на капитана. Бе довел съюзници на срещата.

Дориан обаче гледаше изумен Уестфол, който явно смяташе, че принцът няма да подкрепи решението му. Бе жалко, че не Каол е негов наследник. Той имаше бистър ум и не се колебаеше да стори това, което е необходимо. Дориан все още не притежаваше такава решителност.

Освен това така кралят щеше да разкара асасина от сина си. Той вярваше, че момичето върши съвестно работата си, но не искаше да се навърта около Дориан.

Бе му донесла главата на Арчър Фин тази сутрин, не закъсня с нито ден и обясни какво е открила: че Арчър е отговорен за смъртта на Нехемия заради съвместното им участие в тайно общество предатели. Не бе изненадан, че Нехемия е забъркана в нещо такова.

Но какво щеше да каже асасинът за това пътуване?

— Призови шампиона — нареди той. В настъпилата тишина съветниците си кимнаха, а синът му се опита да погледне Уестфол в очите. Капитанът обаче не срещна погледа му.

Кралят се усмихна леко и завъртя черния пръстен на ръката си. Колко жалко, че Перингтън не бе тук да види това. Той се занимаваше с бунта на робите в Калакула — новина толкова тайна, че дори вестоносците се бяха простили с живота си. Херцогът щеше да е доволен от днешния обрат на събитията. Кралят обаче искаше Перингтън да е до него и по други причини — за да му помогне да разбере кой е отварял портал миналата нощ.

Бе го усетил в съня си. Внезапна промяна в света. Бе отворен само за няколко минути, след което някой го затвори. Каин си бе отишъл. Кой друг в замъка притежаваше подобно знание и такава сила? Дали не бе убиецът на Баба Жълтонога?

Той постави ръка на меча си Нотунг.

Тяло не бе намерено, но така и не се хвана на приказките, че Жълтонога просто е изчезнала. Сутринта след като това се случи бе огледал съсипания ѝ фургон. Бе видял петната тъмна кръв по дървения под.

Жълтонога бе кралица на своя народ, една от трите свирепи фракции, които преди петстотин години бяха унищожили рода Крочан. С радост бяха унищожили мъдростта, трупана от това семейство по време на справедливото им управление, продължило хиляда години. Бе я поканил на карнавала тук, за да се срещне с нея, да си купи от огледалата ѝ и да разбере какво е останало от Алианса на Железните зъби, който някога бе разкъсал Вещерското кралство.

Но преди да научи нещо полезно от нея, тя умря. Дразнеше се, че не знае как. Някой бе пролял кръвта ѝ в замъка му. Други можеха да му потърсят сметка за това. Ако дойдеха обаче, щеше да бъде готов.

В сенките на Ферианската падина отглеждаше нови зверове за армията си. А уивърните имаха нужда от ездачи.

Вратите на съвещателната зала се отвориха. Асасинът влезе вътре, изправила надменно рамене както винаги. Тя хладно огледа помещението, преди да спре на няколко крачки от масата и да се поклони ниско.

— Ваше Величество ме е призовал?

Остана със сведен поглед както винаги. Освен в онзи прекрасен ден, когато бе дошла и бе изпържила Мълисън. Част от него съжаляваше, че сега трябва да освободи онзи сополанко.

— Твоят спътник капитан Уестфол има необичайна идея — каза кралят и махна с ръка към Каол. — Защо не я споделите, капитане?

Капитанът се размърда в стола си, след което се изправи и се обърна към нея.

— Предлагам да заминеш за Вендлин, за да убиеш краля им и наследника му. Докато си там, ще отмъкнеш и плановете на флотата им за отбрана, така че когато страната потъне в хаос, ще знаем как да избегнем защитните им рифове и да ги завладеем.

Асасинът го изгледа, без да каже нищо, а кралят забеляза, че синът му е вбесен. Жестоката усмивка озари лицето й.

— За мен ще бъде чест да служа на короната по този начин.

Така и не бе научил нищо за символа, който бе засиял на челото й по време на онзи дуел. Знакът на Уирда бе неразгадаем. Можеше да означава „безименен“, „неназован“ или дори „анонимен“. Но боговете му бяха свидетели, че работата я зарадва. Личеше си по ужасната й усмивка.

— Това ще ни бъде забавно — каза кралят. — След няколко месеца във Вендлин ще има бал по случай слънцестоеенето. Ще изпратим силно послание, ако на най-големия им празник кралят и синът му срещнат края си под носа на собствения им двор.

Макар капитанът да се размърда неспокойно от неочакваната промяна в плана, асасинът се усмихна отново. Цялото й тяло излъчваше злокобна наслада. От каква ли адска дупка бе изпълзяла, щом това й доставяше такова удоволствие?

— Брилянтна идея, Ваше Величество.

— Значи е решено — каза кралят, а останалите го погледнаха. — Заминаваш утре.

— Но — възрази синът му — ще й трябва време, за да научи езика на Вендлин, обичаите им...

— Пътят е две седмици по море — каза той, — а после ще трябва да съумее да проникне в замъка навреме за бала. Ще си вземе необходимите материали и ще учи по пътя.

Тя леко се намръщи, но само сведе глава. Капитанът все още стоеше, по-скован от обичайното. А синът му ги гледаше толкова

гневно, че кралят се запита дали няма да избухне.

Не се интересуваше от техните младежки вълнения, не и след като му бе предложен такъв брилянтен план. Трябваше да изпрати незабавно ездаци към Ферианската падина и Мъртвите острови, за да може генерал Нарок да подготви легиона. Не смяташе да допуска грешки, след като му се отваряше такъв шанс да завладее Вендлин.

Това щеше да е перфектната възможност да изпита някои от оръжията, които бе подготвял тайно последните няколко години.

* * *

Утре.

Заминаваше утре.

И идеята бе на Каол? Но защо? Искаше отговори, искаше да разбере какво си е мислил, когато му е хрумнал този план. Не му бе казала истината за заплахите на краля — че ще екзекутират Каол, ако тя не се върне от някоя мисия. Ако се провали. Можеше да инсценира смъртта на разни дребни благородници и търговци, но не и на краля и принца на Вендлин!

Как да намери изход от тази ситуация?

Продължи да крачи напред-назад, като знаеше, че Каол няма да се е прибрал в покоите си. Затова отиде до гробницата, колкото да се намира на работа.

Очакваше Морт да ѝ чете конско за портала — което той, естествено, направи, — но не очакваше Елена да я чака в гробницата.

— Значи сега събираш сили да ми се явиш, но снощи не можа да помогнеш за портала.

Тя изгледа намръщената кралица и отново започна да крачи напред-назад.

— Не можех — каза Елена. — Дори сега това посещение изсмуква силите ми по-бързо, отколкото трябва.

— Не мога да отида във Вендлин — намръщи се Селена. — Просто не мога. Каол знае какво правя за теб. Защо ще ме кара да ходя там?

— Поеми си въздух — каза тихо Елена.

— Това съсипва и твоите планове — погледна я накриво асасинът. — Ако съм във Вендлин, не мога да търся Ключовете или да наглеждам краля. А дори и да се престоря, че отивам, и вместо това да започна да ровя из този континент, кралят бързо ще разбере, че не съм там, където трябва да бъда.

— Ако си във Вендлин — скръсти ръце Елена, — ще си близо до Доранел. Затова капитанът те праща там.

Селена се изсмя. Ох, в каква каша я бе забъркал само!

— Иска да се скрия при елфите и никога повече да не се върна в Адарлан? Няма как да стане. Не само ще го убият, но и Ключовете...

— Утре ще отпътуваш за Вендлин — заблестяха очите на Елена. — Засега трябва да забравиш за Ключовете и краля. Иди във Вендлин и стори това, което трябва да бъде сторено.

— Ти ли му подшушна тази идея?

— Не. Капитанът се опитва да те спаси по единствения възможен според него начин.

Селена поклати глава и се загледа към слънчевата светлина, която се процеждаше в гробницата.

— Кога ще спреш да ми заповядваш?

— Когато спреш да бягаш от миналото си — разсмя се тихо Елена.

Селена завъртя очи, но раменете ѝ увиснаха. Прониза я болезнен спомен.

— Когато говорих с Нехемия, тя каза, че е знаела съдбата си. Че я е приела. Че така е щяла да задвижи нещата. Мислиш ли, че е манипулирала Арчър да...

Не можеше дори да довърши думите си, да си представи ужасната истина, че Нехемия сама е организирала смъртта си, със знанието, че може да промени света — и самата Селена — повече мъртва, отколкото като жива.

Една студена и слаба ръка хвана нейната.

— Не мисли за това. Станалото не може да промени нещото, което трябва да направиш утре. Да отпътуваш.

И макар Селена да разбра истината от това, което Елена отказа да ѝ каже, тя се подчини на кралицата. Щеше да има време да изследва истината от всичките ѝ страни. Но сега, точно сега...

Селена погледна към светлината, която огряваше гробницата.
Толкова малко светлина, която да удържа мрака...

— Значи към Вендлин.

Елена се усмихна мрачно и стисна ръката ѝ.

— Да. Към Вендлин.

Когато срещата на Съвета свърши, Каол се постара да не гледа към баща си, който го бе наблюдавал внимателно, докато обявяваше плана си, или към Дориан, който видимо се чувстваше предаден по време на срещата. Опита се да се върне към казармите, но не бе изненадан, когато някой го хвана за рамото и го завъртя към себе си.

— Вендлин? — изръмжа Дориан.

Каол запази неутрално изражение на лицето си.

— Предвид факта, че може да отваря портали като този снощи, ми се струва необходимо да напусне замъка за известно време. Заради всички нас.

Дориан не биваше да узнава истината.

— Никога няма да ти прости, че я отпращаш така, и то за да унищожи цяла държава. И толкова публично, направи истински спектакъл. Да не си полудял?

— Не искам да ми прощава. Просто не желая да се тревожа, че ще я намеря сред орда извънземни уроди, понеже ѝ е мъчно за приятелката ѝ.

Мразеше се за всяка лъжа, която изрича, но Дориан се хвана, а очите му заблестяха от гняв. Това бе другата жертва. Ако Дориан го намразеше и не искаше да го вижда, щеше да му е много по-лесно да се върне в Аниел.

— Ако нещо ѝ се случи във Вендлин — изръмжа принцът, като отказа да отстъпи, — ще те накарам да съжаляваш за деня, в който си се родил.

Каол бе сигурен, че ако нещо ѝ се случи, и сам ще съжалява до края на дните си. Но вместо това каза:

— Някой от нас трябва да порасне, Дориан.

След което се отдалечи.

Дориан не го последва.

* * *

Зората тъкмо бе настъпила, когато Селена пристигна на гроба на Нехемия. Последният от зимните снегове се бе стопил и бе разкрил света гол и тъмен, застинал в очакване на пролетта.

След няколко часа щеше да плава през океана.

Коленичи върху влажната земя и склони глава пред гроба. А след това изрече това, което бе искала да каже на Нехемия снощи. Думи, които *нямаше да се променят, независимо каква бе истината за смъртта на принцесата.*

— Искам да знаеш — прошепна тя на вятъра, на земята, на тялото под нея, — *че беше права. Наистина съм страхливка. Бях толкова дълго, че бях забравила какво е да се изправиш и да се биеш.*

Тя се поклони по-ниско и опря чело в земята.

— Но ти обещавам — прошепна на пръстта, — обещавам ти, че ще го спра. Че няма да забравя, нито да простя това, което ти направиха. Обещавам ти, че ще освободя Ейлве. Че ще върна короната на баща ти.

Тя се изправи, извади кинжал от джоба си и поряза дланта си. Кръвта потече, рубиненочервена на фона на златната зора, и покапа от ръката ѝ преди да стигне до пръстта.

— Кълна се — прошепна отново тя — в името си, в живота си, дори в смъртта си, че Ейлве отново ще бъде свободен.

Тя остави кръвта да напои земята и да пренесе думите ѝ до отвъдния свят, в който Нехемия най-после бе в безопасност. Оттук нататък никоя друга клетва освен тази нямаше значение.

„Никога няма да простя, нито да забравя.“

Не знаеше как ще го направи, нито колко време ще ѝ отнеме, но щеше да довърши това, което Нехемия бе започнала.

Часът бе ударил.

Счупената ключалка на вратата към спалнята на Селена още не бе оправена, когато Дориан се появи след закуска с купчина книги в ръце. Тя бе пред леглото си и натъпкваше дрехите си в голям кожен куфар.

Чу го още от коридора.

Кученцето скочи към него и размаха опашка, а Дориан остави книгите на бюрото, преди да коленичи на плюшения килим. Погали Лапичка по главата и ѝ позволи да го близне няколко пъти.

— Лечителката каза, че лапата ѝ ще се оправи — заяви Селена, като все още гледаше към куфара. Лявата ѝ ръка бе превързана. Това бе рана, която не бе забелязал снощи. — Тръгна си преди минути.

— Чудесно — каза Дориан и се изправи. Тя бе облечена с плътна туника, панталони и дебело наметало. Кафявите ѝ ботуши бяха яки и удобни, и далеч не толкова биещи на очи, колкото обичайното ѝ облекло. Дрехи за път. — Нима смяташе да си тръгнеш, без да се сбогуваш?

— Мислех, че така ще е по-лесно — отвърна тя. След два часа щеше да плава към Вендлин, земя на митове и чудовища, кралство на мечти и кошмари, превърнали се в реалност.

— Този план е безумен — приближи към нея Дориан. — Не трябва да тръгваш. Мога да убедя баща ми да опита нещо друго. Ако те хванат във Вендлин...

— Няма.

— Там няма как да ти помогна — постави ръка на куфара Дориан. — Ако те хванат, ако те ранят, няма да можем да направим нищо. Ще си съвсем сама.

— Ще съм си много добре.

— Но аз няма да бъда. Всеки ден, в който те няма, ще се чудя какво става. Няма... никога няма да те забравя. Дори за час.

Селена преглътна — единственият знак за емоция, който си позволи да покаже — и погледна към кученцето, което ги чакаше на килима.

— Ти... — Той видя как тя отново преглъща, преди да срещне погледа ѝ. Очите му засияха в златно на утринното слънце. — Ще се грижиш ли за нея, докато ме няма?

Той стисна ръката ѝ.

— Все едно е моя. Дори ще я пусна да спи в леглото ми.

Тя го дари с лека усмивка и той почувства, че всеки по-ярък знак на емоция ще го накара да изгуби самоконтрол.

— Надявам се да нямаш нищо против, но ми трябва място, където да си оставя книгите. Твоите покои... може и да са по-безопасни от моите.

Тя погледна към бюрото, но за негово облекчение не отиде до него. Книгите, които бе донесъл, щяха само да доведат до нови въпроси. Родословия, кралски хроники, всичко за това как и защо той притежава магия.

— Разбира се — каза протичко Селена. — Мисля, че „Ходещите мъртъвци“ все още се мотае някъде тук. Може би ще се радва да си има компания.

Дориан щеше да се усмихне, ако това не беше ужасяващо вярно.

— Ще те оставя да си прибереш дрехите. Има среща на Съвета по същото време, в което тръгва кораба — каза той, като се помъчи да сподиви болката в гърдите си. Това бе лъжа, и то не много убедителна. Не искаше обаче да е на пристанището, не и когато знаеше, че някой друг ще иска да се сбoguва с нея там. — Така че... предполагам, че сега е моментът да си кажем довиждане. — Не знаеше дали му е позволено да я прегръща, затова прибра ръце в джобовете си и се усмихна. — Пази се.

Леко кимване.

Вече бяха приятели и той знаеше, че физическите граници между тях са се променили... но въпреки това се обърна, за да не види Селена разочарованието на лицето му. Успя да направи две крачки, преди тя да заговори. Думите ѝ бяха тихи, но го трогнаха.

— Благодаря ти за всичко, което направи за мен, Дориан. Че си мой приятел. Че не си като другите.

Той спря и се извърна към нея. Тя остана с вирната брадичка, но очите ѝ сияеха.

— Ще се върна — обеща тихо. — Ще се върна за теб.

И той знаеше, че има много неща, които не му казва, че зад тези думи се крие някакво по-голямо значение.

Дориан обаче ѝ повярва.

* * *

Пристанището бе пълно с моряци, роби и работници, които качваха и сваляха товарите от корабите. Денят бе топъл и ветровит, идващата пролет се усещаше във въздуха, а по небето нямаше нито едно облаче. Бе отличен ден за отплаване.

Селена застана пред кораба, с който щеше да измине първия етап от пътуването си. Щеше да стигне до предварително уговорено място, където кораб от Вендлин щеше да я вземе заедно с бегълците, мъчещи се да излязат от сянката на Адарланската империя. Повечето от жените, които щяха да отплават, вече бяха в трюма. Тя размърда пръстите на превързаната си ръка и направи гримаса от тъпата болка, която усети в дланта си.

Почти не бе спала тази нощ, като вместо това се гушкаше с Лапичка. Да се сбoguва с кученцето бе като да се раздели с късче от сърцето си, но крачето му още не бе оздравяло напълно, за да рискува с пътуване до Вендлин.

Не бе искала да види Каол и не се бе сбoguвала с него. Имаше да му зададе толкова много въпроси, че ѝ бе по-лесно изобщо да не го пита нищо. Не бе ли знаел в какъв невероятен капан я поставя?

Капитанът на кораба даде сигнал, че след пет минути вдигат котва. Моряците започнаха да се подготвят да напуснат пристанището и да отплават надолу по Ейвъри, а после и в големия океан.

Към Вендлин.

Тя преглътна.

„Стори това, което трябва да бъде сторено“ — бе наредила Елена. Наистина ли трябваше да убие кралското семейство във Вендлин, или тя имаше предвид нещо друго?

Соленият въздух разроши косите ѝ и тя пристъпи напред. Тогава обаче някой се появи от сенките, хвърляни по доковете от сградите.

— Чакай — каза Каол.

Той приближи и Селена замръзна. Тя дори не помръдна, когато застанаха лице в лице.

— Нали знаеш защо направих това? — попита тихо той.

Тя кимна, но каза:

— Трябва да се върна.

— Не — каза той и очите му заблестяха. — Ти...

— Чуй ме.

Имаше пет минути. Не можеше да му обясни всичко и да му каже, че кралят ще го убие, ако тя не се върне. Това знание можеше да е фатално за него. А дори и Каол да избягаше, кралят бе заплашил и семейството на Нехемия.

Знаеше обаче, че Каол се опитва да я защити. И не можеше да го остави в пълно неведение. Ако нещо ѝ се случеше във Вендлин, ако загинеше...

— Чуй внимателно това, което ще ти кажа.

Той вдигна вежди. Тя обаче не си даде време да помисли и да прецени дали решението ѝ е правилно.

Колкото се може по-накратко му разказа за Ключовете на Уирда, за Портите и за Баба Жълтонога. За документите, които бе намерила в гробницата. За загадката на трите Ключа. А накрая и за това, че кралят притежава поне един от тях. И че в библиотеката има запечатано мъртво създание. Че никога не бива да отваря вратата към катакомбите. И че Роланд и Калтейн може да са част от някакъв по-голям и смъртоносен план.

След като разкри ужасната истина, тя свали Окоето на Елена и го постави в дланта му.

— Никога не го сваляй. То ще те пази от зли сили.

Той поклати глава, пребледнял като смъртник.

— Селена, не мога.

— Не ме интересува дали ще търсиш Ключовете, но някой трябва да знае за тях. Някой освен мен. Всички доказателства са в гробницата.

— Селена — хвана я Каол за ръката.

— Чуй ме! — повтори тя. — Ако не бе убедил краля да ме отпрати, щяхме някак да... ги разгадаем заедно. Но сега...

— Две минути — извика капитанът на кораба. Каол просто се взираше в нея. В очите му имаше толкова тъга и страх, че думите ѝ

изневериха.

Тогава тя направи най-безразсъдното нещо в живота си. Застана на пръсти и му прошепна думите на ухо. Думите, които щяха да го накарат да разбере защо това е толкова важно за нея, защо бе обещала, че ще се върне. Щеше да я мрази заради тях, щом разбереше.

— Какво означава това? — попита той.

— Сам ще се сетиш — усмихна се тъжно Селена. — И когато го направиш... — Поклати глава. Знаеше, че не бива да го казва, но го стори. — Помни, че това няма значение за мен. Никога не е имало значение, когато става дума за теб. Пак бих избрала теб. Винаги ще избирам теб.

— Моля те... моля те, кажи ми какво означава това.

Време обаче нямаше. Тя поклати глава и отстъпи назад. Каол направи крачка към нея. И след това каза.

— Обичам те.

Тя сподави хлипа в гърлото си.

— Съжалявам — каза тя. Надяваше се да си спомни тези думи по-късно, когато разбереше всичко.

Събра сили да се раздвижи. Пое си дълбоко въздух и след един последен поглед към Каол се качи по подвижния мост. Не забеляза хората на борда, а остави багажа си и застана на перилата.

Погледна надолу към пристанището и видя, че Каол още стои там, докато прибираха подвижния мост.

Капитанът на кораба нареди отплаване. Моряците се разбързаха, въжетата бяха развързани, прехвърлени и наново завързани. Корабът тръгна напред. А тя стисна перилата толкова силно, че дланите я заболяха.

Корабът тръгна, а Каол — мъжът, когото мразеше и обичаше толкова много, че почти не можеше да мисли, когато той е наоколо — само я изпрати с поглед.

Течението пое кораба и градът се отдалечи. Океанският бриз скоро охлади врата ѝ, но тя не спря да гледа към Каол, дори когато стъкленият замък се превърна в далечна искрица. Дори когато около нея бе вече само бляскавият океан. Дори когато слънцето се скри зад хоризонта и над нея се появиха звезди.

Чак когато клепачите ѝ натежаха и се олюля, Селена спря да мисли за Каол.

Усети мириса на сол, но той не бе като този от Ендовиер.
Вятърът разроши косите ѝ.

Селена въздъхна, обърна гръб на Адарлан и отплава към
Вендлин.

Каол не разбра какво му бе казала — онези думи, които бе прошепнала в ухото му. Беше дата. Но без година. Само ден и месец — дата, която бе отминала преди много седмици. Това бе денят, в който Селена бе излязла от града. Денят, в който се бе пречупила в Ендовиер. Денят, в който родителите ѝ бяха загинали.

Каол остана на пристанището много след като корабът отплава. Гледаше платната му, които ставаха все по-малки и по-малки, и се чудеше за датата. Защо му бе разкрила всичко за онези... онези Ключове, а бе оставила загатването толкова неясно? Какво можеше да е по-важно от ужасната истина за краля, на когото той служеше?

Ключовете на Уирда, макар да го ужасяваха, звучаха логично. Обясняваха всичко. Огромната сила на краля, пътешествията, които завършваха със смъртта на всичките му спътници, как Каин бе станал толкова силен. Дори онзи път, когато Каол бе погледнал към Перингтън и бе видял как очите му потъмняват... Но какъв избор му бе оставила, когато му разкри това? И какво можеше да направи от Аниел?

Освен ако не успееше да се измъкне от клетвата си. Все пак не бе казал кога ще се върне в Аниел. Щеше да помисли за това утре. А сега...

Когато Каол се прибра в замъка, отиде до покоите ѝ и прегледа документите на бюрото ѝ. За тази дата нямаше нищо. Бе проверил завещанието ѝ, но то бе подписано преди няколко дни. Тишината и празнотата на покоите ѝ заплашваха да го погълнат. Канеше се да излезе, когато забеляза купчина книги, скрити в сенките на бюрото ѝ.

Родословия и безброй кралски хроники. За какво бе домъкнала тези книги тук? Не ги бе видял снощи. Да не би да бяха някаква следа? Застанал пред бюрото, той извади кралските хроники — всички от последните осемнайсет години — и ги прелисти една по една. Нищо.

Попадна на хроника отпреди десет години. Бе по-дебела от останалите — както и трябваше да бъде, предвид събитията, случили

се тогава. Но когато видя какво е написано на датата, която Селена му бе казала, всичко замръзна.

Тази сутрин крал Орлон Галантиус, неговият племенник и наследник Рои Галантиус и съпругата на Рои Евалин бяха намерени убити. Орлон е бил убит в леглото си в кралския дворец на Оринт, а Рои и Евалин — в имението си край река Флорин. Съдбата на тяхната дъщеря Елин остава неизвестна.

Каол взе първата книга, тази с кралските родове на Адарлан и Терасен. Дали Селена не се опитваше да му каже истината за това, което се бе случило онази нощ? Или че по някакъв начин знае къде може да се крие изгубената принцеса Елин? Че е била там, когато всичко това се е случило?

Прелисти страниците и прегледа родословията, които вече бе чел. Тогава обаче се спомни нещо за името Евалин Ашивер. Ашивер.

Евалин бе дошла от Вендлин — тя бе принцеса от кралския двор там. С трепереци ръце той извади книгата, съдържаща кралското родословно дърво на Вендлин.

В края на последната страница бе написано името на Елин Ашивер Галантиус, а над него — това на майка ѝ Евалин. Родословното дърво обаче проследяваше само жените. Жените, а не мъжете, защото...

Две места над името на Евалин бе написано името Маб. Прабабата на Елин бе една от трите сестри елфически кралици — Майев, Мора и Маб. Маб, най-младата и красивата, след смъртта си бе обожествена и днес бе известна като Деанна, богинята на лова.

Споменът го удари като тухла в лицето. На сутринта на Юледа Селена бе изглеждала толкова неспокойна, когато получи златната стрела на Деанна.

Стрелата на Маб.

Каол прегледа родословното дърво отново и отново, докато...

„Моята прабаба бе елфа.“

Наложи му се да се подпре с ръка на бюрото. Това бе невъзможно. Върна се на хрониката, която все още стоеше отворена, и

прелисти на следващия ден.

Елин Галантиус, наследница на трона на Терасен, загина тази нощ. Преди помощ да стигне имението на починалите ѝ родители, асасинът, пропуснал я предишната нощ, се върнал. Тялото ѝ все още не е намерено, макар мнозина да смятат, че е захвърлено в реката зад къщата на родителите ѝ.

Веднъж тя бе казала, че Аробин я е... намерил. Намерил я полумъртва и замръзнала. На брега на река.

Бързаше към изводите. Може би просто бе искала да му каже, че все още я е грижа за Терасен. Или...

На върха на родословното дърво Ашивер бе изписана поема, като че ли някой ученик я бе надраскал, за да я запомни.

*Очите на Ашивер
Хубави очи от легенди и мъгли,
ярки и сини като морето,
златни като слънцето в небето.*

Очи в синьо и златно. От Каол излезе задавен стон. Колко пъти бе гледал в тези очи? Колко пъти я бе виждал да скланя поглед пред краля, да скрива очите си от него?

Селена Сардотиен не беше в съюз с Елин Ашивер Галантиус.

Селена Сардотиен беше Елин Ашивер Галантиус, наследница на трона и законна кралица на Терасен.

Селена бе Елин Галантиус, най-голямата заплаха за Адарлан, единственият човек, който можеше да вдигне армия, способна да се опълчи на краля. Тя бе и единственият човек, който знае тайната за силите му и търси начин да ги унищожи.

А той я бе изпратил при най-силните ѝ съюзници, в родината на майка ѝ, в кралството на братовчед ѝ, владението на нейната леля — елфическата кралица Майев.

Селена бе изгубената кралица Терасен.
Каол падна на колене.

БЛАГОДАРНОСТИ

Посвещавам книгата най-вече на Сюзан Денард, която бе от приятелките, които обикновено съществуват само в книгите. Приятел, който си струва да чакаш, моята анам кара. Благодаря ти за всички пакости и приключения, за това че се смеехме, докато коремът ни заболи, за цялата радост, която донесе в света ми. Обичам те.

Безкрайно съм признателна на моя личен А отбор — невероятния ми агент Тамар Риджински, великолепия ми редактор Маргарет Милър и несравнимата Мишел Наглър. Благословена съм, че ми помагате. Благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

На моя добър приятел и критик Алекс Брейкън, който никога не пропуска да ми предложи мъдри съвети и брилянтни идеи и който ме отказа от много, много глупости. Благодаря ти за това, че бе една от светлините в това мое пътуване.

На Ерин „Дерс“ Боуман за чатовете в петък, щуротиите в „Уайлдърнес“ и за това, че заедно оцеляхме от бруталната рачешка атака в езерото Гленвил в Северна Каролина. Радвам се, че ти писах.

Благодарности още за Ейми Кауфман, Кат Занг и Джейн Зао, които и ме хвалеха, и ме критикуваха, но не спряха да бъдат чудесни приятели. За абсурдно умната Биляда Ликич, че преди всичките тези години ми помогна да измисля загадката. На Дан, че бе истински приятел и съучастник.

На легендарната Робин Хоб, че прие двама дебютанти в Декатур, Джорджия. Благодаря за мъдростта и добротата, с които дари мен и Сюзан.

Има толкова много хора, които работят неуморно, за да направят книгите ми реалност и да ги доведат до ръцете на читателите. Благодаря от все сърце на Ерика Бармаш, Ема Брадшоу Сузана Кърън, Бет Елър, Алона Фрайман, Шънън Годуин, Натали Хамилтън, Бриджит Хартслър, Кейти Хершбергер, Мелиса Кавонич, Линет Ким, Йън Ламб, Синди Ло, Дона Марк, Патриша Макхю, Ребека Макнейли, Реджина

Роф Флат, Рейчър Старк и Брет Райт. И огромно благодаря за целия фантастичен екип на „Блумсбъри“ — бе чест да работя за вас.

Огромна прегръдка за моите родители, семейство и приятели — благодаря ви за невероятната подкрепа. И за моя страхотен съпруг Джош — няма думи, с които да опиша колко много те обичам.

Благодаря на Джанет Кадсауън, която накара с фантастичните си бижута света на „Стъкления трон“ да оживее. И на Кели де Гроот за картата, за ентузиазма и за това, че е страхотна.

На моите читатели — благодаря, че превърнахте това пътуване в истинска приказка, благодаря за писмата, за арта и за това, че идвате на събитията ми. Благодаря, че популяризирате поредицата, че пуснахте Селена в сърцата си. Заради вас целият труд си заслужава.

Накрая искам да благодаря за моите читатели от FictionPress, които вече години са с мен и на които никога няма да мога да се издължа. Независимо колко далеч стигна, винаги ще съм признателна, че ви имам в живота си. Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.